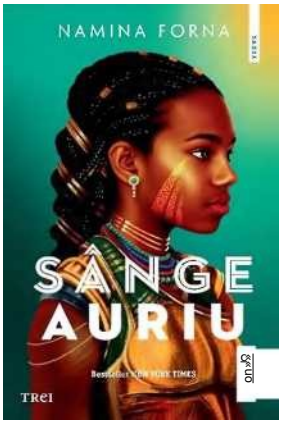
NAMINA FORNA
SÂNGE AURIU
TREI

NAMINA
FORNA

Sân ge auri u

„E întuneric când mă trezesc şi o
linişte stranie. Zgomotul şi
mulţimile din piaţa satului au
dispărut, înlocuite de umbre, frig şi
tăcere. Unde mă aflu? Arunc o
privire înjur, cu răsuflarea chimuită
şi sacadată, şi descopăr că sunt într-
un loc care seamănă cu o pivniţă, cu
butoaie de ulei stivuite ordonat şi
aliniate de-a lungul pereţilor din
piatră închisă la culoare. Încerc să
mă ridic, dar mă opreşte ceva:
cătuşe de fier aspru, un set pentru
picioare şi o pereche asortată
pentru încheieturile mâinilor. Trag
şi răsucesc, resp irând din ce în ce
mai greu, dar cătuşele tot nu se
mişcă. Au fost bătute în zidul din
spatele meu. Un urlet mi se înalţă
din gâtlej.”

Namina Forna

Sânge auriu

Traducere din limba engleză de
Irina-Marina Borțoi

A
TRei

Editori:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:

Cătălina Chiricheș

Design și ilustrație copertă: Jacket art © 2020 by

Tarajosu

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Irina Mușătoiu
Irina Botezatu
Rodica Crețu
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FORNA, NAMINA
Sânge auriu / Namina Forna ; trad, din lb. engleză de Irina-Marina Borțoi. – București: Editura Trei, 2021
l. Borţoi, Irina-Marina (trad.)

Titlul original: THE GILDED ONES Autor: Namina Forna
Copyright © NamiNation, Ltd, 2021

Copyright © Editura Trei, 2021 pentru prezenta ediție
O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20 e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro

Tatălui meu, care m-a învăţat să
visez. Mamei mele, care m-a învăţat
să fac.
Şi surorii mele, care m-a susţinut întotdeauna.

OTERA

1

Astăzi este Ritualul Purității.

Gândul neliniștit îmi dă târcoale în timp ce mă grăbesc spre șură, strângându-mi pelerina în jurul corpului pentru a mă feri de frig. Sunt zorii zilei, iar soarele încă nu și-a început urcarea peste copacii pudrați cu zăpadă ce ne înconjoară mica gospodărie. în întuneric se adună umbrele, micșorând balta de lumină aruncată de felinarul meu. Sub piele simt furnicături de rău augur. Aproape că aș zice că acolo e ceva, ce pot vedea numai cu coada ochiului...

Sunt doar emoții, îmi spun. Am simțit de multe ori aceleași furnicături și n-am văzut nici măcar o dată ceva neobișnuit.

Ușa de la șură e deschisă când sosesc, iar de stâlp e atârnat un felinar. Tata e deja înăuntru și împrăștie fânul. E o siluetă plăpândă în întuneric, de parcă trupul lui înalt s-a scufundat în sine. Cu numai trei luni în urmă, era viguros și robust, iar părul blond îi era neatins de firele cărunte. Apoi a apărut vărsatul roșu, care i-a îmbolnăvit pe el și pe mama. Acum el e cocârjat și veștejit, cu ochii

umezi şi roşii şi părul subţire, ca un om cu câteva decenii mai în vârstă.

— Te-ai trezit deja, spune el cu blândeţe, aruncându-mi iute o privire cu ochii săi cenuşii.

— Nu mai puteam să dorm, răspund, apucând o găleată de lapte şi pornind spre Norla, cea mai mare dintre vacile noastre.

Ar trebui să mă odihnesc în izolare, ca toate celelalte fete care se pregătesc de Ritual, însă e prea multă treabă de făcut la fermă şi nu-s destule ajutoare. Aşa e de când a murit mama, în urmă cu trei luni. Gândul acesta îmi aduce lacrimi în ochi şi clipesc ca să le alung.

Tata mai îndeasă nişte fân în boxe.

— „Binecuvântat fie cel ce se trezeşte şi cuprinde gloria Tatălui Veşnic", mormăie el, citând din înţelepciunile Veşnice. Şi... eşti pregătită pentru ziua de azi?

— Da, sunt, încuviinţez eu.

Mai târziu în după-amiaza aceasta, seniorul Durkas mă va testa pe mine şi pe toate celelalte fete de şaisprezece ani în timpul Ritualului Purităţii. Odată ce ne vom fi confirmat puritatea, locul nostru va fi oficial aici, în sat. în sfârşit, voi fi femeie – bună de măritiş, bună să am o familie numai a mea.

La gândul acesta, mă cuprinde iarăşi neliniştea.

Mă uit spre tata cu coada ochiului. Are trupul încordat, mişcările chinuite. Şi el e îngrijorat.

— Mi-a venit un gând, tată, încep eu. Dacă... dacă...

Mă opresc aici, iar întrebarea rămâne suspendată în aer. O groază de nerostit, risipită în întunecimea şurii.

Tata îmi oferă un zâmbet pe care-l crede liniştitor, însă colţurile gurii îi sunt încordate.

— Dacă ce? întreabă el. Poţi să-mi spui, Deka.

— Dacă sângele meu nu e pur? şoptesc eu, iar cuvintele acelea îngrozitoare ţâşnesc afară din mine. Dacă o să fiu luată de preoţi – alungată?

Am coşmaruri în care se întâmplă asta, spaime care se amestecă în celelalte vise ale mele; cele în care mă aflu într-un ocean întunecat, iar vocea mamei mă cheamă de undeva.

— De asta îţi faci tu griji?

Dau din cap că da.

Cu toate că e ceva rar, toată lumea ştie de sora sau ruda cuiva despre care s-a descoperit că era impură. Ultima dată când s-a petrecut aşa ceva în Irfut a fost acum câteva decenii; i s-a întâmplat uneia dintre verişoarele tatei. Sătenii încă mai şuşotesc despre ziua în care a fost luată târâş de preoţi şi nimeni n-a mai văzut-o vreodată. Familia tatei a fost urmărită de atunci de această întâmplare.

Din cauza asta cei din familia tatei se poartă întotdeauna cu atâta sfinţenie: mereu sunt primii la templu, iar mătuşile mele sunt mascate în totalitate; până şi gurile le sunt ascunse vederii. înţelepciunile Veşnice ne avertizează: „Numai femeia impură, blasfematoare şi necurată rămâne dezvelită sub ochii lui Oyomo", dar acest avertisment se referă la jumătatea superioară a feţei: de la frunte până la vârful nasului. Mătuşile mele însă au chiar şi nişte pătrăţele de pânză transparentă care le acoperă ochii.

Când tata s-a întors din cazarmă cu mama la braţ, întreaga familie l-a dezmoştenit imediat. Era prea riscant să accepte în familie o femeie de puritate necunoscută – şi o străină pe deasupra.

Apoi am apărut eu: un copil îndeajuns de negricios cât să fiu considerată ca fiind dintre cei de la miazăzi, dar

ochii cenuşii ca ai tatei, gropiţa lui în bărbie şi părul lui cu bucle moi spuneau altceva.

Am stat în Irfut toată viaţa mea, aici m-am născut şi am crescut şi încă sunt tratată ca o străină; lumea încă se uită lung la mine şi mă arată cu degetul, încă mă exclude. Nici măcar nu aş avea voie să intru în templu dacă ar fi după unele dintre rudele tatei. Poate că am un chip bucăţică ruptă din al lui, dar asta nu e de ajuns. Trebuie să fiu confirmată ca să mă accepte satul, ca familia tatei să ne accepte. Odată ce sângele îmi va curge pur, locul meu va fi în sfârşit aici.

Tata vine spre mine şi îmi zâmbeşte liniştitor.

— Ştii ce înseamnă să fii pură, Deka? mă întreabă.

Răspund cu un pasaj din înţelepciunile Veşnice.

— „Binecuvântate sunt cele sfioase şi ascultătoare, fiicele umile şi adevărate ale omului, fiindcă ele sunt nepătate în faţa Tatălui Veşnic.”

Fiecare fată ştie acest pasaj pe de rost. îl recităm ori de câte ori intrăm într-un templu, ca să ne amintească mereu că femeile au fost create pentru a le fi ajutoare bărbaţilor, supuse dorinţelor şi ordinelor acestora.

— Eşti umilă şi toate cele, Deka? întreabă tata.

— Aşa cred, zic eu şi dau din cap că da.

în ochi îi pâlpâie o clipă nesiguranţa, dar zâmbeşte şi mă sărută pe frunte.

— Atunci totul va fi bine.

Se întoarce la fânul lui. Eu mă aşez lângă Norla, încă frământată de griji. La urma urmei, sunt alte privinţe în care semăn cu mama, despre care tata nu ştie nimic, privinţe ce i-ar face pe săteni să mă dispreţuiască şi mai mult dacă ar afla vreodată.

Trebuie să am grijă să le ţin secrete. Sătenii nu trebuie să afle niciodată.

Niciodată.

încă este dimineaţă devreme când ajung în piaţa satului. în aer se simte o răcoare uşoară, iar de pe acoperişurile caselor din apropiere se scurg ţurţuri. Chiar şi aşa, soarele este neobişnuit de puternic, iar razele sale se reflectă de pe coloanele înalte şi arcuite ale Templului lui Oyomo. Coloanele acelea sunt menite să fie o rugăciune, o meditaţie asupra înaintării soarelui lui Oyomo pe cer în fiecare zi. Marii preoţi le folosesc pentru a alege două zile din an în care să aibă loc Ritualurile de primăvară şi de iarnă. Simpla lor vedere îmi trimite un alt fior de nelinişte prin corp.

— Deka! Deka!

O siluetă deşirată cunoscută îmi face entuziasmată cu mâna de pe partea cealaltă a drumului.

Elfriede vine în grabă spre mine, cu pelerina strânsă atât de tare în jurul ei, încât nu-i văd decât ochii verzi luminoşi. Amândouă încercăm mereu să ne ascundem feţele când venim în piaţa satului; eu, din pricina culorii pielii, iar Elfriede, din cauza semnului din naştere de un roşu spălăcit care îi acoperă partea stângă a feţei. Fetele au voie să rămână descoperite până când trec prin Ritual, însă nu are sens să atragem atenţia, mai ales într-o zi ca aceasta.

în dimineaţa asta, micuţa piaţă pavată cu piatră cubică din Irfut este plină cu sute de vizitatori, iar în fiecare minut sosesc căruţe cu tot mai mulţi oameni.

Vin de pe tot cuprinsul Oterei: oameni cu nasul pe sus de la miazăzi, cu pielea de culoare brun-închis şi părul

cu cârlionți mici, apuseni relaxați, cu părul negru și lung, prins în cocuri mici în vârful capului, cu pielea aurie acoperită cu tatuaje, oameni grosolani de la miazănoapte, cu pielea rozalie și părul blond strălucind în aerul rece, și răsăriteni tăcuți cu pielea de toate nuanțele, de la maroniu-intens la culoarea cojilor de ouă, cu părul negru, drept și mătăsos curgându-le în valuri lucioase pe spinare.

Cu toate că Irfut este un loc îndepărtat, e cunoscut pentru fetele sale drăguțe, iar bărbații vin de departe pentru a le privi pe cele bune de măritiș înainte să înceapă să-și poarte măștile. O mulțime de fete își vor găsi astăzi soții, asta dacă nu i-au găsit deja.

— Nu-i așa că-i palpitant, Deka? chicotește Elfriede.

Arată spre piață, care este acum decorată festiv cu ocazia Ritualului. Ușile tuturor locuințelor cu fete bune de măritiș au fost vopsite într-un roșu-strălucitor, stea-guri mari și mici flutură vesel la ferestre, iar lampioane viu colorate împodobesc fiecare intrare. Sunt până și dansatori mascați pe picioroange și magicieni care suflă foc, iar aceștia se strecoară prin mulțime, concurând cu negustorii care vând pungi cu nuci prăjite, copane de pui afumate și mere glasate.

Mă cuprinde entuziasmul la vederea acestor lucruri.

— Este, răspund eu cu gura până la urechi, dar Elfriede mă trage deja după ea.

— Grăbește-te, grăbește-te! mă îndeamnă ea, trecând în goană pe lângă grupurile de vizitatori, și mulți dintre aceștia se opresc să se încrunte dezaprobator la noi, văzând că nu ne însoțește niciun bărbat.

în cele mai multe sate, femeile nu au voie să plece

de acasă fără un bărbat care să le însoţească. Irfut însă este mic şi bărbaţii sunt o resursă limitată. Cei mai mulţi

dintre aceia buni de însurătoare au intrat în armată, cum a făcut şi tata când era mai tânăr. Câţiva chiar au supravieţuit antrenamentelor şi au devenit soldaţi jatu, gărzile de elită ale împăratului. Zăresc un contingent zăbovind la marginile pieţei, vigilenţi în armura lor roşie sclipitoare.

Astăzi sunt cel puţin doisprezece, mult mai mulţi decât cei doi sau trei pe care îi trimite de obicei împăratul pentru Ritualul de iarnă. Poate că e adevărat ce tot spun oamenii în şoaptă: că anul acesta au traversat hotarul mai mulţi urlători-ai-morţii.

Monştrii împresoară hotarul de la miazăzi al Oterei de secole, dar în ultimii ani au devenit mult mai agresivi. Atacă de obicei în preajma zilei Ritualului, distrugând satele şi încercând să răpească fetele impure. Se spune că impuritatea face fetele mult mai delicioase...

Din fericire, Irfut se găseşte într-una din cele mai îndepărtate şi izolate regiuni de la miazănoapte, înconjurat de munţi acoperiţi cu zăpadă şi păduri de nepătruns. Urlătorii-morţii nu vor ajunge niciodată până aici.

Elfriede nu observă că am căzut pe gânduri, fiindcă e prea ocupată să le zâmbească ştrengăreşte acelor jatu.

— Nu-i aşa că sunt atât de chipeşi în armura lor roşie? Am auzit că sunt recruţi noi, care fac turul provinciilor. Cât de minunat din partea împăratului să-i trimită aici pentru Ritual!

— Presupun... murmur eu.

Lui Elfriede îi chiorăie stomacul.

— Grăbeşte-te, Deka, mă îndeamnă, trăgându-mă după ea. În curând, coada de la brutărie o

să fie mult prea mare.

Mă trage atât de tare, încât mă împiedic, lovindu-mă de o formă mare și solidă.

— Scuzele mele, zic eu pe nerăsuflate, ridicând privirea.

Unul dintre bărbaţii veniţi în vizită mă priveşte de sus, cu un rânjet subţire pe buze, ca un lup înfometat.

— Ce-i asta, altă bucăţică dulce? rânjeşte el, apropiindu-se de mine.

Eu fac iute câţiva paşi în spate. Cum am putut să fiu atât de proastă? Bărbaţii din alte sate nu sunt obişnuiţi să vadă femei neînsoţite şi pot face presupuneri îngrozitoare.

— îmi pare rău, trebuie să plec, şoptesc eu, dar mă apucă înainte să mă pot retrage, iar degetele lui se întind lacome spre nasturele care îmi încheie partea de sus a pelerinei.

— Nu fi aşa, bucăţică. Fii fată drăguţă, dă-ţi jos pelerina, ca să vedem după ce am venit…

Două mâini puternice îl smulg de pe mine înainte să-şi termine spusele.

Când mă întorc, Ionas, fiul cel mare al seniorului Olam, căpetenia satului, se uită urât la bărbat; nici urmă de zâmbetul său relaxat obişnuit.

— Dacă vrei să găseşti un bordel, e unul mai încolo pe drum, în oraşul tău, îl avertizează el, cu o strălfulgerare în ochii săi albaştri. Poate ar trebui să te întorci acolo.

Diferenţa de statură dintre ei e destul cât să-l facă pe bărbat să ezite. Cu toate că Ionas e unul dintre cei mai frumoşi băieţi din sat – cu păr blond şi gropiţe în obraji –, este şi unul dintre cei mai solizi, masiv ca un taur şi la fel de intimidant.

Bărbatul scuipă în ţărână, enervat.

— Nu te aprinde aşa, băiete. Mă distram şi eu puţin. Asta nici măcar nu-i de aici, de la miazănoapte, pentru numele lui Oyomo.

Fiecare muşchi din corpul meu se încordează la

auzul acestei aluzii nedorite. Oricât de tăcută aş fi, oricât de

inofensivă aş
rămâne, pielea mea
brună mă va însemna
mereu ca pe o fată
de la miazăzi, o
membră a triburilor
vrednice de ură
care au cucerit
demult regiunile de
la miazănoapte şi
le-au forţat să se
alăture Unicului
Regat, cunoscut
acum drept Otera.
Numai Ritualul

Purităţii îmi poate asigura locul aici.

Fă să fiu pură, fă să fiu pură. Trimit o rugăciune grăbită către Oyomo.

îmi strâng pelerina mai tare în jurul corpului şi mi-aş dori să mă poată înghiţi pământul, însă Ionas se apropie şi mai mult de bărbat, cu o privire războinică în ochi.

— Deka s-a născut şi a crescut aici, la fel ca noi, ceilalţi, mârâie el. Să nu mai pui mâna pe ea.

Rămân cu gura căscată în faţa lui Ionas, şocată că mi-a luat apărarea într-un mod atât de neaşteptat. Bărbatul gâfâie.

— Cum spuneam, mă distram şi eu puţin.

Se întoarce către prietenii lui.

— Hai să bem ceva, atunci.

Grupul se retrage, mormăind pe sub mustăţi.

După ce pleacă, Ionas se întoarce spre mine şi Elfriede.

— Sunteţi bine? întreabă el, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Bine. Puţin speriate, atâta tot, reuşesc să spun.

— Dar n-aţi păţit nimic.

Acum ochii lui sunt aţintiţi asupra mea şi mă străduiesc din răsputeri să rămân calmă sub privirea lui sinceră.

— Nu, scutur din cap.

— îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat adineauri, spune el încuviinţând din cap. Bărbaţii pot fi nişte animale, mai ales în preajma unor fete aşa

drăguțe ca tine.

Fete aşa drăguţe ca tine...

Cuvintele sunt atât de îmbătătoare, încât am nevoie de câteva clipe să-mi dau seama că vorbeşte din nou.

— încotro mergeţi? întreabă el.

— La brutar, răspunde Elfriede, de vreme ce eu încă nu-mi găsesc cuvintele.

Arată cu capul spre clădirea mică şi primitoare de peste drum.

— Vă urmăresc de aici, zice el. Să mă asigur că nu păţiţi nimic.

Din nou privirea lui rămâne asupra mea, iar obrajii mi se înfierbântă.

— Mulţumiri, zic eu, grăbindu-mă spre brutărie, în timp ce Elfriede chicoteşte.

Ţinându-se de cuvânt, Ionas continuă să mă privească tot drumul.

Brutăria e deja aglomerată, exact cum a spus Elfriede că va fi. Femeile împânzesc fiecare colţ al magazinului mic, iar măştile le sclipesc în lumina slabă în timp ce cumpără prăjiturelele purităţii, roz şi delicate, şi pâinicile nesfârşitului în formă de soare pentru sărbătoarea de astăzi. De obicei, măştile sunt simple, confecţionate din cele mai subţiri bucăţi de lemn sau pergament şi vopsite cu simboluri ale rugăciunii pentru noroc. în zile festive precum aceasta însă, femeile poartă cele mai extravagante măşti, cele modelate după soare, lună şi stele şi împodobite cu aur sau argint, cu o precizie geometrică. Oyomo nu este doar zeul soarelui, ci şi zeul matematicii. Cele mai multe măşti ale femeilor conţin simetria divină pentru a-I bucura ochiul.

După ziua de azi, şi eu voi începe să port mască, una albă şi rezistentă, construită din pergament greu şi aşchii subţiri de lemn, care îmi va acoperi faţa de la frunte până la nas. Nu e mare lucru, dar e cea mai bună pe care şi-a putut-o permite tata. Poate că Ionas îi va cere voie să mă curteze după ce încep să o port.

Alung imediat gândul acesta ridicol.

Indiferent ce aş purta, nu voi fi niciodată la fel de drăguţă precum celelalte fete din sat, cu siluetele lor mlădioase, părul blond mătăsos şi obrajii rozalii. Constituţia mea e mult mai solidă, pielea mi-e de un maroniu-intens, iar singurul lucru pe care îl am în avantajul meu este părul negru şi moale, care mi se încreţeşte în jurul feţei ca nişte norişori.

Mama mi-a spus odată că fetele ca mine sunt considerate drăguţe în provinciile de la miazăzi, dar ea e singura care a crezut vreodată aşa ceva. Tot ce văd ceilalţi este cât de diferită sunt faţă de ei. O să am noroc dacă îmi găsesc un soţ din vreun sat din împrejurimi, însă trebuie să încerc. Dacă i s-ar întâmpla ceva vreodată tatei, rudele lui ar găsi orice motiv ca să mă abandoneze.

O sudoare rece îmi scaldă trupul când mă gândesc ce s-ar întâmpla atunci: o viaţă de pietate silită şi muncă istovitoare ca slujnică la templu sau, mai rău, să fiu forţată să intru în casele plăcerilor din provinciile de la miazăzi.

Elfriede se întoarce spre mine.

— Ai văzut cum se uita Ionas la tine? şopteşte ea. Credeam că o să te ia pe sus şi o să plece cu tine. Atât de romantic!

Mă bat uşor pe obraji ca să-i răcoresc în timp ce un zâmbet mărunt îmi trage în sus colţurile buzelor.

— Nu te prosti, Elfriede. Era doar politicos.

— Felul cum se uita la tine era...

— Ce? Ce era, Elfriede? o întrerupe o voce mieroasă, urmată de chicoteli.

Mă ia cu frig. Te rog, nu astăzi...

Mă întorc şi o găsesc pe Agda stând în spatele nostru, însoţită de un grup de fete din sat. îmi dau seama imediat că m-a văzut vorbind cu Ionas, fiindcă tremură de furie. O fi Agda cea mai drăguţă fată din sat, cu pielea ei palidă şi părul blond-alburiu, dar trăsăturile acelea delicate ascund o inimă veninoasă şi o fire răutăcioasă.

— Crezi că doar pentru că astăzi o să fii confirmată, băieţii o să te considere dintr-odată drăguţă? pufneşte ea. Oricât de tare ţi-ai dori să fie altfel, Deka, o mască n-o să poată niciodată să-ţi ascundă pielea aia urâtă a celor de la miazăzi. Mă întreb ce-o să faci când n-o să te vrea niciun bărbat în casă şi o să rămâi o fată bătrână urâtă şi disperată, fără soţ sau familie.

Strâng atât de tare din pumni, încât unghiile mi se înfig în carne.

Nu răspunde, nu răspunde, nu răspunde...

Agda aruncă o privire batjocoritoare către Elfriede.

— Asta, măcar, îşi poate acoperi faţa, dar tu şi dacă îţi acoperi întregul corp, toată lumea ştie ce e sub...

— Ţine-ţi gura, Agda, se aude o voce afectată din faţa magazinului, care o întrerupe.

Este a jupânesei Norlim, mama ei. Se apropie, iar numeroasele nestemate de pe masca sa de aur sclipesc suficient de tare cât să te orbească. Jupâneasa Norlim

este nevasta seniorului Norlim, cel mai bogat bărbat din sat. Spre deosebire de celelalte femei, care își permit numai demimăști din aur sau măști întregi din argint, ea poartă

o mască elegantă din aur care îi acoperă faţa în întregime, cu un model cu raze de soare în jurul ochilor săi de un albastru-palid. Şi mâinile îi sunt împodobite cu vârtejuri de aur şi pietre semipreţioase lipite pe piele.

— „Vorbele unei femei trebuie să fie dulci precum roadele şi mierea”, îi aminteşte ea Agdei. Aşa spun înţelepciunile Veşnice.

Agda lasă capul în jos, sfioasă.

2

— Da, mamă, răspunde ea.

— În plus, adaugă mama ei, iar mila din privirea ei nu se potriveşte cu masca veselă, cu un zâmbet larg, Deka nu are ce face dacă pielea ei e murdară cum a fost şi a mamei sale, la fel cum nici Elfriede nu-şi poate ascunde semnul din naştere. Aşa s-au născut ele, bietele.

Recunoştinţa mi se preschimbă în furie, iar sângele îmi clocoteşte în vene. Murdară? Bietele? Mai bine să mă facă „impură" în faţă şi ştim o treabă. Abia pot să-mi păstrez o expresie docilă în timp ce mă îndrept spre uşă, însă cumva reuşesc.

— Vă mulţumesc pentru cuvintele amabile, jupâneasă Norlim, mă forţez să zic printre dinţi înainte să ies.

Am nevoie de toată puterea din mine ca să nu trântesc uşa.

Apoi sunt afară şi inspir şi expir iute, încercând să-mi recapăt sângele-rece, încercând să-mi reţin lacrimile de furie care îmi înţeapă ochii. Abia dacă o văd pe Elfriede care vine în urma mea.

— Deka? întreabă ea. Eşti bine?

— Sunt bine, şoptesc eu, strângându-mi pelerina mai tare ca să nu-mi vadă lacrimile, ca să nu-mi vadă furia.

Nu contează ce spune jupâneasa Norlim şi ce spun ceilalţi, îmi zic în sinea mea. O să fiu pură. Mă copleşesc

îndoielile, amintindu-mi că am aceleaşi trăsături ciudate, diferite de ale celorlalţi, pe care le avea şi mama. Le alung. Mama a reuşit să şi le ascundă pe ale ei până în ziua când a murit, iar eu am să fac la fel. Nu trebuie decât să trec de următoarele ore şi apoi o să fiu confirmată pură.

Atunci o să fiu în sfârşit în siguranţă.

îmi petrec restul dimineţii pregătindu-mă pentru Ritualul Purităţii: calc haine pentru mine şi tata şi lustruiesc pantofii. Am făcut chiar şi o ghirlandă din flori uscate pe care să mi-o pun în păr; roşul lor intens va contrasta frumos cu albastrul ceremonial al rochiei mele. O să merg la ospăţul din sat imediat după Ritual şi trebuie să arăt cât se poate de bine. Este prima dată când sunt invitată la un ospăţ sau la orice altă sărbătoare din sat, de fapt.

Ca să-mi potolesc emoţiile, mă concentrez asupra tartelor cu agrişe pe care le duc la ospăţ. încerc să o fac pe fiecare cât mai desăvârşită, cu marginile împăturite curat, cu câte o lingură de frişcă aranjată cum trebuie, dar e greu să mă descurc fără cuţit. Fetele nu au voie să se apropie de obiecte ascuţite din clipa în care împlinesc cincisprezece ani şi până în ziua de după ce sunt confirmate la Ritualul Purităţii. înţelepciunile Veşnice interzic acest lucru, pentru a ne asigura că nu sângerăm nici măcar o picătură înainte de Ritual. Fetele care se rănesc în timpul celui de-al şaisprezecelea an sunt duse la templu pentru purificare, familiile le sunt ostracizate şi

alungate, iar perspectivele lor de căsătorie sunt distruse. Tot ce pot spera este să se vindece cum trebuie şi să fie confirmate de Ritual. Chiar şi aşa, majoritatea bărbaţilor nu vor să le ia de nevastă pe fetele care au cicatrici, mai ales pe cele cu cicatrici din al şaisprezecelea an. Este considerat tabu.

„Dispreţuite sunt cele marcate sau însemnate, cele rănite şi fetele sângerânde, fiindcă ele au păngărit templul Tatălui Veşnic." Cuvintele acestea mi-au fost înfipte în creier de la naştere.

Dacă tata ar avea mai mulţi bani, m-ar fi trimis la o Casă a Purităţii, unde să-mi petrec tot anul înainte de Ritual, protejată de obiectele ascuţite în sălile sale moi, capitonate cu perne. Dar numai fetele bogate ca Agda îşi pot permite Casele Purităţii. Noi, celelalte, trebuie să ne descurcăm evitând cuţitele.

Sunt atât de cufundată în gânduri, încât nu remarc paşii tatei apropiindu-se.

— Deka? mă cheamă el.

Mă întorc şi-l găsesc mutându-se de pe un picior pe altul, emoţionat, în spatele meu, ţinând în mâini o cutie. O deschide cu un zâmbet şovăielnic.

— E pentru tine, spune el, oferindu-mi rochia brodată dinăuntru.

Rămân cu gura căscată, iar lacrimile îmi înceţoşează privirea. Rochia este vopsită în albastrul-intens al Ritualului şi are tivul brodat cu sori aurii minusculi, dar nu acesta este lucrul cel mai captivant. De dedesubt se iveşte o mască albastră delicată, cu panglici de mătase albă la spate. Este mai fină decât orice lucru am văzut vreodată, uşor şi elegant manufacturată, în ciuda bazei de lemn.

— Cum? răsuflu eu, strângând-o la piept.

Nu avem bani de cheltuit pe haine noi, cu atât mai puţin pe măşti. Am modificat una dintre rochiile vechi ale mamei pentru Ritual.

— Mama ta ţi le-a făcut în secret anul trecut, răspunde el, scoţând încă ceva din cutie.

— Colierul preferat al mamei… şoptesc eu, iar un suspin fericit îmi ţâşneşte din gât când privesc lănţişorul subţire, lucrat meşteşugit din aur, şi sfera delicată de aur atârnată de el, decorată cu acel simbol vechi, familiar. Aproape că seamănă cu simbolul sacru al soarelui – *kom* –, dar mai are ceva, mai este un semn atât de tocit, încât n-am reuşit niciodată să-l disting, nici măcar după toţi aceşti ani. Mama purta colierul în fiecare zi, negreşit.

Şi când mă gândesc că mi-a pregătit toate astea cu atât timp în urmă.

Acum pieptul mă strânge şi îl frec, încercând să-mi potolesc lacrimile. îmi este atât de dor de ea, îmi e dor de vocea ei, de mirosul ei, de felul în care zâmbea întotdeauna, ori de câte ori mă vedea.

Mă şterg la ochi şi mă întorc spre tata.

— M-a pus să-i promit că le păstrez pentru tine, spune tata.

Apoi îşi drege glasul, iar culoarea îi urcă în obraji în timp ce scoate un ultim lucru din cutie: o ghirlandă de flori proaspete, de un roşu viu care sclipeşte în lumină.

— Florile sunt însă de la mine. Negustorul mi-a spus că rezistă mult.

— Sunt frumoase, zic eu printre lacrimi, simţindu-mă copleşită în timp ce îl privesc.

Este prima dată când primesc atât de multe daruri.

— Totul e frumos. îţi mulţumesc din suflet,

tată.

Tata mă bate stângaci pe spate.

— Pregăteşte-te acum, iute. Astăzi o să le arăţi că locul tău e aici.

— Da, tată.

Mă grăbesc să fac ce spune, iar hotărârea se întăreşte în mine. Am să le arăt eu. Am să port rochia nouă şi florile, iar apoi, după ce Ritualul se va sfârşi, am să port şi masca cea nouă asortată. Am s-o port cu atâta mândrie, că nici măcar Agda n-o să mă poată contesta.

Rânjesc la acest gând.

E după-amiază târziu când ajungem la templu. Piaţa satului e aglomerată deja; oameni binevoitori şi spectatori curioşi care se înghiontesc să-şi facă loc, fete în albastrul ceremonial aliniate în faţa treptelor templului, cu părinţii de o parte şi de alta. Tata îşi ocupă locul lângă mine chiar în clipa în care se aud tobele şi privim cum soldaţii jatu mărşăluiesc solemn spre trepte în pregătirea sosirii seniorului Durkas, armurile lor roşii făcând un contrapunct sclipitor în marea de rochii de un albastru-intens, cu măştile lor de război diforme care strălucesc în lumina ternă a după-amiezii. Fiecare mască seamănă cu un chip înfiorător de demon şi poate fi prinsă şi detaşată de coif cu uşurinţă.

De vreme ce uşile nu s-au deschis încă, privesc zidurile albe şi goale ale templului, acoperişul său roşu. Roşu este culoarea sanctităţii. Este culoarea sângelui care le va curge fetelor pure când seniorul Durkas le va testa astăzi.

Fă ca al meu să fie roşu, fă ca al meu să fie roşu, mă rog eu.

O zăresc pe Elfriede în faţă şi tot corpul îi este rigid. Probabil se gândeşte şi ea la acelaşi lucru. La fel ca

toate celelalte fete, stă cu chipul dezvelit o ultimă dată, cu toate că se apleacă uşor ca să-şi ascundă semnul din naştere.

Uşile templului se deschid cu un scârţâit, iar mulţimea tace. Seniorul Durkas apare în capul scărilor, cu expresia lui obişnuită, încordată şi dezaprobatoare, pe faţă. La fel ca majoritatea preoţilor lui Oyomo, misiunea sa este de a nimici impuritatea şi mârşăvia. De asta corpul lui este atât de subţire şi privirea, atât de intensă. Fervoarea religioasă lasă puţin loc pentru hrană sau orice altceva. Un tatuaj auriu cu simbolul soarelui – *koru* – străluceşte în mijlocul capului său ras cu atenţie.

întinde mâna peste mulţime.

— Tatăl Veşnic vă binecuvântează, intonează el.

— Tatăl Veşnic ne binecuvântează pe toţi.

Răspunsul mulţimii reverberează în piaţă.

Seniorul Durkas ridică lama de ceremonie spre cer. Este sculptată în fildeş şi mai ascuţită decât sabia cea mai fin şlefuită.

— „Iar în a patra zi", recită el cu vocea profundă şi tunătoare pe care îi place să o folosească pentru aceste ocazii, „a creat femeia – un ajutor care să înalţe bărbatul la potenţialul său sacru, la gloria sa divină. Femeia este cel mai de preţ dar al Tatălui Veşnic pentru omenire. Consolare în ceasul cel mai întunecat. Alinare în..."

Cuvintele seniomlui Durkas se prefac într-un zumzet grav, iar pielea începe să mă furnice, cu sângele curgând iute pe dedesubt. Senzaţia este însoţită de o sensibilitate bruscă: liniştea vântului, pârâitul ţurţurilor care se topesc şi, undeva în depărtare... trosnet de paşi grei pe frunzele căzute.

Vine ceva... Gândul îmi vibrează prin minte.

îl alung cu forţa. De ce se întâmplă asta acum?

Tata trebuie că mi-a remarcat expresia distrasă, fiindcă oftează cu mâhnire, mijind ochii la soare.

— întotdeauna ţi-a hoinărit mintea, Deka, şopteşte el, cu o voce atât de joasă, încât ceilalţi să nu remarce că vorbim. Semeni atât de mult cu mama ta.

Când colţurile buzelor îi coboară a tristeţe, mă încrunt la el.

— O să faci riduri, zic eu.

Acum zâmbeşte şi dintr-odată arată ca bărbatul energic care era, înainte ca vărsatul roşu şi moartea mamei să-l reducă la o umbră a celui care a fost.

— Parcă ai fi râul care condamnă pârâul că goneşte prea iute, nu crezi? glumeşte el în timp ce rândul începe să se mişte.

Încuviinţez şi îmi întorc atenţia la treptele templului. Seniorul Durkas şi-a încheiat recitarea. Acum va începe Ritualul Purităţii.

Agda este prima fată care intră în templu şi are faţa palidă de nelinişte. Oare Oyomo o va favoriza sau va hotărî că a cedat impurităţii? Mulţimea se apleacă înainte, încordată. Pălăvrăgeala, conversaţiile şoptite, toate se prefac într-un murmur, până ce, nu după mult timp, singurele lucruri pe care le mai auzi sunt scâncetele nemulţumite ale câinilor şi răsuflarea gâfâită a cailor legaţi în grajdurile din apropiere.

Câteva clipe mai târziu, un ţipăt surprins izbucneşte din interiorul templului. Agda iese curând, cu eşarfa albastră strânsă la piept, unde seniorul Durkas a tăiat-o cu lama de ceremonie. Odată ce ajunge în capul scărilor, îşi smulge eşarfa şi o ţine deasupra capului pentru a arăta sângele roşu cu care este îmbibată. Un strigăt de uşurare creşte în mulţime. Este pură. Părinţii ei se grăbesc să o strângă în braţe, iar tatăl ei îi fixează cu mândrie prima ei mască pe chip, o mască delicată

din aur, în forma lunii

pline, spre a-i declara noua feminitate. Agda aruncă o privire victorioasă în mulţime, iar buzele i se strâmbă într-un rânjet când mă zăreşte.

După ce coboară scările, intră următoarea fată, iar Ritualul Purităţii începe din nou.

îmi fixez privirea asupra uşii. Vederea ei, mare, roşie şi impunătoare, îmi face praf nervii, forţându-mi stomacul să se încleşteze şi palmele să mi se umezească. Furnicăturile se întețesc, acum sunt un zumzet grav, care îmi ridică firele de păr şi îmi sporeşte sensibilitatea.

Vine ceva. Gândul îmi trece din nou prin minte.

Nu înseamnă nimic, îmi reamintesc cu tărie. Am mai simţit de multe ori asemenea lucruri şi nu am văzut nici măcar o dată ceva neobişnuit...

Groaza mă izbeşte atât de brusc şi de greu, încât

genunchii îmi cedează. îl apuc pe tata de mână ca să rămân în picioare. El se încruntă la mine.

— Deka, eşti bine?

Nu răspund. Frica mi-a îngheţat buzele şi nu pot face decât să privesc îngrozită cum un fuior sinistru de ceaţă şerpuieşte în jurul picioarelor tatei. Alte fuioare se strecoară în piaţă, răcind aerul. Deasupra noastră, soarele se ascunde, fugărit de norii care se rostogolesc acum pe cer.

Tata se încruntă la el.

— A dispărut soarele.

însă eu nu mă mai uit la cer. Ochii mei sunt asupra marginii satului, unde copacii dezgoliţi de iarnă trosnesc sub greutatea zăpezii şi a gheţii. De acolo vine ceaţa, cu un miros puternic, aprig şi rece şi încă ceva: un sunet îndepărtat şi ascuţit care îmi irită nervii.

Când sunetul se sparge într-un urlet asurzitor, mulţimea întreagă rămâne nemişcată, statui

împietrite în zăpadă. Un singur nume este şoptit în piaţă: „Urlătorii-morţii...”

Şi, uite aşa, acalmia se destramă.

— Urlătorii-morţii! strigă comandantul jatu, scoţându-şi sabia din teacă. Înarmaţi-vă!

Mulţimea se împrăştie, bărbaţii fug spre grajduri după arme, iar femeile îşi mână fetele şi băieţii înapoi acasă. Jatu înaintează pe lângă mulţime, pornind spre pădure, unde apar forme gri colosale, iar urlete inumane le anunţă sosirea.

Cel mai mare urlător-al-morţii este primul care păşeşte peste hotarul înfrunzit ce marchează marginea pădurii. O fiară mătăhăloasă, e atât de costeliv că pare numai piele şi os, mâinile ca nişte gheare îi ajung aproape până la genunchi, iar de-a lungul şirei osoase îi ies spini prin piele. Pare aproape uman, clipind din ochii negri, umflându-şi nările ca nişte crestături în vreme ce măsoară satul cu privirea. Se întoarce spre piaţa satului, unde încă stau în picioare, cuprinsă de groază, iar răsuflarea mi se întretaie, prefăcându-se de-acum în izbucniri scurte şi sacadate.

Deschide gura, inspiră...

Un urlet îmi răsună în ţeastă, iar o agonie incandescentă îmi despică trupul. Scrâşnesc din dinţi, iar muşchii mi se încleştează. Lângă mine, tata se prăbuşeşte la pământ în timp ce sângele începe să-i curgă din urechi şi din nări. Mai mulţi săteni se zvârcolesc deja acolo, cu chipurile contorsionate în grimase de teroare şi chin.

În afară de mine, numai jatu rămân în picioare în piaţă, cu coifurile izolate special împotriva sunetelor, ca să-i apere de strigătele urlătorilor-morţii. Chiar şi

aşa, ochii le strălucesc albi dincolo de măştile de război şi mâinile le tremură pe săbii. Jatu de aici sunt

în mare parte recruţi, abia iniţiaţi în rândurile lor, aşa cum spunea Elfriede. încă nu au luptat la hotarele de la miazăzi, pe care urlătorii-morţii le împresoară constant; nici măcar nu au mai văzut vreun urlător-al-morţii până acum, probabil. Va fi un miracol dacă vreunul dintre ei supravieţuieşte luptei.

Va fi un miracol dacă vreunul dintre noi supravieţuieşte luptei.

Gândul acesta mă scoate dintr-odată din paralizie şi mă întorc iute spre tata.

— Trebuie să fugim! strig eu, trăgându-l atât de tare, încât aproape se smuceşte de pe pământ. Frica le-a dat putere muşchilor mei, i-a făcut nefiresc de puternici.

— Trebuie să plecăm!

Arunc din nou o privire către conducătorul urlătorilor-morţii, cu părul zvârcolindu-se şi biciuind spasmodic aerul din jur.

De parcă m-ar simţi că îl privesc, se întoarce, iar ochii lui îi întâlnesc pe ai mei de la distanţă. Au o privire... o inteligenţă anume. Răsuflarea îmi iese chinuită din plămâni. Fiecare muşchi din corpul meu se simte dintr-odată slăbit, îngheţat sub privirea aceea neagră prădătoare. Când îmi găsesc înţelepciunea de a mă feri, înaintează deja apăsat, la fel şi ceilalţi. Cei mulţi, mulţi de tot. Ies din ceţuri, forme gri şi pieloase, zbârlite ameninţător. Unele sar pe pământ din copaci, cu ghearele brăzdând zăpada în timp ce aleargă în patru labe.

— Apăraţi satul! mugeşte comandantul jatu, ridicând sabia. Pentru Tatăl Veşnic!

— Pentru Tatăl Veşnic! repetă jatu, gonind înspre bestii.

Un urlet îngrozit îmi ţâşneşte din piept când tata
se ridică greoi şi repetă chemarea împreună cu ceilalţi

bărbaţi din sat, care îşi înfăşoară acum cu toţii în grabă batiste sau curele în jurul urechilor.

— Fugi în templu, Deka! îmi strigă el.

în faţa lui, comandantul jatu se năpusteşte asupra conducătorului urlătorilor-morţii, însă creatura nu se retrage. în schimb, se opreşte pe loc şi înclină capul. Preţ de o clipă, în ochi pare să-i scânteieze amuzamentul. Un amuzament mortal. Apoi se mişcă, izbindu-l violent pe jatu cu dosul palmei şi trimiţându-l în cealaltă parte a pieţei. Trupul soldatului se frânge la impact, iar sângele ţâşneşte peste tot.

Un semnal pentru ceilalţi urlători-ai-morţii să atace.

Dau buzna în sat, zdrobind scuturile soldaţilor jatu, scoţându-le măruntaiele cu ghearele ucigător de ascuţite. Urletele răsună, sângele ţâşneşte, izul urinei se înalţă. Jatu încearcă să riposteze, dar sunt prea puţini şi prea neexperimentaţi în faţa monstruozităţii urlătorilor-morţii.

Privesc, sufocată de groază, cum membre şi trupuri sunt retezate cu sălbăticie, iar capete sunt smulse cu o veselie feroce. în câteva minute, întreaga forţă jatu este copleşită, iar apoi urmează bărbaţii

satului.

— Nu-i lăsaţi să treacă! strigă seniorul Olam, însă este deja prea târziu.

Urlătorii-morţii îşi croiesc drum printre săteni, unii sărind asupra victimelor, alţii spintecându-le cu ghearele şi dinţii. Cu cât sătenii urlă mai tare, cu atât mai frenetici devin urlătorii-morţii. Sângele stropeşte pământul, un purpuriu frapant peste albul zăpezii; cadavrele zac într-un morman amestecat de viscere şi frunze uscate.

E un masacru.

Cu inima sfâşiată de teroare, mă întorc spre tata. El şi încă doi săteni sunt încleştaţi în luptă cu un

urlător-abmorţii, împingând creatura înapoi cu săbiile şi furcile. Nu-l vede pe celălalt urlător-al-morţii gonind spre el, cu setea de sânge lucindu-i în ochi. Nu-i vede ghearele ieşind din teacă, întinzându-se spre el.

— NUUUU!

Urletul disperat îmi erupe din piept înainte să-l pot linişti, atât de puternic încât pare amestecat cu altceva. Ceva mai profund.

— OPRIŢI-VĂ, VĂ ROG! Lăsaţi-l în pace pe tata! Vă rog, lăsaţi-ne în pace!

Urlătorii-morţii se învârtejesc spre mine, cu ochii întunecaţi de furie. Timpul pare suspendat în vreme ce conducătorul lor înaintează. Mai aproape, apoi şi mai aproape, până când...

— OPRIŢI-VĂ! strig eu, cu vocea şi mai tare ca înainte.

Urlătorul-morţii se încordează brusc, iar viaţa i se scurge din ochi. Preţ de o clipă, aproape ai zice că-i o coajă, un vas gol, şi nu o fiinţă vie. Ceilalţi urlători-ai-morţii sunt la fel: statui împietrite în lumina după-amiezii târzii.

Tăcerea se aşterne asupra satului. Inima îmi bubuie în urechi. Mai tare. Mai tare. Apoi…

Mişcare.

Conducătorul urlătorilor-morţii se întoarce şi porneşte spre pădure cu pas legănat, iar ceilalţi îl urmează. Ceaţa se retrage iute în urma lor, de parcă aproape le urmează paşii. în mai puţin de un minut, au dispărut.

Sunt îmbătată de uşurare, plutesc, de parcă abia mai sunt legată de propria-mi piele. Mă cuprinde acum un sentiment înceţoşat, făcându-mă să-mi simt

tot corpul uşor ca puful de mărăcine.

Plutesc spre tata, cu un zâmbet smălţuit pe faţă. încă stă acolo unde era, dar nu pare să se simtă la fel de uşurat

ca mine. Are faţa palidă şi corpul lunecos de sudoare. Arată aproape... îngrozit.

— Tată? zic eu, întinzând mâna spre el.

Spre surprinderea mea, se retrage.

— Demon mârşav! strigă el. Ce-ai făcut cu fata mea?

— Tată? repet eu.

Mai fac un pas spre el, nedumerită când se retrage încă o dată.

— Nu îndrăzni să-mi spui aşa, bestie ce eşti! şuieră el.

Ceilalţi bărbaţi s-au adunat acum în jurul lui. Femeile au început să se reverse din case, iar Elfriede e şi ea printre ele. Are o expresie pe chip, una pe care n-am mai văzut-o niciodată la ea. Frică.

— Ochii tăi, Deka. Ce s-a întâmplat cu ochii tăi? şopteşte ea, îngrozită.

Cuvintele ei topesc o parte din ceaţa care mă înconjoară. Ochii mei? Mă întorc spre tata, gata să întreb ce spun bărbaţii, dar el face un semn cu capul cuiva din spatele meu. Când mă uit, îl văd pe Ionas, cu o sabie lucindu-i în mână. Mă încrunt spre el, nedumerită. A venit să mă apere, cum a făcut azi, mai devreme?

— Ionas? întreb eu.

îmi înfige sabia în burtă. Durerea e atât de puternică, atât de sublimă, încât abia dacă observ sângele care mi se scurge pe mâini.

E roşu... atât de roşu la început, dar apoi culoarea începe să se schimbe, să scânteieze. în câteva clipe, roşul s-a prefăcut în auriu, acelaşi auriu care îmi goneşte acum pe piele.

Umbrele îmi înnegurează vederea în timp ce sân-

gele din vene îmi încetineşte până când devine doar un firicel. Singurul lucru care rămâne în mişcare este aurul

acela, curgându-mi în palme ca un râu, lunecându-mi încet pe piele.

— Exact cum am bănuit întotdeauna, spune o voce îndepărtată.

Când ridic privirea, seniorul Durkas se iveşte asupra mea. Expresia lui e întunecată de satisfacţie.

— Este impură, declară el.

E ultimul lucru pe care îl aud înainte să mor.

3

E întuneric când mă trezesc şi o linişte stranie. Zgomotul şi mulţimile din piaţa satului au dispărut, înlocuite de umbre, frig şi tăcere. Unde mă aflu? Arunc o privire în jur, cu răsuflarea chinuită şi sacadată, şi descopăr că sunt într-un loc care seamănă cu o pivniţă, cu butoaie de ulei stivuite ordonat şi aliniate de-a lungul pereţilor din piatră închisă la culoare. încerc să mă ridic, dar mă opreşte ceva: cătuşe de fier aspru, un set pentru picioare şi o pereche asortată pentru încheieturile mâinilor. Trag şi răsucesc, respirând din ce în ce mai greu, însă cătuşele tot nu se mişcă. Au fost bătute în zidul din spatele meu. Un urlet mi se înalţă în gâtlej.

— Te-ai trezit.

Glasul lui Ionas îmi sfâşie panica. Stă în întuneric, cercetându-mă cu intensitatea rece pe care o rezervă de obicei cerşetorilor şi leproşilor. Expresia lui este atât de aspră, încât mă smucesc înapoi, speriată.

— Ionas, spun eu, trăgând de cătuşe. Ce se întâmplă? De ce sunt aici?

Gura lui Ionas se strâmbă a scârbă.

— Mă vezi? întreabă el.

Apoi adaugă, ca pentru sine:

— Sigur că poţi.

— Nu înţeleg, zic eu, ridicându-mă în şezut. De ce sunt aici? De ce sunt în lanţuri?

Ionas aprinde o torţă. Lumina este atât de copleşitoare, încât trebuie să-mi feresc ochii.

— Mă vezi în întuneric deplin şi îndrăzneşti să întrebi de ce eşti aici?

— Nu înţeleg, repet eu. Capul meu, totul e neclar.

— Cum poţi să nu-ţi amin...

— Nu vorbi cu aia, ordonă o voce rece.

Tata se ridică din colţ, cu o expresie aspră pe chip.

Un stâlp îl ascundea înainte, dar acum iată-l, limpede ca lumina zilei, în ciuda umbrelor care învăluie colţul unde se află. De ce pot să-l văd atât de clar? Ionas a aprins doar o torţă. Un junghi temător îmi trece prin burtă când îmi amintesc ce a spus Ionas: *Mă vezi în întuneric deplin*...

Tata îi face un semn scurt din cap lui Ionas.

— Cheamă-i pe ceilalţi.

Ionas urcă în grabă scările, lăsându-l pe tata, o siluetă fantomatică în întuneric. în ochi îi arde o emoţie ciudată când se apropie de mine. Furie? Scârbă?

— Tată? şoptesc eu, însă el nu răspunde când se ghemuieşte în faţa mea, cercetându-mi corpul cu privirea până când se opreşte asupra burţii mele. Am o gaură zimţată în rochie, care scoate la iveală o bucată de piele pe care nu e niciun semn. O acopăr jenată şi ceva mă frământă.

Ce uit?

— Nici măcar o cicatrice, remarcă tata într-un fel straniu, îndepărtat.

Ține ceva în mână: colierul mamei.

Probabil mi l-a luat de la gât în timp ce dormeam.

O lacrimă îmi curge pe obraz.

— Tată? zic eu. Tată, ce-i asta? De ce sunt aici?

Întind mâna spre el, apoi mă opresc. Pe faţă are o expresie aspră, ameninţătoare. Un dezgust mocnit. De ce nu-mi răspunde? De ce nu se uită la mine? Aş da orice să mă îmbrăţişeze şi să-mi spună cât de nesăbuită sunt că mi-e atât de frică, fata lui scumpă şi prostuţă.

Nu face nimic din toate aceste lucruri, doar mă priveşte în ochi cu dezgustul acela îngrozitor, îndepărtat.

— Ar fi fost mai bine dacă mureai, scuipă el.

Iar atunci îmi amintesc.

îmi amintesc Ritualul Purităţii, apropierea conducătorului urlătorilor-morţii, cât de reci erau ochii aceia negri în clipa când i-au întâlnit pe ai mei. Apoi contraatacul soldaţilor jatu şi al bărbaţilor din sat. Sânge pe zăpadă. Tata în pericol. Iar apoi vocea aceea care a ieşit din mine... vocea aceea îngrozitoare, inumană... urmată de privirea din ochii tatei când i-a ordonat lui Ionas să mă spintece. Privirea pe care am înţeles-o abia când am văzut sângele auriu curgându-mi pe burtă.

— Nu... şoptesc eu, iar suspinele îmi chinuie trupul.

Aproape simt că iarăşi lama zimţată a săbiei, simt întunericul care coboară asupra mea.

Mă legăn înainte şi înapoi, atât de îngrozită, încât abia dacă remarc paşii răsunând pe scări în

jos, abia dacă văd siluetele apropiindu-se. După câteva minute ridic privirea şi-l descopăr pe seniorul Durkas citind înflăcărat din înţelepciunile Veşnice, pe seniorul Olam bandajat şi pe ceilalţi seniori ai satului stând în tăcere alături de el. Acum sunt doar cinci. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ceilalţi, iar imaginea celor doi seniori cu şira spinării

zdrobită de lovitura ghearelor urlătorilor-morţii îmi trece fulgerător prin minte şi mi se întoarce stomacul pe dos.

Mă îndoi de la mijloc, cu voma acră pe limbă. Seniorul Durkas face un pas înainte, cu o privire dezgustată.

— Când te gândeşti că am adăpostit o asemenea creatură printre noi.

Cuvintele lui îmi îngheaţă voma în gât. Mă ridic în genunchi, întinzând mâinile spre el.

— Senior Durkas, îl implor, vă rog, e o greşeală! Nu sunt impură! Nu sunt!

Mă cuprinde vinovăţia, o amintire terifiantă: m-a furnicat pielea când au venit urlătorii-morţii, iar când au plecat, au făcut-o doar pentru că aşa le-am spus eu.

Pentru că le-am ordonat.

Seniorul Durkas mă ignoră şi se întoarce spre ceilalţi bărbaţi.

— Cine va purifica acest demon şi va scăpa satul de mârşăvia ei?

Cuvintele lui mă îngrozesc. încep să-l implor iarăşi.

— Vă rog, senior Durkas, vă rog!

Dar seniorul nu spune nimic, doar se întoarce spre tata, care îmi aruncă o privire. în ea i se citeşte nesiguranţa.

— Ţine minte că aceasta nu e fiica ta, îi aminteşte seniorul Durkas. Poate că acum are chip de om, dar acesta e demonul care a posedat-o, demonul care a chemat urlătorii-morţii la uşa noastră şi ne-a ucis familiile.

A chemat urlătorii-morţii? Cuvintele se fac

ţăndări, iar groaza mă cuprinde.

— N-am făcut aşa ceva! protestez eu. N-am chemat urlătorii-morţii.

Tu i-ai făcut să plece însă... Amintirea îmi stăruie în minte şi o alung cu forţa.

Seniorul Durkas mă ignoră şi continuă să-i vorbească tatei.

— Tu ai adus impuritatea ei în satul acesta. E datoria ta să o purifici.

Spre groaza mea, tata încuviinţează posomorât, apoi face un pas înainte şi întinde mâna. Ionas îi pune o sabie în ea.

Când lucește, cu lama reflectând lumina slabă, frica mă paralizează. Mă chircesc la perete.

— Tată, nu! Te rog, nu!

Dar tata îmi ignoră rugăminţile şi se apropie până când stă chiar în faţa mea, cu vârful săbiei odihnindu-se pe gâtul meu. E rece, rece ca gheaţa... Mă uit în sus la tata, încercând să văd vreo urmă a omului care odinioară mă purta pe umeri şi îmi păstra porţiile de lapte cu cel mai mult caimac, fiindcă ştia că mă dau în vânt după el.

— Tată, te rog, nu face asta, îl implor, cu lacrimile curgându-mi pe obraji. Sunt fiica ta. Sunt Deka, Deka a ta, îţi aminteşti?

Preţ de o clipă, ceva pare să i se aprindă în ochi. Regret...

— Purific-o sau jatu vor veni după tine şi restul familiei tale, şuieră seniorul Durkas.

Tata închide ochii. Buzele i se subţiază până ajung o linie strânsă şi sumbră.

— Te purific în numele lui Oyomo, declară el, ridicând sabia.

— Tată, nu...

Lama îmi spintecă gâtul.

Sunt un demon.

Ştiu asta în clipa în care deschid ochii. încă sunt legată cu lanţuri în pivniţă, dar trupul îmi este din nou întreg. Nicio cicatrice sau urmă nu îmi însemnează pielea, nici măcar porţiunea gâtului unde m-a decapitat tata. îl ating, iar dinăuntrul meu iese cu greu un scâncet când pipăi pielea de acolo, din nou netedă ca mătasea sub degetele mele. Parcă aş fi renăscut cu totul. Până şi cicatricile din copilărie mi-au dispărut.

îngenunchez iute, plecând capul în semn de rugăciune. Te rog să nu mă părăseşti, Tată Veşnic, implor eu. Te rog să mă purifici de răul care a pus stăpânire pe mine. Te rog, te rog, te rog...

— Rugăciunile tale n-o să ajungă la El, spune seniorul Olam din colţ.

E rândul lui să mă supravegheze, se pare. Spre deosebire de ceilalţi, o face cu fascinaţie în loc de dezgust.

— Deja te-a respins din Tărâmurile de Apoi de două ori.

Cuvintele lui sunt ca o săgeată care îmi străpunge
inima.

— Pentru că sunt un demon, şoptesc eu, cu groaza şi dezgustul prefăcute într-o amăreală acră pe limbă.

— într-adevăr.

Seniorul Olam nu se oboseşte să-şi îmblânzească răspunsul.

Nici nu e nevoie. Ce fel de creatură blestemată nu moare când e decapitată? Până şi urlătorii-morţii se prăbuşesc din picioare când capetele le sunt

retezate de pe trupuri. închid ochii ca să alung amintirea, încerc să expir ca să scap de panica crescândă.

— Unde e tata? întreb eu.

Seniorul ridică din umeri.

— A căzut la pat.

Ceva în tonul lui mă face să mă încordez.

— Când?

— Acum cinci zile, când fibrele gâtului tău s-au întins la loc şi s-au prins din nou de corp.

Voma îmi urcă iarăşi în gât şi vărs zgomotos, golindu-mi stomacul. Nu mai e mare lucru înăuntru, doar apă şi fiere. După ce termin, îmi şterg buzele şi alung din minte gândurile frenetice şi vinovăţia chinuitoare.

în toţi anii aceia, tata a îndurat să fie batjocorit şi exclus, pentru mine. Pentru promisiunea că într-o bună zi o să fiu confirmată şi o să le arăt tuturor că locul meu este în sat. însă eu sunt exact ceea ce au spus că sunt, doar că mai rău, mult, mult mai rău. Iar acum uite ce-am făcut.

Seniorul Olam mă priveşte în continuare.

— Prietena ta, Elfriede, e pură, în caz că te întrebai, spune el. O supraveghem însă. A petrecut o grămadă de timp cu tine. Nu ştii niciodată cum asemenea asocieri pot contamina o persoană.

Cuvintele lui mă zdruncină.

— E nevinovată, şoptesc eu, îngrozită.

Eu sunt cea care a auzit urlătorii-morţii. Care le-a ordonat...

— Elfriede nu are nimic de-a face cu asta.

Seniorul Olam ridică din umeri.

— Poate. Timpul o va dovedi, presupun...

Asprimea răspunsului său este înspăimântătoare, dar

nu pot să mă gândesc prea mult la asta acum.

— Tata, îi amintesc. Care e starea lui?

Seniorul Olam ridică iarăși din umeri, nepăsător.

— Nu va supraviețui prea mult timp. Nu dacă rămâi nemuritoare, subliniază el.

Tresar, iar ruşinea şi vinovăţia îmi strâng stomacul. Acum înţeleg de ce seniorul Olam este aici, de ce s-au asigurat ceilalţi că îi ia locul tatei. Se pricepe să-i facă pe oameni să-l asculte. înainte de a deveni căpetenia satului, a fost un negustor foarte prosper. Avea un fel anume de a-i face pe clienţi să creadă că vor ceea ce voia el.

Cu mine nu e nevoie să facă la fel. Mă uit în jos, la venele mele, şi mi se strânge stomacul când le văd cum strălucesc, cu aurul scânteind înăuntrul lor, iar eu rămân însemnată pentru totdeauna drept impură din pricina esenţei acesteia demonice. îmi vine să le smulg din mine, îmi vine să sap atât de adânc, încât să le golesc.

Dintr-odată, mă gândesc la săteni, înghesuiţi în casele lor, şi la tata, pe patul său de bolnav. Şi chiar şi la Elfriede. Acum îmi amintesc limpede frica din ochii ei când s-a uitat la mine. Scârba. Ce o să se întâmple dacă demonul din mine se înalţă iar? Ce o să se întâmple dacă hotărăşte să atace? Să ia satul cu asalt? Să cheme alţi urlători-ai-morţii?

Toţi sătenii aceia morţi împrăştiaţi în zăpadă...

Răsuflarea mi se îngreunează şi încerc să respir, să mă las în voia harului lui Oyomo. Seniorul Durkas ne-a spus că este întotdeauna în jurul nostru, că e aici dacă ne întindem numai către el, dacă ne supunem doar voinţei Lui.

Am să mă supun. Am să fac orice ca să mă curăţ de impuritatea mea, de păcatele mele.

Ridic privirea spre seniorul Olam.

— Omorâţi-mă, şoptesc eu, cu lacrimile

curgându-mi pe obraji. Trebuie să ştiţi cum. Sunt o mârşavă în ochii lui Oyomo. Sunt o mârşavă.

Un zâmbet sinistru se iveşte pe buzele seniorului Olam. Victorie.

— Se spune că focul purifică spiritul, murmură el, luând o torţă de pe perete şi privind flăcările cu subînţeles.

Alt urlet îmi urcă din gât, dar îl înghit la loc. O să fie bine, îmi spun. Tot ce trebuie să fac este să mă supun, o să mă supun flăcărilor şi poate că atunci Oyomo o să mă ierte pentru impuritatea mea.

Chiar în clipa în care gândesc asta, ştiu că e o minciună. Focul n-o să mă omoare. Poate că nimic n-o va face vreodată. Chiar şi aşa, trebuie să încerc, trebuie să mă supun şi să suport durerea până când Oyomo o să-mi ofere din nou harul Lui. Sau până când o să se milostivească de mine şi-o să mă lase să mor.

Clic. Clic. Clic.

Un ţăcănit uşor, ascuţit şi insistent îmi pătrunde în
auz.

Când deschid ochii, confuză, văd o femeie stând în faţa mea. E mică şi delicată şi acoperită din cap până în picioare cu robe închise la culoare. Şi mai straniu încă, mâinile îi sunt acoperite cu mănuşi albe, protectoare – mănuşi armură. La capăt au gheare ascuţite şi lucesc slab în întunericul pivniţei. Aproape ai zice că are nişte mâini albe, fantomatice. Mâini-Albe... Poate că aşa o să-i spun.

Când observă că o privesc, Mâini-Albe încetează să mai bată darabana. Masca ei din lemn luceşte sub glugă, un demon înfricoşător surprins în mijlocul unui urlet. Clipesc din ochi. Preţ de o clipă, am crezut că e o mască de război, dar numai bărbaţii

poartă așa ceva. Chiar o fi un coșmar? Un vis febril? Fă să fie un vis. Te rog, gata cu durerea, gata cu sângele.

Râuri de aur, şerpuind pe podea...

Mici pumnale îmi muşcă bărbia şi gâtul.

— Nu, nu, n-ai să mă ignori, alaki, spune Mâini-Albe pe o voce însufleţită şi cu un accent puternic.

Mă smucesc departe de mănuşile ei şi mi se taie răsuflarea. Nu e un vis, chiar e aici! Din pelerina ei se înalţă în aer parfumul gheţii şi al brazilor, alungând duhoarea atotprezentă de carne arsă, grăsime topită şi oase carbonizate. Pe când inhalez adânc, savurând mirosul, Mâini-Albe se lasă brusc pe vine, iar ochii îi sfredelesc pe ai mei. Mă trec fiori de frică.

Sunt întunecaţi, tare, tare întunecaţi, ochii aceia. Ultima dată când am văzut ochi atât de întunecaţi a fost la un urlător-al-morţii, însă pupilele lor nu erau înconjurate de alb.

Mâini-Albe este o fiinţă umană. înfricoşător de umană.

— Te-ai trezit. Bun, murmură ea. Eşti lucidă?

Clipesc din ochi către ea.

Mâini-Albe mă plesneşte atât de tare, încât capul mi se lasă pe spate din cauza loviturii. Duc mâna la obraz, şocată, până ce mă apucă de bărbie din nou cu ghearele acelea.

— Eşti. Lucidă. Alaki?

Iată-l, iarăşi cuvântul acela. *A-la-chi.* îl pronunţ în tăcere în minte, concentrându-mă pe sonoritatea lui stranie, ameninţătoare, în timp ce mă ridic în şezut.

— Da, răspund eu răguşit, lingându-mi buzele.

Vocea mi-este încordată, limba mi-e mai uscată decât
fundul lacului în toiul verii. N-am mai vorbit de zile întregi... sau poate săptămâni? Luni? De cât timp sunt aici? Amintirile mi se amestecă într-o orgie de sânge şi groază

şi aur, scânteind pe podeaua acoperită cu piatră, în timp ce sabia spintecă, sfâşiind muşchi care se prind la loc, tendoane care se leagă din nou...

Seniorii vin cu găleţi, lacomi după aur. O să mă dezmembreze din nou, o să mă sfâşie în bucăţi ca să culeagă aurul care îmi curge prin vene. Un urlet se revarsă din mine, strident, smintit, amestecându-se cu rugăciunile mele. *Te rog să mă ierţi. N-am vrut să păcătuiesc. Nu ştiam de impuritatea sângelui meu. Te rog să mă ierţi.*

Apoi dulceaţa de gheaţă a cuţitului, sfârtecându-mi limba...

Mâini-Albe pocneşte din gheare.

— Nu, nu aţipi iar.

Cotrobăie prin pelerină şi scoate la iveală o mică

fiolă de sticlă, pe care mi-o flutură pe sub nas.

Un miros acru îmi pârleşte nările şi mă ridic brusc în picioare, clipind sălbatic în timp ce amintirile dispar iute în colţurile lor ascunse. Mâini-Albe întinde iarăşi mâna cu fiola, dar eu întorc repede capul.

— Sunt trează, sunt trează, hârâi eu.

— Bun, zice ea. îmi displace să fiu ignorată de alaki.

— Alaki? repet eu.

— înseamnă lipsită de valoare, nedorită. Aşa li se spune celor din soiul tău.

Mâini-Albe mă priveşte concentrată. Aproape simt cum se încruntă sub glugă.

— Nu ştii ce eşti?

Mă chinui să înţeleg ce spune.

— Sunt impură, răspund eu.

Râuri de sânge auriu îmi curg prin faţa ochilor.

Ai ei lucesc amuzaţi.

— Fără îndoială, dar asta nu explică pe de-a-ntregul ce eşti.

Ceva se trezeşte în mine, un ecou surd care pare a fi curiozitate.

— Ce sunt? întreb eu. Şi cum adică „din soiul meu”?

Se referă la celelalte fete impure, cele care au murit
aici?

Mai multe amintiri ies la suprafaţă, şoapte nerăbdătoare în întuneric.

De ce nu moare?

întotdeauna mor la a doua sau a treia moarte. Decapitare, ardere, înec. întotdeauna e una din acestea trei.

E nefirească fata asta.

Nefirească...

— Dacă faci alegerea corectă, am să-ţi spun.

Sunetul vocii lui Mâini-Albe mă aduce brusc înapoi
în prezent.

— Alegere?

Capul îmi zvâcneşte de durere şi vreau să mă culc la
loc.

Dau să închid iarăşi ochii, dar femeia scoate ceva din buzunar. E un sigiliu din aur masiv, cu un cerc de pietricele de obsidian în mijlocul unei laturi şi un vechi simbol oteran pe cealaltă latură: un soare eclipsat ale cărui raze au fost transformate în lame extrem de tăioase. Este prima dată când văd unul atât de aproape. Numai funcţionarii poartă sigilii şi se întâmplă rar să vină la Irfut. E ceva ciudat la

cercul de pe prima latură. Mijesc ochii, forţându-l să capete formă.

Stele. Pietricelele sunt în formă de stele.

— Ansetha.

Vocea lui Mâini-Albe îmi răspunde la întrebarea nerostită în timp ce arată spre simbolul de pe sigiliu.

— Este o invitaţie.

Nedumerirea îmi brăzdează chipul şi mă încrunt la ea.

— O invitaţie pentru ce?

— Pentru tine, fată impură. împăratul Gezo a decis să creeze o armată alcătuită din cele din soiul tău. Te invită să te alături luptătoarelor şi să ne aperi iubita Otera de cei care se opun voinţei sale.

Mâini-Albe începe să-şi dezlege masca, iar eu mă retrag, descurajată. Să fie un truc? Un fel de test bizar? Femeile nu îşi scot niciodată masca în faţa străinilor, doar în faţa familiei sau a celor mai dragi prieteni. închid ochii, înfricoşată de ceea ce o să văd, dar râsul amuzat al lui Mâini-Albe îmi pătrunde în urechi.

— Uită-te la mine.

Strâng mai tare din ochi.

— Uită-te la mine.

Acum disting o tărie de fier în spatele ordinului. Mă
uit.

Mâini-Albe este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Rămân cu gura căscată când mi se arată în întregime. Mică de statură, are părul scurt şi creţ şi o piele strălucitoare care sclipeşte uşor, negru-albăstrui, precum cerul nopţii în miezul verii. Trăsătura ei cea mai frapantă sunt însă ochii, de un negru-intens şi nemărginit, de parcă ar fi văzut ce e mai rău la omenire şi a supravieţuit să râdă de toate.

Credeam că eu am îndurat torturi, dar ceva îmi spune că Mâini-Albe nu doar a îndurat, ci a înflorit, durerea a făcut-o mai puternică.

E monstruoasă... Mă cutremur când înţeleg acest lucru, împreună cu încă ceva. Din cauza asta înţelepciunile Veşnice ne avertizează să nu vorbim cu femeile fără mască, nici măcar să nu le privim.

S-ar putea să fie demoni deghizaţi.

Mâini-Albe se apropie.

— Ia spune-mi, ce ai hotărât? La urma urmei, ai doar două alegeri: să rămâi aici, unde seniorii pot să te stoarcă de sânge prefăcându-se că pun în aplicare Mandatul de Moarte, sau să vii cu mine la capitală şi să faci ceva cu viaţa ta, ceva ce nici măcar nenorociţii aceia lacomi de la etaj nu pot lua în râs.

— Sunt impură, zic eu încet, alungând speranţa inutilă care creşte în mine la auzul cuvintelor ei.

Pentru mine nu există păsuire, nu există libertate. Nimic nu va schimba asta.

Oyomo, pogoară peste mine harul Tău. Oyomo, iartă-mi mie păcatele mele. Oyomo, iartă-mă, rogute.

întorc capul, dar mănuşile lui Mâini-Albe nu mă cruţă, înfigându-mi-se în piele. îmi forţează ochii să privească în ai ei.

— Tu poţi să-ţi hotărăşti singură soarta, alaki, o opţiune care nu le-a fost dată predecesoarelor tale.

Tonul ei e aparent plăcut, însă în spatele lui se distinge oţel pur.

— Cu toate acestea, dacă îţi doreşti punerea în aplicare a Mandatului de Moarte...

— Mandatul de Moarte?

Este a doua oară când îl pomeneşte.

— „Nu lăsaţi niciodată o alaki să trăiască, nici pe oricine îi vine în ajutor", recită Mâini-Albe, de parcă ar lectura dintr-un pergament. Acestea sunt întocmai cuvintele Mandatului de

Moarte pentru cele din soiul tău, cuvintele care au grijă ca fiecare fată din Otera să fie supusă Ritualului Purităţii, astfel încât toate cele din soiul tău să fie găsite şi executate fără întârziere.

Pământul îmi fuge de sub picioare. Astfel încât toate cele din soiul tău să fie găsite şi executate... Seniorii au bănuit mereu ce sunt, aşteptau doar ca Ritualul să o confirme astfel încât să poată în sfârşit să-mi pună capăt vieţii...

— Ascultă bine, alaki, spune Mâini-Albe, mişcându-se atât de brusc, încât simt usturimea pe piept abia după ce l-a spintecat cu ghearele ei acoperite de mănuşile armură.

Mă înfior de neliniște când privesc în jos şi văd că a făcut o tăietură exact în locul unde ar fi tăiat seniorul Durkas, dacă aş fi trecut prin Ritualul Purităţii.

Aurul iese deja la suprafaţă, mânjindu-mi pielea cu răul său. Mă smucesc la o parte, acopăr rana, dar Mâini-Albe ridică un strop şi-l freacă între degete.

— Acesta e aurul blestemat.

întinde spre mine degetele mânjite cu aur. Le privesc fascinată.

Aurul blestemat?

Ce cuvinte îngrozitoare...

— Acesta te însemnează ca inumană, demonică.

Mă ustură ochii din pricina lacrimilor, un amestec de groază şi umilinţă zadarnică. Mâini-Albe nu trebuie să-mi aducă aminte de ceea ce sunt. Ştiu că sunt un demon, spurcat şi necurat, dispreţuit de Oyomo. Oricât aş implora, oricât de total m-aş supune, El nu mă ascultă niciodată, nici măcar nu mă aude vreodată.

De ce nu mă auzi?

O să-mi dau mai mult silinţa, nu o să urlu, nu o să plâng, nici măcar dacă mă dezmembrează iar,

dacă mă taie iar cu cuțitele, făcându-le să treacă ușor prin grăsime, să reteze oasele și...

Mâini-Albe mă apucă de bărbie, înfigându-mi adânc ghearele în carne, iar gândurile mele se liniştesc încă o dată.

— Te însemnează şi ca marfă preţioasă.

Se ridică în picioare.

— Urlătorii-morţii au început să migreze, iar hotarele de la miazăzi sunt aproape copleşite. Jatu de acolo nu vor mai fi în stare să facă faţă atacurilor prea mult timp. în fiecare zi, acele... creaturi se apropie tot mai mult de imperiu. Este doar o chestiune de timp până ce vom fi năpădiţi, învinşi de ele.

Mă cutremur amintindu-mi de privirea prădătoare din ochii conducătorului urlătorilor-morţii în clipa când i-a întâlnit pe ai mei.

— Ce legătură are asta cu mine?

Mâini-Albe ridică uşor din umeri.

— Cine să lupte mai bine împotriva unui monstru decât alt monstru?

Mă cuprinde iarăşi ruşinea, iar lacrimile îmi ard şi mai fierbinţi în ochi. Nici măcar nu pot s-o mai privesc pe Mâini-Albe în timp ce continuă:

— Ai murit de câte ori, de şapte, opt...

— Nouă, o corectez eu obosită, iar metodele îmi curg şuvoi prin minte.

Decapitare, incendiere, înec, spânzurătoare, otrăvire, lapidare, eviscerare, sângerare, dezmembrare...

Mai multe dezmembrări, dintre care numai una m-a ucis, de fapt.

Seniorii vin cu gălep, lacomi după aur.

„O să-l vindem în Norgorad. Cunosc eu un negustor de acolo care plăteşte cinstit."

— De nouă ori.

Vocea lui Mâini-Albe mă smulge din tumultul de amintiri.

— Ai murit de nouă ori şi ai înviat de fiecare dată. Asta înseamnă că ai fost confirmată deja. Eşti ideală pentru ceea ce vrea împăratul.

— Vrea demoni? întreb eu.

— Nu, vrea războinici. O armată întreagă de fete impure care să lupte pentru gloria Unicului Regat.

Fac ochii mari. Sunt suficiente fete ca mine cât să aduni o armată? Sigur că sunt. Toate surorile şi verişoarele acelea îndepărtate luate de-a lungul anilor...

Mâini-Albe mă priveşte de sus.

— O dată la o sută de ani, urlătorii-morţii migrează la cuibul primordial, locul unde toţi îşi au originile. Anul acesta începe o nouă migraţie, iar împăratul Gezo a decis că e momentul potrivit să atacăm. Peste opt luni, după ce toţi urlătorii-morţii se vor aduna la cuibul lor, armatele sale vor mărşălui asupra lor şi îi vor distruge cu tot cu căminul lor blestemat. îi vom şterge de-a dreptul de pe faţa Oterei, spune ea, ţintuindu-mă cu privirea. Cele din soiul tău vor conduce atacul.

Cele din soiul meu... Mă străbate fiorul unei presimţiri, care se amestecă apoi cu o urmă de dezamăgire. Preţ de o clipă, am sperat că şi Mâini-Albe este alaki. Mă forţez să-i întorc privirea.

— Chiar dacă ar fi adevărat, de ce aş fi de acord? întreb eu cu glas hârâit. Ce aş avea de câştigat, în afară de un şir nesfârşit de morţi dureroase pe câmpul de luptă?

— Libertatea de a scăpa de farsa asta,

spune şi arată în jurul pivniţei. în timp ce tu te ascunzi aici în sărăcie, seniorii îţi vând aurul către cel care oferă cei mai mulţi

— bani, astfel încât nobilii să-şi poată face mărunţişuri drăguţe din el. Se îmbogăţesc de pe urma suferinţei tale — paraziţi care te sug pur şi simplu de sânge.

Un val de greaţă îmi umple gura şi mă chinui să înghit. Ştiam ce fac seniorii, ştiam că mă dezmembrează pentru aur. însă trebuie să mă supun, trebuie să plătesc preţul pentru impuritatea mea.

Oyomo, iartă-mă; Oyomo, acordă-mi...

— Iertarea.

Inima aproape mi se opreşte când Mâini-Albe rosteşte acest cuvânt.

— Acesta e celălalt lucru pe care l-ai avea de câştigat.

Totul e atât de tăcut acum, încât abia dacă o aud

vorbind mai departe.

— Luptă pentru Otera o perioadă de douăzeci de ani şi vei fi iertată, iar firea ta demonică va fi curăţată. Vei fi din nou pură.

— Pură? repet eu, iar toate celelalte gânduri îmi dispar din minte, alungate de acele cuvinte incredibile: pură.

Iertată. Din nou umană, la fel ca toţi ceilalţi…

Fără să mai simt furnicături vreodată.

Mă uit în sus la tavan, iar lacrimile îmi înţeapă ochii.

Ascultai. în tot acest timp, mă ascultai. Până la urmă m-ai auzit.

Abia dacă o observ pe Mâini-Albe cum încuviinţează din cap.

— Preoţii împăratului se pot ocupa de asta, da, răspunde ea.

De-acum, atâtea gânduri mi se învârtejesc în cap, atâtea sentimente, uşurare, bucurie, încât abia mă pot stăpâni să nu sar în sus.

Apoi îmi amintesc.

— Cum rămâne cu seniorii? Cu tatăl meu? întreb eu.

Mâini-Albe ridică din umeri.

— Ce-i cu ei? Sunt un emisar al împăratului Gezo însuşi. O întrupare vie a voinţei sale. Cine mi se opune mie se opune Oterei.

Iarăşi mă cuprinde uşurarea, însoţită imediat de hotărâre. Pot să fiu pură. Pot să găsesc un loc care să mă accepte, care să fie al meu, pentru prima dată în viaţă. Pot să am un viitor, o viaţă normală, o moarte normală...

El mă va primi în sfârşit în Tărâmurile Lui de Apoi.

— Un avertisment, alaki.

Vocea lui Mâini-Albe îmi întrerupe gândurile.

— Antrenamentul va fi de zece ori mai brutal decât cel al soldaţilor obişnuiţi.

Mă chircesc, speriată, iar ea ridică din umeri.

— Eşti un demon blestemat, o mârşavă dispreţuită în ochii lui Oyomo, şi vei fi tratată ca atare.

Când eu privesc în jos, ruşinată, vorbeşte mai departe.

— Cu toate acestea, dat fiind tot ce-ai îndurat aici, mă îndoiesc că vei întâlni ceva în timpul antrenamentului care să se compare măcar cu asta.

Se apleacă mai aproape, cu sigiliul acela atârnându-i din palme. O invitaţie. Un avertisment.

— Deci te-ai hotărât?

Dacă m-am hotărât? Ce întrebare e asta? Toate zilele astea m-am rugat, m-am supus, în speranţa că îmi voi găsi şi eu locul undeva, iar acum am primit

răspunsul, cel pe care l-am căutat. Mă uit la ea, acum cu o privire care nu ezită.

Accept sigiliul.

— Da, spun eu. M-am hotărât. Sunt de acord, cu o singură condiție.

Un zâmbet amuzat îi înfloreşte pe buze.

— Oh?

— îi veți ruga să-i spună tatălui meu că am murit.

în cele din urmă, seniorul Durkas nici măcar nu se ceartă cu Mâini-Albe în privinţa sorţii mele. Nu e nevoie decât de o arcuire ascuţită a sprâncenei sale şi sunt dezlegată din lanţuri şi îmbrăcată cu o aşa viteză extraordinară, încât ai zice că înşişi dulăii din Tărâmurile de Apoi au ridicat să-i muşte pe seniori de călcâie. Poate că seniorii detestă să piardă averea pe care le-am adus-o, dar nu îndrăznesc să se opună unui emisar al împăratului.

4

E noapte afară când mă conduc la treptele templului, atât de întuneric, încât luna abia dacă scânteiază pe pământul acoperit cu zăpadă. Un suflu de aer îngheţat îmi izbeşte faţa, trimiţându-mi lacrimi în ochi. Nu m-ar ustura atât de tare dacă aş avea o mască cu care să-mi acopăr faţa, dar sunt o femeie impură. Acum nu voi putea niciodată să port mască.

Am fost eliberată din pivniţă. Nu am crezut niciodată că se va întâmpla aşa ceva. Nu am crezut niciodată că voi mai simţi vântul din nou, nu am crezut niciodată că voi mai zări cerul. Aproape am senzaţia că sunt într-un vis, cele încântătoare pe care le am atunci când mor şi pielea mea capătă acelaşi luciu auriu ca...

— Ia astea, mârâie seniorul Durkas, vârându-mi ceva aspru şi greu în mâini. Sunt o ofrandă pentru caii emisarului.

Mă uit în jos, surprinsă să văd un sac de pânză groasă umplut cu mere roşii de iarnă zemoase. îmi înăbuş un suspin. Merele de iarnă se culeg numai în miezul anotimpului rece. Dacă sunt la fel de proaspete pe cât par, înseamnă că am fost încuiată în pivniţă două luni întregi, poate chiar mai mult.

Mă copleşesc suspinele, fiecare mai sfâşietor decât cel de dinainte.

Buzele seniorului Durkas se strâmbă într-un rânjet ironic la auzul lor.

— Aşteaptă aici, mârâie el, pornind spre trăsura lui Mâini-Albe: una mică şi şubredă din lemn, cu ferestruici pe fiecare latură şi o singură uşă în spate.

Două creaturi mari sunt prinse de ea. Aproape seamănă cu nişte cai, dar au ceva neobişnuit.

în timp ce eu clipesc, încercând să-i desluşesc printre lacrimi, seniorul Durkas îi strigă lui Mâini-Albe:

— Am adus demonul, aşa cum aţi ordonat.

Demonul. Ar trebui să mă fi obişnuit deja cu acest cuvânt, însă ruşinea îmi încovoaie umerii şi mă ghemuiesc în haină. Asta până când Mâini-Albe îndrumă trăsura mai aproape şi atunci văd limpede creaturile pentru prima dată.

Mi se taie respiraţia. Acele creaturi nu sunt deloc cai; sunt equus: lorzii cailor. Au piepturi de om care le ies din partea inferioară a corpului de cal şi gheare în loc de copite. Mama îmi povestea despre ei, cum goneau prin deşert cu ajutorul ghearelor, adunând laolaltă cai şi cămile. Creaturi asemănătoare cutreieră

munţii mai

îndepărtaţi de la miazănoapte, dar sunt mai mari şi au o blană mult mai deasă. Lucru straniu, aceşti equus poartă haine grele peste corpurile lor albe, lucioase şi au ghete îmblănite peste gheare. Probabil e prea frig în provinciile de la miazănoapte

pentru cei din neamul lor.

Cel mai mare mă vede că mă holbez la ei şi îi face semn celuilalt în timp ce se apropie de treptele unde stau ghemuită.

— Uite, uite, Masaima, un omuleţ de mâncat, zice el.

Are câteva şuviţe negre în coama albă imaculată, iar
nasul îi e atât de plat, încât aproape seamănă cu un bot.

Cel mai mic este de un alb pur din cap până în vârful cozii, iar ochii lui căprui sunt mari şi blânzi.

— Pare gustoasă, Braima. Să o împărţim între noi? spune el cu un zâmbet.

Eu mă fac mică, dar Mâini-Albe se întoarce spre mine cu un zâmbet amuzat.

— Nu-ţi face griji, alaki, Braima şi Masaima sunt vegetarieni. Nu mănâncă decât iarbă... şi mere, adaugă ea cu subînţeles.

Eu clipesc, apoi scot în grabă două mere din sac.

— Oh, uite, astea sunt pentru voi, spun eu în timp ce mă apropii.

Le ofer încet, conştientă de cât de înalţi sunt cei doi equus faţă de mine.

Mâini lacome, cu degete lungi, îmi înşfacă merele.

— Mmm, mere de iarnă! exclamă Braima, equus-ul vârstat cu negru, muşcând cu poftă din al lui.

Dintr-odată, nu mi se mai pare deloc periculos, mai degrabă un căţeluş supradimensionat care se preface fioros.

Se vede că este cel mai mare dintre gemeni. Acum îmi dau seama că asta sunt, deoarece în afara dimensiunilor sale mai mari şi a dungii negre din păr, el şi fratele lui sunt identici, amândoi frumoşi în felul acela eteric, nepământean, în pofida fizicului lor puternic.

Mâini-Albe scutură drăgăstos din cap.

— Ar trebui să fii mai amabil, Braima, îl mustră ea. Deka este tovarăşa noastră de drum.

În timp ce eu mă încrunt la această descriere neobişnuită a grupului nostru, ea se întoarce spre seniori.

— Ce mai aşteptaţi, atunci? Hai, grăbiţi-vă.

Seniorii fac repede aşa cum li se spune. Haine groase şi câteva pachete cu mâncare sunt urcate în trăsura acoperită a lui Mâini-Albe, precum şi mai multe bidoane cu apă.

Întregul proces durează numai câteva minute, iar apoi Mâini-Albe mă ajută să urc în spatele trăsurii şi închide uşa.

Spre surprinderea mea, printre blănurile stivuite acolo mai stă cineva: o fată de vârsta mea cu o siluetă plinuţă, ochii albaştri şi părul blond, atât de specifice provinciilor de la miazănoapte. îmi zâmbeşte vesel, cu chipul ascuns pe jumătate de blănuri, iar sub piele simt o furnicătură, cu totul diferită de ceea m-a învăluit când am prins de veste prima dată că se apropie urlătorii-morţii. Furnicătura asta pare aproape... recunoaştere... Oare e şi ea din soiul meu? E şi ea alaki?

— Salutare, spune fata şi îmi face cu mâna.

îmi aminteşte de Elfriede, pare atât de timidă şi înflăcărată în acelaşi timp. Numai accentul e diferit, al ei curge în ritmul înălţat-coborât al satelor îndepărtate de

la miazănoapte, cele situate atât de sus în munţi, încât durează săptămâni să ajungi la ele.

Sunt atât de uluită să văd pe altcineva stând aici, încât remarc clinchetul doar când ridic privirea şi-l văd pe seniorul Durkas apropiindu-se de partea din faţă a trăsurii, cu o pereche de cătuşe. Mâini-Albe a luat deja frâiele în mână şi priveşte impasibilă cum el face un semn cu capul spre mine, scârbit.

— Aceea e nefirească, fie şi pentru o alaki, rânjeşte el. Refuză să moară, indiferent de câte ori o ucizi. Mai bine s-o ţineţi în lanţuri, departe de cealaltă, înainte ca sângele ei nenorocit să-şi întindă influenţa.

Tresar la auzul acelor cuvinte, cuprinsă de ruşine, însă expresia lui Mâini-Albe este mai îngheţată decât vântul care biciuie acum aerul.

— Nu mă tem de fetiţe şi nici nu am nevoie de cătuşe ca să le fac să asculte, spune ea, iar din cuvinte îi picură gheaţă. Acum, vă rog să mă scuzaţi.

Trage de hăţuri, luând-o din loc.

Şi aşa pornesc departe de singurul cămin pe care l-am cunoscut vreodată.

Seniorul Durkas mă priveşte cu o ură rece. Pe cine va mai stoarce de aur acum, că eu am plecat?

Pe când trecem pe lângă ultimele case de la marginea satului Irfut, Mâini-Albe face un gest spre fată.

— Deka, ea este tovarăşa ta de drum, Britta. Şi ea merge la capitală.

— Salutare, zice Britta din nou.

Surprinzător, nu pare deloc speriată de mine, nici măcar după ceea ce a spus seniorul Durkas. Pe de altă parte, şi ea este alaki, la fel ca mine.

încuviinţez timid din cap.

— Seara bună, mormăi eu.

— Britta îţi va explica mai multe despre cele din soiul tău, spune Mâini-Albe. Ea ar trebui să ştie. E la fel ca tine. Mă rog, aproape.

O cercetez precaută pe Britta cu coada ochiului. Ea îmi surprinde privirea şi zâmbeşte din nou larg. în afară de părinţii mei şi Elfriede, nimeni nu mi-a mai zâmbit vreodată atât de mult. Mă lupt cu impulsul de a-mi vârî capul între umeri de stânjeneală.

— Deci şi tu eşti nouă în treaba asta cu alaki, şopteşte ea conspirativ.

— Abia astăzi am auzit prima dată cuvântul, răspund eu, lăsând ochii în pământ.

Britta dă din cap cu înflăcărare.

— Nici io nu ştiam de el până n-o început să-mi curgă sângele ăl blestemat când mi-o venit sorocul. Lu' tătucu-meu aproape să-i vină rău când i-o arătat mama. Dar mi-or făcut bine, or chemat-o pe dânsa, spune arătând cu capul spre Mâini-Albe. O venit şi m-o luat acu' două săptămâni. Se pare că-s una din cele norocoase.

Când mă uit în sus la ea, nedumerită, îmi explică:

— înainte vreme, cele mai multe fete erau ucise la temple în clipa când erau descoperite, iar familiile lor erau pedepsite aşa încât să nu mai vorbească niciodată despre asta. Acuma toată lumea e trimisă la capitală. Or început chiar să le ia şi pe fetele mai mici, alea de n-or fost confirmate încă de Ritualul Purităţii. De cum te bănuiesc, te taie şi aia e.

Dispreţuite sunt cele marcate sau însemnate, cele răpite şi fetele sângerânde... Citatul din înţelepciunile Veşnice îmi trece iute prin minte şi aproape că râd de

ironia şi ticăloşia întregii situaţii. Acum înţeleg de ce nu

vor ca fetele să se taie sau să se rănească înaintea Ritualului Purităţii. Astfel, cele impure ca mine nu descoperă ce sunt, nu pun întrebări până ce nu e prea târziu. Probabil acesta e şi motivul pentru care nu ucid fetele impure înaintea Ritualului. Omoară

o fată impură în orice alt moment şi familia ei va protesta, ceilalţi săteni vor pune întrebări, îşi vor exprima obiecţiile... Ritualul este cel care oferă legitimitate crimei.

O fată impură este dispreţuită de Oyomo, însăşi existenţa ei este o ofensă adusă Lui. Uciderea ei este acceptată de înţelepciunile Veşnice – şi cine poate contrazice cărţile sfinte? Cine ar îndrăzni măcar să încerce? Din clipa aceea, familiile văd numai demonul care le-a invadat cumva neamul. Doare să vezi toată

ticăloşia asta.

Britta mă priveşte cu compasiune.

— Trebuie c-o fost oribil ce ţi-or făcut nenorociţii ăia acolo. îmi pare tare rău pen' ce ţi s-o întâmplat.

Mai multe amintiri, toate atât de bruşte şi de puternice, încât corpul îmi tremură. Pivniţa... aurul... Sângele mi se urcă la cap, iar lumina se preface în puncte cât vârful acului. închid ochii să mă feresc de ea, slăbită.

— Eşti bine? întreabă Britta, îngrijorată.

Dau încet din cap că da.

— Sunt, zic eu.

Apoi îmi dreg glasul, încercând să schimb subiectul:

— Deci ce ţi-a zis Mâini-Albe despre cele din soiul nostru?

Britta ridică din sprâncene.

— Mâini-Albe? Ăsta-i numele dânsei?

Surpriza ei este atât de neaşteptată, de autentică, încât zâmbesc şi scutur din cap.

— Nu ştiu care e numele ei adevărat. Eu i l-am dat din cauza mănuşilor.

Britta încuviinţează şi înţelege imediat. E ghinion să-i întrebi numele direct pe emisarii împăratului. Nu chema niciodată necazul în casă, cum spune proverbul.

O îmboldesc din nou.

— Deci ce sunt, mai exact? Ce suntem? Mâini-Albe nu mi-a explicat totul.

— Demoni, zice Britta, iar cuvântul e un ciob de gheaţă care-mi spintecă inima. Mă rog, urmaşele lor, cel puţin.

Se apleacă mai aproape, făcând ochii mari în timp ce şopteşte:

— Zice că suntem urmaşele Auritelor.

— Ale Auritelor? repet eu, cuprinsă de panică.

Le cunosc pe Aurite; toată lumea din Otera le cunoaşte. Patru demoni străvechi care au chinuit omenirea preţ de secole întregi, distrugând regat după regat până ce toată lumea s-a aliat în cele din urmă pentru a se apăra, formând Otera, Unicul Regat. A fost nevoie de mai multe bătălii până ce primul împărat a reuşit în cele din urmă să le distrugă şi a făcut-o abia cu ajutorul forţei armatelor combinate ale Oterei.

În fiecare iarnă, satele pun în scenă piese de teatru care relatează învingerea Auritelor. Mătuşi în vârstă poartă măşti sculptate după chipul lor pentru a-i înfricoşa pe copiii neascultători, iar bărbaţii incendiază figurine din paie modelate după asemănarea lor pentru a ţine răul la distanţă.

Iar eu sunt comparată acum cu ele. Mi se spune că sunt una dintre ele. Cu inima bătându-mi brusc şi cu-

prinsă de panică, scormonesc în bagaj şi scot la iveală

sigiliul de aur pe care mi l-a dat Mâini-Albe, numărând iute stelele incrustate în ansetha. Când văd ce e acolo, lacrimile îmi pârjolesc ochii. Patru. Patru stele în simbol. Patru Aurite.

De ce n-am bănuit asta? Ar fi trebuit să știu, ar fi trebuit măcar să intuiesc, din clipa în care sângele mi-a curs auriu. Auritele erau femei, la urma urmei, și întotdeauna au fost reprezentate cu vene de aur străbătându-le corpurile. Nu-i de mirare că a durat atât de mult până ce m-a auzit Oyomo, nu-i de mirare că a

trebuit să mă supun execuţiilor, sângerărilor, atât timp. Sunt o insultă la adresa înseşi ordinii naturale a lucrurilor.

Britta nu pare să-mi observe disperarea, fiindcă îmi zâmbeşte.

— Oh, şi tu ai una din alea, zice entuziasmată, ţinând în mână un sigiliu de aur identic cu al meu. Mâini-Albe mi l-o dat când mama şi tata m-or dat după ea. Tare mohorâţi or fost când m-or văzut că plec, dar o fost...

— îmi povesteai despre Aurite? îi amintesc eu repede, încercând s-o împiedic să-mi spună mai multe despre părinţii ei, despre viaţa ei dinainte.

Nici măcar nu e îngrozită. Nici măcar puţin scârbită de ceea ce este. Dar cum ar putea să fie astfel când părinţii ei au protejat-o, au apărat-o de rele, de dezmembrare, în timp ce ai mei... Simt că-mi dau lacrimile când îmi aduc aminte de vorbele tatei: *Ar fi fost mai bine dacă mureai.*

Oare a plâns măcar când a auzit de moartea mea sau a fost doar uşurat, recunoscător că a scăpat de povara lui nefirească? Oare se mai gândeşte la mine măcar?

îmi înfig unghiile în palme ca să-mi împiedic gândurile să-mi tot dea târcoale şi încerc să mă concentrez asupra Brittei în timp ce ea îmi răspunde la întrebare:

— Ah, da, Auritele, spune veselă. Când le-o distrus împăratul Emeka, ele se amestecaseră deja şi făcuseră tot felul de copii cu oamenii. Noi suntem rodul lor, nepoatele lor după mii de ani, bănuiesc.

— Deci suntem demoni, conchid eu, cu inima grea.

— Pe jumătate, mă corectează Britta. Pe mai puţin de un sfert, probabil. Mâini-Albe spune că ne transformăm abia când ne apropiem de maturitate, adică la şaişpe ani pentru cele din soiul nostru. După ce ne vine sorocul, sângele ni se transformă treptat în aur, iar asta ne face muşchii şi oasele mai puternice. De-asta ne vindecăm aşa de iute şi suntem mai sprintene şi mai puternice ca lumea obişnuită. Asta fiindcă acuma suntem ca nişte fiare prădătoare, ca lupii şi altele asemenea.

Fiare prădătoare. Tresar la auzul acestor cuvinte.

îmi amintesc de valul de forţă pe care l-am simţit când au venit urlătorii-morţii, îmi amintesc cum puteam vedea în pivniţa întunecată chiar şi când nu era nicio torţă aprinsă. Acum înţeleg de ce. Pentru că nu sunt cu nimic mai bună decât un animal, un monstru care dă târcoale la hotarul omenirii. Poate de-asta am putut simţi urlătorii-morţii, de-asta şi mama îi putea simţi.

Dar nu are sens. Mama nu era alaki. Dacă ar fi fost, aurul blestemat s-ar fi scurs din ea când vărsatul roşu i-a prefăcut măruntaiele în mâzgă şi apoi ar fi căzut în somnul aurit, iar corpul ei ar fi căpătat o nuanţă aurie şi s-ar fi reparat singur în timp ce dormea. Apoi s-ar fi întors.

S-ar fi întors...

— Când o venit dânsa, aproape puteam să

ridic o vacă, rânjește Britta. Foarte de folos când le mulgi și-ncep să se agite cu totu'. Oi auzit că și tu ești fată de fermier.

încuviinţez încet din cap, dar mintea îmi e departe. Am multe lucruri la care să mă gândesc. Multe lucruri după care să jelesc.

3

Următoarea săptămână trece repede, un talmeș-balmeș de furtuni de zăpadă șuierătoare, drumuri înghețate și coșmaruri înfricoșătoare. Cu toate că nu mă mai aflu în pivniță, uneori am vise în care zidurile mă strâng din nou din toate părțile, în care seniorii se apropie, cu găleți și cuțite în mână, cu febra aurului în priviri. Mă trezesc în trăsură plângând, cu pieptul zguduit de suspine grozave, în timp ce Britta se apropie tot mai mult, cu o privire îngrijorată. Știu că m-ar lua în brațe dacă i-aș da voie, dar încă nu sunt pregătită să fiu atinsă de mâinile altcuiva.

În cele mai multe zile, îmi vine doar să urlu până ce gâtul mi se va face praf.

Uneori, când mă trezesc, blănurile care mă acoperă sunt făcute franjuri. Le-am sfâșiat în somn, am făcut bucăți dosul din piei rezistente de parcă ar fi fost bucăți de pergament. Nici măcar cei mai puternici bărbați din sat n-ar reuși o asemenea ispravă. Încă o confirmare că sunt nefirească, odrasla unor demoni ponegriți, și nu un copil al omenirii.

E aproape o ușurare când ridic privirea după opt zile de călătorie și văd că suntem în Gar Melanis, orașul-port

unde vom urca la bordul unui vas cu care vom ajunge în capitala Hemaira. Tot oraşul este sufocat de întuneric atunci când sosim: clădirile şubrede şi acoperite cu funingine îngrămădite unele într-altele, lămpi slabe cu petrol care luminează interioare întunecoase. Vasul nostru, *Fluier de sare*, pârâie la chei, un vas de pasageri învechit şi îndesat, cu pânze cenuşii şi vopsea albastră scorojită pe laturi. Marinari vânjoşi se reped pe puntea lunecoasă din pricina zăpezii, aşezând pasageri, cărând bagaje şi provizii. Familiile se adună laolaltă pentru a se feri de frig, mamele cu măştile lor cafenii şi simple de călătorie, taţii cu exemplare în miniatură din cartea înţelepciunilor Veşnice la curea, ca să fie feriţi de primejdii pe parcursul călătoriei.

De îndată ce urcăm la bord, găsesc un colţ liniştit şi privesc în sus la cerul nopţii. Lumini de un verde şi un violet-aprins se unduiesc pe cer: Aurora Boreală, care anunţă întoarcerea carului lui Oyomo la căminul său de la miazăzi. Este un semn: după toate acele săptămâni petrecute în pivniţă, Oyomo mi-a răspuns în sfârşit la rugăciuni. Sunt în drum spre Hemaira, spre noua mea viaţă de soldat în armata împăratului, o viaţă care îmi va aduce iertarea.

îţi mulţumesc, îţi mulţumesc... Rugăciunea recunoştinţei îmi răsună în minte.

— Îţi place priveliştea?

Mâini-Albe se apropie cu Britta şi cei doi equus alături. Ca de obicei, are acea privire, acel zâmbet superior amuzat care e întotdeauna vizibil sub umbra măştii sale. îmi face pielea de găină pe braţe, o nelinişte pe care încerc din răsputeri să o înăbuş. Dacă Mâini-

Albe minte? Dacă toate astea sunt un truc, un complot viclean să le

adune la un loc pe toate cele din soiul nostru? Nu cred că s-ar da în lături de la aşa ceva. N-am întâlnit niciodată în viaţa mea o persoană atât de secretoasă, nici măcar printre preoţi. Britta şi cu mine am petrecut mai bine de o săptămână în compania ei şi încă

nu ne-a zis cum o cheamă cu adevărat. Acum îi spunem de-a dreptul Mâini-Albe, de vreme ce n-a avut nicio obiecţie.

îmi iau o expresie serioasă şi mă întorc spre ea.

— E frumos, răspund.

— Nu-i aşa?

Britta se grăbeşte într-atât să se alăture conversaţiei, acum, că vorbesc, încât nici nu mai e atentă la împrejurimi pe când se apropie de mine.

— Aproape că-mi aminteşte de cerul din... AHHH! scânceşte ea, împiedicându-se de un morman de năvoade, dar se ridică în câteva clipe, ştergându-se de praf şi zâmbind, fără pic de stânjeneală. Era să-mi rup gâtu'. Noroc că soiul nostru e greu de omorât, nu-i aşa, Mâini-Albe? glumeşte ea.

Femeia mai în vârstă ridică din umeri.

— Cele mai multe alaki mor foarte uşor, de fapt, murmură ea.

Fruntea Brittei se încreţeşte.

— Da' cum rămâne cu somnul aurit?

întreabă ea.

— Asta se întâmplă numai dacă vorbim de o aproape-moarte.

Acum e rândul meu să mă încrunt.

— O aproape-moarte? întreb eu, apropiindu-mă de ele.

N-am mai auzit niciodată de așa ceva.

— Pentru alaki, există două tipuri de morți, explică Mâini-Albe. Aproape-morțile și morțile finale. Aproape-morțile sunt lucruri trecătoare. Ele duc la

— somnul aurit, cel de o săptămână, care vindecă trupul de toate rănile şi cicatricile, desigur, cu excepţia celor dobândite înainte de prefacerea sângelui.

Mă trece un fior rece. Eu nu mai am nicio cicatrice, nici măcar pe cele din copilărie. Toate au dispărut în clipa în care am avut prima aproape-moarte.

Acum mă simt atât de încurcată, încât abia observ că Britta se încruntă la o cicatrice micuţă de pe mâna ei.

— Presupun că n-o să scap niciodată de asta, atunci, zice ea şi oftează.

Mâini-Albe o ignoră şi continuă.

— O alaki poate avea mai multe aproape-morţi, însă are o singură moarte finală, o singură

metodă prin care poate fi ucisă cu adevărat. Pentru marea majoritate a alaki, aceasta e incendierea, înecul sau decapitarea. Dacă o alaki nu moare după una dintre acestea, e practic nemuritoare.

Dintr-odată mă simt buimacă. Practic nemuritoare? Nu vreau să rămân nepieritoare pentru totdeauna, să trăiesc dispreţuită şi ponegrită, aşa cum sunt. Nu vreau să rămân astfel nici măcar o clipă mai mult decât e nevoie.

Trebuie să dobândesc iertarea. Trebuie!

Lângă mine, Britta are o expresie uluită pe faţă.

— Nemuritoare... şoptește ea, apoi rămâne cu gura căscată. Asta înseamnă că putem trăi la nesfârşit?

— Am spus „practic", o corectează Mâini-Albe. Nimic nu este nepieritor, cu excepţia zeilor. Soiul vostru însă îmbătrâneşte foarte încet, în sute de ani cât îmbătrâneşte omul într-un an. Adăugaţi faptul că se vindecă repede, capacitatea de a vedea în întuneric şi nu-i de mirare că oamenii sunt atât de înspăimântaţi de soiul vostru, mai ales de cele care sunt greu de omorât, aşa, ca Deka.

Privirea Brittei se întoarce din nou spre mine, iar eu mă încordez, aşteptând să văd acea expresie în ochii ei, acea scârbă pe care am văzut-o atât de adesea reflectată în ochii seniorilor.

însă ea nici măcar nu se uită la mine. Pare foarte preocupată în timp ce o priveşte lung pe Mâini-Albe.

— Mâini-Albe? spune.

Când femeia mai în vârstă se întoarce spre ea, continuă.

— N-o să începem să mâncăm oameni, nu-i aşa? Adică Auritele aşa făceau, iar noi suntem urmaşele lor, cu toate abilităţile astea şi...

— Au început să-ţi crească colţi ascuţiţi? întreabă Mâini-Albe, întrerupând-o.

— Poftim? se încruntă Britta, luată prin surprindere. Adică nu, dar...

— Gândul de a consuma carne de om îţi face plăcere?

Britta are o expresie dezgustată.

— Nu, sigur că nu!

— Atunci, nu-mi mai pune întrebări prosteşti. Să mâncaţi oameni, ce idee!

Mâini-Albe pufneşte pe nas, scuturând din cap. Ne face semn să plecăm.

— Grăbiţi-vă să faceţi rost de paturi. E un drum lung până la Hemaira.

în timp ce Britta şi cu mine pornim spre scările care coboară în cală, Britta bombăne ca pentru sine.

— Nu cred c-o fost o întrebare prostească, mormăie ea. Toată vorbăria aia despre prădători şi văzut în întuneric şi altele asemenea... o fost o concluzie logică.

Britta pare atât de jignită, încât în piept îmi urcă un hohot de râs, alungându-mi groaza preț de o clipă. încerc

să mă agăţ de sentimentul acesta în timp ce intrăm pe uşă şi păşim în cală.

— Am ajuns.

Glasul vesel al Brittei e ca un balsam pentru gândurile mele, care au devenit tot mai întunecate de când am intrat în cală.

Încerc să nu remarc umbrele, pereţii care se încovoaie înăuntru. Încerc să nu remarc negrul de la marginea privirii mele, sudoarea care mi se scurge pe spinare. *Nu sunt în pivniţă... Nu sunt în pivniţă...* îmi spun eu în şoaptă.

Pivniţa era întunecată şi nemişcată. Mirosea a sânge şi a durere, nu a vin acru şi apă de mare. Nu erau torţe care pâlpâiau, nici pasageri care îşi despachetau lucrurile şi se aşezau la locurile lor.

Mă forţez să-mi îndrept atenţia înapoi către Britta, care arată spre colţul ce ne-a fost dat, unde e abia destul loc cât să întinzi două saltele de paie şi să agăţi o perdea pentru intimitate.

— După ce ne punem saltelele pe jos, o să fie aproape ca acasă, zice ea.

Vocea îi sună ciudat, dar îmi evită privirea când mă uit la ea şi sporovăieşte veselă.

— Sigur, ar mai merge câteva tuşe... Poate o pânză colorată sau ceva. Da' e drăguţ, chiar e.

Vocea ei pare şi mai chinuită acum, iar când mă uit în jos, văd că îşi strânge atât de tare fustele, încât degetele i s-au albit.

în sfârşit, înţeleg.

La fel ca mine, Britta a fost însemnată ca impură, smulsă din mijlocul tuturor lucrurilor pe care le-a cunoscut vreodată şi trimisă cu forţa într-o nouă viaţă

înfiorătoare. Familia, prietenii, până şi satul în care a crescut i-au fost luate. Pentru prima dată în viaţa ei, este cu totul singură pe lume. Şi îi e frică.

De-asta a încercat să se apropie de mine săptămâna asta, alinându-mă când plângeam în mijlocul unui coşmar, prefăcându-se că nu bagă de seamă de flecare dată când urlam fără motiv... Ea nu e ca mine, nu e obişnuită să fie singură, să fie detestată. Ea are nevoie să fie acceptată, să facă parte dintr-o comunitate. Doar că acum eu sunt singura comunitate pe care o are; ea şi cu mine, înrudite prin strămoşii noştri demoni şi sângele de aur care ne leagă. De-asta a fost întotdeauna aici, aşteptând, în caz că voi dori vreodată să mă apropii şi să stau de vorbă cu ea.

însă eu am fost atât de concentrată pe nefericirea mea, încât n-am făcut-o.

încerc să alung întunericul copleşitor când mă întorc spre ea.

— Cred că a fost greu să-ţi laşi în urmă familia, satul, şoptesc eu.

Un început timid de conversaţie.

Ochii Brittei se întorc iute către ai mei, iar bărbia îi tremură uşor.

— O fost... dar o să mă aştepte când mă întorc.

Buzele i se destind într-un zâmbet luminos şi hotărât. O mască menită să-i ascundă durerea, nesiguranţa din privire.

— Când oi fi pură, declară ea, o să mă-ntorc la mine-n sat. Şi atunci o să-i văd pe mama şi pe tata şi pe toţi prietenii mei.

Dau din cap în tăcere, neştiind ce să spun.

— E bine. E bine să ai prieteni.

— Ar trebui să fim prietene.

Britta se apleacă mai aproape, cu zâmbetul acela ca o mască, gata să se risipească.

— Ştiu că abia ne-om cunoscut, spune ea, şi ştiu că după ce s-o întâmplat, ţi-e greu să ai încredere în cineva, însă pân' la Hemaira mai e cale lungă şi nu vreau să fac asta fără un suflet lângă mine. Eşti singura care înţelege cum e. Care înţelege...

întinde mâna.

— Prietene? întreabă, cu chipul strălucind de speranţă şi frică.

Mă uit în jos, gândindu-mă la mâna ei întinsă. Prietene... Dacă mă trădează şi ea la fel ca toţi ceilalţi? Ca tata, Ionas, seniorii... Dar nu, Britta nu e unul dintre oamenii care m-au alungat şi m-au torturat, este o alaki, prima şi singura pe care am întâlnit-o vreodată.

Şi are nevoie de mine la fel de mult cât am şi eu nevoie de ea.

— Prietene, aprob eu, luându-i mâna.

Britta se luminează la faţă, venind nerăbdătoare mai aproape.

— Mi-o fost atât de teamă să merg la Hemaira, să devin soldat, mărturiseşte ea şi dă drumul unui şuvoi de cuvinte.

Parcă le-ar fi păstrat toată săptămâna asta, un baraj care aştepta să se spargă.

— Acum, că ne avem una pe alta, poate că n-o să fie aşa de rău. Poate chiar o să vii cu mine înapoi în satul meu când s-o termina totul! Ştiu că al tău n-o fost cel mai bun... Şi, oricum, în Golma toată lumea e prietenoasă şi avem o droaie de băieţi frumoşi. Sigur că n-or să fie

aceiaşi pe care i-oi lăsat în urmă, dar or să fie tot soiul de drăguţi din care să alegi.

Se uită la mine, întrebătoare.

— Tu te-oi pupat vreodată c-un băiat, Deka?

— Ce... eu? Nu, niciodată!

De unde a mai venit şi întrebarea asta? N-am mai vorbit niciodată cu cineva despre aşa ceva, însă Britta, se pare, nu are asemenea rezerve acum, că porţile s-au deschis.

— Eu m-oi pupat o dată, la unul dintre festivalurile din sat. A fost rău, tare rău. Gura lui avea gust de lapte acru.

Strâmbă din nas şi se întoarce spre mine.

— Şi tu de ce nu, de ce nu te-oi pupat cu un băiat adică?

Cobor privirea în pământ, iar senzaţia aceea groaznică urcă la loc înlăuntrul meu.

— Nimeni nu m-a vrut niciodată, şoptesc eu.

în plus, seniorul Durkas ne spunea întotdeauna că săruturile conduc la impuritate, iar eu încercam cu disperare să fiu pură, cu toate că nu mi-a folosit la nimic.

Britta se încruntă.

— De ce? Eşti atât de drăguţă!

Chiar pare uluită.

— Nu sunt.

Scutur din cap, iar în minte îmi apar brusc amintiri groaznice cu Ionas, cu zâmbetul pe buze, cu sabia în mână. *Fete aşa drăguţe ca tine...* Ce minciuni oribile mi-a spus.

Pufnetul Brittei îmi alungă amintirea aceea groaznică.

— Ba eşti drăguţă, Deka, zice ea. Părul ţi se

încreţeşte în jurul feţei tare drăguţ şi ai o piele frumoasă şi cafenie chiar şi acuma, în toiul iernii.

Apoi adaugă, de parcă tocmai şi-ar fi amintit:

— Şi eşti bine făcută. Bărbaţilor le plac femeile bine făcute. Şi alea mai plinuţe, rânjeşte ea. De mine le-o plăcut mereu.

— Dar cele de la miazăzi nu le plac, cel puţin, nu în Irfut.

— Atunci poate că-i un lucru bun că ne îndreptăm spre miazăzi, spune Britta, bătându-mă uşor pe braţ în timp ce vasul porneşte cu un pârâit.

încuviinţez, trimiţându-i o rugăciune tăcută lui Oyomo, sperând că lucrul acesta se va dovedi adevărat.

— Deka, Deka, trezeşte-te. Te rog, trezeşte-te! Om ajuns, om ajuns!

Vocea Brittei vine parcă de departe când mă trezesc, iar căldura din jurul meu este atât de copleşitoare, că îmi pare un bolovan care mă apasă pe piept. Rămăşiţele unui vis mi se strecoară printre gânduri, grele şi insistente, încerc să mă agăţ de el, însă dispare când o greutate mare şi caldă îmi scutură insistent umărul.

— Mă trezesc, zic eu, clipind din ochi şi deschizându-i.

Spre surprinderea mea, lumina din jur s-a schimbat. Nu mai este albastrul răcoros al iernii, ci galbenul cald din miezul verii. Şi mai straniu încă, mirosurile mării sunt amestecate acum cu un parfum nou, exotic. Flori. Dar n-am mai mirosit niciodată flori ca acestea. Sunt discrete şi au un parfum elegant, care scânteiază în jurul meu în valuri delicate.

Unde e mirosul de gheaţă şi zăpadă? Unde e frigul?

Mă întorc spre Britta, care are ochii mari de uşurare.

— De ce e atât de cald? întreb eu, confuză, cu glasul răguşit.

Am limba la fel de uscată precum clăile noastre de fân la jumătatea verii, iar sudoarea îmi lipeşte părul şi hainele de piele.

Britta mă strânge tare în braţe.

— Oi crezut că n-o să te mai trezeşti niciodată! Or trecut patru săptămâni! Mâini-Albe mi-o zis c-o să te trezeşti, da' patru săptămâni întregi...

— Patru săptămâni? mă încrunt eu, îndepărtându-mă de ea.

Când muşchii îmi protestează la mişcarea asta simplă, tresar, surprinsă. De ce îi simt atât de încordaţi?

— Cum adică patru săptămâni?

— Ai dormit aproape o lună.

Explicaţia asta vine de la Mâini-Albe, care mă priveşte calmă de lângă perete.

Lumina soarelui pătrunde strălucitoare şi caldă prin uşa din capul scărilor aflate în spatele ei. Străluceşte peste Braima şi Masaima, cărora le-au dispărut de mult hainele grele din blană şi ghetele. Stau cu pieptul dezgolit în căldură, îndoindu-şi ghearele pe podeaua din lemn. în jurul lor bâzâie muşte, iar ei le alungă cu cozile.

— O lună? repet eu, şocată.

— Alaki n-a fost cuminte, i-a făcut pe prietenii ei să se îngrijoreze, ţâţâie Masaima, scuturând din cap.

— însă mutulică avea nevoie de odihnă, Masaima, spune Braima, dându-şi pe spate coama cu dungă neagră. Şi tu ai face la fel dacă ai şti că urmează să călătoreşti săptămâni în şir în cala urâtă, urâtă a unui vas, după ce-ai fost ţinut captiv de preoţi într-o pivniţă de templu urâtă, urâtă.

— Dar măcar ţi-aş spune că urmează să dorm multă vreme, Braima, fornăie Masaima.

Pe Mâini-Albe începe să o enerveze discuţia aceasta a lor. Arată spre scări, unde ceilalţi pasageri se adună acum la coadă în direcţia uşii.

— Sus cu voi amândoi, ordonă ea. Pregătiţi trăsura.

— Da, stăpână, răspund ei melodios, ţăcănind cu ghearele pe treptele din lemn.

— îmi pare aşa de rău, nu ştiu de ce... cum de am dormit atât de mult, zic eu, încă în stare de şoc, şi mă întorc spre Mâini-Albe. E ceva ce se întâmplă cu alaki? E normal?

— Nu, răspunde ea. Dar aveai nevoie de odihnă. Experienţele precum cea pe care ai avut-o tu îşi pot cere tributul. Până şi oamenii, când se confruntă cu ce ai trăit tu, dorm până ce scapă de durere. Mai bine acum decât atunci când vei ajunge la Warthu Bera.

— Warthu Bera? mă încrunt eu.

N-am mai auzit niciodată cuvintele acestea.

— Terenul de antrenament unde ne-or repartizat pe noi două, zice Britta entuziasmată, bătând cu degetul în vechiul simbol hemairan de pe dosul sigiliului ei. Asta-nseamnă simbolul ăsta. E cel mai ales.

Mă încrunt nedumerită. De ce ne-ar trimite cineva la cel mai ales teren când nici măcar n-am făcut vreun antrenament până acum?

Nu pot înţelege. Nu pot înţelege nimic acum. Visul acela iese din nou la suprafaţă, o amintire vagă care se iveşte la marginea gândurilor mele. Dispare fâlfâind când Mâini-Albe ne dă fiecăreia nişte batoane mici făcute din ceva ce seamănă cu cărbunele. Le recunosc imediat: tozali. Mama îşi contura ochii cu el în fiecare zi ca să-i apere de soare.

— Frecaţi-vă pe ochi cu asta. Veţi avea nevoie. Pornim într-o oră.

— Da, Mâini-Albe, spunem noi când femeia pleacă.

Apoi ne aplicăm tozali folosind un urcior mic cu apă pe post de oglindă. Mâinile îmi tremură în timp ce mă frec cu batonul pe pleoape. Muşchii mi-au devenit atât de slăbiţi, încât flecare mişcare îi face să urle în semn de protest. E şi mai rău când încep să-mi strâng ce mi-a mai rămas din lucruri. Când am mâncat ultima dată?

Şi cum de am putut dormi atât de mult? îmi simt membrele ca de cauciuc, noi, aşa cum le simţeam de flecare dată când mă trezeam după somnul aurit. Şi, mai rău, am o senzaţie stranie undeva în adâncul meu, de parcă ceva s-ar schimba... ar creşte... Nu am cum să nu simt că am devenit cumva diferită, într-un fel pe care nu-l înţeleg încă.

Britta se uită la mine tot timpul, cu o expresie perplexă.

— Ce e? întreb eu, cu gândurile încă galopându-mi prin cap.

— Cum se face că supravieţuieşti chiar şi când nu mănânci? şopteşte ea.

Când o privesc, uimită, îmi explică:

— N-oi luat nicio înghiţitură de mâncare şi niciun strop de apă. O trebuit să-ţi mănânc toată mâncarea ca să nu observe ceilalţi pasageri că oi dormit tot drumul. Le-oi zis că eşti bolnavă, de-asta nu te mişcai şi nu vorbeai. Dar s-ar fi întrebat ce-i cu tine dacă n-ai fi mâncat niciodată. Aşa că oi mâncat eu pentru tine. Vreau să zic că ştiam că eşti neobişnuită, însă aşa ceva...

Vocea îi coboară până ajunge o şoaptă.

— Aşa ceva e nefiresc, Deka.

Nefiresc... Iată-l, din nou cuvântul acesta.

Ştiu că Britta nu a avut intenţia să mă jignească, dar

Namina
Forna

cuvântul tot mă ustură. Mai rău, e adevărat. Nu mai simt

niciun fel de foame. A dispărut, s-a dus într-un loc unde nu o pot găsi. Ridic din umeri cu tristeţe, încercând să alung toate sentimentele îngrozitoare care urcă înlăuntrul meu, toate fricile provocate de semnul acesta nou şi îngrijorător al impurităţii mele.

— Nu ştiu. Nu mi s-a mai întâmplat până acum. Probabil că e cum spune Mâini-Albe, am dormit

ca să mă eliberez de tot ce s-a întâmplat în piv...

— Acuma ţi-e foame? întreabă ea repede.

Ştiu că mă întrerupe ca să nu fiu nevoită să rostesc acele cuvinte cumplite. Dau din cap recunoscătoare.

— Presupun că aş putea mânca.

îmi petrece repede braţul pe după al ei, oferindu-mi un zâmbet luminos.

— Atuncea hai să-ţi dăm de mâncare până nu începe burta să-ţi danseze sârba, spune, trăgându-mă după ea pe scări.

Când ieşim, ne întâmpină un soare atât de orbitor, încât trebuie să-mi feresc ochii de lumina lui. Mulţimi peste mulţimi de oameni mişună pe punţi, iar glasurile lor formează un val de sunete formidabil care iese de pe fiecare vas, de pe fiecare stradă şi de la fiecare tarabă. Sunt prea mulţi oameni, prea multe sunete... Trebuie să lupt cu impulsul de a-mi acoperi urechile.

— Oyomo să ne apere! exclamă Britta. Oi mai văzut vreodată atâţia oameni în viaţa ta?

în timp ce eu scutur din cap, mută de uimire, Britta le face cu mâna marinarilor şi celorlalţi pasageri. Spre surprinderea mea, şi ei îi fac veseli cu mâna.

— Binecuvântat să-ţi fie drumul, Britta, strigă un marinar bătrân şi încărunţit.

Britta îi zâmbeşte larg.

— Asemenea în următoarea călătorie, Kelma!

Când vede că mă uit la ea, ridică din umeri.

— Ne-om împrietenit, îmi explică, apoi se apleacă mai aproape, şoptind: Mi-or spus o grămadă de lucruri în timpul călătoriei. Urlătorii-morţii atacă Hemaira! în fiecare noapte, câţiva se strecoară în oraş şi nimeni nu ştie cum.

Fac ochii mari. Urlătorii-morţii în capitală? Cum e posibil măcar aşa ceva? Se spune că zidurile oraşului Hemaira sunt de nepătruns, că oraşul însuşi a fost transformat într-o grădină împrejmuită de ziduri care rezistă la orice asediu. Că acele creaturi pot fi deja aici, atât de aproape... mintea mi se cutremură la acest gând.

— Şi ce spun despre noi, alaki? întreb eu.

Ridică din umeri.

— Lumea încă nu ştie despre noi. Numai preoţii şi seniorii ştiu. Pe de altă parte, ei au ştiut întotdeauna.

Dau din cap cu amărăciune, până ce o mişcare îmi atrage atenţia: Mâini-Albe, chemându-ne de pe chei, unde Braima şi Masaima se leagă deja la trăsura ei.

— Grăbeşte-te, grăbeşte-te, Mutulică, strigă Braima. Ziua trece tot mai iute.

Măresc pasul, conştientă că oamenii se uită curioşi la mine şi la Britta. Suntem două fete fără măşti, aflate la vârsta Ritualului, fără vreun însoţitor bărbat care să ne supravegheze. Nu mai durează mult şi vom fi oprite. Chiar în timp ce gândesc acest lucru, un bărbat rotofei şi pios după înfăţişare, ţinând sub braţ un pergament cu înţelepciunile Veşnice cu model în relief, se desprinde din mulţime şi începe să vină spre noi, cu o expresie severă pe chip. înainte să ne ajungă însă, Mâini-Albe îi taie frumos calea, făcându-ne semn să înaintăm.

— Haideţi, fetelor, zice ea cu voce tare. Hemaira vă aşteaptă, la fel şi serviciul pe care îl veţi face măreţului nostru imperiu.

Sigiliul împăratului se leagănă solemn la centura ei. Ochii bărbatului clipesc iute spre el, apoi spre noi. Şuieră pe sub mustăţi ceva despre femeile fără Dumnezeu şi se îndepărtează, dezgustat.

— Detest băgăcioşii pompoşi şi îngâmfaţi, voi nu? pufneşte Mâini-Albe.

Fără să aştepte să-i răspundem, arată în sus.

— Priviţi. Porţile Hemairei.

în timp ce ochii mei îi urmăresc mâna, rămân cu gura căscată când văd zidurile colosale înălţându-se deasupra cheiurilor, cu câte două statui gemene reprezentând războinici păzindu-i fiecare dintre porţi. Deci acestea sunt zidurile Hemairei despre care mi-a povestit întotdeauna tata.

Tata...

îmi înăbuş gândul concentrându-mă asupra ziduri-lor. Sunt numai trei. Trei ziduri cu trei porţi. De ce? Mă întorc spre Mâini-Albe ca să întreb, dar ea face un semn către intrarea cea mai apropiată şi mai mare.

— Ne îndreptăm spre Poarta Emeka, zice ea, dând din cap spre statuile gemene ale aceluiaşi războinic sever cu o coroană pe cap.

împăratul Emeka, primul împărat al Oterei; îl recu-nosc imediat. înalt şi cu pielea închisă la culoare, cu părul tuns scurt, cu excepţia bărbii. Imaginea sa este gravată în fiecare templu şi în fiecare sală. Acea privire neînduplecată, nările largi, gura strânsă şi severă sunt inconfundabile, la fel şi statuile care se înalţă acum deasupra noastră,

cu săbiile ce proiectează umbre masive peste mulţimile care se adună la picioarele lor.

Privesc în sus, către ele, cuprinsă de un val de frică şi nelinişte.

— Ei bine, am ajuns, şoptesc eu şi mă pregătesc, trăgând adânc aer în piept.

— Om ajuns, aprobă Britta, făcând şi ea la fel.

Faţa ei este chiar mai palidă ca de obicei, fără vreo urmă de zâmbet pe buze.

Mâna ei o înghiontește pe a mea, iar eu i-o strâng şi dau scurt din cap. Nu e nevoie să spună ce gândeşte; eu ştiu deja. Vom supravieţui acestei încercări. împreună.

Mâini-Albe ne conduce direct la Poarta Emeka, unde un râu de oameni şi animale se revarsă deja în oraş. Locuitori de la apus, de la răsărit, de la miazăzi, de la miazănoapte, cu toţii se luptă să-şi facă loc împreună cu caii, cămilele şi alte animale mai exotice pe care le recunosc doar din pergamentele tatei. Orilioni, maimuţe masive cu blana argintie şi chipuri ciudat de omeneşti trag trăsurile din apropiere, cu coarnele ascuţite ascunse în teci curbate de aur. Mamuţi înaintează cu greu în faţa caravanelor, iar numeroşii lor colţi le ies de

sub trunchiurile lungi şi flexibile, cu ţepi din fildeş de-a lungul spinărilor lor gigantice şi lucioase de culoare gri, şi încă şi mai mulţi ţepi le împodobesc capetele rotunjite ale cozilor. Conducătorii caravanelor stau în corturi mici aşezate pe spinările animalelor, suflând din corni pentru a-şi anunţa apropierea.

Mi-aş dori ca mama să fie aici. Ea îmi povestea mereu despre provinciile de la miazăzi. Cu toate că nu a regretat niciodată că a plecat să se mărite cu tata, întotdeauna i-a

fost dor de tărâmurile sale natale. Tot ce şi-a dorit vreodată a fost ca eu să le văd într-o bună zi. Să văd cealaltă ramură a arborelui meu genealogic.

Nu şi-ar fi închipuit niciodată că aş veni aici în calitate de soldat abia recrutat.

Britta arată spre gărzile împăratului care păzesc porţile.

— Ia te uită la toţi ¡atu ăia, Deka, spune ea, cu gura căscată.

Spre deosebire de cei pe care i-am văzut în oraşul nostru de la miazănoapte, aceşti jatu poartă nu armură şi măşti de război, ci robe roşii splendide, în vreme ce îndrumă şirurile de călători şi le cercetează cu atenţie documentele. Cu toţii au însemnele jatu, leul auriu în faţa soarelui-răsare, prinse la umeri.

— Arată foarte autoritari, răspund eu şi o urmă de nelinişte îşi face loc în sufletul meu.

îmi distrage atenţia un licăr albastru. O trăsură

trece zăngănind pe lângă noi, condusă de două creaturi mari, ca niște șopârle cu aripi. Scot niște cârâieli stranii, parcă din adâncul gâtlejului.

— Zaurieni! exclam eu, entuziasmată.

încă un fel de creaturi despre care mi-a povestit mama. Se găsesc numai aici, la miazăzi, unde soarele e cald și pădurile sunt nesfârșite. Mijesc ochii, încercând să le cuprind cu privirea cozile albastre acoperite cu fulgi și penajul roșu-aprins din creștet.

— Mamei mele îi plăcea să-i călărească în tinerețe, spun eu.

— Sunt foarte frumoși, răspunde Britta, uluită.

Braima pufnește pe nas, dându-și pe spate părul cu dunga neagră.

— Nu sunt la fel de impresionanţi ca noi, nu-i aşa, Masaima?

— Sigur că nu, aprobă Masaima.

— Amândoi sunteţi foarte frumoşi, îi liniştesc eu.

Gemenii equus bat nervoşi din picioare în timp ce conduc trăsura departe de poarta principală, spre o intrare laterală mai mică, unde se adună un şir de trăsuri cu aspect amenințător. Vizitiii poartă robe negre, asemănătoare cu cea a lui Mâini-Albe, iar chipurile le sunt ascunse de glugi grele din pânză. La vederea tuturor acelor uşi şi ferestre închise cu bare de fier, sângele îmi clocoteşte prin vine. Acestea probabil că sunt trăsurile care le aduc pe celelalte alaki. Fiecare dintre ele arată destul de mare cât să încapă cel puţin şase înăuntru.

Britta se foieşte pe scaunul ei.

— Sunt celelalte, nu-i aşa?

— Cel mai probabil, răspund eu.

Aproape simt disperarea din aer.

Britta întinde mâna, iar eu o iau într-a mea. Rămânem tăcute în timp ce Mâini-Albe conduce trăsura în faţa şirului, unde doi jatu joacă owareh, un joc de societate tipic celor de la miazăzi pe care mama îl îndrăgea. în clipa în care o zăresc, se ridică în poziţie de drepţi.

— Stăpână, salută ei, grăbindu-se să deschidă poarta îngustă.

Spre surprinderea mea, amândoi vorbesc oterană în loc de hemairană. Pe de altă parte, hemairana este limba nobililor şi a aristocraţiei, limba folosită în înţelepciunile Veşnice. Singurul motiv pentru care o înţeleg este pentru că tatăl tatălui meu a obligat pe toată lumea din familie să memoreze înţelepciunile

Namina
Forna
Veşnice drept penitenţă pentru impuritatea noastră de demult.

9

2

Nu ştiu de ce mă aşteptam ca nişte jatu de rând să o folosească şi ei.

Poarta se deschide cu un scârţâit uşor, iar eu îmi întorc atenţia la drumul din faţa mea. Fac ochii atât de mari, încât aproape că îmi ies din orbite.

Acolo, chiar dincolo de poartă, se află un lac imens, care scânteiază la orizont. Oraşul se înalţă din mijlocul lui, un şir de dealuri verzi luxuriante legate între ele de poduri înalte şi arcuite din lemn. Râuri şi cascade întretaie peisajul ca nişte străzi, cu bărci vopsite în culori vesele care plutesc pe ele, cu umbrele brodate menite să apere pasagerii de soare.

— Oyomo să ne apere, respiră Britta, holbându-se la tot ce e în jur. Oi mai văzut vreodată aşa ceva în viaţa ta?

În timp ce scutur din cap, incapabilă să formulez un răspuns, altceva îmi atrage atenţia: clădirea maiestuoasă care se avântă în sus din vârful celui mai înalt deal din Hemaira ca o coroană zimţată. Am mai văzut-o de multe ori, imprimată pe fiecare monedă oterană. Ochiul lui Oyomo, palatul străvechi al împăraţilor hemairani. *Koru,* simbolul sacru al soarelui lui Oyomo, decorează numeroasele sale fleşe, iar grupuri de clădiri mai mici, Sălile Administraţiei, se adună în mănunchiuri printre dealurile de la poalele sale. Le recunosc imediat din fiecare descriere a capitalei pe care am auzit-o vreodată.

Totul este atât de splendid, atât de... mult... încât abia îl pot cuprinde cu gândul. Deci acesta este Hemaira, Oraşul împăraţilor.

— Aveţi grijă să închideţi gura înainte să intre musca, spune Mâini-Albe, râzând de uluirea mea, pe când cei doi equus intră veseli în galop pe străzile principale pline de zarvă.

— Ce bine e să fii acasă, frate, spune Masaima, rânjind.

— Gata cu frigul şi cu blănurile care mă mănâncă, frate, este de acord Braima.

Cu cât pătrundem mai adânc în oraş, cu atât devine mai aglomerat. Trăsuri trase de zaurieni şi equus se luptă pentru spaţiu pe străzile pline până la refuz. Pe trotuare se plimbă pedeştri, majoritatea bărbaţi, cu toţii dichisiţi şi îmbrăcaţi în veşminte luxoase, cu pietre preţioase înşirate în bărbile scrobite cu argilă roşie, cu tozali aplicat în vârtejuri elaborate în jurul ochilor.

Puţinele femei de pe stradă poartă măşti şi mai elaborate decât în ţinuturile de la miazănoapte; pe fiecare chip străluceşte aurul şi argintul în locul lemnului şi al pergamentului. Există mai multe variaţii: măşti rotunde sub formă de soare, spre gloria lui Oyomo, măşti de argint pentru fertilitate, cu obrajii umflaţi precum luna pântecoasă, măşti ovale pentru noroc, cu simboluri din mărgele pe frunte şi bărbie pentru a chema binecuvântările, măşti ceremonioase de culoare neagră, cu coarne încovoiate ieşind din frunţile netede din obsidian.

Aici, chiar şi unele dintre fetiţe poartă demimăşti, reprezentări vizibile ale averii familiei, modelate din aur şi argint. Simt tristeţe de fiecare dată când le văd. Eu nu voi mai purta niciodată mască, nu voi mai putea niciodată să mă împodobesc cu acoperământele sacre ale purităţii.

Gândul mi se risipeşte în timp ce înaintăm şi mai mult în oraş. Altceva mi-a atras atenţia: un zumzăit înfundat, aproape imperceptibil, care devine mai puternic pe măsură ce ne apropiem de podurile centrale. Când ajungem la podul masiv care duce spre dealul central

pe care se găsesc palatul şi alte clădiri administrative, se aude un muget care îmi reverberează în oase.

— Auzi şi tu? o întreb pe Britta.

Ea dă din cap că da, cu fruntea încruntată de nedumerire.

— Tu ce crezi că e?

— Lacrimile lui Emeka, răspunde Mâini-Albe, întorcându-se spre noi.

— Lacrimile lui Emeka? întreb eu, mirată.

Mâini-Albe arată cu degetul spre o despărţitură în zidurile oraşului, acolo unde se înalţă o singură statuie, reprezentând o femeie.

— Uitaţi-vă în continuare, ne porunceşte ea, conducându-i pe equus spre porţiunea cea mai de sus a podului.

în clipa în care ajungem în vârf, mi se taie răsuflarea. Acolo, la hotarul oraşului, o cascadă uriaşă se prăvăleşte în Marea Nesfârşită de la poalele ei. Acum înţeleg de ce Hemaira are numai trei ziduri. Capitala este un oraş situat pe o stâncă, iar cascada de la marginea sa este o barieră de netrecut împotriva oricărei forţe care ar căuta să atace de pe mare. Statuia pe care am văzut-o se înalţă la marginea cascadei, o femeie cu părul foarte creţ şi o siluetă zveltă, dar vânjoasă. Priveşte înspre apă, cu braţul întins spre orizont în semn de avertizare.

— Fatu cea Neabătută, mama primului împărat şi custodele apelor din jurul Hemairei, explică Mâini-Albe, iar cuvintele ei mă umplu de uimire.

în vocea ei disting un ton, o emoţie pe care nu o înţeleg. Tristeţe? Regret?

— O privelişte potrivită cu care să ne încheiem călătoria. Acum pornim spre Sala Jor, spune,

făcând un gest

— spre clădirile administrative care se înalţă imediat sub palat. Pregătiţi-vă.

Eu încuviinţez în tăcere, iar neliniştea îmi cuprinde pieptul în timp ce gemenii equus merg mai departe, lovind cu ghearele pe podul principal. Ochiul lui Oyomo se conturează deasupra noastră, o condamnare tăcută. În curând, călătoria va lua sfârşit. Noua noastră viaţă este pe cale să înceapă.

Când ajungem la străzile ce mărginesc clădirile administrative, groaza deja mi s-a încolăcit ca o cobră în stomac. Abia observ cât de ordonate sunt străzile de aici, abia observ grădinile luxuriante care se agaţă de clădirile grandioase, impunătoare, aproape la fel de vechi precum însăşi Otera. Nu mă pot gândi decât la cum se vor schimba lucrurile pentru mine. Ce îmi va rezerva Hemaira? Va fi aşa cum mi-a promis Mâini-Albe? Se vor adeveri vreunele dintre promisiunile ei? Încă mai am acea îndoială persistentă, acea frământare care mă cuprinde ori de câte ori mă aflu în prezenţa ei.

Fă să fie adevărate, mă rog eu în tăcere în timp ce înaintăm pe stradă. Ne apropiem de o clădire roşie enormă, cu însemnele jatu afişate la vedere pe drapele. Sala Jor, sala administraţiei pentru soldaţii jatu. Tata povestea atât de des despre ea din vremea când a făcut armata, încât o recunosc imediat ce o văd. Rânduri de

fete îi înconjoară latura, iar dinspre ele adie un miros acru, neplăcut de familiar: duhoarea corpurilor nespălate.

îmi dau seama atunci, chiar şi fără să întreb, că fetele acelea sunt alaki. Aceeaşi senzaţie de înfiorare pe care am simţit-o cu Britta se scurge prin mine.

Greaţa îmi agită măruntaiele cu cât ne apropiem mai mult de ele.

Celelalte alaki sunt toate dureros de slabe, cu hainele rupte şi murdare, cu picioarele goale şi pline de coji. Nici măcar o mască nu le acoperă feţele, nicio pelerină şi nicio rasă nu le apără pudoarea de gărzile vânjoase, îmbrăcate în negru, care le privesc cu poftă în timp ce verifică simbolurile de pe dosul sigiliilor lor înainte de a le îndruma spre diferite cozi. Câteva sunt rănite, cu sângele picurând de pe robe, cu cicatrici care se întretaie pe braţele şi umerii lor dezgoliţi. Nu au murit, cel puţin nu de curând. Rănile şi cicatricile lor s-ar fi reparat deja complet în somnul aurit dacă s-ar fi întâmplat aşa.

Pe de altă parte, moartea fizică nu este cel mai rău lucru care se poate întâmpla unei alaki. îmi dau seama după expresiile bântuite din privirile celorlalte fete, din felul în care nu se opun când sunt date jos grosolan, câte şapte, opt odată, din spatele trăsurilor, că toate au avut de suferit foarte mult. Chiar şi atunci când gărzile le împung spre Sala Jor, cu drapelele fluturând ursuze în adierea vântului, cele mai multe dintre ele nu scot niciun sunet. Ce metode au folosit ceilalţi cărăuşi pentru a le ţine pe fete în frâu? Mă trece un fior doar când mă gândesc la asta.

Slavă lui Oyomo pentru Mâini-Albe. Un gând surprinzător, însă adevărat. în ciuda tuturor îndoielilor mele legate de ea, tot ce a făcut mai autoritar în timpul călătoriei noastre a fost să încuie uşile trăsurii noaptea, ca să nu fugim. Nu ne-a bătut şi nu ne-a abuzat vreodată, nu ne-a făcut niciodată cu ou şi cu oţet, deşi bănuiesc că celelalte fete au suferit toate aceste lucruri şi multe altele.

Aştept, din ce în ce mai neliniştită, în timp ce ea opreşte trăsura în faţa sălii, apoi coboară să ne deschidă partea din spate.

— Aici ni se despart drumurile, alaki, spune ea, făcându-ne semn să coborâm.

Eu ies timid, cu braţele strânse în jurul meu. Gărzile ne privesc de-acum, iar încruntăturile lor îmi pârjolesc umerii. Dintr-odată îmi doresc să fi avut vechea mea pelerină, cea pe care am lăsat-o în Irfut. Era zdrenţuită şi sărăcăcioasă, dar întotdeauna m-a apărat de privirile altora, întotdeauna m-a făcut să mă simt în siguranţă. Aici, nu am asemenea paveze, nici măcar masca pe care mi-am închipuit că o voi purta deja.

În timp ce înaintez târându-mi picioarele spre partea din faţă a trăsurii, cu stomacul întors pe dos, cu palmele transpirate, cei doi gemeni equus se întorc spre mine cu expresii jalnice.

— Acum trebuie să ne luăm rămas-bun, alaki, spune Braima, bosumflat.

— Ne-au plăcut toate merele de iarnă pe care ni le-ai dat, Mutulică, adaugă Masaima, privindu-mă. Au fost tare gustoase.

— Data viitoare când ne vedem, o să vă dau mai multe mere, spun eu încet, mângâindu-l pe el şi pe fratele său.

Cei doi încuviinţează, iar eu mă întorc spre Mâini-Albe. Are colţul gurii ridicat, ca de obicei, dar ochii îi sunt ascunşi în spatele măştii. Pare aproape... plină de regrete când se uită la mine, cu toate că nu înţeleg de ce.

— Mâini-Albe, eu...

— Trebuie să vă las acum, spune ea, oprindu-mă cu un gest.

Se uită de la mine la Britta.

— Nu fiţi proaste şi nu veţi muri de prea multe ori.

Amândouă dăm din cap în tăcere. Ea se întinde şi ne strânge mâinile. Este gestul cel mai afectuos pe care ni l-a arătat până acum de când călătorim împreună şi întețește Irica pe care o simt urcând în mine. încerc s-o înăbuş în timp ce Mâini-Albe continuă să-şi ia rămas-bun.

— Ţineţi minte, o să fie dur, dar o să învingeţi. Norocul să vă fie călăuză, şoptește ea.

— La fel vă doresc şi eu, răspund, însă ea se îndreaptă deja spre trăsură.

Pleacă mai departe, iar Braima şi Masaima îmi fac cu mâna în semn de rămas-bun.

Când dispare, frica aceea mă cuprinde şi mai strâns, accelerându-mi bătăile inimii.

Te rog, te rog, te rog, fa să pot îndura ce urmează.

— Ele or fost rănite, nu-i aşa, celelalte fete? întreabă Britta după câteva minute.

Eu nu răspund, fiindcă am mușchii prea încordați ca să vorbesc măcar în timp ce înaintăm pe culoarele întunecate şi cavernoase din Sala Jor. Fiecare duce într-o încăpere, spre unul dintre diferitele terenuri de antrenament pentru alaki. Judecând după numărul cozilor, sunt zece.

3

în timp ce Britta şi cu mine ținem pasul cu coada ce se îndreaptă spre încăperea care duce la Warthu Bera, terenul de antrenament despre care ne-a povestit Mâini-Albe, celelalte fete se ghemuiesc unele într-altele, o parte suspinând pe ascuns, altele tremurând la fiecare pas. Se tem de jatu care patrulează pe coridoare, de cei cărora le strălucește pe umeri ansetha, simbolul cu stele. Mâini-Albe ne-a avertizat, pe Britta şi pe mine, în privința acestor jatu, ne-a spus să-i tratăm cu precauție. Sunt antrenați special să le subjuge atât pe alaki, cât şi pe urlătorii-morții şi, ca atare, sunt mult mai brutali decât compatrioții lor. Ei sunt motivul pentru care mirosul de sudoare şi de frică se întețește constant de când am intrat în sală.

Mă rog, unul dintre motive.

Celălalt sunt fetele cu robe sfâşiate şi ochi plecaţi care îşi târăsc picioarele pe lângă noi, cu mişcări lente şi rigide, de parcă cineva le-ar fi smuls sufletul din corp.

Recunosc privirea aceea, postura aceea.

Este aceeaşi pe care o au uneori slujnicele de la templul seniorului Durkas. Aceeaşi care le spune tuturor că nu mai sunt fecioare. Din nou îi sunt recunoscătoare lui Mâini-Albe. Ce ni s-ar fi întâmplat dacă am fi avut alţi cărăuşi, bărbaţi? Mă cutremur numai gândindu-mă la preţul pe care l-au plătit deja unele dintre fetele de aici ca să-şi câştige iertarea.

— Deka? mă îmboldeşte Britta, iar privirea îi fuge din nou către fetele cu ochii goi.

— Au fost rănite în mai multe feluri decât ne putem închipui noi, răspund în cele din urmă, cu o expresie sumbră pe chip.

Ea se uită la mine, iar ochii îi sunt sticloşi din pricina lacrimilor înfricoşate.

— Om avut noroc, nu-i aşa?

— încă avem, şoptesc eu ferm şi o strâng de mână. Ne avem una pe alta.

Şi vorbesc serios, cred fiecare cuvânt. Am noroc să o am pe Britta alături, să am pe altcineva cu care să îndur aceste lucruri.

Ea dă din cap în timp ce ajungem la uşile duble din capătul holului.

încăperea în care intrăm este imensă şi e greu să vezi până în cealaltă parte. Sculpturi împodobite din aur decorează pereţii din piatră neagră lucioasă, iar podeaua este asemănătoare. Mă chinui să ţin gura închisă, atât de uimită sunt de tot ce văd. Singura piatră neagră pe

care am văzut-o vreodată se găsea în templul din Irfut şi ajungea doar cât să decoreze altarul. Cantitatea de piatră neagră din încăperea asta ar hrăni fiecare familie din Irfut o mie de ani sau mai mult.

Şi mai descurajator este şirul de băieţi care ne aşteaptă, fiindcă toţi poartă armuri şi măşti de război.

Aproape mă împiedic la vederea lor.

Sunt în jur de o sută de băieţi în total, cam la fel de mulţi ca noi, alaki, şi stau cu spinarea dreaptă şi cu mâna pe inimă. Au între şaisprezece şi douăzeci de ani, cred, şi cu toţii par stricţi şi ameninţători, cu privirile

pline de dispreţ pe sub măştile de război.

Inima începe să-mi bată altfel, frenetic şi temător. Trebuie să rezist fizic imboldului de a mă înconjura strâns cu braţele.

— Ce se-ntâmplă? De ce sunt aici? întreabă Britta, apropiindu-se neliniştită de mine.

Scutur din cap.

— Nu ştiu.

Sunt atât de tulburată de vederea tuturor acelor băieţi, încât durează câteva clipe până ce observ platformele. Zece la număr, se înalţă, solide şi impunătoare, sus, în aerul de deasupra noastră, cu scări care urcă şi coboară de o parte şi de alta a fiecăreia. Pe opt dintre ele stau înalţii funcţionari, cu robele galbene răsfirate în jurul lor, cu pergamente şi călimări la îndemână. Cele două din centru însă sunt ocupate de comandanţii jatu, înalţi şi cu pielea închisă la culoare, şi care poartă măşti de război. Privirea îmi este atrasă imediat de comandantul din stânga. Nu doar părul lui, care este împletit într-un stil complicat şi uns cu argilă de un roşu-aprins, ci şi statura

lui îmi atrage atenţia, mai scundă decât a celorlalţi şi mai graţioasă, în ciuda muşchilor săi proeminenţi.

Pare aproape... feminin, dar nu se poate aşa ceva. Femeile nu au voie să devină comandanţi jatu.

— îndreptaţi rândul! strigă gardianul de lângă noi, speriindu-mă şi făcându-mă să nu mă mai holbez.

în timp ce o împinge înainte pe fata din faţa mea, un strigăt furios răsună dintr-odată în sală:

— Ia-ţi mâinile jegoase de pe mine!

Vine din capătul culoarului, unde o fată subţire şi înaltă se luptă cu un grup de cărăuşi, cel puţin patru la număr. împinge atât de feroce, încât câţiva sunt izbiţi de perete. Mă frec la ochi, clipind iar şi iar ca să mă asigur că e adevărat ceea ce văd. I-a scuturat pe cărăuşi de pe ea de parcă ar fi fost purici. N-am mai văzut niciodată aşa ceva, nici măcar din partea unui bărbat. Aceasta o fi forţa alaki despre care ne-a povestit Mâini-Albe, cea care m-a împins uneori să-mi sfâşii păturile de blană în timp ce dormeam?

Când ia o sabie de la unul dintre cărăuşi şi o vântură ameninţător, câţiva jatu vin în fugă spre ea, cu sulițele ridicate. în câteva clipe au încercuit-o, iar vârfurile ascuţite ale sulițelor se află la câţiva

centimetri de gâtul fetei.

— Daţi-i drumul!

Toată lumea se întoarce, inclusiv eu, la auzul acestui ordin brusc şi puternic. Vine de la băiatul înalt şi musculos care iese acum din rând, cu paşi lenţi şi hotărâţi în timp ce se apropie de fata cea mândră.

— Este soldat în războiul împotriva urlătorilor-morţii, declară el în maniera sacadată şi clar articulată a celor obişnuiţi să vorbească mai degrabă hemairană decât oterană. Iar soldaţii au drepturi.

Drepturi? Cuvântul îmi răsună în minte, surprinzător şi de necrezut. Drepturile sunt domeniul bărbaţilor şi al băieţilor, nu al femeilor şi, cu siguranţă, nu al fetelor alaki. Chiar şi aşa, cuvântul înfloreşte, ca o speranţă îndepărtată pe care mă tem să o ating măcar.

— Nu-i aşa, căpitane Kelechi? spune băiatul, privindu-l pe comandantul mai înalt.

Spre mirarea mea, comandantul încuviinţează.

— într-adevăr, recrut Keita, răspunde el. Toată lumea de aici are drepturi, cu toate că unele ar vrea să le întindă până la limitele decenţei.

îi aruncă o privire dezaprobatoare fetei mândre, care scuipă pe jos, scârbită.

Scoţând un sunet iritat din gâtlej, comandantul îi face semn băiatului – Keita – să se apropie.

— Informeaz-o cu privire la drepturile pe care le are în calitate de nouă membră a armatei împăratului, recrut Keita.

— Da, să trăiţi.

Keita vine spre fata cea mândră, scoţându-şi coiful şi masca de război în timp ce se apropie. Mă uimeşte să descopăr că şi el are pielea închisă la culoare ca mine – mă rog, mai închisă –, cu toate că părul îi e tuns atât de scurt, încât aproape că pare chel, iar ochii îi sunt aurii şi ageri ca ai unui şoim. Are vreo şaisprezece ani, dar are o duritate în priviri, care vădeşte o maturitate mai profundă.

Cine e Keita, de îl cunoaşte atât de bine pe comandant?

Armura lui pare diferită faţă de a celorlalţi jatu, mai împodobită. Tata mi-a spus odată că armura fiecărui jatu este gravată cu simboluri hemairane care celebrează

bătălii de demult, victorii obţinute. A lui Keita are mai multe simboluri decât orice armură de jatu am văzut vreodată, iar fiecare umăr îi este decorat cu câte o emblemă reprezentând un orilion care îşi dezveleşte colţii.

Poate că este o moştenire pe care i-a transmis-o tatăl lui sau vreun unchi. Aristocraţii au mai multe astfel de obiecte. în orice caz, arată că e mai mult decât ceilalţi jatu care îl înconjoară. Mai bogat, fără îndoială. Probabil că e unul dintre nobilii hemairani despre care am auzit întotdeauna atâtea lucruri. Asta i-ar explica relaţia cu comandantul, precum şi de ce se simte atât de în largul lui să vorbească neîntrebat.

Suspiciunea întunecă trăsăturile mândre şi rafinate

ale fetei când ajunge în preajma ei.

— Nu te apropia! mârâie ea, cu pielea oacheşă aprinsă de furie. Nu mai ascult niciuna dintre minciunile voastre! Soldaţi în armata împăratului? Iertare? Minciuni, toate-s minciuni! Tot ce vreţi e sângele nostru pe podeaua asta, ca să-l vindeţi, oameni de nimic ce sunteţi! spune ea, împungând cu sabia înspre el.

Keita ridică mâinile într-un gest împăciuitor.

— E adevărat. Eşti liberă să faci ce vrei, spune el, apoi se uită la noi. Toate sunteţi libere să faceţi ce vreţi. Dacă vreţi să plecaţi acum, puteţi să o faceţi.

Şoapte se înalţă în aer, nesigure, dar pline de speranţă. Lângă mine, Britta se foieşte.

— Crezi că-i adevărat ce zice?

Preţ de o clipă, îmi îngădui să-l cred pe Keita, îmi îngădui să cred în cuvintele lui. Apoi îmi amintesc de lonas, îmi amintesc cum mi-a înfipt sabia în burtă la doar câteva ore după ce mi-a spus cât de drăguţă sunt.

încordarea îmi cuprinde din nou corpul.

Keita nu va fi altfel când va veni momentul. Orice ar face acum, curând îşi va da şi el arama pe faţă. Aşa se întâmplă cu toţi.

— Nu, spun eu, scuturând din cap.

Privesc cu ochi obosiţi cum ceilalţi jatu se întorc spre comandanţi în semn de protest.

— Dar, căpitane Kelechi… exclamă un jatu.

— Sigur n-o să acceptaţi aşa ceva! imploră altul.

Comandantul mai înalt ridică mâna să se facă linişte.

— Recrut Keita are dreptate, tună el. Alaki fie îşi doresc să se afle aici, fie nu. Un soldat fără chef e un soldat inutil. Toate sunteţi libere să plecaţi dacă aşa doriţi, dar reţineţi că sunteţi impure, iar lumea exterioară nu va vedea decât acest lucru. Ca să nu mai spun că urlătorii-morţii vă vor vâna oriunde vă ascundeţi.

Dă din cap, iar soldaţii jatu deschid uşa fără tragere de inimă, urmându-i ordinul.

Privesc toate astea încordată, la fel şi Britta.

În jurul nostru, fetele murmură între ele, întrebându-se ce să facă.

Keita păşeşte din nou în faţă.

— Noi vă putem garanta siguranţa până la hotarul Hemairei, spune el. După aceea sunteţi pe cont propriu.

O priveşte insistent pe fata cea mândră, iar orice speranţă aş fi avut se destramă precum cenuşa în gură.

Asta e, asta e condiţia. Da, putem să plecăm de aici, însă după ce ieşim pe porţile Hemairei ne întoarcem la vechea noastră viaţă, la Mandatul de Moarte, la ameninţarea constantă a urlătorilor-morţii… Keita e la fel ca toţi ceilalţi, ne oferă lucruri imposibile şi le

numeşte alegeri.

Fata cea mândră pare să ştie acest lucru, fiindcă se uită de la uşa deschisă înapoi la el.

— Avem cuvântul vostru? întreabă neîncrezătoare, privind de la el la comandant, care încuviinţează din cap.

— Jur pe soarele lui Oyomo, răspunde Keita, referindu-se la *koru*, simbolul sacru al soarelui. Vă spun un lucru însă: pe terenurile de antrenament puteţi deveni cineva. Puteţi fi luptătoare, iar după ce veţi fi terminat, veţi primi iertarea. Sau vă puteţi duce viaţa ca nişte proscrise, mereu cu frica Mandatului de Moarte. Adevărul e simplu: sunteţi fie cu noi, fie împotriva noastră. Alegerea vă aparţine.

Făcând o plecăciune scurtă şi rapidă în faţa ei, se întoarce la locul său din rând. Sunt recunoscătoare că a plecat; mă cuprinde furia faţă de mine însămi că aproape i-am crezut vorbele. De ce am gândit, fie şi pentru o clipă, că ar fi altfel decât Ionas şi toţi ceilalţi?

îmi îndrept din nou atenţia către fata care stă acum în mijlocul sălii, cu ochii umbriţi şi întunecaţi. Se uită din nou spre uşă, apoi iar spre coadă. Privirea i se mută de la una la alta: uşă, coadă, coadă, uşă. Văd cum îi trec prin minte o grămadă de gânduri, văd cum face aceleaşi calcule pe care le-am făcut şi eu. în cele din urmă, alege, îşi îndreaptă spatele şi se duce la rândul ei, maiestuoasă ca o regină. Rămâne.

Aproape simt zâmbetul mulţumit al lui Keita în timp ce, încet, dar sigur, şi celelalte fete îi urmează exemplul.

3.

După ce toate fetele s-au întors la rândurile lor şi totul este la fel ca înainte, comandantul mai înalt se apropie de marginea platformei sale şi îşi scoate masca de război. Chipul său este deopotrivă arogant şi impunător: atât de închis la culoare, că aproape seamănă cu cerul de la miezul nopţii, şi atât de sever, încât ochii săi neînduplecaţi, căprui-închis, ne străpung de deasupra pometilor ascuţiţi ca nişte cuţite.

— Sunt căpitanul Kelechi, comandant peste jatu repartizaţi la Warthu Bera, tradiţionalul vostru teren de antrenament, declară el, iar glasul îi răsună în toată sala. în faţa voastră se află cei mai noi recruţi de la Warthu Bera.

Arată spre rândul de băieţi, care îşi scot iute coifurile şi măştile de război.

— Aceştia sunt aici să servească drept uruni, fraţii voştri de arme. După ce veţi încheia primele trei săptămâni de antrenament iniţial, vi se vor alătura şi vă vor oferi ajutor în luptele din următoarele luni. Speranţa noastră este să formaţi parteneriate profunde şi îndelungate cu ei, care să dureze mult după ce veţi părăsi zidurile acestea.

— Fraţi? şopteşte Britta în barbă, iar expresia ei consternată o oglindeşte pe a mea.

Nu mi-i închipui pe niciunul dintre acei băieţi cu o înfăţişare arogantă ca pe noii noştri fraţi.

Lângă mine şi Britta, o fată cu cozi lungi împletite pufneşte ca pentru sine:

— Iscoade, mai degrabă, care au grijă să rămânem unde ne e locul.

Căpitanul continuă, ignorând şoaptele tot mai apăsate:

— Ştiţi cu siguranţă toate că urlătorii-morţii au început să se adune în cuibul lor primordial din apropierea Munţilor N'Oyo, cu sutele de mii.

— Cu sutele de mii... şopteşte Britta, ca un ecou al gândurilor mele cuprinse de panică.

Ştiam că există o mulţime de urlători-ai-morţii, dar nu mi-aş fi putut închipui niciodată adevăratul număr al acestora.

— Ceea ce poate că nu ştiţi este că Hemaira se află în calea lor. Din acest motiv, împăratul Gezo a hotărât că toate alaki, chiar şi neofitele, trebuie să meargă în raiduri lunare, atât pentru a le reduce numărul, cât şi pentru a vă pregăti de campanie. Trebuie să ştiţi totul despre duşmanii voştri, fiecare avantaj, fiecare slăbiciune, înainte să-i înfruntaţi pe câmpul de luptă, iar recruţii vă vor ajuta în acest demers.

Se aud murmure de peste tot. Raiduri lunare? Vrea să spună că noi chiar va trebui să înfruntăm urlătorii-morţii în sălbăticie?

În timp ce mie mi se taie răsuflarea de groază, căpitanul Kelechi continuă:

— în următoarele luni îi veţi înfrunta pe cei mai înspăimântători monştri din toată Otera, însă nu îi veţi înfrunta singure. Noii voştri uruni vă vor fi alături la fiecare pas. Chiar şi în timp ce vă încheiaţi antrenamentul iniţial, ei vor fi de cealaltă parte a zidului, aşteptând să vi se alăture, fraţii voştri de arme.

Le face semn recruţilor, iar aceştia vin în pas de marş şi formează un singur şir în spatele lui, stând în poziţie de drepţi. Comandantul mai scund, care a rămas tăcut în tot acest timp, ne face şi nouă semn să procedăm la fel. Ne ia puţin mai mult timp, fiindcă ne îmbrâncesc soldaţii jatu, dar după câteva clipe ne aliniem şi noi într-un şir opus, astfel încât cei doi comandanţi stau cu faţa unul la altul.

După ce ne-am ocupat locurile, căpitanul şi tovarăşul său tăcut fac din nou câte un semn, iar recruţii păşesc în lateral, apoi încep să treacă încet pe lângă şirul nostru.

Acum înţeleg. Aşa o să ne primim partenerii: făcând pereche cu oricare jatu se opreşte lângă noi când căpitanul Kelechi le ordonă să nu se mai mişte.

Inima îmi urcă în gât cu fiecare pas al recruţilor. *Ajută-mă să nu fac pereche cu un băiat crud sau cu unul care le urăşte pe alaki,* îl implor eu în tăcere pe Oyomo. Chipul lui Ionas îmi apare preţ de o clipă în amintire, iar eu îl alung, rugându-mă şi mai fierbinte. *Te rog, te rog, te rog...*

Procesiunea continuă şi pare să se întindă la nesfârşit, în timp ce şirul recruţilor merge încet şi hotărât spre capătul şirului nostru. Pe lângă noi trec băieţii: înalţi, scunzi, grăsuţi, subţiri; de la miazăzi, de la răsărit, de la apus, de la miazănoapte; toţi cu expresii la fel de ameninţătoare pe chip, unii cu rânjete abia ascunse. Sunt atât de agitată în momentul acesta, încât

îmi transpiră mâinile şi am un

nod în stomac. Dintr-odată sunt pe deplin conştientă de înfăţişarea mea sărăcăcioasă: părul dezordonat şi robele zdrenţuite, chipul nemascat.

Cobor privirea şi apoi rămân cu ochii fixaţi în podea, incapabilă să mă mai uit în jur. Rugăciunile mele nu au cum să-şi găsească răspuns. Băieţii par la fel de reticenţi ca noi să se afle aici, ba chiar unii dintre ei sunt furioşi şi nu vor să ne privească feţele. Nu pot decât să-mi închipui ce gândesc, ştiind că vor fi nevoiţi să muncească alături de fete impure. Urmaşele unor demoni, suficient de puternice să-i azvârle cum a făcut-o fata aceea mândră.

Transpir în continuare, cu ochii coborâţi, până ce aud în sfârşit comanda:

— Opriţi-vă.

Preţ de o clipă, nu pot privi în sus. Ce voi găsi dacă o fac: scârbă? Frică? înghit în sec, pregătindu-mă să fiu dezamăgită. Apoi ridic capul. Spre surprinderea mea, în faţa mea stă un băiat apusean scund, cu părul negru, cu trei dungi tatuate de la bărbie până la buză. Când îmi

zâmbeşte, cu ochii căprui binevoitori şi blânzi, simt un fior de uşurare. Nu e unul dintre băieţii masivi, ameninţători. De fapt, dacă mijesc ochii, aproape arată ca o fată, cu genele lui lungi şi zâmbetul timid. Zâmbesc şi eu, iar nodul din stomac îmi slăbeşte.

Apoi căpitanul Kelechi strigă:

— Recruţi, mai faceţi un pas şi întâlniţi-vă partenerele.

Mai faceţi un pas?

Mă cuprinde groaza în vreme ce apuseanul ridică trist din umeri a părere de rău şi apoi execută comanda, oprindu-se în faţa unei fete cu părul roşu ca focul. Eu înalţ privirea şi mă apucă disperarea. în ochii mei se uită doi ochi severi şi aurii. Ai recrutului Keita. El este noul meu partener.

Abia îl aud pe căpitanul Kelechi când vorbeşte din nou, abia aud orice altceva dincolo de bătăile panicate ale inimii mele.

— Faceţi prezentările! ordonă el.

Keita mă priveşte de sus, cu chipul lipsit de expresie.

— Eu sunt Keita, spune el. Keita din Gar Fatu.

E nevoie de toată forţa pe care o am să mă oblig să-l privesc în continuare în loc să-mi feresc capul de ruşine, în sfârşit, reuşesc să răspund:

— Deka din Irfut, mormăi eu.

El dă din cap aprobator.

De-acum, căpitanul Kelechi şi partenerul lui s-au întors cu faţa unul la altul.

— întindeţi mâinile, ne ordonă căpitanul, întinzându-şi mâna spre comandantul tăcut, care încă poartă mască, spre deosebire de toţi ceilalţi bărbaţi.

Acum, mai mult ca oricând, sunt convins că e femeie.

îl apucă de antebraţ, iar el face la fel, o imitaţie abjectă a ritualului căsătoriei.

— întindeţi mâinile unul către altul în spiritul camaraderiei.

Keita şi cu mine ne aşezăm cu faţa unul la altul şi facem
acelaşi gest.

Mă cutremur când mâna lui o atinge pe a mea. E caldă, plină de bătături... Are mâini puternice, mâini de spadasin. Genul de mâini cu care Ionas mi-a înfipt sabia aceea în burtă. Amintirea mă înfioară şi trebuie să mă forţez să nu-mi smulg mâna din a lui. Mă uit în ochii lui, încercând să-mi depăşesc frica.

însă privirea îi alunecă într-o parte, iar chipul îi e

ascuns de o expresie rece. îşi slăbeşte strânsoarea.

Aproape sunt recunoscătoare când vorbeşte căpitanul Kelechi.

— De acum şi până în clipa morţii, sunteţi legaţi unii de alţii, spune el. Fraţi şi surori de arme. Uruni.

Cuvintele lui îmi trimit un fior pe şira spinării. Pare aproape... prevestitor... Când ridic din nou privirea, expresia lui Keita este mai întunecată şi mai severă ca oricând. Abia mai pot să respir şi abia mă mai ţin pe picioare, atât de aproape de acest băiat care va fi acum legătura mea cu lumea normală. O lume din care nu sunt convinsă că mai vreau să fac parte. O lume care cu siguranţă nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

— Bine te-am întâlnit, Keita, zic eu, forţându-mă să-mi alung stingherea la.

La rândul lui, dă din cap cu un gest scurt.

— Bine te-am întâlnit, Deka din Irfut, răspunde el.

Apoi îmi dă drumul la mână.

Acestea fiind spuse, ceremonia ia sfârşit. Băieţii ies unul după altul prin celălalt capăt al sălii, urmaţi de comandanţi, iar cărăuşii intră înapoi, pe rând. Totul se întâmplă atât de repede, încât abia observ că doi înalţi funcţionari îmbrăcaţi în robe galbene se duc la locurile lor pe platformele goale, abia observ că ne încolonăm din nou, de data aceasta în faţa platformelor. Acum începe adevărata admitere. Fetele se apropie de înalţii funcţionari, care le examinează şi le înscriu detaliile pe pergamente cu ajutorul asistenţilor în robe cafenii care mişună acum încoace şi încolo ca nişte furnici. Fata din capul rândului meu, una plăpândă şi bolnăvicioasă din provinciile de la miazăzi, suspină încet în timp ce asistenţii o împung şi o cercetează, strigându-i detaliile cu glas tare.

— înălţime: cinci palme, trei noduri. Sever subnutrită. Semne de început de scorbut.

Namina
Forna

Mă încrunt. Subnutrită? Cum se face că fata asta e subnutrită, iar eu nu, după toate acele săptămâni în care am dormit pe vas? *Nefireasc㠖*... Din nou aud cuvântul acesta şoptit în minte, alungându-mi toate gândurile legate de Keita şi de felul rece în care m-a privit de sus. îmi ignor fricile, încercând să mă gândesc la alte motive pentru care există diferenţe între mine şi fata asta. Poate că unele alaki sunt mai bolnăvicioase decât altele, iar unele, ca mine, sunt pur şi simplu mai sănătoase din fire. Există atât de multe explicaţii posibile.

Cărăuşul fetei, un bărbat îndesat, cu barbă, îşi exprimă zgomotos nemulţumirile când primeşte numai jumătate de pungă de aur drept plată.

— Mi s-au făgăduit şaizeci de ota pentru fiecare fată! Şaizeci! bolboroseşte el.

Răspunsul asistentului este implacabil.

— Asta e bolnăvicioasă şi hrănită prost. Aţi fost avertizaţi să nu vă purtaţi urât cu proprietatea împăratului.

Proprietatea împăratului. Mă cuprinde scârba la auzul acestor cuvinte. Credeam că se presupune că vom fi soldaţi.

De-acum, toţi cărăuşii au ajuns în mijlocul încăperii, cu excepţia lui Mâini-Albe, nu că m-ar surprinde faptul că nu este aici. Nu cred că are nevoie de aurul pe care-l împart asistenţii pentru serviciile cărăuşilor. Călătoria noastră a părut mai degrabă o sursă de amuzament pentru ea decât altceva. Nu e prima dată când mă întreb cine este cu adevărat şi de ce s-ar înhăma la o asemenea călătorie aparent de dragul distracţiei.

în timp ce întorc întrebarea pe toate părţile, simt în nări un miros îngrozitor de ars, urmat de urlete disperate. Mă întorc spre sunet, cu muşchii încordaţi.

Namina
Forna
Acolo e un

asistent care înmoaie mâinile unei fete cu părul roşcat într-o urnă care conţine ceva ce seamănă cu aurul lichid.

Aurul blestemat, propriul nostru sânge.

îmi vine un gust în gură şi simt cum mă cuprinde greaţa, dar înghit în sec, arunc o privire către fată, care plânge acum incontrolabil în timp ce se holbează la mâinile ei. Au fost aurite, acum sunt acoperite cu aur de la vârfurile degetelor până la coate. E aproape ca şi cum ar fi deja moartă, pe jumătate cufundată în somnul aurit. Gândul acesta îmi trimite râuri de sudoare pe spinare în timp ce rândul înaintează din nou.

Aurirea nu o să mă doară, îmi spun eu încurajator. Doar o să înţepe puţin. Doar puţin. însă ştiu că nu e adevărat. Mirosul acela de ars se întteţeşte de-acum, mai intens şi mai visceral decât mirosul care îmi chinuie uneori amintirile. E ceva la aurul acela blestemat din urnă, ceva la modul în care a fost preparat, care îl face să se lipească de pielea alaki.

Se înalţă tot mai multe urlete, iar privirea mi se înnegureză. Simt că sar afară din propria-mi piele, că tot corpul îmi stă ca pe ace.

— Deka, respiră, Deka!

Glasul Brittei vine parcă de foarte departe. Mă cuprind braţe moi. Siguranţă. Căldură.

— Sunt aici, Deka, şopteşte vocea ei. Cu mine eşti în siguranţă. în siguranţă.

în siguranţă...

Durează câteva clipe, dar, în cele din urmă, trag cu greu aer în piept şi reuşesc să dau din cap.

— Sunt bine, murmur eu.

Reuşesc să-mi alung greaţa şi să-mi îndrept spatele la timp cât să-l zăresc pe asistent cum o poleieşte cu aur pe

fata dinaintea mea. Când scoate mâinile din urnă, aurul luceşte acum pe pielea ei. îmi tremură mâinile. E rândul meu acum.

înaltul funcţionar răsăritean care stă deasupra mea este palid şi intimidant în lumina slabă.

— înaintează, copilă, mă cheamă el, aranjându-şi ochelarii într-un fel arogant.

După ce fac un pas înainte, se întoarce spre asistentul
său.

— Numele? îl întreabă pe acesta.

— Deka din Irfut, citeşte ascultător asistentul.

— Eşti aici de bunăvoie şi nesilită de nimeni? întreabă funcţionarul.

— Da, şoptesc eu.

în cealaltă parte a încăperii, altă fată urlă în timp ce ambele mâini îi sunt înmuiate în urnă. Mirosul de carne arsă se înalţă în aer şi, odată cu el, frica mea.

— Mai tare.

— Da, sunt, zic eu.

încerc să nu mă mai uit la urnă.

— îţi doreşti iertarea?

— Da.

înaltul funcţionar dă din cap, mulţumit.

Mă încordez în timp ce unul dintre asistenţi începe să mă cerceteze, trăgându-mă cu mâinile lui aspre.

— Greutate: moderată; înălţime: cinci palme, cinci noduri; părul: negru; ochii: gri, fără semne distinctive; stare excelentă de sănătate.

După ce se încheie această evaluare, asistentul mă întoarce înapoi spre contabil, care îşi continuă întrebările, întind gâtul spre el.

— Juri credinţă împăratului Gezo şi

armatelor sale?

Este o întrebare pe care nu am anticipat-o, aşa că durează o clipă până răspund.

— Da, zic eu în cele din urmă.

Se aud alte urlete, iar spinarea mi-e scăldată într-o sudoare rece.

— Ai fost adusă aici de Stăpâna peste Equus.

— Stăpâna peste...

Am nevoie de câteva momente până să înţeleg că vorbeşte despre Mâini-Albe. Sigur că asta-i e porecla, datorită lui Braima şi Masaima. îi tratează mai degrabă ca pe nişte camarazi decât ca pe nişte armăsari, la urma urmei.

— Da, răspund, forţându-mă să vorbesc în pofida panicii.

înaltul funcţionar încuviinţează din nou.

— Nu ţi-a făcut rău fizic şi nu a încercat să-ţi vândă cinstea altora?

Clipesc, uluită de întrebare. Acum înţeleg ce li s-a întâmplat fetelor cu ochii goi. Cărăuşii n-ar fi trebuit să le facă rău, dar un lucru pe care l-am învăţat în ultimele luni este că oamenii fac deseori lucruri pe care n-ar trebui să le facă. O imagine cu seniorii îmi vine în minte, cu găleţile şi cuţitele lor ivindu-se amenințător în timp ce ei se pregătesc să cresteze iar pielea unei fete. Inspir şi expir ca să alung amintirea asta.

— Nu, răspund eu în cele din urmă.

— Ei bine, ce uşurare, spune funcţionarul în barbă. Nu mai avem alte pergamente de umplut cu asta.

îmi încleştez maxilarul. Fetelor li s-a luat cinstea cu forţa, vieţile le-au fost devastate, iar pe el îl interesează doar că trebuie să muncească mai mult. Este la fel ca soldaţii jatu care tocmai au plecat cu falsele lor promisiuni legate de drepturi şi libertăţi. Trebuie să expir din

nou ca să nu mi se citească furia pe faţă.

Se întoarce spre asistentul său.

— Aurul, ordonă.

În timp ce asistentul aduce urna, înaltul funcționar își îndreaptă privirea către mine.

— Aurul acesta a fost formulat special să te însemneze drept proprietatea împăratului. Se va estompa cu fiecare an ce trece și va dispărea după ce vei ajunge în al douăzecilea an în slujba sa. Somnul aurit nu-l va estompa, așa că nu încerca să-ți pui capăt zilelor ca să-ți scurtezi timpul.

Nu încerca... să-ți pui capăt zilelor...

Acum sunt într-o asemenea stare, încât gândurile îmi sunt abia pe jumătate formate. Când pun în cele din urmă cap la cap ceea ce spune, asistentul îmi suflecă deja mânecile, apoi îmi înmoaie mâinile în urna aceea. De pe buze îmi scapă un scâncet, cu toate că tot ce simt este o scurtă înțepătură ca de gheață înainte ca aurul să-mi acopere pielea. încerc să nu reacționez la mirosul cărnii mele arse, dar corpul mi se cutremură din nou și acreala din gură mi se întețește când mirosul acela îngrozitor îmi ajunge în nări.

— Este aurită, spune asistentul.

— Este luată în evidență așa cum se cuvine, conchide înaltul funcționar.

Acum mă privește de sus, prin ochelari.

— Faceți Otera mândră în anii care vor veni, alaki, tu și al tău uruni.

Vomit în clipa în care sunt condusă afară din sală.

3

Nu am nimic în stomac. Nimic în afară de fiere şi praf. Iar acesta e singurul lucru care mă salvează de mânia celor doi jatu care supraveghează grupul meu când mă scutură un spasm violent în faţa sălii. Mâinile încă mă înţeapă şi îmi sunt ca o rană vie după aurire, însă le simt deja cum se vindecă, iar o piele nouă se formează pe sub pelicula subţire de aur, care, lucru straniu, este la fel de suplă ca pielea de dedesubt. Chiar e ceva ciudat la aurul pe care l-au folosit.

Jatu cel mai scund rânjeşte batjocoritor, scârbit.

— Vino-ţi în fire, vietate.

Mă împinge spre rândul de trăsuri mari şi greoaie, ca nişte închisori, care aşteaptă în capătul sălii.

Sunt douăzeci de trăsuri în total, fiecare de o culoare diferită, reprezentând terenurile de antrenament răsfirate pe dealuri la cele mai îndepărtate hotare ale Hemairei. Britta şi cu mine ne îndreptăm spre trăsurile de un roşu ameninţător care aşteaptă în capătul rândului. Sunt cele menite pentru Warthu Bera. Cel puţin o sută de fete vor fi duse acolo înainte ca noaptea aceasta să ia sfârşit.

Recruţii jatu sunt, fără îndoială, deja pe drum, gata să-şi înceapă propriile antrenamente de bază.

Mirosul fricii devine tot mai puternic pe măsură ce ne apropiem de trăsuri, iar fetele se strâng cu disperare în braţe şi îşi şoptesc unele altora: zvonuri, bănuieli, orice au auzit pe parcursul călătoriei. însă gândurile Brittei au rămas în continuare la noii noştri uruni.

— Mă întreb de ce nu vor să începem să ne antrenăm acum cu ei... murmură ea, iar glasul îi sună neobişnuit.

Mă uit la ea şi descopăr că apasă de probă pe aurul de pe mâini. Şuieră încet, cu ochii scăldaţi în lacrimi, iar eu mă apropii de ea.

— Pielea de dedesubt o să se vindece curând, şoptesc. Totul o să fie bine, o să vezi.

Britta inspiră tremurând şi dă din cap aprobator.

— Aţi auzit? şopteşte fata cu părul roşcat pe care am văzut-o în timp ce era aurită, atrăgându-ne atenţia. Terenurile de antrenament o să fie supravegheate de Umbre, iscoadele personale ale împăratului.

— Am auzit că toate sunt femei, răspunde altă fată, mică de înălţime şi oacheşă.

Amintirea comandantului mai scund îmi vine imediat în minte.

— Femei? spune altă fată. Nu se poate. Cine a mai auzit de profesori femei?

Eu cu siguranţă nu am auzit.

înţelepciunile Veşnice le interzic femeilor să lucreze în afara casei, singura excepţie fiind în slujba soţilor şi a familiilor acestora. Şi totuşi s-ar putea să fie profesori femei la Warthu Bera, iscoade femei.

Am auzit de Umbrele împăratului; toată lumea a auzit. Ele sunt trimise ori de câte ori împăratul are

nevoie

să se înfăptuiască ceva repede şi pe tăcute. Se spune că au puteri mai mari decât ale oamenilor normali, că se pot topi în umbrele după care şi-au luat numele şi că îşi pot doborî duşmanii de la distanţe enorme. Ele s-ar putea să ne fie profesori? Nu pot nici măcar cuprinde cu gândul aşa ceva.

Lângă mine, fata cu părul roşcat clatină din cap.

— Am auzit că n-au avut de ales decât să folosească femei. S-au întâmplat prea multe incidente cu cărăuşii bărbaţi. Le-aţi văzut pe unele dintre fete...

— Britta, Asha, Adwapa, Belcalis, Deka, latră jatu cel scund, citindu-ne numele de pe un pergament. Mişcaţi-vă fundurile!

Dau zor, străduindu-mă să ignor tremurul discret care încă îmi chinuie corpul în timp ce mă grăbesc spre trăsuri. Aurirea nu a fost atât de dureroasă, însă mirosul acela, mirosul acela oribil de ars, încă îmi rămâne în nări, trezindu-mi amintiri care aş prefera să rămână bine îngropate. Când soldatul jatu şi partenerul lui deschid uşa să ne vâre înăuntru, îi arunc o privire Brittei. Acum pare o idee mai bine, i-a revenit puţină culoare în obraji.

— Eşti în regulă? întreb.

Ea dă din cap că da în timp ce soldatul jatu cel scund încuie bine uşa în urma noastră.

— încărcat! strigă cel înalt, bătând în acoperiş.

— Porniţi! strigă cel scund.

— Porniţi! repetă cel înalt, bătând din nou.

Trăsura se pune în mişcare cu o smucitură, ieşind pe stradă. în timp ce ne îndepărtăm de Sala Jor, mă uit în jur. Mai sunt trei fete aici, cu noi. Două dintre ele sunt gemene, amândouă cu pielea neagră ca tăciunele, aşa că ştiu imediat că trebuie să fie din Nibari, un trib cu totul

independent care trăieşte în munţii celor mai îndepărtate provincii de la miazăzi. Probabil au ajuns aici în urma unor evenimente foarte nefericite. Nibari sunt înverşunat de loiali unii altora, iar mama mi-a spus odată că, de fapt, nu îl venerează pe Oyomo, doar pe un zeu

tainic pe care l-au păstrat din vremea dinainte ca triburile să devină Unicul Regat.

Şi mai alarmantă este ultima noastră pasageră, fata cea mândră. Se ghemuieşte cât mai departe cu putinţă de noi, celelalte, cu părul negru dezordonat în jurul feţei, în timp ce îşi fixează acea privire hotărâtă pe uşa cu zăbrele care ne separă de lumea exterioară. Poate că regretă deja decizia de a rămâne.

Nu există scăpare, îmi vine să-i spun. Chiar dacă n-am avea zăbrele de metal care să blocheze uşa, ar trebui să-i înfrunte pe jatu. Fiecare caravană de trăsuri are repartizat câte un contingent şi cu toţii sunt dintre cei antrenaţi special să se ocupe de alaki. Nici măcar n-aş fi surprinsă dacă s-ar număra şi câţiva recruţi printre ei, călărind în pas cu aceştia ca să-şi însoţească noile „surori". Trebuie să-mi înghit la loc amăreala care îmi urcă în gât la gândul acesta.

Trăsura înaintează zornăind, cu roţile lovind zgomotos pietrele din pavaj. în ciuda acestui lucru, tăcerea este asurzitoare, la fel şi tensiunea care ne apasă, sufocantă ca fumul. Britta se foieşte lângă mine. Ea este unul dintre oamenii aceia care detestă tăcerile stânjenitoare, sau orice fel de tăceri, de fapt.

— Ei bine, iată-ne aici, spune, silindu-se să ne ofere zâmbetul său cel mai vesel.

Când ochii tuturor se întorc către ea, se foieşte

încurcată, dar continuă vitejește.

— Are careva idee ce ne-aşteaptă când om ajunge acolo? în afară de recruţi, vreau să zic.

Râde nervos de încercarea ei dureroasă de a glumi.

— Ţi se pare că-i un joc? se răsteşte fata cea mândră, iar chipul ei cu trăsături acviline se întoarce brusc spre Britta. Ţi se pare că suntem în drum spre curte, să învăţăm lucrul de mână şi cum să fim domnişoare adevărate?

Fata se apleacă mai aproape, cu un rânjet pe faţă.

— Suntem nişte monştri şi o să ne trateze ca pe nişte monştri. O să ne folosească, o să ne taie, iar când o să termine, o să ne descopere morţile finale şi o să ne execute una după alta.

Se lasă pe spate pe scaun, pufnind.

— Uruni, vă vine să credeţi asemenea minciuni? Mai degrabă iscoade, să se asigure că nu ne abatem nici măcar un pas sau că nu ne luăm lumea în cap în timpul raidurilor.

întoarce o privire neînduplecată spre Britta.

— Cu cât înţelegi mai repede asta, cu atât o să-ţi fie mai bine.

Britta roşeşte, cu ochii în lacrimi, iar în mine clocoteşte dintr-odată furia. Cine e fata asta, de îşi permite să-i vorbească atât de aspru Brittei? Şi astăzi, dintre toate zilele, după tot ce abia am îndurat, după toate umilinţele. De ce să sporeşti durerea, suferinţa? De ce să ataci singura persoană care încearcă să îndrepte lucrurile?

Mă întorc spre fata cea mândră.

— Nu-i nevoie să faci asta, nu-i nevoie să o sperii, spun eu.

Ochii ei negri ca tăciunele îmi aruncă o privire.

— Nu? Poate că ai iluzii legate de ce înseamnă asta, de vreme ce eşti parteneră cu recrutul

Keita şi toate astea,

— rânjește ea batjocoritor, dar eu nu am şi aş prefera să mă pregătesc în tăcere.

Simt că mă aprind înainte să-mi dau seama măcar.

— Cine e partenerul meu nu are nicio legătură cu sentimentele mele, mă răstesc eu. Şi, să fie clar, tu ai ales asta, la fel ca noi. Ai avut de ales şi ai hotărât să rămâi aici.

— Nu, spune fata cea mândră. Am ales să scap de Mandatul de Moarte, fie şi doar pentru câteva zile în plus. Am ales să supravieţuiesc, în loc să fiu executată în clipa în care aş fi ieşit pe uşa aia. Să nu-mi confunzi hotărârea cu altceva.

— Ce să spun, toate am ales să scăpăm de Mandatul de Moarte, o întrerupe o voce enervată.

Când ne întoarcem, ne privesc două perechi de ochi în care se citeşte limpede iritarea. Capul ras al gemenei mai înalte lucește în întunericul trăsurii în timp ce ea rostește tărăgănat:

— Asta-i drumul pe care l-am ales toate. Nu mai contează dacă am fost sau nu forţate. Acum suntem aici. Ne resemnăm sau murim, e simplu.

Sunt surprinsă că a vorbit în numele meu. Locuitorii de la miazănoapte şi cei de la miazăzi nu se împacă bine niciodată, iar accentul meu arată limpede că vin de la miazănoapte, în ciuda înfăţişării mele. Poate că ei nu-i pasă de dușmănia dintre provinciile de la miazănoapte şi cele de la miazăzi.

Pot doar să sper că toată lumea de aici va gândi la fel.

Ea şi sora ei par mai mari decât noi; să aibă, poate, vreo optsprezece ani. înfăţişarea ei e mult mai fioroasă decât a surorii sale mai scunde şi mai mici, care are părul negru împletit în cozi mărunte care îi cad pe spate. Când ridică din umeri, lumina lunii îi dansează pe cicatricile de

pe obraji şi umeri. Mi se strânge inima la recunoaşterea lor. Sunt cicatrici tribale, săpate probabil în carne cu mult înainte ca sângele să i se prefacă, iar aurul blestemat să înceapă să-i vindece toate rănile. Triburile de la miazăzi le folosesc pentru a-şi însemna membrii. Mama avea două pe fiecare obraz.

— Atunci hai să fim prietene, ca să ne fie mai uşor, spune Britta.

Celelalte se întorc spre ea, iar ea se face mică preţ de o clipă. Apoi îşi încordează umerii.

— Sau aliate, m-măcar, se bâlbâie. Unele adevărate, vreau să zic, nu ca noii noştri parteneri.

Nu mă pot abţine să nu o admir pentru curajul ei.

— Britta are dreptate, spun eu. Toate mergem într-un loc pe care nu-l cunoaştem ca să înfruntăm ororii pe care nu ni le putem închipui. Putem să îndurăm singure.

O pivniţă întunecată. Sânge auriu pe pietre.

— Sau putem să ne aliem, să ne ajutăm unele pe altele. Britta m-a ajutat şi înainte. Eu am dormit tot drumul pe mare, iar ea mi-a mâncat mâncarea ca să nu înceapă ceilalţi să pună întrebări despre mine, despre cum aş putea supravieţui fără să mănânc.

— Ce mai sacrificiu pentru una ca tine.

Ochii fetei mândre cercetează dispreţuitor silueta plinuţă a Brittei.

— Câteva zile de ospătat după pofta inimii.

Sarcasmul ei mă înfurie.

— Au fost patru săptămâni, zic eu cu răceală în glas. Aproape o lună.

Acum face ochii mari.

— O lună? întreabă, cu gura căscată.

Şi fetele din tribul Nibari sunt şocate.

— O lună? cugetă cea mai înaltă. Arăţi sănătoasă pentru cineva care n-a mâncat o lună.

Cea mai mică dă din cap aprobator, dar tot nu vorbeşte. încep să mă întreb dacă poate.

— Nu cred că cele din soiul nostru mor de foame, răspund.

— Aşa e.

Expresia sumbră din ochii fetei mândre arată că ştie acest lucru din proprie experienţă.

— însă efectele ei urâte se văd şi la noi. Capacitatea noastră de a ne vindeca are limitele ei şi avem nevoie de mâncare ca s-o alimentăm.

Mă priveşte din cap până în picioare.

— Ai părul des, iar corpul nu ţi-e slab. Pielea nu ţi-e zbârcită şi n-ai afte în jurul gurii. Acum cât timp ai stat nemâncată?

în timp ce eu încerc să-mi aduc aminte, Britta se apleacă înainte.

— încă nu o mâncat.

Clipesc, uluită să-mi dau seama că are dreptate. Când am mâncat ultima oară – sau când am băut ceva măcar? încerc să identific ziua anume, dar amintirile mele se împrăştie, ca atunci când eram în pivniţă.

Buzele fetei mândre se răsfrâng într-un rânjet batjocoritor.

— Eşti nefirească, spune ea, scârbită.

în timp ce eu tresar la auzul cuvântului, fata mai scundă din tribul Nibari se zbârleşte lângă mine şi se întoarce spre fata mândră.

— Toate suntem – şi tu eşti, pufneşte ea.

La fel ca sora ei, are ochii vicleni şi o expresie sfidătoare. Şi ea are obrajii şi umerii acoperiţi cu cicatrici ritualice.

— Altfel cum crezi că i-ai azvârlit pe toţi gardienii ăia în Sala Jor? Ce femeie de neam omenesc ştii tu să aibă o asemenea forţă?

Fata se încordează.

— Sigur că ştiu...

— Nu poţi să-ţi baţi joc de cineva că e nefiresc când şi tu eşti considerată exact la fel de către alţi oameni, o întrerupe fata mai scundă din tribul Nibari.

— Cu atât mai mult avem un motiv să ne aliem, anunţă Britta, întinzând mâna spre gemene. Eu sunt Britta, zice ea.

Gemenele se uită la mâna ei, apoi una la alta. Cea mai înaltă şi rasă în cap i-o ia prima.

— Eu sunt Adwapa, fiica cea mare a lui Tabelo, înalta căpetenie a tribului Nibari.

— Iar eu sunt Asha, a doua fiică a lui Tabelo, înalta căpetenie a tribului Nibari, spune cea mai scundă, iar cozile îi flutură în timp ce dă din cap.

Când amândouă se întorc spre mine, întind şi eu mâna.

— Deka din Irfut, spun eu, strângându-le mâinile pe rând.

— Bine te-am întâlnit, intonează într-un glas.

Ne întoarcem toate spre fata cea mândră. La început doar se uită la noi, scârbită. în cele din urmă, oftează şi îşi dă ochii peste cap.

— Foarte bine, eu sunt Belcalis din Hualpa, spune ea, pomenind un oraş apusean îndepărtat, situat aproape de hotarul cu Tărâmurile Necunoscute.

— Bine te-am întâlnit, spunem toate.

— Asta nu ne face prietene.

Zâmbetul larg al Brittei îi scoate la iveală gropiţa din obrazul stâng.

— Dar ne face aliate.

Eu încuviinţez.

— Hai să ne păzim spatele unele altora şi să ne ajutăm pe cât se poate.

Această înţelegere pare să o liniştească pe Belcalis.

— Pe cât se poate, zice ea, apoi adaugă: Dar să înţelegeţi un lucru; eu o să-mi iau zborul din văgăuna asta cât de repede pot.

Britta se încruntă.

— Atunci tu nu vrei să fii pură? „Binecuvântate sunt cele sfioase şi ascultătoare, fiicele umile şi adevărate ale omului, fiindcă ele sunt nepătate în faţa Tatălui Veşnic.” Aşa zice în înţelepciunile Veşnice.

Belcalis îşi dă ochii peste cap.

— Voi chiar credeţi în aiurelile alea? Puritatea e o iluzie. La fel şi iertarea şi tot ce aţi mai citit în cartea aia blestemată. Ai zice că nişte toante ca voi ar fi înţeles asta deja.

Aproape mi-a picat faţa. N-am mai auzit niciodată pe nimeni să vorbească aşa despre înţelepciunile Veşnice, cu atât mai puţin despre puritate. Ridic iute ochii, trimiţând o rugăciune rapidă spre iertarea Tatălui Veşnic. *Te rog, te rog, te rog nu ne pedepsi pentru asta,* implor eu.

Mă întorc spre celelalte fete.

— Poate ar trebui să ne rugăm, sugerez eu.

— Dacă aşa îţi vine, spune Adwapa ridicând din umeri.

E clar că nu are nicio intenţie de a face asta. La fel şi
sora ei şi Belcalis. E ceva în provinciile de la miazăzi care-i face pe oameni să-L sfideze astfel pe Tatăl Veşnic?

Eu nu vreau să particip la așa ceva. Nu vreau să particip la nimic care m-ar putea duce înapoi în pivnița aceea, înapoi la tot sângele, la toată durerea aceea...

Sunt uşurată când Britta se ghemuieşte mai aproape de mine.

— Mă rog eu cu tine, Deka, spune ea, întinzând mâna.

— Mulţumesc, şoptesc în timp ce îi iau mâna.

Ne rugăm în tăcere împreună în timp ce începem să ne îndreptăm spre hotarele capitalei.

Destinaţia noastră, se pare, este un şir de dealuri izolate aflate tocmai la marginea oraşului, chiar lângă zid. S-a lăsat noaptea, aşa că un întuneric înăbuşitor înconjoară caravana de trăsuri cu alaki care înaintează una după alta spre deal. în ciuda întunericului, văd totul perfect: clădirea cea mare din vârful celui mai înalt deal, cu ferestrele mici cât gămăliile de ac, cu zidurile lucioase şi roşii. E impunătoare, aproape ameninţătoare, însă aşa a fost creată. Zidurile acelea, ferestrele acelea mici de tot sunt menite deopotrivă să-i ţină pe locuitori înăuntru şi pe alţii afară. Acesta trebuie să fie Warthu Bera, noul nostru teren de antrenament.

Rămân cu gura căscată la vederea dimensiunilor sale colosale. Dealurile acelea unduioase, lacul din mijloc; Warthu Bera e suficient de mare cât să găzduiască un sat întreg. De fapt, chiar seamănă cu un sat, cu toate acele clădiri mai mici care o înconjoară pe cea mare situată în vârf de tot. Singura diferenţă este că aici totul e construit pentru război. Dacă mijesc ochii, văd ceva ce seamănă cu o groapă de nisip în depărtare şi ţepuşe ascuţite care ies din adâncurile şanţului care o înconjoară. Nu e nevoie să întreb ca să îmi dau seama că sunt acolo pentru orice alaki care se gândeşte să fugă luând-o pe traseul acela. Turnuri de observaţie ţâşnesc din ziduri şi toate mişună de jatu în armuri. Noii noştri temniceri. Keita şi ceilalţi or spune ei

că suntem soldaţi care au de ales, însă eu ştiu mai bine. Până şi soldaţii obişnuiţi sunt pedepsiţi pentru dezertare, iar noi suntem cât se poate de departe de a fi obişnuite.

Este un gând neplăcut, aşa că încerc să-l alung când se deschide poarta şi traversăm podul pentru a începe urcarea. în cele din urmă, ajungem la curtea clădirii celei mari, unde nişte femei între două vârste, îmbrăcate în robe portocalii, sunt aliniate lângă o statuie a împăratului Gezo. Mă străbate un şoc când îmi dau seama că toate sunt fără mască, au capetele descoperite şi au alături ceva ce seamănă cu nişte bastoane scurte din lemn, vârâte în teci. întorc privirea, copleşită de ceea ce văd.

Acestea sunt femeile care ne vor instrui?

îmi creşte încordarea, iar sângele mă furnică pe sub piele, în timp ce trăsurile se opresc uşor.

— Descălecaţi! răsună strigătul de la un jatu la altul. Eliberaţi-le pe alaki!

Când se aud cheile zornăind în lacătul trăsurii, Britta şi cu mine ne privim una pe cealaltă o ultimă dată.

— Fii tare, îmi şopteşte ea, cu chipul palid în întuneric.

— Şi tu, şoptesc la rândul meu.

încă e cald afară când ieşim din trăsură şi ne alăturăm mulţimii de fete adunate în curte. Aici, temperaturile nu scad atât de brusc ca în provinciile de la miazănoapte, se pare. Aerul e umed şi pătruns de un iz înţepător şi metalic. Nu e nevoie să inspir adânc ca să-mi dau seama că e sânge, sângele blestemat. După lunile petrecute în pivniţă, îi recunosc mirosul de la prima adiere.

îmi creşte încordarea când o matroană robustă cu un piept uriaş se desprinde de grup. Aproape că

seamănă cu un taur, cu sprâncenele ei proeminente şi ochii mici, mici ca nişte mărgele. Mă uit în jos, tulburată de vederea

chipului ei fără mască, iar atunci îi remarc tatuajul mic, ca un soare, de pe dosul palmei, într-o nuanţă aprinsă de roşu pe care o recunoşti imediat. Din gât îmi iese un icnet. Ylm-koru, emblema soarelui roşu. Emblema slujnicelor de la templu, acele femei nemăritate, destul de nenorocoase cât să fie obligate să slujească în temple şi alte lăcaşe de cult.

Acum înţeleg de ce toate aceste femei sunt descoperite, cu feţele nemascate nici măcar în prezenţa soldaţilor jatu. Nu sunt noile noastre profesoare, ci femeile care le slujesc.

— Urmaţi-mă, neofitelor! latră matroana, intrând în clădire.

Nu am mai auzit niciodată cuvântul „neofite" până astăzi, dar ştiu că probabil se referă la noi. Intru în rând în urma celorlalte fete din trăsuri, mergând după ea prin arcada masivă. Iată simbolul acela al soarelui eclipsat pe piatra cea mai mare de deasupra intrării, cu toate că e şters şi erodat. Mă încrunt. Aşa, tocit, e oarecum schimbat, îmi pare mai cunoscut, ca şi cum l-aş mai fi văzut şi în altă parte decât pe sigiliul Warthu Bera.

Dar unde?

— Grăbiţi-vă! tună matroana, zorindu-ne în jos, pe scări, până în măruntaiele clădirii, într-o sală de baie subterană ce constă într-o serie de căzi placate cu gresie.

Asistente în robe galbene stau în picioare lângă fiecare cadă, cu prosoape subţiri şi lame ascuţite alături. Bătăile inimii mi se înteţesc la vederea lor.

— Dezbrăcaţi-vă! mugeşte matroana.

În timp ce toate ne întoarcem, speriate de ordin, ea se joacă nepăsătoare cu plăselele bastonului pe care îl are legat la brâu. Ne dăm jos hainele, mişcându-ne iute ca

să ne asigurăm că nu ne vede nimeni. Obrajii mi se încălzesc, ochii mi se pironesc în podea, în tavan, oriunde în afară de corpurile celorlalte fete. Chiar şi aşa, zăresc câte ceva cu coada ochiului: corpuri de toate mărimile şi formele, unele acoperite cu păr, altele netede, cu excepţia părului de pe cap; câteva ca fetele din tribul Nibari, cu cicatrici sau tatuaje tribale dinainte ca sângele să li se prefacă în aurul blestemat.

Sunt uluită de cât de diferite sunt corpurile celorlalte fete. Mama şi cu mine nu am fost primite niciodată la băile pentru femei din Irfut, aşa că ea e singura femeie pe care am mai văzut-o complet goală, cu corpul închis la culoare şi bine proporţionat, la fel ca al meu. Curând, doar o singură fată rămâne îmbrăcată.

Belcalis.

Îşi înconjoară corpul cu braţele, un gest sfidător în ciuda nesiguranţei, a ruşinii care i se citeşte acum în ochi.

Matroana se apropie de ea şi îi ridică bărbia cu coada biciului.

— Am auzit că ar fi o scandalagioaică printre voi, spune ea cu un accent puternic, iar r-urile şi /-urile i se rostogolesc pe limbă ca nişte valuri. Văd că tu eşti aceea. Spune-mi, alaki, de ce refuzi să-mi asculţi ordinul?

— Nu doresc să mă dezbrac, spune Belcalis printre dinţi.

— Ruşinoasă, aşa-i? rânjeşte matroana.

— Dacă vă face plăcere.

— îmi face plăcere să te dezbraci!

Aud bastonul înainte să-l văd, un fâşâit ameninţător prin aer, exact în clipa când mânerul său greoi izbeşte spinarea lui Belcalis. Ea scoate un icnet surd şi se prăvăleşte pe podea, iar sângele auriu îi ţâşneşte în jos pe spinare.

Mi se taie răsuflarea. Bastonul acela nu e un baston pentru mers, este un rungu, o măciucă pe care o aruncă soldaţii în adversarii lor. Am văzut unul în acţiune odată, l-am văzut pe tata când se antrena cu el şi cu multe alte arme pe care le-a păstrat din vremea când era în armată. Al lui însă nu avea ghimpi la capătul greu, care să sfâşie carnea şi oasele aşa cum are al matroanei.

Deci aşa o să ne ţină în frâu.

Matroana se apropie, pune piciorul pe spinarea lui Belcalis, lipind-o şi mai tare de podea. Belcalis geme, îndurerată, dar matroana nu îşi mişcă piciorul. Doar îi rânjeşte uitându-se la ea de sus, cu o privire de gheaţă.

— Bestie neobrăzată, o batjocoreşte ea, smulgând bastonul rungu din carne.

îmi acopăr gura cu amândouă mâinile, iar stomacul mi se întoarce pe dos când şi mai mult sânge auriu ţâşneşte în aer. E greţos să vezi tot acel sânge, dar şi mai rău e ce se vede dedesubt: un amalgam de cicatrici, fiecare întinsă atât de gros pe spatele lui Belcalis, încât nici măcar ghimpii măciucii nu au putut intra complet în piele. Acum înţeleg de ce pare atât de sfidătoare, de ce nu se retrage când e ameninţată de cei care deţin puterea. E obişnuită să fie bătută, tăiată, chiar şi înfometată. Coastele ei expuse, şira spinării sfrijită şi expresia goală spun toate o poveste, una despre orori de nerostit.

Aşa arătam şi eu în pivniţă, atât de detaşată, atât de resemnată?

Matroana îşi pierde răbdarea. Mângâie iarăşi bastonul rungu.

— Nu asculţi, alaki? rânjeşte ea. Nu vrei să urmezi calea? Atunci presupun că va trebui să te bat până ajungi în partea cealaltă.

Ridică iar bastonul, iar Belcalis tresare.

— Nu! exclam eu înainte să mă pot opri. Vă rog, nu-i faceţi rău.

Matroana se întoarce spre mine, cu o expresie de amuzament rece pe faţă.

— Ce-i asta? Scandalagioaica are o prietenă.

Părăsind-o pe Belcalis, vine spre mine. Acum îi văd faţa de aproape, cu maxilarul îndesat şi sever, cu nasul subţire ca o lamă. Se încruntă, iar ochii aceia mici sclipesc sub sprâncene.

— Ai o înfăţişare cunoscută, murmură ea. Ne-am mai întâlnit?

Eu scutur din cap.

— Deschide gura şi vorbeşte, alaki.

Groaza îmi usucă gâtlejul, dar găsesc cumva forţa să înghit.

— Nu. Nu ne-am întâlnit niciodată, spun cu voce răguşită.

Pufneşte, apoi vorbeşte mai departe:

— Prea bine. Acum, aveai ceva de spus despre prietena ta. Ce ziceai?

Ochii mi se îndreaptă iute spre sângele auriu care şerpuieşte pe pietre. îmi amintesc sângele acela, îmi amintesc cum băltea în pivniţă în jurul meu.

— Nu-i faceţi rău... vă rog, şoptesc.

înghit în sec să alung acea amintire când matroana se apropie de mine şi îmi atinge gâtul cu capătul greu al bastonului rungu. Ochii îi sclipesc când vede cum tresar la atingerea ghimpilor.

— N-am vrut să vă jignesc, îngaim eu, ci doar să vă spun că Belcalis e foarte... credincioasă. Nu e obişnuită să fie dezgolită în preajma altora.

— Credincioasă? hohoteşte mama-na. De parcă Oyomo Şi-ar îndrepta atenţia către vreuna dintre bestiile neobrăzate care sunteţi.

În timp ce eu tresar la auzul acestei insulte, ea se întoarce spre Belcalis, cu buzele curbate într-un zâmbet subţire.

— Şi tu... deci numele tău e Belcalis. E bine de ştiut.

Din cealaltă parte a încăperii, Belcalis îmi aruncă o privire ameninţătoare şi mă cuprinde spaima. N-am vrut, încerc să explic din ochi.

Matroana se apropie din nou de ea, însă de data asta una dintre asistente păşeşte în faţa ei şi înclină respectuos din cap.

— Matroană Nasra, se apropie ora. Karmoko vă aşteaptă.

Matroana Nasra pufneşte.

— Prea bine. Ai grijă ca toate fetele să fie curate, mai ales ea – arată spre Belcalis –, şi rade-le în cap până la piele. N-o să avem păduchi la Warthu Bera, latră în timp ce iese din sală.

După ce pleacă, asistenta care a vorbit se întoarce spre fete.

— Spălaţi-vă, hai, repede. Trece timpul.

Îndrumă altă asistentă către Belcalis.

— Du-o într-o încăpere privată. Nu vreau să văd aur blestemat în apă.

Asistenta se înclină, escortând-o pe Belcalis afară.

— Da, doamnă, spune ea.

Când trec pe lângă mine, Belcalis îmi surprinde privirea.

— Data viitoare când îţi vine să mă ajuţi, abţine-te, şuieră ea.

Apoi dispare, iar restul fetelor, inclusiv eu, intrăm în apă. Una dintre asistente se apropie cu o lamă şi îmi rade scalpul. încerc să nu mă uit la şuviţele creţe de păr negru care cad în apă, încerc să nu cedez lacrimilor care îmi înţeapă ochii. Nici măcar nu ştiu ce să mai cred. Epuizare, emoţie, aurirea... toate mă copleşesc acum, aducându-mi în ochi lacrimi de nedumerire.

însă am să supravieţuiesc tuturor acestor lucruri, îmi amintesc eu, severă. Am să supravieţuiesc acestor lucruri şi oricăror altele ce vor urma.

Oyomo, ajută-mă să îndur.

3

Namina
Forna

În mai puţin de o oră, sunt curată şi îmbrăcată în robe verzi şi aspre şi sandale din piele. Sunt la fel de cheală ca toate celelalte fete supuse lamelor asistentelor. Dacă aş fi avut vreodată îndoieli legate de noul meu statut, acestea au fost şterse în clipa în care părul meu a fost azvârlit în cuptor de parcă nu era nimic. În înţelepciunile Veşnice scrie că părul unei femei este cea mai mare mândrie a ei, izvorul graţiei şi frumuseţii sale.

Acum niciuna dintre fetele de aici nu mai are păr. Din clipa aceasta, chiar nu mai sunt altceva decât un demon, de vreme ce ultima mea pretenţie la feminitate mi-a fost luată. Înţelegerea acestui fapt zguduie ceva în mine şi simt o greaţă care creşte în timp ce matroana şi asistentele ei ne conduc pe culoarele labirintice ale clădirii, până într-o sală centrală masivă. Acolo aşteaptă un şir de fete, fiecare îmbrăcată într-o armură de piele şi ţinând o sabie de lemn în mână. Şi ele au fost rase în cap, dar celor mai multe le-a crescut deja părul până la ceafă. Presupun că asta înseamnă că sunt aici de cel puţin câteva luni.

Acestea sunt probabil fetele care au fost trimise aici înaintea noastră, alaki cele mai mari.

în faţă de tot stă un trio de femei fără măşti, iar în spatele lor se înalţă mândru drapelul roşu şi auriu al Warthu Bera. Ochii îmi sunt atraşi imediat de femeia din mijloc. Are pielea maro-închis, braţe cu muşchi puternici şi o privire aspră, neclintită. Cel mai frapant lucru dintre toate este argila de un roşu-aprins cu care îi sunt unse cozile împletite într-un model complicat, înfăşurate în jurul capului. O recunosc imediat, la fel şi silueta femeii.

Comandantul tăcut din Sala Jor!

Ea este, doar că acum e nemascată şi poartă robe de culoare verde-închis, iar la umăr are o broşă mare din aur. Pe ea este simbolul eclipsei din arcadă. Unde l-am mai văzut oare? întrebarea nu-mi dă pace.

Trebuie să mă forţez să nu las ochii în pământ când face un pas înainte şi ridică mâna în semn de salut. în jurul meu, alte fete fac la fel, cu expresii îndurerate în ochi. Probabil e prima dată când şi ele văd atâtea femei fără mască.

— Ave, cinstite neofite alaki, strigă femeia cea severă.

— Ave! repetă fetele în armură, iar glasurile lor formează o singură entitate puternică.

Mă trec fiorii la auzul acelui sunet.

Femeia cea severă continuă să vorbească, iar vocea ei tunătoare răsună în sală:

— în numele Maiestăţii Sale Imperiale, împăratul Gezo al Cincilea, cinstit suveran şi conducător al Unicului Regat, iubita noastră Otera, vă urez bun venit la Warthu Bera.

— Bun venit! repetă fetele în armură.

— Eu sunt karmoko Thandiwe, spune

femeia, instructoare principală la Warthu Bera, glorioasa casă de antrenamente în care vă aflaţi. Dacă vă adresaţi mie cu

— orice alt nume sau îmi pronunţaţi numele greşit, vă tai limba pentru insolenţă şi o pun într-un borcan să-mi ţină de urât.

La auzul cuvintelor sale, atmosfera se răceşte şi fetele se uită unele la altele, înfricoşate. în tăcere, încerc să-mi întipăresc în memorie pronunţia numelui său: Than-DI-uei, Than-DI-uei.

Karmoko Thandiwe îşi continuă discursul.

— La stânga mea se află karmoko Calderis.

Face un gest, iar o brunetă aproape cât un urs înaintează greoi şi ne cercetează cu ochiul de un albastru viu, singurul neacoperit de un petic din piele. Broşa cu eclipsă străluceşte şi pe umărul ei.

— Ea vă va servi drept maestră de arme în lunile următoare.

Karmoko Thandiwe face din nou un semn, iar karmoko Calderis se dă un pas înapoi, mişcând scurt din cap.

— La dreapta mea se află karmoko Huon, spune karmoko Thandiwe.

O femeie scundă, cu o înfăţişare blajină, cu pielea palidă şi ochii negri face un pas înainte. Părul negru i se revarsă pe spate ca un râu, împodobit cu flori mărunte bătute cu pietre preţioase. Nu arată deloc ca o războinică, iar zâmbetul ei blând când dă din cap spre noi nu face decât să întărească această impresie. Şi ea poartă broşa cu eclipsă, iar când o mângâie absent cu un deget, inima îmi bate mai repede, cu toate că nu ştiu de ce.

— Ea vă va servi drept maestră de lupte, spune karmoko Thandiwe.

Femeia blajină face un pas înapoi, iar ochii ei negri

ne cercetează aproape timid. Din nou, mă întreb în gând cum de această femeie a fost aleasă să devină maestra

noastră de lupte. Este ca un fluture, atât de delicată şi de frumoasă, încât ai putea s-o zdrobeşti dacă nu ai grijă.

Karmoko Thandiwe continuă:

— De acum şi până când veţi părăsi Warthu Bera, noi, karmoko ale voastre, profesoarele voastre, vă vom servi drept îndrumătoare. Fiecare dintre noi, cele care stau acum în faţa voastră, am fost în slujba Maiestăţii Sale Imperiale pe post de Umbre, cele mai ucigătoare dintre toţi asasinii săi. Toate am dobândit poziţii remarcabile în Heraldica Umbrelor, cartea care enumeră isprăvile celor din soiul nostru şi care se găseşte aici, în renumita Warthu Bera, Casa Femeilor.

— Suntem mândre că am fost antrenate chiar între aceste ziduri şi suntem şi mai mândre să vă oferim şi vouă aceeaşi onoare. De acum şi până când veţi părăsi acest teren de antrenament, veţi munci mai intens şi veţi simţi mai multă durere decât aţi simţit vreodată în viaţa voastră, până ce vă vom preface din fetele slabe şi fără nicio valoare care sunteţi în războinice, apărătoarele Oterei. Cucereşte sau mori, aceasta e deviza noastră aici.

înalţ din sprâncene. Războinice? Apărătoare? Karmoko sunt convinse că vorbesc despre noi? Trag cu ochiul din nou la karmoko Huon, încercând să mi-o închipui drept o asasină de elită. Dacă ea, dintre toţi oamenii, poate fi războinică, poate că e cu putinţă şi pentru...

Vine ceva...

Premoniţia nedorită mă furnică pe sub piele şi mă încordez.

— Britta, zic eu cu voce aspră, cu răsuflarea

chinuită în timp ce mă întorc spre prietena mea.

Oare şi ea simte asta, conştientizarea asta acută, panica urcându-i pe şira spinării?

Dar celelalte fete? Toate par la fel de liniştite ca până acum, însă habar nu au ce urmează să se întâmple. Eu îmi amintesc mult prea clar ce s-a întâmplat în sat ultima dată când m-am simţit aşa. Sângele, frica, trupurile neînsufleţite care murdăreau zăpada...

— Ce-i? şopteşte Britta.

— Urlătorii-morţii, şoptesc. Sunt aici.

— Cum adică, aici?

În timp ce Britta priveşte în jur, cuprinsă de panică, karmoko Thandiwe se apropie de noi, cu o privire severă.

— Toate aţi auzit de urlătorii-morţii, da?

În jurul meu, fetele încuviinţează din cap.

— Vreunele dintre voi v-aţi mai întâlnit cu ei?

Când fetele dau iarăşi timid din cap, karmoko Thandiwe tună:

— Deschideţi gura şi folosiţi-vă limba! Răspunsul corect este: „Da, karmoko!"

Aproape îmi sare inima din loc, atât de puternică e vocea ei. Nu am mai auzit niciodată o femeie vorbind aşa, nu am mai auzit niciodată un glas atât de autoritar ieşind dintr-un gâtlej de femeie. Inima îmi bate şi mai tare în timp ce răspund odată cu celelalte.

— Da, karmoko, exclam eu, cu gâtul parcă jupuit.

— Mai tare! ordonă ea.

— Da, karmoko!

— Mai bine.

Dă din cap aprobator. Se uită la fetele care au răspuns că da.

— Consideraţi-vă extrem de norocoase că aţi întâlnit asemenea monstruozităţi şi aţi supravieţuit. Pentru celelalte dintre voi, permiteţi-mi să egalez scorul.

Să egaleze scorul? Ce scor?

Karmoko Thandiwe face un gest, iar fetele mai mari vin spre noi mărşăluind, cu paşi fermi şi siguri.

— înapoi, neofitelor! strigă cea din faţă, o fată scundă şi subţire cu părul negru şi pielea de nuanţa cafeniu-deschis specifică locuitorilor din provinciile de la răsăritul mijlociu.

Are o cicatrice zimţată pe tot obrazul, veche, dar închisă grosolan. Alta care nu s-a confruntat cu o moarte recentă.

— înapoi! înapoi! strigă ea.

Fac repede aşa cum spune, împleticindu-mă în spate până când ajung la marginea sălii, împreună cu celelalte neofite. Fetele mai mari stau într-un singur rând în faţa noastră – o barieră, care ne ţine ferm la locurile noastre.

De-acum, palmele îmi transpiră şi inima îmi bate atât de tare, încât am senzaţia că o să-mi sară din piept. Doar nu au de gând să aducă urlătorii-morţii aici, nu? Am crezut, din spusele căpitanului Kelechi, că îi vom întâlni în raiduri. Dacă monştrii aceştia scapă şi ne atacă aşa cum au făcut-o cei din Irfut? Dacă reacţionez la fel ca înainte, cu ochii care îşi schimbă culoarea şi glasul acela demonic care îmi iese din gât?

Scâncesc, fiindcă gândul că toată lumea va fi martoră la asta e aproape imposibil de suportat.

Cine ştie ce ar face karmoko cu cineva ca mine, cineva cu abilităţi dincolo de ceea ce este comun la o alaki obişnuită.

îmi înăbuş gândul în timp ce karmoko Thandiwe face un gest spre matroana Nasra, iar aceasta apasă o structură mică şi circulară de metal din perete. Se aude un uruit puternic în timp ce podeaua se desface în

două, scoţând la iveală o peşteră subterană întunecată,
cu nişte

scări de piatră care duc la un grup de cuşti din fier aranjate în centrul ei. Grohăituri înăbuşite, inumane ies din cuştile acelea, înconjurate de nori de ceaţă. Tot corpul îmi paralizează, fiindcă acum mi s-au confirmat temerile. Sunt urlători-ai-morţii sub Warthu Bera, iar karmoko au de gând să-i aducă sus.

Fata cu cicatrici coboară scările împreună cu un grup de fete mai mari, îndreptându-se spre cea mai largă dintre cuşti, de unde se înalţă un sunet ameninţător: zornăitul lanţurilor. Ochi negri ageri şi prădători lucesc în cuşcă, iar conturul unei forme înfricoşătoare, gigantice abia se vede în întuneric. Un urlător-al-morţii, legat în lanţuri.

Inima îmi bubuie, dinţii mi se încleştează, iar sudoarea mi se scurge râuri-râuri pe spinare.

Britta vine mai aproape de mine.

— E în regulă, Deka, şopteşte ea. Sunt aici.

Eu dau din cap, inspir adânc să-mi adun curajul şi îmi întorc atenţia către ceea ce se petrece în caverna de sub noi. Urlătorul-morţii încă nu a ieşit, iar fata cu cicatrici începe să-şi piardă răbdarea.

— Scoateţi-l, le ordonă celorlalte.

Fac iute ce li se spune, iar o fată înaltă şi cu pielea închisă la culoare ţâşneşte înainte şi deschide uşa cuştii pe când celelalte aşteaptă, cu săbiile scoase din teacă. Straniu, urlătorul-morţii e nemişcat. De ce stă acolo şi nu face nimic? Muşchii mi se încordează ca nişte arcuri.

În cele din urmă, fata cu cicatrici se satură. Dă buzna în cuşcă şi trage de unul dintre lanţurile urlătorului-morţii.

Cu un mârâit înăbuşit de indignare, urlătorul-morţii se năpusteşte spre ea, spinii din blana de un argintiu-palid se învârtejesc în mişcare, iar ochii lui negri devin

două

fante cuprinse de furie. însă fata cu cicatrici şi celelalte fete nu se trag înapoi şi nu fug. în schimb, îl apucă de lanţuri, apoi folosesc o forţă sălbatică pentru a-l obliga să urce scările până ce ajunge în faţa lui karmoko Thandiwe, care îl răstoarnă pe podea, apoi îi apasă grumazul cu talpa, presând tot mai tare până când urlătorul-morţii îşi pierde cunoştinţa.

Sângele îmi vuieşte în urechi.

Sunt mută de uimire, aşa că durează câteva minute până ce îmi amintesc cât de aproape este acel urlător-al-morţii şi ce se poate întâmpla când mă aflu în prezenţa unuia.

Mă întorc spre Britta, alarmată.

— E ceva în neregulă cu ochii mei? întreb.

Ea se uită la mine şi se încruntă.

— Nu, ar trebui să fie?

Uşurată, scutur din cap şi mă întorc din nou cu faţa tocmai când karmoko Thandiwe ridică piciorul şi arată spre urlătorul-morţii cel inconştient.

— Acesta este un urlător-al-morţii, duşmanul care invadează acum Unicul Regat, declară ea. Duşmanul vostru natural. Pe întreg teritoriul Oterei, urlătorii-morţii le vânează pe cele ca voi, însă aici, la Warthu Bera, veţi învăţa cum să le ţineţi piept, cum să rezistaţi la urletele lor, la forţa şi viteza lor infernale. Veţi învăţa cum să vă transformaţi din vânat în vânător, cum să vă antrenaţi mai intens, mai neîndurător, până când veţi deveni cele mai bune, cele mai de temut războinice din tot regimentul de alaki al împăratului.

— Apoi, după ce îl veţi fi slujit pe împărat timp de douăzeci de ani fiecare, veţi fi răsplătite cu Ritul Purificării,

— o ceremonie sacră ţinută de marii preoţi pentru a vă curăţa de sângele vostru demonic.

Acum dă roată cu privirea în sală, ţintuindu-ne pe fiecare dintre noi în timp ce declară:

— Veţi fi din nou pure.

Pure... Răsuflarea mi se opreşte în gât.

Abia aştept să treacă următorii douăzeci de ani.

În jurul meu se aud şoapte, exclamaţii de bucurie şi uşurare.

— Aţi auzit? spune o fată din apropierea mea, cu gura căscată de uimire.

Katya cred că o cheamă. Este cea din rândul care ducea la trăsuri, cu părul de un roşu atât de aprins, încât ai fi zis că îi ţâşneşte o flacără din cap. Acum e cheală, la fel ca noi, până şi sprâncenele i-au fost rase.

— O să fim pure. Cu adevărat pure, exclamă ea.

Pare aproape la fel de încântată cum mă simt şi eu. Deşi karmoko Thandiwe tocmai a repetat aceleaşi opinii pe care ni le-a expus şi căpitanul Kelechi, ceva din felul în care ni s-a adresat a stârnit o flacără în mine. Sau poate e faptul că o femeie a spus lucrurile acestea.

Dar nu toată lumea este la fel de impresionată. Adwapa reuşeşte cumva să pară plictisită în timp ce murmură: „Ce uşurare". Fiind deja cheală, a fost scutită de umilinţa tunsului, însă capul surorii sale, Asha, luceşte acum şi el când fata încuviinţează.

Karmoko Thandiwe ridică mâna să se facă linişte, iar sala tace.

— Priviţi în stânga, ordonă ea, iar noi ne supunem pe loc. Acum în dreapta.

Din nou, executăm ordinul.

— De o parte şi de alta a voastră se află surorile voastre de sânge şi de arme. Surori de sânge. Ele vor trăi şi vor muri împreună cu voi pe câmpul de luptă. Acum ele sunt familia voastră, aţi înţeles?

Am nevoie de o clipă să-mi dau seama că vrea să răspundem.

— Da, karmoko Thandiwe, răspund eu, alăturându-mă corului de voci.

— Acum priviţi-le pe surorile voastre de sânge mai mari, novicele.

Arată spre fetele în armură.

— De acum înainte veţi face mereu referire la ele cu numele de „cinstită soră mai mare de sânge". Ele sunt aici de un an şi vă vor arăta cum se face.

În timp ce încuviinţăm din cap, se întoarce din nou cu faţa la noi.

— Aş vrea să înţelegeţi un lucru. Dintre sutele de alaki care au venit la Hemaira, voi sunteţi cele mai talentate cincizeci, cele mai iuţi, cele mai puternice, cele mai ucigătoare. Cele mai multe dintre voi aţi fost remarcate de seniorii din satele voastre înainte să fiţi supuse Ritualului sau în timp ce aţi încercat, în zadar, să fugiţi de soartă. Toate sunteţi promiţătoare. Aveţi o forţă, o iscusinţă, o rezistenţă mult mai mari decât ale unor alaki obişnuite. Pentru asta aţi fost alese.

Dintr-odată îmi aduc aminte că Britta mi-a povestit că e atât de puternică, încât aproape putea să ridice o vacă, îmi aduc aminte că Mâini-Albe s-a minunat de câte ori am murit şi am fost înviată.

— Ţineţi bine minte ce vă spun, ne avertizează karmoko, fiindcă sunteţi aici cu un scop, cu

un singur scop. Peste fix zece luni, împăratul va porni într-o campanie

— împotriva urlătorilor-morţii şi le-a ales pe alaki care îi vor conduce atacul.

Dă roată cu privirea în sală, iar chipul îi e nespus de serios.

— Veţi fi în linia întâi a armatelor împăratului, declară ea. Veţi porni în bătălie şi veţi lupta pentru gloria Oterei şi veţi câştiga războiul cu urlătorii-morţii sau veţi muri; ori de câte ori va fi nevoie.

în urma discursului lui karmoko Thandiwe peste sală se lasă liniştea.

3.

Răsuflarea mi se întretaie chinuită, iar cuvintele ei îmi răsună în urechi. Veţi câştiga războiul cu urlătorii-morţii... Linia întâi a armatelor împăratului... îmi tremură mâinile şi mi le încleştez. Una e să ştiu ce învoială am făcut. Alta e să fiu cu adevărat aici, să văd urlătorii-morţii ascunşi sub picioarele mele, monştrii împotriva cărora voi lupta într-o bună zi.

Abia le văd pe novice cum îl ridică pe urlătorul-morţii cel inconştient şi îl duc înapoi în cuşca sa, abia o văd pe matroana Nasra cum închide podeaua în urma lor, apoi se înclină respectuos în faţa lui karmoko. Abia când karmoko Thandiwe ne face un semn cu capul îmi dau seama ce se întâmplă. Atunci văd ceva ciudat. Karmoko se uită drept la mine, cu o privire neobişnuită. Aproape ai zice că mă recunoaşte. Expresia dispare înainte să pot clipi măcar, dar ştiu că ochii nu m-au înşelat.

Ai o înfăţişare cunoscută... Cuvintele matroanei Nasra îmi răsună în cap.

De parcă mintea mea ar fi chemat-o, matroana vine în faţa sălii şi bate din palme ca să ne atragă atenţia.

— în regulă, neofitelor, mişcaţi-vă. E ora cinei! tună ea.

Mă supun, împreună cu restul fetelor, urmând-o în sala vecină, care este plină de mese lungi din lemn şi scaune asemănătoare. în timp ce mă aşez lângă Britta şi celelalte, mintea mi se învălmăşeşte, întorcându-se la simbolul de pe broşele cu eclipsă ale celor trei karmoko, la senzaţia neobişnuită pe care am avut-o când karmoko Huon l-a mângâiat cu degetele mai devreme. îi trasez din nou conturul în minte, închipuindu-mi cum forma acelui soare umbrit îmi lunecă pe sub vârfurile degetelor, cu marginile tocite de la cât de mult a fost folosit.

Din piept îmi explodează un strigăt mut.

Am mai simţit simbolul acela, l-am mai atins de o mie de ori înainte să-l văd pe sigiliul pe care mi l-a dat Mâini-Albe. Este acelaşi simbol de pe colierul mamei mele, cel pe care nu l-am putut distinge niciodată, fiindcă devenise atât de uzat, iar acum se găseşte pretutindeni unde mă uit: pe arcada de deasupra uşii prin care sosesc asistentele, cu farfurii cu mâncare aburindă în mâini, în mijlocul meselor, până şi în mijlocul tavanului, care se înalţă deasupra noastră.

Arăt spre el şi le întreb pe fetele de lângă mine:

— Ştie vreuna dintre voi ce e simbolul acela?

în tot acest timp nu m-am gândit să întreb măcar o dată. Belcalis şi Asha scutură din cap, dar Adwapa face un semn că ştie.

— Este erebus, emblema Umbrelor.

Mă încrunt, iar gândurile îmi gonesc şi mai repede. Mama îl avea pe colier, îl purta zi de zi. Iar asemenea

simboluri, cele care au o legătură cu împăratul, pot fi folosite numai cu o permisiune specială. Până şi să sculptezi unul din greşeală îţi poate aduce condamnarea la moarte; o ştiu şi copiii cei mai mici. Pământul mi se cutremură sub picioare în timp ce o teorie stranie şi imposibilă mi se strecoară în minte.

Dacă mama a fost Umbră?

Mi se pare exagerat, chiar imposibil, însă ar explica atât de multe lucruri: motivul pentru care a avut întotdeauna grijă să rămână la marginea satului, faptul că s-a mutat tocmai la Irfut în primul rând. Cele mai multe femei nu îşi părăsesc niciodată satul natal, iar dacă o fac, atunci se mută în satul vecin, nu altă provincie.

Unii dintre sătenii din Irfut bârfeau că împăratul îi adună pe oamenii ciudaţi ca să-l slujească, pe oamenii care sfidează ordinea firească, dar care au primit o dezlegare specială de la preoţi. Dacă mama a fost una dintre ei? Şi, dacă da, atunci eu ce sunt?

Trebuie să existe răspunsuri pe aici, pe undeva.

În timp ce asistentele ne aşază în faţă farfurii cu pui tăvălit în ierburi, cu garnitură de orez, Britta îşi îngustează ochii.

— Ai o privire cam ciudată, zice ea, mâncând o bucată de pui cu mâna, aşa cum se obişnuieşte în provinciile de la miazăzi.

Şi mama făcea la fel, cu toate că tata voia ca ea să folosească tacâmuri. Întotdeauna spunea că mâinile sunt îndeajuns de bune. Gândul acesta îmi trimite un fior de tristeţe prin trup. Alungă mirosul neplăcut al puiului, care mi-a întors stomacul pe dos. De când am fost arsă, nu mai suport mirosul de carne friptă.

Mă uit în ochii Brittei.

— Cred că mama a fost Umbră, şoptesc eu.

— Cee?

— Există un colier pe care-l purta mereu, nu se ducea nicăieri fără el. Avea pe el simbolul erebus.

Sună atât de ciudat să spun acest lucru cu voce tare, sună prostesc chiar, dar faptul că îmi exprim gândurile mi le întăreşte. Ştiu că am dreptate, pur şi simplu simt asta.

— Iar matroana aia groaznică o zis că arăţi cunoscut...

Entuziasmul îi luminează faţa Brittei, iar ea exclamă:

— Dacă o cunoscut-o pe mama ta? Dacă s-or antrenat împreună sau aşa ceva?

— La asta mă gândesc şi eu.

Vocea Brittei devine o şoaptă.

— Şi aşa se explică oare cum de ai ştiut că urlătorii-morţii erau acolo, jos?

Se ghemuieşte deasupra farfuriei cu mâncare, ca să nu ne audă celelalte fete.

Oare? Răsucesc întrebarea în minte iar şi iar.

— Nu ştiu, recunosc. Doar că uneori simt nişte lucruri. La fel păţea şi ea...

îi arunc o privire Brittei, pregătindu-mă pentru reacţia ei: groază, frică? Dar ea doar dă din cap.

— Trebuie să facem rost de cartea aia, atunci. De Heraldica despre care vorbea karmoko. Dacă toate Umbrele sunt enumerate acolo, poate că şi mama ta e printre ele. Poate aşa o să putem să aflăm mai multe despre ea.

Pare atât de hotărâtă, atât de dornică, încât mă înduioşez. Şi când mă gândesc că eram speriată că o să râdă de mine sau o să mă respingă. Dau din cap aprobator.

— Şi dacă nu e, măcar o să ştiu sigur.

— Orice ar fi, o să ne mai ia gândul de la alte lucruri. Toată povestea asta că o să mergem în raiduri şi o să fim războinice. Cum să fiu eu războinică? Eu, Britta din Golma, fată de vărzar. Nu-mi pot închipui aşa ceva.

— Niciuna dintre noi nu poate, spune Belcalis de lângă ea, speriindu-mă.

Eram atât de absorbită de discuţia despre mama, încât aproape uitasem că stă acolo. La fel şi toate celelalte fete.

Spre surprinderea mea, nu s-au împărţit pe provincii, aşa cum fac adesea cei care vin în vizită la Irfut, mai ales cei din provinciile de la miazănoapte şi de la miazăzi, în schimb, toate se apleacă mai aproape unele de altele, dând din cap că sunt de acord cu ceea ce spune.

— Eu vreau să mă întorc acasă.

Şoapta aceasta înfricoşată vine dinspre Katya.

— Să cucerim? Războinice? *Să murim*?

Se întoarce spre noi, cu sprâncenele rase adunându-se laolaltă ca nişte omizi palide.

— Eu n-am cerut aşa ceva. Tot ce îmi doream era să mă mărit şi să am copii. Vreau doar să mă întorc acasă, să mă întorc la Rian.

— Rian? clipesc eu. Aveai un logodnic?

Katya încuviinţează.

— Când au venit să mă ia, a alergat după trăsură. Mi-a spus că o să aştepte, oricât de mult o să fie nevoie.

Priveşte în jos, la mâinile ei proaspăt aurite, iar vocea îi e înăbuşită de lacrimi.

— Mă aşteaptă. încă mă aşt...

Se oprește brusc, suspinând, iar Britta o înconjoară cu brațul.

Eu doar privesc, nesigură de ce ar trebui să fac. În clipa în care sângele mi-a curs auriu, toţi cei pe care-i cunoşteam m-au părăsit: tata a plecat, sătenii s-au întors împotriva mea, până şi Elfriede a fugit. Şaisprezece ani de prietenie duşi pe apa sâmbetei, dintr-odată.

Însă logodnicul lui Katya a rămas cu ea. A încercat să lupte pentru ea. Chiar dacă s-a opus seniorilor satului, preoţilor. Nu-mi pot imagina un asemenea devotament din partea unui bărbat; din partea oricui, de fapt.

Oare chiar există astfel oameni în lume? Poate să existe şi pentru mine cineva aidoma lui?

Nu ştiu nici măcar dacă este posibil, dacă cineva, undeva în lumea asta mare, o să iubească vreodată pe una ca mine, progenitura unui demon care nu va îmbătrâni şi nu se va transforma niciodată, dar vreau să-l găsesc. Vreau să supravieţuiesc îndeajuns de mult cât să simt şi eu acest fel de iubire: credincioasă, neabătută, neclintită. Felul de iubire pe care mi-a oferit-o mama înainte să moară. Felul de iubire pe care Katya şi Britta par să o atragă atât de uşor.

Şi până atunci nu va trebui să răzbesc singură.

Mă uit la celelalte fete, la Katya, cu ochii cuprinşi de o frică sălbatică, la Britta, cu privirea ei nesigură. Dacă ne-am afla oriunde altundeva, nici măcar nu am vorbi una cu alta, dar acum suntem toate în aceeaşi barcă, toate avem în faţă ani de durere, suferinţă, sânge... Surori de sânge, aşa ne-a spus karmoko Thandiwe, un nume care îmi dă curaj.

Îi trimit o scurtă rugăciune lui Oyomo înainte să mă întorc spre celelalte fete.

— Nu ştiu voi ce planuri aveţi, spun, dar eu am de gând

să supravieţuiesc suficient de mult cât să plec de aici. Deja mi s-a luat de moarte.

Katya se încruntă.

— Deja ţi s-a luat? Stai, vrei să spui că ai murit deja de fapt...

— De nouă ori, şoptesc eu, iar cuvintele parcă îmi sunt spini pe limbă.

Ochii i se măresc, gata să-i iasă din orbite.

— De nouă ori?

în timp ce neîncrederea îi cuprinde chipul, iar celelalte se întorc spre mine cu expresii la fel de şocate, le explic:

— Am fost supusă Mandatului de Moarte înainte să vin aici. Doar că nu mi-au putut găsi moartea finală, aşa că au încercat iar şi iar...

Mă opresc.

— Nu vreau să mai trec prin aşa ceva. Nu mai vreau şi alte morţi, altă durere. Vreau să am o viaţă, una adevărată, de data asta. Una fericită... Dar pentru asta trebuie să supravieţuiesc. Toate trebuie să supravieţuim.

Mă uit de la o fată la alta, trag adânc aer în piept ca să-mi adun curajul.

— Karmoko Thandiwe a spus că suntem surori de sânge, aşa că hai să ne ajutăm unele pe altele. Dacă e să supravieţuim următorilor douăzeci de ani, trebuie s-o facem împreună, nu doar ca aliate, ci ca prietene, familie...

întind mâna şi inima îmi bate repede.

— Surori de sânge? întreb eu, iar o mie de gânduri îmi potopesc mintea.

Dacă le cer prea mult? Dacă îmi întorc spatele, dacă mă dispreţuiesc, aşa cum au făcut-o toţi cei din sat, dacă...

O mână moale se aşază peste mâna mea.

— Surori de sânge, declară Britta când ridic privirea, uluită, iar ea rânjește. Acuma și pe vecie, da' tu deja știai asta, Deka.

Când eu aprob din cap, ușurată, Katya se apleacă și ea înainte.

— Surori de sânge, șoptește. Știu că abia ne-am cunoscut, dar, dacă voi o să vă aliați, vreau și eu să particip.

încuviințez, întorcându-i zâmbetul.

E rândul gemenelor, iar de data asta par aproape serioase în timp ce se uită una la alta și ridică din umeri.

— N-are ce să iasă rău, își spun una alteia, așezându-și palmele peste ale noastre. Surori de sânge, declară împreună, zâmbindu-mi.

Mă cuprinde o senzație de căldură, înflăcărarea fericirii. Chiar spun „da", toate. Zâmbesc larg, iar în clipa aceea altă mână se așază pe neașteptate peste a mea. A lui Belcalis.

— Surori de sânge, spune ea, cu buzele strânse în timp ce restul zâmbesc și o îmbrățișează.

Și așa ne-am legat. Surori de sânge.

Fericită, iau o mână de orez și încep să mănânc, atentă să ocolesc bucățile de pui. Trebuie să prind puteri. La urma urmei, supraviețuirea nu e treabă ușoară. Și nici descoperirea adevărului despre trecutul mamei.

începe cu o mare neclintită de negru, străveche, dar cunoscută. Plutesc în ea, caldă, nemişcată. Glasuri, feminine, puternice. Mă cheamă. „Deka...” şoptesc ele.

Unul dintre ele aproape seamănă cu glasul mamei.

Mă întorc spre voci, deloc uimită să găsesc o lumină aurie scânteind în depărtare. O uşă, care mă aşteaptă să o deschid. în timp ce înot înspre ea, imponderabilă în marea aceasta întinsă, aud altceva...

— Mişcaţi-vă fundurile leneşe, neofitelor!

Mă trezesc speriată, clipind în întuneric, în timp ce două novice dau buzna în dormitorul comun, împingând fetele din paturi dacă se mişcă prea încet. Pe hol sunt mai multe novice, iar strigătele lor sunt însoţite de bătăile frenetice ale unor tobe din apropiere.

— Ce? pufneşte Britta, ridicându-se cu o smucitură.

— Trebuie să ne pregătim, zic eu, trăgând-o cu putere din pat.

Novicele s-au poziţionat chiar în faţa uşii. Una dintre ele este fata cu cicatrici de aseară, cealaltă, o fată plinuţă, aproape ca un îngeraş, cu pielea cafenie şi părul negru, cu bucle moi. Amândouă poartă robe de un

albastru-închis; o uniformă, precum acelea verzi pe care le-am primit ieri.

— Dimineaţa bună, neofitelor, latră fata cu cicatrici.

— Dimineaţa bună.

Răspunsul meu este la fel de nesigur ca al celorlalte fete când ne adunăm în jurul ei.

Aceasta face un pas în faţă.

— Eu sunt Gazai, cinstita voastră soră mai mare de sânge. îmi veţi spune „cinstită soră mai mare de sânge Gazai" sau „cinstită soră de sânge senioară". Orice altă formă de adresare nu va fi tolerată.

Aerul devine mai greu, iar tensiunea creşte până ce fata mai grăsuţă face un pas înainte. Faţă de Gazai, ea este întruparea căldurii şi luminii soarelui şi ne zâmbeşte larg.

— Eu sunt Jeneba, cinstita voastră soră mai mare de sânge, spune ea cu însufleţire. Sper să devenim prietene în timp.

încordarea mea începe să se risipească. Jeneba pare să fie unul dintre oamenii aceia veseli care se înţeleg bine cu toată lumea.

Abia apuc să dau din cap spre ea şi vine din nou rândul lui Gazai să vorbească.

— Jeneba şi cu mine am fost însărcinate cu supravegherea acestui dormitor comun, explică ea. împreună, vă vom îndruma în prima voastră săptămână la Warthu Bera şi, în timp, pe întreaga durată a şederii voastre la acest teren de antrenament... Asta dacă supravieţuiţi.

în timp ce se lasă o tăcere încordată, iar toate neofitele se privesc unele pe altele tensionate, Jeneba face un

pas înainte şi bate din palme ca să ne atragă atenţia.

— În regulă, neofitelor, aveţi cincisprezece minute să vă spălaţi. Fuga! Fuga! Fuga!

Cuvintele ei sunt ca un fulger, trimiţându-le pe fete la sala de baie cât de repede sunt în stare. Mă grăbesc şi eu după ele, nevrând să rămân în urmă, dar când zăresc oglinzile din bronz lustruit din sală şi zece lavoare din piatră cu carafe cu apă şi alte lucruri necesare aşezate frumos acolo, încetinesc, uluită. În Irfut, singurul lavoar pe care l-am văzut vreodată era cel din templu, iar acela le era rezervat bărbaţilor. Mă opresc în faţa unuia şi rămân cu gura căscată când văd că părul mi-a crescut deja la loc, formând un norişor pufos. La fel li s-a întâmplat tuturor celorlalte neofite, însă observ abia acum fiindcă nu mai sunt la fel de dezorientată cum eram când m-am trezit. Probabil că este un efect al vindecării alaki. În sfârşit, un avantaj atunci când eşti impură.

— Paisprezece minute, strigă Jeneba.

Trec la treabă, ştergându-mi faţa cu cârpa udă. Când termin, mă uit perplexă la beţişorul de lemn de lângă carafa cu apă.

— Ce-i aia? şopteşte Britta, dând glas întrebării care îmi stă pe limbă.

— Beţişor pentru curăţat dinţii, răspunde Belcalis, folosindu-l pe al ei pentru a-şi freca dinţii.

Mă grăbesc să fac şi eu la fel, rămânând surprinsă când o aromă răcoroasă mi se răspândeşte în gură. Nu-i de mirare că hemairanii le preferă în defavoarea cârpelor pe care le folosim în Irfut să ne curăţăm gura. După ce termin, mă grăbesc să îmbrac robele verzi şi să mă încalţ cu sandalele de piele, iar când tobele sună din nou, sunt îmbrăcată şi gata să o urmez pe Jeneba în curte.

Încă este întuneric când ies; doar câteva torţe slabe

ne luminează calea. Chiar şi aşa, e plăcut şi cald, iar aerul zorilor e parfumat cu mirosul florilor exotice. Preţ de

o clipă, rămân pe loc, savurând senzaţia. La răsărit era întotdeauna răcoare în Irfut. Căldura asta ar trebui să fie supărătoare pentru cineva de la miazănoapte, ca mine, dar cumva mi se pare perfectă.

Simbolul erebus sculptat în arcadă pare să se uite urât la mine când trec pe sub el, amintindu-mi că trebuie să citesc Heraldica Umbrelor ca să descopăr tot ce pot despre trecutul mamei. îmi notez în minte să o întreb pe Jeneba unde se găseşte. Ea pare amabilă, faţă de celelalte novice.

Karmoko Thandiwe stă liniştită în faţa statuii împăratului Gezo, cu Gazai alături, când ajungem în curte. Novicea ţine o mână la spate şi pe cealaltă deasupra inimii, într-o postură militară rigidă. Pare şi mai intimidantă acum decât atunci când ne-a trezit în dimineaţa asta.

— Bună dimineaţa, neofitelor, strigă karmoko Thandiwe, cu trupul acela musculos drept ca o vergea, cu cozile acoperite cu argilă roşie strălucind în întuneric. Sper că aţi dormit bine.

Ne uităm unele la altele.

— Da, karmoko, răspundem.

Karmoko Thandiwe zâmbeşte.

— Tot nu e bine.

Gazai face un pas în faţă şi îşi plesneşte pieptul cu mâna îndoită.

— Neofitelor, când vă aflaţi în prezenţa karmoko, luaţi poziţia de drepţi! spune şi ne face o demonstraţie. Spatele drept, mâna dreaptă peste inimă, stânga la spate!

Facem iute aşa cum ne spune, iar Jeneba ne verifică, să se asigure că respectăm cerinţa. Celelalte novice repartizate la diferitele dormitoare comune se ocupă de

partea lor din rând. în timp ce ne inspectează, văd mişcare la

ferestrele de sus. Matroanele ne privesc. Aparent, suntem o sursă de divertisment pentru ele.

După ce toate am luat poziţia de drepţi, karmoko Thandiwe ni se adresează:

— Pentru a fi războinice, trebuie să fiţi puternice la trup şi spirit. Asta începe cu alergările. în fiecare dimineaţă.

Fac ochii mari. Alergări?

Femeile nu au voie să alerge în Otera. Orice fată prinsă că merge mai repede decât într-un ritm liniştit este biciuită pentru insolenţa ei. „Uşori şi graţioşi sunt paşii femeii pure", avertizează înţelepciunile Veşnice. Această amintire îmi trimite o uşoară senzaţie de greaţă în stomac.

— Haideţi, neofitelor! latră Gazai, smulgându-mă din gândurile mele. Mişcaţi-vă!

Ne face o demonstraţie alergând pe cărare într-un ritm constant şi rapid, urmată de celelalte novice. Eu şi restul neofitelor încercăm să facem la fel, gâfâind în timp ce ne chinuim să ne controlăm respiraţia şi durerea arzătoare din muşchii picioarelor. Când Gazai se opreşte în cele din urmă la poalele primului deal, sunt atât de epuizată, că mă împleticesc, punându-mi mâinile pe genunchi ca să-mi ţin echilibrul.

— în regulă, neofitelor, se răsteşte Gazai, plină de energie în timp ce ni se adresează. Corpurile trebuie că vi s-au încălzit deja pe de-a întregul. E timpul să dublaţi ritmul!

Ţâşneşte înapoi pe deal în sus, mişcându-se şi mai repede ca înainte. Eu scutur din cap, îngrozită.

— Nu pot mai repede, îi zic Brittei cu o voce răguşită, printre gâfâieli. Mi-au luat foc picioarele.

Respiraţia Brittei este la fel de chinuită ca a mea.

— Nici io.

— Hai, nu vă mai plângeţi, ne aruncă Adwapa relaxată, alergând pe lângă noi.

Ea şi sora ei sunt singurele care par netulburate de faptul că alergăm. Pe de altă parte, ele sunt Nibari; tribul lor doar se preface că ascultă de înţelepciunile Veşnice când preoţii sau emisarii se aventurează în deşerturile lor. Cel puţin asta mi-a spus mereu mama.

Trebuie să fie un adevăr în vorbele ei, fiindcă Adwapa aproape ţopăie în timp ce declară:

— E doar o alergare uşoară. Acasă alergam kilometri întregi.

— Pe căldură, adaugă Asha. în vârf de munte.

— Atuncea de ce nu fugiţi înapoi la munţii voştri şi ne lăsaţi pe noi să murim aici? se răsteşte Britta.

Apoi scoate un icnet, regretând imediat.

— îmi pare rău, n-oi vrut. Sunt aşa de obosită. Cre' că treaba asta o să-mi aducă prima aproape-moarte.

Dau din cap obosită, în semn de aprobare.

— Adevărat, zic eu, începând să alerg din nou fără niciun chef.

A doua rundă este şi mai rea decât prima, iar muşchii mă ustură şi tot nu ţin ritmul. Spre surprinderea mea însă, cu cât alerg mai mult, cu atât devine mai uşor. Ai zice că muşchii aproape îmi prind putere, întinzându-se la maximum. Curând, disconfortul e uitat în timp ce gonesc în sus şi în jos pe dealuri, abia atingând pământul cu tălpile. Peisajul din jurul meu începe să se unduiască: valuri line şi scânteietoare, de parcă toţi

copacii ar fi sub apă. Aerul se deformează, sunetele devin mai clare; am păşit într-o lume complet diferită, una în care totul a căpătat cea mai luminoasă claritate.

Rânjesc cu gura până la urechi când un strop de rouă coboară încet în faţa mea, iar frumuseţea sa cristalină e limpede acum, că am vederea mult mai ageră. Nu m-am mai simţit niciodată atât de fericită. Nu m-am mai simţit niciodată atât de liberă.

— Oare asta simt păsările? strigă Britta încântată. Nu-i de mirare că nu ne-au lăsat niciodată să alergăm.

Iar eu mă împiedic, fiindcă amintirea e ascuţită ca o săgeată. înţelepciunile Veşnice interzic alergatul, la fel şi majoritatea lucrurilor care nu pregătesc fetele să se mărite şi să-şi slujească familiile. Fetele nu pot să strige, să bea, să călărească, să meargă la şcoală, să înveţe o meserie, să înveţe să se lupte, să umble fără un însoţitor bărbat; nu putem face nimic care nu are legătură a avea un soţ şi o familie sau cu a-i sluji. Seniorul Durkas ne-a spus întotdeauna că asta e fiindcă înţelepciunile Veşnice încearcă să ne arate cum să ducem o viaţă fericită şi virtuoasă. Dar dacă sunt menite să ne îngrădească? îmi alung, cuprinsă de vinovăţie. Calea celor credincioase este încrederea şi supunerea; de câte ori nu ne-a spus asta seniorul Durkas? Poate că nu înţeleg asta acum, dar Oyomo are un plan mai mare pentru mine. Tot ce trebuie să fac este să mă supun şi să am credinţă.

Cu toate că sunt aici, făcând lucruri care contrazic învăţăturile, trebuie să cred că Oyomo îmi înţelege sufletul, că vede cum încerc din răsputeri să fiu credincioasă. Mă voi supune. Voi fi credincioasă, îmi voi scoate din minte gândurile periculoase... Gazai ne conduce în cele din urmă înapoi spre curte, în clipa când ajungem acolo, mă prăbuşesc la pământ, dintr-odată prea epuizată ca să mai rămân în picioare fie şi o secundă. Celelalte fac la fel, dar râd şi chicotesc,

savurând descoperirea pe care tocmai au făcut-o, bucuria pe care tocmai au simţit-o. Bucuria pe care eu încă încerc să o uit.

Oyomo, iartă-mă. Oyomo, iartă-mă.

Nu e bună euforia pe care am simţit-o în timp ce alergam. Trebuie să mi-o alung din minte.

Sunt aproape recunoscătoare când Gazai se uită urât la noi, cu expresia ei rece obişnuită, disprăgându-mi atenţia de la gândurile mele.

— Este suficient pentru încălzirea din dimineaţa asta, neofitelor, spune ea. întoarceţi-vă în camerele voastre. Aveţi douăzeci de minute să vă spălaţi şi să vă schimbaţi în hainele care v-au fost date, apoi încă zece pentru micul dejun. Lecţiile încep curând.

Este singura informaţie pe care ne-o dă înainte să ne întoarcem grăbite în camerele noastre.

— Uite-o pe Jeneba, spune Britta, arătând spre novicea veselă de la miazăzi în timp ce ieşim afară mai târziu în dimineaţa aceea.

3

Între timp m-am spălat, m-am îmbrăcat şi am mâncat micul dejun din fulgi de ovăz şi miere pe care ni l-au pus pe masă asistentele. Cârnaţii care au venit alături i-am dat Brittei, fiindcă mirosul lor mi-a întors stomacul pe dos.

Nu cred că mai pot să mănânc carne vreodată.

— Voiai să întrebi despre Heraldică, mai ţii minte? zice Britta, după care porneşte în fugă spre ea. Cinstită soră mai mare de sânge Jeneba! Cinstită soră mai mare de sânge Jeneba!

Jeneba se întoarce spre noi.

— Neofită Britta, spune ea. S-a întâmplat ceva?

— Nu, doar că am o întrebare pentru tine, cinstită soră mai mare de sânge. *Heraldica*... unde se află?

— în Sala Registrelor de lângă bibliotecă, la etaj.

Face o pauză şi îi aruncă o privire Brittei.

— Mama sau bunica ta a fost Umbră?

— Mama, posibil, spun eu, atrăgându-i atenţia către mine.

Ridică o sprânceană.

— Deci pentru tine este, neofită Deka. Fascinant. Ei bine, să ai noroc să ajungi acolo.

Când Britta şi cu mine ne uităm una la alta, nedumerite, ne explică:

— Neofitele au voie să intre în bibliotecă numai în zilele libere, pe care le primiţi abia după ce se încheie primele trei săptămâni. Aşadar, din nou, să ai noroc, neofită.

în clipa în care a dispărut, mă întorc către Britta, îngrozită.

— Trei săptămâni? Nu pot să aştept atât de mult.

Cine ştie ce se va întâmpla până atunci? Dacă începem să ne antrenăm cu urlătorii-morţii? Novicele ne-au spus la micul dejun că nu au făcut asta decât din a treia lună petrecută la Warthu Bera, dar asta fiindcă ele se antrenau numai pentru raiduri ce vizau cuiburile urlătorilor-morţii din apropiere.

Acum că ne aşteaptă migraţia urlătorilor-morţii, toată lumea se pregăteşte de campanie, ceea ce înseamnă că ne vom antrena şi mai intens decât ele. Nu m-ar surprinde dacă am fi nevoite să ne batem cu urlătorii-morţii începând de săptămâna asta.

— Trebuie să mai existe o cale, trebuie! îi zic eu Brittei, cuprinsă de panică.

Dacă ochii mei îşi schimbă iar culoarea în prezenţa lor? Dacă vede cineva şi mă descoperă?

Mă sufocă groaza în timp ce mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla: karmoko forţându-mă să cobor în ca-

vernele de sub Warthu Bera pentru a efectua teste aşa

cum au făcut-o seniorii în Irfut, jatu târându-mă să mă execute iar şi iar. Nu mai pot trece prin asta din nou, nu mai pot! Trebuie să aflu despre mama, să găsesc o cale să controlez puterea asta care creşte în mine, oricare ar fi ea.

În momentul de faţă, Heraldica e singura speranţă pe care o am.

Încerc să-mi liniştesc gândurile, iar Britta răspunde:

— Sigur există, Deka. Trebuie doar s-o căutăm. În plus, nu-i un lucru bun că poţi simţi urlătorii-morţii?

— Poftim? mă blochez eu.

— Gândeşte-te cât de util o să fie când o să mergem în raiduri şi aşa mai departe. S-ar putea să fie un lucru foarte valoros. Putem să-l folosim în raiduri, să zărim urlătorii-morţii înainte să apară măcar. S-ar putea să ne ofere un avantaj.

Britta ridică din umeri, fără să aibă deloc habar că tocmai mi-a răsturnat întreaga viziune asupra lumii.

Valoros...

În tot acest timp am fost înspăimântată de abilitatea mea. Dar dacă este o armă folositoare, o sabie pe care s-o scot din teacă atunci când situaţia o cere? Iar Britta a văzut atât de uşor ceea ce eu nu am putut să văd, a acceptat atât de uşor ceea ce nici măcar familia mea nu a putut.

Ochii mi se umplu de lacrimi şi clipesc ca să le alung. O privesc în timp ce continuă:

— Poate că, în loc să-ncerci s-o ascunzi, ar trebui să-ncerci s-o stăpâneşti. S-o controlezi.

— Ai dreptate, reuşesc să zic în cele din urmă.

— Am, nu-i aşa? spune, aparent foarte

mulţumită de ea însăşi. Hai să aflăm ce putem despre mama ta, iar apoi începem să ne antrenăm... după ce terminăm săptămânile astea adică.

Mă trage în urma ei, luându-se după celelalte fete.

Prima noastră lecţie pe ziua de azi este într-o clădire mică şi simplă din lemn, situată în mijlocul dealului. Soarele abia a început să se întindă pe cer, dar e deja foarte cald când intrăm. Karmoko Huon stă cu picioarele încrucişate pe o rogojină din trestie, cu o mască de culoare galben-deschis care o acoperă de la frunte până la nas, şi ne aşteaptă. în dimineaţa asta poartă o robă de un albastru frumos brodată cu flori roz, iar părul îi este prins cu un pieptene împodobit cu pietre preţioase. Doi jatu înarmaţi până în dinţi stau în picioare în spatele ei, cu braţele încrucişate ameninţător.

— Găsiţi-vă locurile, neofitelor, spune cu vocea ei blândă şi calmă, arătând spre rogojinile din trestie care au fost aranjate în două rânduri ordonate.

Britta şi cu mine ne uităm una la alta, apoi facem iute ce ni s-a spus, îndoind un genunchi în faţa ei în semn de salut înainte de a ne duce în grabă până la rogojinile din spate de tot, împreună cu gemenele, cu Katya şi cu Belcalis. în timp ce mă aşez în genunchi, sunt vag conştientă de Gazai, care ne priveşte încruntată din umbră, unde alte câteva novice s-au aşezat la locurile lor. Sunt vreo cinci sau şase, însă Gazai şijeneba sunt singurele pe care le recunosc.

Karmoko Huon bate din palme.

— Bine aţi venit la prima lecţie de luptă, neofitelor, spune ea. Eu sunt karmoko Huon şi vă voi învăţa cum să vă folosiţi propriul corp ca pe o armă. Este o plăcere să vă cunosc.

Se înclină formal în faţa noastră.

Noi toate o privim, neştiind cum să răspundem acestui nou salut.

— înclinaţi-vă în faţa lui karmoko! latră Gazai.

Când ne grăbim să facem cum ni se spune, împleticindu-ne însă, karmoko Huon ridică mâna.

— Sunt de părere, Gazai, spune ea, amuzată, că trebuie să le arătăm mai întâi.

Se întoarce spre noi.

— Aşa, spune, atingând podeaua cu capul. Aşa le salutaţi pe karmoko când sunteţi pe rogojină. Acum încercaţi şi voi.

Ne conformăm repede, iar gura lui karmoko Huon se strâmbă uşor.

— Bine. Nu perfect, dar bine.

Ne întoarcem unele către altele, uşurate.

— Măcar nu ne-om făcut de tot de râs, îmi şopteşte Britta din colţul gurii.

Mă întreb dintr-odată dacă şi recruţii au aceleaşi probleme ca noi. Probabil că nu.

îmi răsare în cap o amintire cu palmele lui Keita, acoperite cu bătături de la sabie, şi mă trece un fior încercând s-o alung, aşa că mă întorc din nou la karmoko Huon în timp ce ea se ridică graţios.

— Bun, spune ea cu hotărâre. Pentru a vă angaja în luptă, trebuie mai întâi să cunoaşteţi ipostazele. Ipostazele sunt poziţii de luptă; fiecare este o mică parte a dansului cu care vă veţi familiariza în curând. Dansul morţii.

Mijesc ochii. Cum o să ne ajute un dans să luptăm împotriva urlătorilor-morţii?

De cealaltă parte a mea, Adwapa pufneşte în barbă.

— Dansul morţii. O să murim cu asta.

O agrafă de păr se izbeşte în peretele din spatele ei,

iar sub ea e prins ceva. O bucată de carne, cu sânge auriu

încă picurând din ea. Adwapa se întoarce, o vede şi face ochii mari, şocată.

— Urechea mea! exclamă ea, ţinându-se de partea stângă a capului.

Jumătatea de sus a dispărut.

Karmoko Huon zâmbeşte uşor, rearanjându-şi şuviţele de păr care s-au desprins acum din celelalte agrafe. Pentru prima dată, în ochi are o privire de oţel, puterea ascunsă în spatele acelei faţade. întinde cu calm mâna spre Adwapa.

— Se pare că mi-am pierdut agrafa, neofită. Poţi să mi-o aduci?

Ţinându-se de urechea sângerândă, Adwapa scoate încet agrafa din perete, apoi, tremurând, i-o dă lui karmoko Huon. Karmoko zâmbeşte recunoscătoare şi îi face semn să se retragă. După ce Adwapa revine la locul ei, karmoko Huon se întoarce spre restul clasei.

— Continuăm?

— Da, karmoko, spunem noi repede, încă în stare de şoc.

Karmoko Huon încuviinţează şi se ridică în picioare.

— Acum vă voi arăta ipostaza întâi.

îşi înfige tălpile la distanţă una de alta şi îşi mută greutatea astfel încât este concentrată pe partea inferioară a corpului. Când desface braţele într-o mişcare graţioasă, dar precisă, cu o expresie severă pe faţă, în mine se cutremură ceva. Karmoko Huon îmi aminteşte de Mâini-Albe: frumoasă la exterior, ucigătoare la interior.

— în ipostaza Pământul Neclintit sunteţi centrate, sunteţi în cea mai puternică formă a voastră, spune ea. Sunteţi în poziţia ideală să atacaţi sau să fugiţi.

Are mişcări precise, dar fluide.

— Vă voi arăta.

Îl cheamă pe cel mai solid dintre cei doi jatu din spatele ei – o bestie mătăhăloasă –, apoi se înclină formal când acesta se apropie. Şi el se înclină repede, la rândul său.

Jatu lansează un atac, iar noi toate privim captivate. Cum va face faţă karmoko acestui atac direct? Spre surprinderea mea, karmoko Huon îl răstoarnă pe spate înainte ca el să poată măcar să o atingă, apoi îi răsuceşte încheietura într-un unghi ciudat.

— Cedez! Cedez! strigă jatu, cu ochii ieşindu-i din orbite de durere.

Karmoko ţâţâie, dar ochii îi sunt reci ca gheaţa.

— Prima lecţie, neofitelor: alaki nu cedează. Cuceriţi sau muriţi. Pentru o alaki – pentru orice războinic – moartea trebuie să fie un prieten cunoscut, un vechi partener pe care-l saluţi înainte de a păşi pe câmpul de luptă. Nu vă temeţi de ea, nu vă ascundeţi de ea. Acceptaţi-o, îmblânziţi-o după voia voastră. Din acest motiv le spunem întotdeauna comandantelor „Cele ce vor muri te salută", înainte de a porni în luptă.

O senzaţie stranie îmi cuprinde vintrele. Moartea trebuie să fie un prieten cunoscut... Nu-mi prea pot imagina cum vine asta.

Karmoko Huon eliberează în cele din urmă mâna lui jatu şi se înclină din nou în faţa lui.

— Mulţumirile mele pentru ajutor, spune ea cu glas blând.

Bărbatul cel zdravăn dă din cap îndurerat, apoi se îndepărtează şchiopătând.

Acum toate suntem tăcute şi încordate. Karmoko Huon se întoarce spre noi.

— Ştiţi de ce am ales să vă arăt această mişcare cu ajutorul lui, neofitelor? întreabă.

Noi scuturăm încet din cap.

— Pentru că am vrut să vă arăt că statura nu contează, explică ea. Niciun adversar nu este infailibil, oricât de mare ar fi. Poate că urlătorii-morţii sunt mai mari, dar, oricât de înspăimântători ar părea, oricât de intimidanţi ar fi, voi sunteţi la fel de puternice, la fel de iuţi, mai ales când intraţi în starea de luptă, pe care aţi simţit-o în dimineaţa asta când aţi alergat şi simţurile v-au devenit mai ascuţite, reflexele, mai agere. Vom explora acest lucru mai mult odată cu trecerea timpului. Deocamdată, să continuăm lecţia.

— Mişcaţi-vă fundurile leneşe, neofitelor!

Nu am nevoie de această atenţionare strigată agresiv. După două săptămâni şi jumătate, programul mi-a intrat în obişnuinţă de-acum, aşa că sunt deja spălată şi îmbrăcată când vine Jeneba să ne conducă în curte. Recruţii aşteaptă acolo, cu armurile din piele strălucind în lumina pâlpâitoare a torţelor.

Clipesc, uluită la vederea lor.

Nu i-am mai văzut pe niciunii dintre recruţi din ziua în care am fost făcuţi perechi în Sala Jor. I-am auzit antrenându-se, desigur, fiindcă vocile lor răzbăteau de dincolo de zid. Dar chiar şi în zilele lunare, când avem o întreagă după-amiază doar pentru noi înşine, nu ni s-au încrucişat drumurile – nu că m-aş fi aşteptat la asta. Spre deosebire de noi, ei sunt liberi să se ducă în oraş în ziua aceea, liberi să se întâlnească cu oamenii de dincolo de zidurile Warthu Bera, la fel şi asistentele şi matroanele. Singurii oameni care nu părăsesc niciodată Warthu Bera sunt alaki – nu că am avea voie să cutreierăm şi prin interiorul terenului de antrenament. M-am convins de

asta încercând să pătrund în Sala Registrelor în ultimele două zile lunare.

Asistentele şi matroanele păzesc constant coridoarele, gata să întâmpine orice alaki care se abate de la calea bătătorită cu capătul cu ghimpi al bastoanelor lor rungu. întocmai cum a spus Jeneba, neofitele nu au voie să intre în niciuna dintre zonele restricţionate până ce nu se sfârşesc primele trei săptămâni de când suntem aici.

Din fericire, aproape s-au încheiat.

Peste exact trei zile voi intra în Sala Registrelor. Atunci voi citi din Heraldica Umbrelor şi voi găsi răspunsul la întrebările care mă chinuie de când am ajuns pe acest teren de antrenament.

Aproape îmi pot închipui deja cum voi vedea numele mamei acolo, cum voi citi despre viaţa ei, despre faptele ei, cum voi afla despre abilităţile ei, precum şi despre ale mele.

Mă cuprinde nerăbdarea numai când mă gândesc la asta.

în timp ce savurez această senzaţie, doi ochi aurii îi întâlnesc pe ai mei din partea cealaltă a curţii. Mă încordez, tulburată, când Keita dă din cap spre mine, cu o expresie rece, ca prima dată când l-am întâlnit. Novicele ne îndrumă să unim rândurile, aşa că pornesc fără chef spre el, târşâindu-mi picioarele, recunoscătoare că părul mi-a crescut deja la lungimea de dinainte. Va trebui să-l tund din nou curând. Mă încurcă la antrenamente. Cele mai multe fete s-au obişnuit să şi-l reteze în fiecare dimineaţă, aşa cum fac novicele, iar altele, ca Adwapa, îşi poartă capetele rase complet.

După ce ajungem unul lângă altul, Keita dă din cap spre mine.

— Dimineaţa bună, Deka, murmură el.

— Dimineaţa bună, răspund, luptându-mă cu impulsul de a mă feri.

La fel ca înainte, mă simt încurcată când sunt în apropierea lui. Are ceva care îmi aduce aminte de Ionas şi de ce s-a întâmplat ultima dată când m-am apropiat de un băiat.

E la fel de înalt ca Ionas, iar asta nu e ceva obişnuit.

Mă forţez să-mi întorc atenţia spre partea din faţă a curţii, în timp ce karmoko Thandiwe înaintează, cu pielea de culoare brun-închis strălucind în contrast cu părul acoperit cu argilă. În dimineaţa asta poartă robe de un albastru întunecat şi o mască pictată în nuanţa cea mai închisă de onix. Toate celelalte karmoko din spatele ei şi căpitanul Kelechi poartă măşti asemănătoare, aşa cum fac întotdeauna când sunt bărbaţi în preajmă.

Nu le invidiez. Pot doar să-mi imaginez cât de nepractice ar fi măştile acelea în timpul antrenamentelor, cu toată sudoarea şi praful pe care trebuie să le suportăm.

— în ultimele două săptămâni şi jumătate, anunţă karmoko Thandiwe, aţi învăţat bazele vitezei, forţei, mânuirii armelor şi luptei. Astăzi veţi începe să vă antrenaţi în perechi/începând cu alergarea zilnică. Nu uitaţi, de acum înainte sunteţi parteneri şi trebuie să daţi socoteală de avantajele şi slăbiciunile celuilalt. Aţi înţeles?

— Da, karmoko, strig eu împreună cu celelalte fete.

îi face un semn cu capul lui Gazai, care păşeşte îna-

inte, însoţită de uruniul ei, un băiat subţire şi blond din provinciile de la miazănoapte.

— Haideţi, neofitelor, mişcaţi-vă fundurile! ordonă ea, pornind într-o alergare rapidă.

O urmez, ţinând pasul cu uşurinţă. în ultimele săptămâni, alergarea a devenit partea mea favorită a zilei. Observ deja cum aerul încetineşte în jurul meu în timp ce mă mişc mai iute pe deal în sus, muşchii mi se destind, simţurile mi se ascut. Intru în starea de luptă mult mai uşor decât prima dată când am sosit aici.

Mă întorc să mă uit la Britta, gata să stau de vorbă cu ea, ca întotdeauna, dar nu e aici, şi nici celelalte fete, acum, că mă uit mai bine. Toate sunt la poalele dealului, târşâindu-şi picioarele la cel puţin cinci paşi în urma recruţilor, cu toate că muşchii probabil le zvâcnesc spasmodic de la efortul de a alerga atât de încet. Fac exact ceea ce ar fi făcut în satele lor natale, rămân singure în urmă ca să nu-i sperie pe cei ce le-ar putea lua de nevastă, însă Warthu Bera nu este satul lor natal, iar aici sunt pericole mult mai mari decât să-i supere pe câţiva băieţi. Amintirea trupurilor neînsufleţite din zăpada din Irfut îmi trece prin minte şi îmi înfig unghiile în piele.

Ţâşnesc spre Britta şi celelalte fete, fără să-mi pese când recruţii se opresc şi mă privesc, uluiţi de viteza mea.

— Nu puteţi să încetiniţi pentru ei, zic eu. Trebuie să-i faceţi să ţină pasul cu voi.

— Deka, şopteşte Britta, aruncând o privire jenată spre recruţii care cască gura la noi. Nu poţi să-i laşi să te vadă aşa, în starea de luptă şi toate astea. O să-i sperii.

Celelalte fete din jurul ei dau din cap aprobator.

— Are dreptate, spune Katya.

— Să-i sperii?

Nu-mi vine să cred ce aud.

— Credeţi că suntem aici, învăţăm toate lucrurile astea noi, ne punem în pericol doar de amuzament? Dincolo de zidurile astea sunt urlătorii-morţii şi o să ne ucidă dacă nu învăţăm cum să luptăm împotriva lor. O să *murim* acolo.

Amintirile îmi bombardează mintea, bruşte şi violente. Aurul, sângele... îmi vine să vărs, aproape îi simt gustul picurându-mi în gură, aşa cum se întâmpla atunci.

— Ai murit vreodată, Katya? întreb eu.

— Păi, nu... clipeşte ea.

— Este agonie, mai rău decât orice ai simţit vreodată, iar dacă nu e moartea ta adevărată, te trezeşti cu groaza că se va întâmpla din nou. Apoi, după ce se întâmplă de mai multe ori, începi să-ţi doreşti o moarte adevărată – o moarte finală, doar ca să nu mai fii nevoită să...

Mă întrerup, copleşită de forţa emoţiilor. Lacrimile îmi înceţoşează privirea, iar câteva mi se rostogolesc din ochi înainte să le pot opri.

Trebuie să trag aer în piept, să mă liniştesc, ca să pot să mă uit din nou la prietenele mele, la celelalte neofite care se adună acum în spatele lor, cu ochii măriţi de groază. Majoritatea încă nu s-au confruntat cu moartea. Au venit din oraşe şi sate de pe lângă capitală şi au fost duse la Sala Jor imediat după Ritualuri. Ori de câte ori avem discuţii despre cum am ajuns la Warthu Bera, ele spun întotdeauna că le aşteptau deja cărăuşii în temple.

Ele nu au simţit niciodată răceala de gheaţă a unei săbii în timp ce îţi sfâşie carnea, nu au trebuit niciodată să îndure clipele acelea lungi şi înfiorătoare dinaintea uitării milostive.

Numai cele ca mine şi Belcalis – alaki care se aflau atât de departe de capitală, încât cărăuşii au avut nevoie

de luni întregi ca să ajungă la noi – au avut ghinionul de a fi supuse Mandatului de Moarte şi terorii care venea odată cu el. Dar amândouă am supravieţuit cumva. Spre deosebire de toate fetele care nu au trecut de primele două sau trei morţi, noi am supravieţuit amândouă.

Şi trebuie să cinstim acest lucru.

îmi alung amintirile inspirând adânc şi mă întorc spre celelalte fete.

— Toată viaţa ni s-a spus să ne facem mai mici, mai slabe decât bărbaţii. Asta ne învaţă înţelepciunile Veşnice: să fii fată înseamnă supunere eternă.

Aşa stăteau lucrurile în Irfut, eu acceptam întotdeauna totul fiindcă eram de părere că asta e voia lui Oyomo. A fost oare voia lui Oyomo ca satul să-mi întoarcă spatele, ca seniorii să mă dezmembreze ca să-mi poată vinde sângele? A fost voia Lui ca aceştia să-mi taie limba, să nu pot urla? Şi cum rămâne cu toate lucrurile din înţelepciunile Veşnice, cu regulile ce îţi interzic să alergi, să râzi prea tare, să te îmbraci într-un anumit fel – toate astea sunt voia Lui?

— Adevărul este că fetele trebuie să poarte măşti zâmbitoare, să se contorsioneze în tot soiul de poziţii ca să le facă altora pe plac, iar apoi, când vin urlătorii-morţii, fetele mor. *Mor*.

Mă uit de la o soră de sânge la alta.

— După cum văd eu lucrurile, acum toate avem de ales. Suntem fete sau suntem demoni? Vom muri sau vom supravieţui?

Am încercat cu disperare să-mi alung astfel de gânduri; ce mai contează că sunt aici, gata să înfrunt moartea încă o dată? Ce mai contează că toate suntem aici,

riscându-ne viaţa în slujba Oterei?

Celelalte fete se holbează la mine, cu ochii mari, cuprinşi de groază, dar eu rămân tăcută, lăsându-le să decidă singure.

Eu îmi cunosc deja răspunsul.

Nu voi muri aici, în locul acesta oribil. Nu voi muri înainte să descopăr adevărul despre mine. Voi supravieţui şi o voi face suficient de mult cât să părăsesc locul acesta, suficient cât să găsesc pe cineva care să mă iubească, să mă preţuiască aşa cum o preţuia pe Katya logodnicul ei. Trebuie doar să fiu curajoasă, măcar de data asta. Tot ce trebuie să fac este să fiu curajoasă, măcar de data asta.

Scot unul dintre acele cu care îmi e prinsă roba şi mi-l înfig în palmă.

Ustură, o durere ascuţită şi arzătoare, dar nici măcar nu tresar. Săptămânile petrecute aici m-au făcut deja mai dură, mi-au amorţit pielea. Aurul începe să picure, iar eu îl şterg pe piept, marcând locul în care m-ar fi tăiat în timpul Ritualului Purităţii. Sângele sclipeşte acolo, aurul blestemat pe care-l las acum să curgă pentru propria-mi cauză – nu pentru a altcuiva.

— Ce faci…, începe o fată, dar eu o ignor.

— Eu sunt demon, declar, şi voi supravieţui ca să-mi câştig iertarea şi o viaţă pentru mine.

— Şi eu.

Glasul lui Belcalis vine din spatele meu, iar când mă întorc, e acolo, ridicând şi ea palma sângerândă, cu o expresie în ochi care îmi spune că înţelege, că simte la fel ce simt şi eu.

— Sunt demon.

— Sunt demon, repetă gemenele, cu piepturile sclipind când îşi şterg de ele palmele

însângerate cu auriu.

Iar acum şi alte fete fac la fel.

Până şi Britta şi Katya, care au fost atât de îngrozite la început, vin la mine cu palmele însângerate.

— Sunt demon, spune Britta, ştergându-şi palma de piept.

Recruţii îşi şoptesc unii altora, nedumeriţi, alarmaţi de spectacolul acesta brusc şi sângeros, dar e prea târziu ca să mai opresc valul.

— Demon. Sunt demon, declară fiecare dintre fete, lăsându-şi sângele să curgă pentru a-şi afişa aurul din vene. Sângele despre care ni s-a spus atât timp că e blestemat. Sângele care ne leagă unele de altele.

Nu după mult timp, toate fetele s-au unit.

Cu sângele curgând.

Iar de data asta, când alergăm din nou, nu ne ţinem forţa în frâu.

în timp ce mă duc la micul dejun, o prezenţă nedorită se apropie şi merge în pas cu mine. Keita.

— A fost un discurs interesant, spune el. Fete de neam omenesc sau demoni. O cale isteaţă de a le motiva pe celelalte…

Mă opresc cu piciorul în aer, încercând să ignor ţipetele ascuţite, familiare care răsună în depărtare în timp ce ridic privirea spre el. Stăm lângă intrarea în cavernele unde sunt ţinuţi urlătorii-morţii, iar aceştia sunt agitaţi, ca întotdeauna.

— Un avertisment însă, zice el. Comandanţii s-ar putea să nu privească cu ochi buni pe oricare dintre voi care îşi acceptă originile cu prea mult drag, Deka.

Mă trece un fior de frică, dar respir adânc ca să scap de el. M-am săturat să-mi fie teamă.

— E o amenințare? întreb eu.
— Nu, un avertisment.
— Atunci îl voi lua în considerare.
Pe buze îi apare un zâmbet efemer, iar el se apropie de mine.
— Să știi că sunt ușurat.
— De ce? întreb eu, curioasă.
Ridică din umeri.
— Când ne-au făcut pereche, am crezut că ești prea delicată ca să fii soldat.
— Prea delicată? repet eu, surprinsă.
Nimeni nu m-a mai considerat delicată din clipa în care sângele mi-a curs auriu.
— Sunt alaki, îi amintesc.
— O fi adevărat, încuviințează Keita, dar nu toată lumea e făcută să ucidă urlătorii-morții.
— Tu ești?
Keita ridică din umeri.
— Mi se spune că mă pricep să-i extermin, spune el, simplu.
În privire i se citește convingerea absolută.
— Mă îngrijoram că nu ești făcută pentru asta, că o să fii o povară pe câmpul de luptă. Poate că am greșit, poate că o să fii în stare să faci față fricii, spune el.
Siguranța calmă din ochii lui mă irită, dar știu că mai bine nu o arăt.
În schimb, îi zâmbesc dulce.
— Să știi că și eu sunt ușurată.
— De ce?
— Mi-era teamă că ești prea frumușel ca să te murdărești pe mâini.

Cască ochii mirat, iar preţ de o clipă, colţurile buzelor i se ridică.

— Ei, bine, amândoi suntem plini de surprize, nu-i aşa? spune în timp ce se îndepărtează.

3

— Nu-mi vine să cred că am ajuns în sfârşit aici!

Britta chiţăie de entuziasm în timp ce ne plimbăm prin bibliotecă, sala întunecată şi cavernoasă de la ultimul etaj al Warthu Bera, însoţite de Katya, Belcalis şi cele două gemene. Cu fiecare pas, nerăbdarea îmi creşte tot mai mult. Peste doar câteva momente voi fi acolo, stând în faţa Heraldicii. Apoi voi citi din paginile sale, voi găsi în sfârşit răspunsurile la întrebările care mă chinuie din ziua în care am intrat pe terenul acesta de antrenament.

Cel puţin asta sper.

Dar se poate ca Heraldica să nu aibă răspunsuri şi atunci am irosit timpul tuturor venind aici. Poate că ar fi trebuit pur şi simplu să-mi adun curajul şi să discut cu matroana Nasra sau cu karmoko Thandiwe despre bănuielile mele. Ar fi fost mult mai uşor decât să trec pe lângă rafturile astea, cuprinsă totodată de groază şi entuziasm. Dar nu, matroana Nasra e urâcioasă, iar karmoko Thandiwe e mult prea înspăimântătoare ca să o abordez. Mai bine să fac asta cu prietenele mele.

Britta nu îmi observă îngândurarea şi continuă:

— Gândeşte-te doar, în câteva momente s-ar putea să ai toate răspunsurile pe care le cauţi.

— Sau s-ar putea să nu ai nimic, pufneşte Belcalis, pentru că ai făurit o întreagă farsă din nimic, iar faptul că noi suntem aici, în singura noastră după-amiază dintr-o zi lunară, chiar e o farsă.

Întotdeauna mă pot baza pe ea să dea glas fricilor mele cele mai adânci.

— Chiar trebuie să fii mereu un pârţopişat? ţâţâie Katya.

— Pârţopişat?

Adwapa se opreşte şi se uită la ea.

— Ai inventat acum cuvântul ăsta?

Britta zâmbeşte şi îi apar gropiţe în obraji.

— Da. Se cam potriveşte, nu credeţi? Are aşa, un...

— Am ajuns.

Katya dă din cap spre uşa grea din lemn din faţa noastră: intrarea în Sala Registrelor.

Isattu, asistenta cu pielea întunecată repartizată la dormitorul nostru comun, organizează pergamentele pe raftul de lângă intrare. Zâmbeşte când ne vede, iar zâmbetul îi e plin de veselie şi bunăvoinţă. Spre deosebire de majoritatea asistentelor şi a matroanelor, ea a fost repartizată imediat la Warthu Bera când a devenit slujnică la templu acum doi ani, aşa că şi-a păstrat bucuria care i-ar fi fost înăbuşită dacă ar fi trebuit să-i slujească pe preoţi.

— Ah, iată-vă, neofitelor, spune ea, descuind uşa. Pe aici. Vă reamintesc că nu aveţi voie să vorbiţi niciodată despre nimic din ceea ce citiţi în cartea asta, cu nicio persoană din exterior, sau veţi

primi pedeapsa cu moartea. Dacă faceţi aşa ceva, nu uitaţi că pereţii au mereu urechi, mai ales atunci când e vorba de Umbre...

Eu încuviinţez, încercând să alung fiorii pe care-i simt în timp ce ea ne conduce într-o încăpere mică şi circulară, în care lumina pătrunde prin acoperişul greu din sticlă. Pergamente tapetează rafturile prinse de pereţi, cu marginile învechite şi sfărâmicioase, de parcă s-ar afla aici de sute de ani. Flăcări pâlpâie în sfeşnice, iar în podea a fost sculptat un erebus. Însă nu aceasta este cea mai interesantă privelişte de aici. Ceea ce impresionează cu adevărat este marele piedestal din piatră din mijlocul încăperii sau, mai degrabă, cartea groasă, legată în piele, care se găseşte acolo.

Isattu se apropie de el şi deschide cartea.

— Ai spus că mama ta avea douăzeci şi cinci de ani când te-a născut?

încuviinţez din cap:

— Cele mai multe potenţiale Umbre sunt luate la antrenamente la vârsta de zece ani, explică ea, aşa că, dacă acum tu ai şaisprezece ani, mama ta ar fi intrat prima dată în Warthu Bera acum vreo treizeci şi unu de ani.

Răsfoieşte paginile până când o găseşte pe aceea pe care o caută.

— Poţi începe de aici. Umbrele sunt înşirate alfabetic în funcţie de an, iar fiecare înregistrare are câte două pagini, în regulă, atunci vă las.

Dând din cap, mă apropii de carte.

— Momentul adevărului… murmur eu, cu muşchii încordaţi.

— Momentul adevărului… îmi zâmbeşte Britta liniştitor.

Frunzăresc paginile, iar numele îmi zboară prin faţa ochilor – Aada, Analise, Binta, Katka, Nirmir, Tran...

Când ajung la U, încetinesc, iar inima îmi bubuie în

piept. Numele mamei era unul neobişnuit în Irfut, dar dacă aici, în Hemaira, e tocmai invers? Dacă sunt mai multe femei cu numele ei şi nu îmi pot da seama care este al său? Dar nu, fiecare Umbră are un simbol de identificare diferit. Ar trebui să fiu în stare să-l recunosc când îl văd.

Răsfoiesc în continuare până când, în sfârşit, ajung la ultimele nume. Ua, Uda, Ukami, Una, Uzad, Uzma. Mă opresc, răsfoiesc paginile înapoi, cu răsuflarea tăiată. Nu am văzut numele mamei. Răsfoiesc iar şi iar, dar, indiferent de câte ori întorc pagina, rezultatul este acelaşi.

— Nu e aici, şoptesc eu, iar lacrimile îmi împăienjenesc ochii. Nu e aici.

Mă duc într-un colţ şi mă prăbuşesc pe podea, înfrântă.

În toate săptămânile acestea mi-am imaginat că voi găsi numele mamei, că voi primi răspunsuri la toate întrebările mele legate de ceea ce a fost ea, de ceea ce sunt eu. Dar nu există răspunsuri, pentru că ea nu a fost niciodată aici. Mi-am creat o întreagă fantezie în minte ca să-mi distrag atenţia de la faptul că sunt doar o...

— Deka, uite! E aici!

Ridic instantaneu capul când Britta mă strigă plină de entuziasm. Stă lângă carte, arătând spre o pagină. Nici nu am observat că s-a dus acolo.

— Am găsit-o! A ajuns aici cu un an mai devreme decât a crezut Isattu.

— Ce? exclam eu, sărind în picioare.

— „Umu din Punthun, nouă ani, pielea cafeniu-închis, ochii negri, părul castaniu scurt, însemne specifice tribului Othemne, două pe fiecare

obraz. Simbol de identificare: colier de aur, inscripţionat cu erebus.”

Deodată uit să respir.

— Ea e… zic eu răguşit, cu ochii pârjoliţi de lacrimi, în timp ce mă uit în jos, la înregistrarea lungă de numai un paragraf. A fost aici. A fost o Umbră…

Confirmarea a tot ceea ce am bănuit e prea mult pentru mine şi încep să plâng, iar lacrimi mari mi se rostogolesc pe obraji.

— Oh, Deka, spune Britta, îmbrăţişându-mă.

în timp ce ea mă ţine în braţe, Katya citeşte mai departe.

— „Retrasă după cincisprezece ani de slujbă din motive personale.”

Apoi se opreşte.

— Ce mai scrie? o îndemn eu.

Katya sutură din cap.

— Asta e tot.

Asta e tot? Mă încrunt.

— N-are cum să fie tot. Dar cum era ea? Ce a studiat, avea oare caracteristici speciale?

— Caracteristici speciale? se încruntă Katya. Nu, doar atât scrie.

— Dă-mi să văd.

Mă smulg din braţele Brittei şi mă uit în carte, iar pieptul mi se strânge şi mai tare când văd că e exact aşa cum a spus Katya. Nu scrie nimic altceva. Nicio menţiune despre abilităţile ei, nicio notă suplimentară, nimic.

Pieptul mi se strânge din nou. Cum rămâne cu furnicăturile, abilitatea de a simţi urlătorii-morţii? Cum rămâne cu felul în care mi se transformă văzul şi glasul când sunt în preajma acestor monştri? Am crezut că Heraldica va avea răspunsuri, dar aici nu e nimic, nimic

care să mă ajute vreun pic.

Sunt fix acolo unde eram la început şi, mai rău, primele mele lecţii cu urlătorii-morţii vor avea loc peste doar câteva săptămâni.

În timp ce mă îndrept spre sala armelor mai târziu în seara aceea sunt într-o asemenea stare, încât nici nu remarc mirosul de sânge din aer. E nevoie de un urlet – jalnic şi mult prea omenesc – ca să-mi aduc înapoi gândurile la clipa prezentă. Britta şi cu mine ne uităm una la alta, cu ochii mari în întunericul tot mai dens. Amândouă ştim ce înseamnă urletul acela. Probabil s-a întors un nou detaşament de raid de la hotarul Hemairei fără să-şi ucidă norma de urlători-ai-morţii. Novicele care nu şi-au făcut norma sunt jupuite.

Am surprins asta de multe ori în ultimele săptămâni: matroana Nasra descojind pielea de pe spinarea novicelor la fel de uşor cum ar decoji o chitră. Am văzut sângele auriu picurând, am auzit ţipetele jalnice ale fetelor suficient de ghinioniste cât să fie pedepsite, iar apoi tăcerea, tăcerea aceea îngrozitoare, îngrozitoare.

„Suferinţa face demonii mai puternici", explică întotdeauna matroana, având pe buze un zâmbet macabru. Dacă aşa stau lucrurile, toate alaki din Warthu Bera probabil s-au călit precum oţelul.

Alt urlet spintecă aerul, iar pumnii mi se strâng singuri şi pielea de pe ei se întinde atât de tare, încât mi se pare că se va rupe. Mai întâi, puţinele informaţii despre mama în Heraldică, iar acum asta. Ce mai trebuie să îndur înainte ca ziua asta mizerabilă să se încheie?

— Nu asculta, spune Keita, uitându-se la mine în timp ce merge înainte, cu un mănunchi de atika din lemn – săbiile noastre lungi şi plate de antrenament – în mână.

El şi doi dintre ceilalţi uruni ne ajută să le ducem înapoi în sala armelor înainte să se întoarcă la cazărmile lor.

— Alungă-l în fundul minţii.

Cuvintele lui mă fac să fierb mânie. Cu toate că am ajuns la un armistiţiu incomod, Keita nu este prietenul meu. Foarte puţini dintre băieţi sunt. După ce s-a întâmplat la alergări, sunt precauţi în privinţa mea şi a celorlalte fete, înfricoşaţi de puterea noastră. Acum ştiu ce forţă extraordinară avem spre deosebire de ei, forţă care nu va face decât să crească în continuare.

— Uşor de zis, răspund eu, întorcându-mă spre el. Nu voi sunteţi jupuiţi.

— Nu noi suntem cei care ne putem regenera, pufneşte Acalan, uruniul lui Belcalis.

E un băiat înalt şi robust din provinciile de la miază-noapte, cu o privire pioasă care îmi aminteşte de seniorul Durkas când se simte deosebit de cucernic.

— Chiar şi dacă ar fi aşa, i-o întoarce Britta, ceea ce sigur că nu e, voi tot n-aţi fi pedepsiţi şi ştiţi asta.

— E adevărat, aprobă Katya. Niciodată nu-i pedepsesc pe băieţi. Nici măcar când fetele mor.

— Dar Oyomo le interzice recruţilor să vadă ce înseamnă nesfârşitul, adaug eu. Atunci fiecare fată din detaşamentul de raid e jupuită.

— Şi ce, acum vreţi să sângerăm cu toţii? întreabă Acalan, dispreţuitor. Vreţi să suferim ca...

— Hai să nu ne certăm, intervine iute Surem, uruniul lui Katya, în maniera sa calmă şi blândă.

El e băiatul cu care am crezut odată că am făcut pereche, apuseanul zâmbitor şi tatuat.

— Aproape am ajuns la sala armelor. Hai să...

Eu nu-l mai ascult. Simt pe piele o furnicătură bruscă şi durează doar o secundă să recunosc cauza. Urlătorii-morţii... dar nu cei din cavernele de sub Warthu Bera. Cu inima bubuind, îmi urmăresc simţurile până la zidul de lângă noi, unde zăresc iute patru siluete şocant de familiare, care se strecoară pe pietre în jos, cu blana albă sclipind prin ceţurile care le învăluie corpurile.

Săltători: urlătorii-morţii care sar pe victimele lor şi le sfâşie cu ghearele şi colţii. Chiar sunt pe pereţi, aşa cum am fost avertizaţi de atâtea ori că s-ar putea să fie. Ceilalţi se pare că nu i-au observat încă.

Aceşti urlători-ai-morţii sunt mult mai mari decât cei pe care îi folosesc novicele pentru antrenamentele de luptă; corpurile lor sunt musculoase şi sănătoase, ochii alerţi în întuneric. Deci asta e diferenţa dintre urlătorii-morţii cei captivi şi cei liberi. Aproape uitasem, dar acum mi se ascute vederea, aşa că pot să-i văd mai clar, iar urechile mele înăbuşă toate celelalte sunete, astfel încât să le pot auzi paşii izolaţi. Deja intru în starea de luptă, întocmai cum ne-a învăţat karmoko Huon. Nu am nevoie de o alergare ca să o stimulez, ci creşte în mine din instinct.

Las jos celelalte atika pe care le duc în mână, şi o fac încet, astfel încât să nu atrag atenţia urlătorilor-morţii, conştientă că privirea lui Keita e aţintită deja spre mine. Este prima dată când îl văd atât de atent în afara antrenamentelor de luptă. Poate că şi el îi simte, simte frigul ceţurilor lor care se apropie acum tiptil de noi.

— Ce e? şopteşte.

Arunc o privire spre zid.

— Urlători-ai-morţii, patru pe zidul de la apus, numai săltători uriaşi.

Toată lumea se încordează, alarmată, dar eu calculez repede şansele. Noi suntem şase, iar ei sunt patru. E însă nevoie de trei până la patru fete ca să dărâme un urlător-al-morţii în timpul unui raid. Şi de obicei fetele acelea au săbii adevărate.

— Suntem în inferioritate, şopteşte Britta. Trebuie să fugim în Sala Mare şi să dăm alarma.

Keita încuviinţează, cu ochii mijiţi în întuneric, încercând să-i distingă. Precum ceilalţi băieţi, nu vede la fel de bine în întuneric ca noi, alaki.

— Fiţi atenţi, zice el, întorcându-se spre ceilalţi, toţi încordaţi şi rigizi acum, după ce le-am spus. Eu nu-i văd, aşa că ne luăm după Deka. Şi o facem în linişte.

— Dar... începe Acalan, pe un ton infatuat.

Keita îl întrerupe sever.

— Noi suntem singurii de aici şi nu avem arme adevărate şi nici coifuri care să ne apere de urletele lor. După Deka, repetă el, dând din cap spre mine.

Mă uit spre urlătorii-morţii. Primul săltător tocmai păşeşte pe podea. Când observă că mă uit, ridică privirea, iar ochii săi îi întâlnesc pe ai mei. Au o expresie anume, o inteligenţă prădătoare. Deschide gura.

— ACUM! strig eu, pornind pe cărare.

Pe lângă mine trece ceva ca o ceaţă, Katya deschizând deja drumul, cu ochii mari de groază.

— URLĂTORII-MORŢII! strigă ea, iar panica o face să uite de instrucţiunile lui Keita.

URLĂTORII-MORŢII ATAC...

O formă masivă de culoare albă se izbeşte în ea, trimiţând-o de-a rostogolul în tufişuri. Urlătorul-morţii se duce după ea, dar Surem îl blochează imediat, cu atika

scoasă. Urlătorul-morţii şuieră ceva spre el, dezvelindu-şi enervat colţii şi ghearele.

— LA NAIBA, KATYA! mârâie Keita, ţâşnind spre ea.

Şi eu fac la fel, şocată să văd că ceilalţi trei urlători-ai-morţii se despart în spatele nostru pentru a deturna novicele şi recruţii care fug acum să răspundă chemării lui Katya. *De ce nu urlă,* mă întreb. Noi suntem cel mai aproape de ei, de ce nu încearcă să ne atace?

Abia am timp să mă gândesc la asta înainte ca urlătorul-morţii din faţa lui Katya să se mişte, zgâriind cu ghearele şi spintecând cu uşurinţă sabia de lemn a lui Surem. Băiatul scânceşte în timp ce arma i se frânge în mâini. Urlătorul-morţii ridică din nou ghearele, gata să dea lovitura de graţie, dar Katya sare în sus, împingându-l din calea ei şi ţâşnind înapoi.

Preţ de o clipă, sunt convinsă că e în siguranţă, convinsă că a scăpat de ghearele acelea. E una dintre fetele cele mai rapide din Warthu Bera, la urma urmei. Dar apoi aud trosnetul respingător al oaselor şi văd ghearele care îi ies prin piept.

— Oh! exclamă ea, făcând ochii mari de uimire.

Şira spinării i se rupe, scoasă de ghearele urlătorului-morţii.

Timpul pare să rămână suspendat, tot corpul parcă mi-e prins în chihlimbar, în timp ce o privesc pe Katya cum sângerează din gaura aceea uriaşă pe care o are în spinare. De acolo ţâşneşte un albastru straniu, o nuanţă pe care n-am mai văzut-o niciodată. Corpul îi tresare o dată, de două ori, apoi rămâne nemişcat. Ştiu, fără să fie nevoie să întreb, că s-a dus. Nu mai există luciul

auriu al unei aproape-morţi, pentru ea nu mai există somnul aurit.

— Katya... şoptesc eu, iar pieptul mi se dezumflă şi groaza îmi face membrele ca de plumb.

Mă întorc spre urlătorul-morţii, care rămâne pe loc, privind-o. Aproape că pare... surprins. Şocat că a ucis-o atât de uşor. Un sentiment profund creşte din adâncuri, un vulcan încălzit care îmi preface sângele în foc şi răsuflarea în cenuşă.

— PLEACĂ DE LÂNGĂ EA, BESTIE! urlu eu, iar cuvintele îmi erup de pe buze.

Acum vocea mea e puternică şi stratificată când repet:

— PLEACĂ DE LÂNGĂ EA!

Tot corpul urlătorului-morţii devine imediat rigid, iar ochii i se învârt în cap. Se îndepărtează clătinându-se, smucind din membre de parcă ar fi legate cu sfori. Adwapa şi Asha se năpustesc asupra spaţiului pe care l-a eliberat, ridicând iute trupul lui Katya. În clipa în care fac acest lucru, mă copleşeşte epuizarea, un val de oboseală care înăbuşă totul în jurul meu, amorţindu-mi simţurile. Nu mai văd decât străfulgerări de imagini: ceilalţi urlători-ai-morţii care îl apucă pe cel ce se clatină şi apoi fug la loc pe zid, în direcţia din care au venit, Adwapa care aşază cu blândeţe trupul lui Katya pe pământ, în timp ce novicele şi karmoko sosesc în sfârşit, Surem care se duce glonţ lângă Katya, cu lacrimi în ochi.

Karmoko Thandiwe le face un gest novicelor să tragă trupul lui Katya de lângă el.

— Cine a dat alarma iniţială? întreabă, privind în jur.

— Deka, răspunde Britta. Apoi... Katya.

Se opreşte, iar vocea i se frânge.

Eu o ignor, cu ochii pironiţi pe trupul neînsufleţit al lui Katya, pe albastrul acela îngrozitor care i se prelinge

din şira spinării. Acum doar câteva clipe se năpustea în faţa mea, cu părul lung şi roşu strălucind în întuneric... iar acum... acum... îmi cedează tot corpul, dintr-odată incapabil să-şi mai susţină propria greutate.

Chiar şi după aproape o lună petrecută aici – o lună în care am văzut cel puţin un cadavru de alaki după fiecare raid – tot nu înţelegeam cât de uşor putem muri. La urma urmei, acelea erau novice, fete mai mari, foarte îndepărtate de mine şi prietenele mele. Dar Katya... cum a putut să cedeze atât de uşor? Cum au putut s-o nimerească ghearele urlătorului-morţii din prima? în timp ce lacrimile îmi curg nestăvilite şi oboseala îmi îngreunează membrele, cineva pocneşte din degete, forţându-mă să mă uit în sus.

Este karmoko Thandiwe, încruntându-se în timp ce mă priveşte.

— Ochii tăi, Deka, murmură ea, curioasă. Ce s-a întâmplat cu ochii tăi...

Este ultimul lucru pe care îl aud înainte ca întunericul să se întindă şi să mă învăluie.

— Am văzut ce-ai făcut aseară.

Vocea lui Keita este o şoaptă nedorită în urechea mea.

3

E seară şi suntem la lac, îndeplinind ritualurile funerare ale lui Katya. Alaki nu pot fi înmormântate în pământ, aşa că o incinerăm pe apă, într-o bărcuţă pe care am transformat-o în rug funerar. În lipsa unui însoţitor bărbat, Surem este responsabil de ritualuri şi citeşte solemn din înţelepciunile Veşnice. Va părăsi Hemaira în clipa în care ritualurile funerare se vor încheia, întorcându-se acasă, în provinciile apusene. Nu suportă gândul că ar putea fi martor la morţile altor camarazi.

Nu îl învinovăţesc. Dacă aş avea de ales, şi eu aş pleca. Nu contează că mama a fost odată aici, că încă există întrebări la care am nevoie de răspunsuri. Vreau să scap din locul acesta, vreau să fug undeva departe. Dar sunt legată de zidurile astea, la fel cum a fost şi Katya.

Pielea ei este de violetul intens al cerului de vară, iar buclele ei lungi şi roşii se desprind în bucăţi mărunte în timp ce flăcările pâlpâie deasupra lor. Nu şi-a tuns niciodată părul după prima zi aici, nici măcar când o

deranja la antrenamente. Am crezut mereu că matroanele o vor pedepsi pentru asta, dar nu au făcut-o niciodată. Miroase a mere în timp ce arde – merele mari şi roşii din provinciile de la miazănoapte despre care mi-a spus odată că îi plac foarte mult. Nu ştiu dacă e sau nu idealism, dar alungă izul metalic de sânge din nări, amintirea persistentă a şirei spinării sale frânte, privirea din ochii urlătorului-morţii când i-am vorbit – aceeaşi privire pe care am văzut-o în ochii urlătorului-morţii din Irfut.

Inspir mirosul ca să alung gândul înfiorător înainte să mă întorc spre Keita.

— Ce vrei să spui? murmur eu.

Sunt atât de amorţită acum, încât nici măcar nu mă tem de bănuielile lui Keita sau de faptul că probabil şi karmoko Thandiwe intuieşte ceva. Ce fel de viaţă am ales, în care oamenii mor atât de uşor? în care prietenii mor atât de uşor?

Una mult mai bună decât ce aveai înainte... îmi înăbuş gândul zadarnic. Nu vreau să gândesc practic acum, nu vreau să mă gândesc la ce s-a întâmplat ieri, când urlătorul-morţii s-a oprit deasupra lui Katya, iar eu am vorbit...

Keita vine mai aproape.

— N-o să spun nimănui, zice el. Şi, dacă ajută cu ceva, cred că nici karmoko Thandiwe n-o să spună.

Asigurarea asta nu reuşeşte deloc să-mi estompeze nervozitatea care mă împresoară.

— Ce vrei, mai exact? întreb eu, ridicând privirea.

Dacă m-a învăţat un lucru faptul că sunt aici, în

prezența constantă a urlătorilor-morții, acel lucru este că Britta avea dreptate: darul meu este valoros, ceea ce înseamnă că alți oameni vor face lucruri îngrozitoare ca să pună mâna pe el. *Pe mine*.

O amintire a pivniţei îmi pâlpâie în minte: sânge auriu pe podea, seniorii apropiindu-se, cu găleţile în mână. O alung, aştept să-mi răspundă Keita.

Durează o clipă până să o facă.

— Acelaşi lucru pe care-l vreau de la toată lumea, zice el, iar în ochi i se citeşte hotărârea. Să mă ajute să stârpesc urlătorii-morţii.

— Ce legătură are asta cu mine?

— Nu încerca să mă păcăleşti, Deka. Orice ai făcut aseară, pare că ar fi util. Cred că ar trebui să explorăm acest lucru, în secret, desigur.

Aproape îmi vine să râd de ironia situaţiei. Acum doar câteva săptămâni, Britta mi-a sugerat acelaşi lucru. Mă forţez să fiu atentă în timp ce el continuă:

— Comandanţii mei nu cred că ar avea o părere prea bună despre asta, cu atât mai puţin preoţii.

Ultimul cuvânt, *preoţii*, îmi sporeşte agitaţia, iar amintirea aceea îmi vine iar în cap; mâna seniorului Durkas, în care ţine un cuţit. Respir adânc ca să mă liniştesc.

— De ce aş avea încredere în tine? Dacă ai văzut ce bănuieşti că ai văzut, de ce să cred că nu mă vei trăda preoţilor sau comandanţilor tăi?

Ridică din umeri, iar ochii lui aurii îi întâlnesc pe ai mei.

— Avem monştri la porţile oraşului, cu urlete care îţi pot face timpanul să explodeze şi cu gheare care pot spinteca trupuri mai uşor decât trece un cuţit prin unt. Nu vrei răzbunare?

Acum are o privire plină de amărăciune. Nu vorbeşte doar despre mine, ci şi despre el, poate chiar şi despre ceilalţi uruni.

— N-ai obosit să pierzi oameni în favoarea lor? Să pierzi mereu în favoarea lor...

Mă trezesc că dau din cap aprobator, iar furia fierbe dintr-odată în mine. în cap îmi gonesc alte imagini: atacul asupra satului, toate cadavrele acelea care zăceau în zăpadă, apoi pivnița, sângele auriu care se aduna pe podea și, în cele din urmă, Katya, căreia îi ieșeau gheare prin piept.

Urlătorii-morții mi-au luat deja tot ce aveam. Ce o să-i mai las să ia? Știu că pot să le ordon, că pot să-i forțez să-mi facă pe voie. Trebuie să învăț mai multe despre abilitatea mea. Trebuie să folosesc orice o fi lucrul acesta din mine ca să mă răzbun pe monștrii aceia. Ca să o răzbun pe Katya.

— Am obosit, șoptesc eu, gândindu-mă deodată la tot ce am pierdut.

Mama, tata, viața mea din Irfut. Mă gândesc la Katya, care nu voia decât să se întoarcă acasă, să-i fie nevastă lui Rian, să aibă o familie.

— Am obosit tare, tare rău.

— Și eu, încuviințează Keita, și de-asta o să-ți jur cu bucurie credință, o să te apăr cu viața mea, dacă ce am văzut că ai făcut ne poate ajuta să ucidem mai mulți.

în timp ce ridic ochii spre el, mirată de declarația asta înflăcărată, îmi întinde mâna dreaptă.

— Vorbesc serios. Parteneri – cu adevărat, de data asta?

Mă uit lung la mâna întinsă, iar nedumerirea îmi crește. Niciun bărbat nu mi-a mai oferit mâna până acum, de parcă am fi egali, dar asta este exact ceea ce face Keita. Poate chiar vorbește serios în tot ce spune.

Sau poate că e o păcăleală, una care mi-ar putea pune capăt vieții. În orice caz, are deja bănuielile lui legate de mine.

Poate e mai bine să mă aliez cu el, să-l urmăresc ca să-i descopăr orice slăbiciuni i-aş putea exploata. Un pact cu diavolul, cu siguranţă, dar ce nu este aşa ceva în viaţa asta a noastră?

Îi iau mâna, minunându-mă de cât de ciudat arată lângă a mea. Piele lângă poleială de aur, cafeniu lângă auriu.

— Parteneri – cu adevărat, spun.

De data asta, Keita mă strânge de mână înainte să-i dea drumul. Mi se taie răsuflarea, cu toate că nu ştiu de ce. Poate e de la oboseală.

— Vezi vreo schimbare? întreabă Keita, iar vocea îi răsună între pereţii umezi şi întunecaţi.

3

Este dimineaţă devreme şi suntem în cavernele de sub Warthu Bera, folosind puţinele minute libere pe care le avem între lecţii pentru a ne testa teoria legată de abilitatea mea. Celelalte fete sunt în sala de lecţii a lui karmoko Huon, încă îşi strâng lucrurile după antrenamentul de luptă. Le-am avertizat să se ţină departe până când voi fi mai sigură în privinţa lui Keita. încă nu ştiu bine care îi sunt motivele. în timp ce el stă de pază la capătul coridorului, eu mă uit în gol la o găleată cu apă, iar pielea mă furnică teribil. Urlătorii-morţii sunt închişi în cuşti în caverna alăturată, iar mârâielile lor înăbuşite îmi fac sângele să-mi curgă mai repede prin vene, laolaltă cu ceaţa care se adună acum în jurul meu. Monştrii o secretă ori de câte ori sunt agitaţi, iar aici, jos, sunt mereu agitaţi.

îmi cercetez reflexia, apoi oftez. Ochii mei sunt în continuare la fel de şterşi şi de cenuşii ca acum zece minute.

— Nicio diferenţă, îi spun lui Keita.

Iau găleata să o golesc, apoi mă opresc şi mă gândesc.

— Dacă mă duc mai aproape?

— Ce? Nu, nu poartă căluş...

— Tu stai acolo de pază, îl întrerup, îndepărtându-mă în grabă.

Următoarea cavernă a fost scobită pentru a servi drept staul improvizat, având cuşti pe fiecare latură. Luminile pâlpâie slab în sfeşnicele de pe perete, iluminând stuful de pe podea, lanţurile care leagă ocupantul monstruos al fiecărei celule. Urlătorii-morţii devin mai agresivi când se află în aceeaşi cuşcă, aşa că sunt separaţi de către karmoko. Aici sunt vreo douăzeci în total, cea mai mare parte a urlătorilor-morţii de la Warthu Bera. încă vreo zece sunt ţinuţi în celelalte caverne. Pielea mă furnică mai tare, bătăile inimii mi se înteţesc pe măsură ce mă apropii de ei. Cei de aici nu au căluş, aşa că un singur urlet de-ale lor mi-ar putea aduce sfârşitul.

Dar nu, nu este adevărat. îmi amintesc cum a fost în Irfut, cum tuturor le sângerau urechile în timp ce numai eu puteam rămâne în picioare. A fost la fel şi când a murit Katya. Am auzit urletele, le-am simţit puterea, dar nu am fost afectată de ele aşa cum au fost ceilalţi. Trebuie doar să mă concentrez asupra respiraţiei, să-mi ţin mintea ancorată în prezent, aşa cum m-a învăţat karmoko Huon. O să fie bine.

Trăgând adânc aer în piept ca să-mi adun forţele, pornesc prin centrul cavernelor, conştientă de sclipirea ochilor negri prădători, de zăngănitul lanţurilor, în timp ce trupurile masive se întind în colţuri. Izul greoi şi înţepător care învăluie cavernele se înteţeşte, împreună cu un miros mai vag, greţos

de dulceag, pe care nu-l pot identifica. Ignor mormăielile înăbuşite, în vreme ce mă cuprinde frica, şi mă duc spre cuşca din mijloc, cea mai

mare. Se aude un şuierat discret în timp ce ocupantul acesteia se înalţă încet şi recunosc proeminenţele distinctive, ca nişte spini argintii, de pe spinarea lui, din prima seară petrecută la Warthu Bera. Când înaintează clătinându-se, iar corpul său masiv scânteiază în lumina slabă, mi se usucă gura.

Rattle, şeful tuturor urlătorilor-morţii de aici.

Căpetenia lor.

Mă uit în sus la el, la ochii aceia care sclipesc de ură îndreptată împotriva mea.

— Haide, urlă, şoptesc eu. Vreau să urli.

Ceva s-a aprins în mine, un sentiment întunecat şi brusc pe care aproape l-aş numi furie, doar că este străpuns ca o lamă de altă emoţie: mâhnire. Mă gândesc la Katya, mă gândesc la ghearele acelea care i-au sfâşiat trupul şi mă apropii mai mult. Acum sunt conştientă şi de ceilalţi urlători-ai-morţii care se foiesc în jurul meu: săltători albi, cu braţe lungi care le permit să se caţăre pe zăbrelele cuştilor cu uşurinţă, lucrătorii înalţi din colţuri, care scot sunete ca nişte ciripeli. Karmoko Thandiwe ne-a învăţat cum să-i clasificăm pe toţi, cum să le înţelegem slăbiciunile şi puterile.

îi ignor şi mă concentrez asupra lui Rattle.

Ştiu din avertismentele date de karmoko că el le ordonă celorlalţi urlători-ai-morţii de aici. Urlătorii-morţii sunt animale de haită, întotdeauna au o căpetenie care să-i conducă. Poate că le lipseşte inteligenţa omenească, dar asta nu înseamnă că nu sunt deştepţi.

— De ce nu faci nimic? îl întreb în timp ce el mârâie încet în întuneric.

Nu se mişcă deloc, nu se întinde să mă atace. La

fel şi ceilalţi urlători-ai-morţii, toţi zumzăie întruna
în timp

ce ne privesc. De ce nu atacă? De ce nu se luptă cu mine? Aproape ai zice că sunt mai înceţi cumva, decât cei care au ucis-o pe Katya sau chiar decât cei din Irfut. Lipsa lor de agresivitate mă înfurie.

— Ce-i în neregulă cu tine? şuier, uitându-mă urât la Rattle.

Dintr-odată, nu-mi mai pasă că sunt atât de aproape de cuşca lui, încât ar putea să întindă un braţ şi să-mi scoată măruntaiele, nu-mi pasă că matroanele care se ocupă de urlătorii-morţii m-ar putea descoperi aici şi mi-ar da o bătaie pentru insolenţa mea. Nu mă pot gândi decât la Katya, la privirea aceea din ochii ei. Frică.

— Urlă! mă enervez eu. Ameninţă-mă. FĂ CEVA.

Dar nu face nimic.

Sunetul acela ca un ţăcănit se înalţă, el şi ceilalţi urlători-ai-morţii ţăcăne unii la alţii, iar vocile lor devin din ce în ce mai puternice până când...

— Deka!

Strigătul lui Keita vine parcă de foarte departe.

— Deka, trebuie să mergem, sună tobele.

Răsuflu adânc. Mă uit în jos la găleata cu apă, deloc surprinsă să văd că ochii mei sunt neschimbaţi.

Golesc găleata într-un jgheab din apropiere, apoi inspir ca să-mi vin în fire.

— Vin, strig eu în cele din urmă, în timp ce ies din cavernă.

Urlătorii-morţii continuă să ţăcăne după ce plec.

Ies şi-l găsesc pe Keita aşteptându-mă pe culoarul de legătură, cu o privire îngrijorată. Simt că mă cuprinde enervarea. Nu ştiu de ce se preface că

îi pasă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă. Eşti bine? Au urlat?

Scutur din cap.

— Nu s-a întâmplat nimic. Iar ochii nu mi s-au schimbat, cel puţin, nu i-am văzut schimbaţi în reflexia din apă.

Dă din cap.

— Mda, dezamăgitor, murmură el.

Mergem pe culoar, fiecare pierdut în gândurile sale, până când ceva se mişcă în întuneric. Este Gazai, stând la intrarea cavernei alăturate, cea pe care ne-a deschis-o matroana Nasra cu două luni în urmă. Este clasa în care învăţăm strategie de luptă, clasa în care învăţăm cum să desfăşurăm raiduri şi cum să luptăm eficient în campanie.

— Neofită Deka, spune ea. Vei rămâne după lecţie. Karmoko Thandiwe vrea să discute ceva cu tine.

Anunţul acesta îmi trimite un şiroi de sudoare pe spinare în jos. Karmoko vrea să mă întrebe ce s-a întâmplat în seara aceea cu Katya?

Mă forţez să alung teama şi dau din cap respectuos înspre Gazai.

— Mulţumesc că m-ai informat, cinstită soră mai mare de sânge, murmur eu.

Satisfăcută, intră în caverna principală, iar eu şi Keita o urmăm. Muşchii mi se încordează şi simţurile îmi intră în alertă când o remarc pe karmoko Thandiwe stând în centru şi pe celelalte neofite şi pe urunii lor aşezându-se deja la pupitrele din lemn în faţa ei. Lecţia urmează să înceapă.

Te rog, nu mă întreba ce s-a întâmplat cu urlătorii-morţii, te rog, nu mă întreba ce s-a întâmplat cu urlătorii-morţii, mă rog eu cu disperare în timp ce Keita şi cu mine ne alăturăm celorlalţi.

Din fericire, karmoko Thandiwe nici măcar nu pare să mă observe când se apropie de pupitrele din față, cu

un pergament în mână. îl întoarce spre noi, arătându-ne un desen, unul care stârneşte mereu fiori de teamă în mine.

— Aţi auzit cu toţii de Aurite, strămoaşele diabolice ale alaki, spune ea.

Eu dau din cap aprobator, privind fără chef fiinţele monstruoase, cu vene de aur, reprezentate pe pergament. Sunt patru: una atât de albă, încât străluceşte, alta cafenie, cu o burtă umflată şi sâni proeminenţi, a treia roşie, cu aripi solzoase ca de dragon, iar a patra, amorfă şi întunecată ca o pată de cerneală. Vederea lor mă umple de nelinişte. Când mă gândesc că sunt descendenta lor, a unor fiinţe atât de înfricoşătoare... Poate că m-am obişnuit cu gândul că sunt alaki, însă astfel de aduceri-aminte încă mă tulbură.

Alung gândul acesta când karmoko Thandiwe îi întinde pergamentul neofitei aflate cel mai aproape de ea, o fată scundă, cu ochi de căprioară, pe nume Mehrut, venită din provinciile de la miazăzi.

— Astăzi veţi începe să învăţaţi despre moştenirea demonică pe care v-au lăsat-o Auritele şi cum să o controlaţi împotriva urlătorilor-morţii, spune ea. Deschideţi-vă pergamentele la secţiunea a treia. Să începem.

Când se încheie lecţia, rămân pe scaun, iar neliniştea mea creşte. Ce vrea karmoko Thandiwe de la mine? Sunt atât de încordată, încât tot ce ne-a învăţat despre fiziologia alaki a dispărut, ivindu-se în schimb o mie de scenarii îngrozitoare în care sunt prezente bastoane rungu însângerate şi întrebări despre adevărata mea natură. Simt că mi-e din ce în

ce mai teamă până ce Keita se apropie de

mine şi îmi pune o mână pe umăr. Tremur de la căldura sa surprinzătoare, iar gândurile mi se liniştesc brusc.

— în cazul în care karmoko Thandiwe ar fi vrut să te raporteze la jatu, ar fi făcut-o deja, spune el încet, aşa că aminteşte-ţi asta înainte să intri în panică.

Nu ştiu cum şi-a dat seama ce simt.

— O să ţin minte, şoptesc.

El încuviinţează din cap, porneşte spre uşă, dar acum ceilalţi au observat că nu vin după ei.

— Nu vii, Deka? întreabă Britta.

— într-o clipă, zic eu, făcându-le semn să se îndepărteze. Păstraţi-mi cina. Karmoko Thandiwe vrea să vorbească cu mine.

— Ce-ai făcut? întreabă Li, uruniul Brittei.

E un băiat deşirat din provinciile răsăritene, cu chipul numai zâmbet.

— Nimic, din câte ştiu, zic eu repede, apoi mă încrunt.

Dar de ce crezi că am făcut ceva?

Acalan pufneşte.

— Păi, ce altceva ar putea să fie? Nu te cheamă niciodată.

— Hai să ne grăbim să mâncăm, mor de foame, se plânge Li.

— Tu mereu mori de foame, remarcă Britta.

— Râde ciob de oală spartă, strâmbă Li din nas.

Keita se întoarce către mine, cu o privire care spune: nu intra în panică.

— îţi păstrez eu cina, Deka, zice.

Mă forţez să dau din cap.

— Mulţumiri.

Apoi dispar pe coridor.

Acum sunt singură cu karmoko Thandiwe în caverna mare şi ameninţătoare, iar încordarea mi se strecoară în măruntaie ca un vierme în timp ce o privesc cum pune deoparte pergamentele de pe care predă.

în cele din urmă, se întoarce spre mine.

— Urmează-mă, Deka, spune ea încet.

— Da, karmoko, încuviinţez eu.

Agitaţia mi se întețește când mă conduce afară din caverne, pe o scară îngustă pe care nu am mai văzut-o până acum. Laturile sale par să se apropie mai mult una de alta pe măsură ce urc tot mai sus. Ce are de gând karmoko cu mine? Vrea să mă închidă, să mă studieze şi să mă taie? Gândurile mi se învârtejesc tot mai iute până când, în cele din urmă, nu mai suport tensiunea.

Mă opresc, temătoare.

— Karmoko Thandiwe, spun.

— Da?

— E vorba de ce s-a întâmplat mai devreme? Cu urlătorii-morţii?

Se întoarce spre mine încruntându-se, aparent confuză.

— S-a întâmplat ceva când au venit urlătorii-morţii? Nu-mi amintesc.

în timp ce clipesc la ea, perplexă, se apropie de mine şi îmi şopteşte la ureche:

— Dacă însă chiar s-a întâmplat ceva atunci, ar fi înţelept să o ţin doar pentru mine, nu-i aşa? La fel cum ar fi înţelept şi s-o explorez la momentul oportun.

Şocul mă loveşte ca un val.

N-o să mă încuie undeva? N-o să mă studieze ca pe urlătorii-morţii închişi în cuştile de sub Warthu Bera? îmi simt corpul slăbit.

— Nu înţeleg, spun eu, ridicând ochii spre ea.

Karmoko Thandiwe ridică din umeri.

— Nu am nicio intenţie să-ţi fac rău, alaki. Eşti fiica lui Umu, nu-i aşa?

Clipesc, uimită de această recunoaştere şi de tonul ei degajat după toate săptămânile în care m-am furişat pe aici.

— Aţi cunoscut-o pe mama?

Ea dă din cap că da.

— Era cu patru ani mai mică decât mine. O Umbră admirabilă. Feroce, hotărâtă. Păcat de ce s-a întâmplat cu ea. Ar fi putut să fie o legendă printre noi, dar apoi a rămas grea. Cu tine, presupun?

încuviinţez, apoi mă uit în sus la ea.

— Deci de-asta a plecat? Din cauza mea?

încuviinţează din cap.

— A fost mare scandal. Umbrele nu au voie să se căsătorească, aşa că a fost emis un ordin de execuţie. Din fericire, a avut drept binefăcător un nobil care a protejat-o. A scos-o de aici la timp. Nu-mi pot închipui cum a reuşit să fugă în ultima săptămână a sezonului ploios, cu inundaţii peste tot. Sunt recunoscătoare că a supravieţuit.

Ce mai face?

— A murit, răspund eu, tulburată. De vărsatul roşu.

Karmoko Thandiwe clipeşte, după care dă iar din cap. Apoi:

— A dus o viaţă bună?

— A fost fericită până la sfârşit.

Mă uit la ea.

— Am o întrebare. Era ca mine? Avea vreo... anomalie?

— Din câte mi-am putut da seama, era perfect umană.

Karmoko Thandiwe mă priveşte de sus, sfredelitor.

— Ca să fiu sinceră, dintre toate alaki pe care le-am cunoscut în cei doi ani de când s-a emis mandatul împăratului, nu am întâlnit niciuna ca tine.

— Niciuna..., mă opresc la jumătatea propoziţiei când un fluierat cunoscut îmi străpunge auzul.

Vine din capul scărilor, unde o uşă deschisă duce spre o mică grădină privată situată lângă curte.

— Mâini-Albe?

— Aşa îi spui Stăpânei peste Equus?

Karmoko Thandiwe ridică din sprâncene. Păşeşte în lateral, făcându-mi loc pe scări.

— Te aşteaptă.

Uluită, dau fuga să urc scările pe lângă ea şi ies în grădină, unde Mâini-Albe stă aşezată pe un morman de perne. în faţa ei este întinsă o masă îmbelşugată, iar cei doi gemeni equus sunt încolăciţi lângă ea şi se îndoapă. Aroma dulceagă şi ameţitoare a narghilelei sale învăluie grădina, amestecându-se cu aerul cald al serii.

— Stăpână peste Equus! exclam eu, ducându-mă glonţ spre ea. Braima, Masaima, toţi sunteţi aici!

Gemenii ridică privirea spre mine.

— Bună, Mutulică, zâmbeşte Masaima cu drag.

— Ţi-a fost dor de noi? adaugă Braima, ridicându-se.

Mă apropii în grabă şi îi mângâi veselă, iar apoi aştept în timp ce ei îşi freacă boturile de mine. Masaima începe să-mi ronţăie părul, dar nici măcar nu mă deranjează.

— Mi-a fost atât de dor de amândoi! spun eu, îmbrăţişându-i.

Cât timp a trecut de când i-am văzut ultima dată, când ţineau morţiş să mănânce toate merele din trăsură?

îi îmbrăţişez şi mai tare, zâmbind cu gura până la urechi în timp ce mă îmbrăţişează la rândul lor.

— Lumea e mult mai frumoasă când suntem prin preajmă, nu-i aşa? cugetă Braima cu un pocnet din coada înspicată cu negru.

— Cu siguranţă, frate, încuviinţează Masaima. Cu noi, totul e mai frumos.

Clipesc ca să-mi alung lacrimile care îmi pârjolesc ochii.

— Ei bine, amândoi mi-aţi făcut cu siguranţă ziua mai bună, spun eu, dându-le drumul.

•

Apoi mă întorc spre Mâini-Albe, neliniştită. Dacă n-ar fi fost ea, aş fi în continuare în Irfut, aş fi în continuare în pivniţa aceea. Iar acum e aici. De ce e aici?

— Stăpână peste Equus, spun eu respectuos, apropiindu-mă.

— E bine şi Mâini-Albe, răspunde ea, dând din mână. îmi place destul de mult numele, de fapt.

Când mă opresc în faţa ei, nesigură ce să fac mai departe, ea ridică ochii spre mine, amuzată.

— Spune-mi, apropierea asta timidă e felul în care vă învaţă acum să vă salutaţi seniorii la Warthu Bera? întreabă ea, trăgând leneşă din narghilea şi suflând cerculeţe de fum în aer.

— Nu.

Cobor un genunchi pe pământ – salutul formal pe care îl preferă karmoko în afara lecţiei.

— Seara bună, Mâini-Albe, spun.

— Seara bună, Deka.

Mă măsoară din cap până în picioare, apoi adaugă:

— Ai devenit cu siguranţă mai veselă în ultimele zile. Warthu Bera probabil că îţi face bine.

Ridic din umeri.

— Oarecum, spun, gândindu-mă la Katya. Mulţumirile mele pentru că ne-aţi trimis pe Britta şi pe mine aici.

Acum ştiu că, dacă nu ar fi fost intervenţia ei, probabil am fi fost separate şi trimise la terenuri de antrenament inferioare, la fel ca atâtea alte alaki. Ea este cea care a decis că suntem demne de Warthu Bera. Şi a fost un lucru bun. Trebuie să alung gândurile legate de ce mi-a spus karmoko Thandiwe despre mama. Ceva din ceea ce a zis încă mă sâcâie, cu toate că nu ştiu exact ce anume.

— Şi ce mai face Britta noastră cea mereu veselă? întreabă.

Eu zâmbesc.

— Şi mai veselă, acum, că îi azvârle pe băieţi la groapa cu nisip.

— Văd că e voie bună peste tot.

Mâini-Albe lasă jos narghileaua, apoi ronţăie delicat dintr-un fruct.

— Închipuie-ţi surprinderea mea când am auzit că tu, dintre toţi oamenii, îţi crestezi singură pielea şi spui că eşti demon. Tu, acea alaki care murea de ruşine de fiecare dată când rosteam cuvintele „aurul blestemat”. Presupun că nu mai eşti nesigură de adevărul cuvintelor mele.

Mă înroşesc până în vârful urechilor. Nu aveam idee că ştia că m-am îndoit de promisiunile pe care le-a folosit ca să mă ademenească aici.

— Nu, nu sunt, zic eu cu sinceritate. Warthu Bera este exact aşa cum mi-aţi promis. Sunt... nu mă mai ruşinez de ceea ce sunt, spun.

Oricare mi-ar fi originile, prețuiesc multe lucruri la mine.

Spre surprinderea mea, Mâini-Albe râde din toată

— Ei bine, asta chiar îmi face plăcere să aud. Şi e mult mai bine decât atunci când stăteai pleoştită în trăsură.

Mă cam făceai să-mi pierd apetitul. Carambola?

îmi oferă o farfurie plină cu fructele delicate, verzi-gălbui, în formă de stea. Eu scutur din cap.

— Nu, mulţumesc, zic respectuos.

— Vrem noi, spune Braima, cu o sclipire lacomă în ochi în timp ce întinde degetele.

— N-are rost să laşi un fruct bun să se irosească, adaugă Masaima.

Mâini-Albe pocneşte din degete.

— Nu-i pentru voi, spune ea, cu severitate. Puteţi să mergeţi să mâncaţi acolo, să încercaţi smochinele din copacul acela, arată ea.

în timp ce gemenii equus se bosumflă şi se îndepărtează la galop, ea se întoarce spre mine.

— Iată o lecţie pentru tine, Deka. Când cineva – mai ales cineva mai în vârstă – îţi oferă ceva de mâncare, mănânci. Aşa se face în provinciile de la miazăzi.

încuviinţez şi iau repede farfuria.

— Mulţumiri, Mâini-Albe, zic eu.

în timp ce mă aşez cu grijă în faţa ei, îmi vine un gând.

— De ce sunteţi aici? Aţi mai adus alte fete la Warthu Bera?

Privesc spre curte, unde luna străluceşte peste statuia împăratului. Acolo e o singură trăsură, aceeaşi care ne-a adus tocmai de la miazănoapte.

Mâini-Albe scutură din cap.

— Nu, Warthu Bera are destule fete.

Sunt nedumerită.

— Atunci de ce sunteţi aici?

— Pentru că predau aici, desigur, spune ea.

— Predaţi? repet eu.

— Stăpâna peste Equus este modestă, ca să nu te impresioneze cu funcţia sa înaltă, spune karmoko Thandiwe în timp ce se apropie de noi. Dumneaei supraveghează Warthu Bera, precum şi toate celelalte terenuri de antrenament.

Rămân cu gura căscată în timp ce mă întorc spre Mâini-Albe.

— Dumneavoastră...

— Dacă supraveghez toate terenurile de antrenament? Da, presupun că da.

Ridică din umeri, apoi aşază o felie de brânză pe farfuria mea.

— încearcă asta, merge excelent cu carambola.

Eu scutur din cap, încă în stare de şoc. Dacă ea supraveghează toate terenurile, asta înseamnă că face parte din nobilime; numai cei bogaţi şi puternici primesc sarcini atât de importante.

— Nu pot să mănânc cu dumneavoastră, zic eu. Nu ar fi respectuos, sunteţi...

— Noua ta karmoko? Sigur că da, răspunde Mâini-Albe.

în timp ce eu mă uit de la una la alta, ea continuă:

— Ocazional iau câte o elevă sau două pentru a le pregăti pentru cele mai... solicitante raiduri, motiv pentru care, desigur, v-am adus aici pe tine şi pe Britta. Cu toate că şi prietena ta, Belcalis, mă fascinează, la fel şi Gazai cea mereu

furioasă.

Mă încrunt.

— O cunoaşteţi pe Belcalis? Şi pe Gazai?

— Fără îndoială. Sunt cu ochii pe cele mai promiţătoare eleve. Voi patru veţi fi primele mele noi ucenice. Lecţiile încep mâine.

— Vă veţi prezenta la dumneaei după cină, adaugă karmoko Thandiwe. Prompt.

Mă înclin în faţa ei.

— Da, stăpână, spun.

— Da, karmoko, adică, mă corectează Mâini-Albe, zâmbindu-mi. Ei bine, asta e tot. Doar dacă nu vrei să rămâi aici şi să fumezi cu noi.

Simplul gând că aş putea face aşa ceva mă îngrozeşte. Mă ridic repede în picioare.

— Nu, karmoko, zic eu, apoi mă înclin şi mă îndepărtez în grabă, lăsând-o pe Mâini-Albe în grădină, cu karmoko Thandiwe alături.

Sunt la jumătatea drumului spre dormitorul comun când înţeleg ce m-a deranjat la cuvintele lui karmoko Thandiwe. A spus că mama a fugit în ultima săptămână a sezonului ploios. însă eu m-am născut în luna lupului argintiu, la mai bine de zece luni după aceea.

Am urmărit-o pe karmoko Thandiwe recitând pasaje întregi din memorie la lecţii. întotdeauna are dreptate când e vorba de date. Dar reperele pe care mi le-a oferit nu sunt omeneşte posibile. Dacă are dreptate, mama era însărcinată de cel puţin o lună întreagă înainte să-l cunoască pe tata. Nu am cum să fiu copilul lui natural. Nu am cum să fiu deloc firească.

Atunci de ce îi întorc cuvintele pe toate părţile în minte, întrebându-mă dacă ascund ceva?

3

Când sosesc la lac în seara următoare, Mâini-Albe stă aşezată pe un covoraş şi ţine în mână un pocal din bronz plin cu vinul tare de palmier specific zonei. A fost o zi hemairană mai călduroasă ca de obicei, iar mirosul iasomiei de noapte învăluie totul într-o ceaţă dulceagă. Parfumul mă îmbată atât de mult, încât durează câteva clipe până să văd armele întinse lângă Mâini-Albe, cu metalul sclipind în lumina slabă a serii. Panica îmi face sângele să-mi curgă mai iute prin vene, alungând gândurile care m-au chinuit toată ziua – conversaţia mea cu karmoko Thandiwe, îndoielile mele legate de cine este tatăl meu...

Acum tot ce văd sunt armele acelea, sclipind sinistru în lumina tot mai slabă. Neofitele trebuie să folosească arme din lemn în primele două luni, iar eu nici măcar nu mă apropii de sfârşitul celei de-a doua luni. Ar trebui să folosesc arme din metal abia din a treia lună, când mă voi pregăti să ies la raiduri.

Şi totuşi aici sunt o mulţime de arme din metal, cu siguranţă menite a fi folosite.

O mie de întrebări îmi trec deodată prin minte. Ce voia să spună mai exact Mâini-Albe când a zis „cele mai

solicitante raiduri" şi de ce ne-a ales pe noi patru – Britta, Belcalis, Gazai şi cu mine – ca să le executăm?

Mă uit la celelalte trei fete, deloc surprinsă să văd că toate par tulburate, la rândul lor, mai puţin, desigur, Britta, căreia i-am spus despre sosirea neaşteptată de aseară a lui Mâini-Albe.

— Seara bună, karmoko, spune ea cu un zâmbet larg, îngenunchind iute în semn de salut adresat lui Mâini-Albe.

Gura lui Mâini-Albe se arcuieşte într-un zâmbet.

— Seara bună, Britta, răspunde, apoi se întoarce spre noi, celelalte. Toate aţi ajuns la timp. Minunat. Detest când cineva întârzie, voi nu?

În timp ce ne uităm una la alta, nesigure cum să răspundem, se ridică în picioare, ştergându-se de praf. Poartă robele de un cafeniu-stins ale unei karmoko şi nu mă surprinde să văd că îi vin şi mai bine decât cele negre, de călătorie. Se apropie şi dă din cap spre noi.

— Eu sunt noua voastră karmoko, ne anunţă. Puteţi să-mi spuneţi karmoko sau karmoko Mâini-Albe. îmi place foarte mult acest nume.

îmi face cu ochiul când spune asta, iar eu mă înclin iute.

— Seara bună, karmoko Mâini-Albe, zic eu, repetând salutul celorlalte fete.

— Seara bună, răspunde ea.

Apoi vede că ne uităm la arme.

— Aţi observat instrumentele mele de învăţare. Minunat. După cum aţi auzit, probabil, v-am ales special pe toate ca să mergeţi în anumite

raiduri pentru Warthu Bera şi, ca atare, simt că nu are sens să vă jignesc abilităţile naturale oferindu-vă săbii şi arme de antrenament cu care să exersaţi. Voi patru sunteţi alaki, puteţi şi v-aţi confruntat deja cu lucruri mai rele – în mare parte.

îi aruncă o privire Brittei când spune acest lucru, iar Britta roşeşte, jenată că a fost scoasă în evidenţă.

— De-asta am ales să ţin aceste lecţii. Acum, că sunt aici, e timpul să modelez campioanele acestei şcoli.

— Campioane? repetă Belcalis.

Mâini-Albe nu răspunde. Acum se duce spre Gazai, cu o expresie îngrijorată pe chip. Mă încrunt când văd acelaşi lucru pe care l-a văzut şi ea. Fruntea lui Gazai străluceşte de sudoare şi ochii îi sunt uşor înceţoşaţi. Se uită în gol la lac, palidă ca o stafie. Aproape mă întreb dacă îi e rău, dar unei alaki nu i se face rău. După ce începe prefacerea sângelui, devenim imune la majoritatea bolilor.

— Nu arăţi deloc bine, spune Mâini-Albe cu blândeţe. Gazai, am dreptate?

— Da, karmoko, dă din cap Gazai, privind spre apă.

în timp ce ochii lui Mâini-Albe urmăresc privirea lui Gazai, chipul ei capătă o expresie serioasă. O ia uşor pe novice de cot.

— Hai să mergem la lac, să te răcoreşti.

— Nu!

Cuvântul iese lătrat de pe buzele lui Gazai, iar ea se smuceşte din strânsoarea lui Mâini-Albe.

în ochii noii noastre karmoko apare o înţelegere tăcută.

— E lacul, nu-i aşa?

Când Gazai nu răspunde, repetă cuvintele.

— Nu-i aşa, novice?

Gazai încuviinţează fără voie.

— De ce?

Gazai scutură frenetic din cap, iar expresia aceea înfricoşată preia controlul. Fac ochii mari privind-o. Nu am mai văzut-o niciodată tulburată.

— Nu pot, nu...

— Trebuie s-o spui ca s-o depăşeşti, insistă Mâini-Albe cu calm. Lacul nu se poate schimba, iar eu cu siguranţă nu o voi face, aşa că orice ar fi, trebuie să dai piept cu asta acum, ca să putem continua cu lecţia noastră.

— Vă rog, scânceşte Gazai, cu ochii pironiţi asupra apei întunecate.

— Vă rog ce?

— Vă rog, nu vreau să fiu aproape de apă, nu vreau...

Nu am văzut-o niciodată pe Gazai atât de tulburată,
nici măcar nu ştiam că e posibil aşa ceva. Dintr-odată mă simt foarte stânjenită, de parcă aş fi martoră la ceva ce nu ar trebui să văd.

— Nu e bine, şopteşte Britta lângă mine.

Eu dau din cap aprobator. Lui Mâini-Albe îi place să se joace cu oamenii, dar asta e puţin cam exagerat. Expresia ei este implacabilă acum, când se întoarce spre Gazai.

— De ce nu vrei să fii aproape de apă? întreabă, apoi adaugă: Nu pot să fac nimic dacă nu-mi spui de ce.

Gazai doar scuturã din cap, cu o privire sălbatică. Gândul că ar putea vorbi despre asta o îngrozeşte vizibil.

— Foarte bine, spune Mâini-Albe, luând-o de braţ şi începând s-o tragă spre lac.

— Nu. NU! ţipă Gazai, înfigându-şi picioarele în pământ, dar Mâini-Albe nu cedează.

O trage pe Gazai tot mai aproape până când, în sfârşit, novicea nu mai poate suporta.

— M-au încuiat înăuntru! urlă ea.

Gazai se prăbuşeşte, iar din ochi îi curg lacrimi. Plânge atât de tare, încât tot corpul i se cutremură.

— M-au încuiat într-o cuşcă, sub lac! Au crezut că o să mor, dar n-am murit. Doar m-am înecat iar şi iar! M-am înecat iar şi iar!

Lacrimile îi curg pe obraji.

— Iar şi iar şi iar şi…

Mâini-Albe o apucă de mână şi o ridică.

— Cine? întreabă.

— Familia mea, suspină Gazai.

Mâini-Albe scutură din cap.

— Surorile tale de sânge sunt familia ta. Cine?

— Casa Agarwal, răspunde Gazai, confuză.

Mâini-Albe o apucă de păr şi o trage după ea.

— Am spus: CINE?

Nu mai pot privi aşa ceva.

— Mâini-Albe, vă rog, opriţi-vă, spun eu, venind în fugă la ele. Nu-i nevoie să o speriaţi!

Mâini-Albe se întoarce către mine, cu o privire îngrozitor de calmă.

— Mai întrerupe-mă o dată, Deka – sau oricare dintre voi – şi am să-ţi provoc o durere cum nu ţi-ai închipuit niciodată.

Cu toate facem un pas în spate, îngrozite.

Mâini-Albe continuă să o tragă pe Gazai de păr, iar fata se împotriveşte atât de tare, încât călcâiele i se înfig în malul noroios al lacului. O împinge pe Gazai până când capul îi ajunge aproape lângă apă.

— CINE? tună ea.

— NIMENI! se tânguie Gazai, înţelegând în sfârşit. Sunt nimeni, vă rog, karmoko! Sunt nimeni pentru mine.

Răspunsul acesta o mulţumeşte pe Mâini-Albe. îi dă drumul fetei, apoi se întoarce şi alege o sabie. Se uită în jos la ea, iar ochii îi cântăresc lama.

— Dacă ai fi avut o sabie pe vremea aceea, nimeni n-ar fi putut să-ți facă asta.

Se apropie şi aruncă sabia la picioarele lui Gazai.

— Acum ai una. Ce o să faci?

Tremurând, Gazai ridică sabia, se uită de la Mâini-Albe la ea. Mâini-Albe ia restul armelor de pe jos şi ni le oferă, dându-i la sfârşit Brittei ciocanul de război.

în cele din urmă, se întoarce înapoi spre Gazai şi dă din cap.

— Poţi să mă ataci, dar o să fie o încercare foarte scurtă. Sau poţi alege.

Face semn cu mâna spre noi.

— Alege o adversară.

Ştiu, aproape instinctiv, pe cine o să aleagă Gazai.

— Pe ea, şopteşte, şi răceala i se simte în glas când arată spre mine. O aleg pe ea.

Mâini-Albe bate din palme, încântată.

— Excelentă alegere, novice! Deka este adversara ideală pentru tine.

Gazai se apropie, iar în mine ceva se linişteşte – o mişcare discretă când simţurile mi se ascut. Fac un pas în spate, trag adânc aer în piept şi strâng sabia în mână. Gazai vrea sânge, îmi dau seama doar privind-o. Chiar şi aşa, sunt gata. După cum spune întotdeauna karmoko Huon: „Prima regulă a luptei: fiţi pregătite să atacaţi în orice moment".

Depărtez picioarele când Mâini-Albe îi face semn cu capul lui Gazai.

— Atacă, flutură ea din mână.

Gazai se năpusteşte spre mine atât de iute, încât mă mişc doar cu câteva secunde înainte ca sabia ei să spintece locul unde mi-ar fi fost gâtul. Uluită, scot

un icnet. Nu vrea doar sânge, ci îmi vrea capul, cel mai uşor mod de a ucide o alaki. însă eu sunt pregătită să mor în luptă,

întocmai cum m-a învăţat karmoko Huon. Şi, mai precis, ştiu deja că decapitarea nu e moartea mea finală. Folosesc această informaţie ca să respir, ca să mă concentrez să o urmăresc pe Gazai în timp ce mă atacă din nou, cu asalturi iuţi ca fulgerul. în starea de luptă, Gazai e ca vântul, cea mai rapidă alaki din Warthu Bera, acum, că nu mai e Katya.

Asta înseamnă că trebuie să fiu mai isteaţă sau, dacă nu am grijă, lecţia asta se va sfârşi cu ea luându-mi gâtul.

— Ai grijă, Deka! strigă Britta.

Mă răsucesc şi o descopăr pe Gazai în spatele meu. Am doar câteva secunde să mă smucesc într-o parte înainte ca ea să-mi înfigă sabia în burtă. Mă feresc, dar tot nu sunt destul de rapidă. Sabia îmi spintecă antebraţul, iar eu tresar, strângând din dinţi ca să alung durerea. Aurul ţâşneşte, iar rana mă ustură. O ignor. Am simţit dureri mai mari, am trăit lucruri mult mai rele. Asta e doar o zgârietură, îmi spun eu.

Mâini-Albe râde iar, ridicând pocalul în cinstea mea.

— Cucereşte sau mori, Deka. în orice caz, îţi înveţi lecţia.

Lecţia… Cuvântul îmi reverberează prin corp, amintindu-mi că am avut multe alte asemenea lecţii în ultima lună. Lecţii menite să mă înveţe supravieţuirea – nu, victoria – în ciuda şanselor mici.

Cucereşte sau mori…

Eu nu mai mor încă o dată. Nu astăzi, în orice caz.

Mă uit la Gazai, iar trupul ei pare luat în

stăpânire de sălbăticia care îi scânteiază în ochi. Nu ai cu cine să te înţelegi. Nu ai cu cine să vorbeşti. Gazai trebuie să se elibereze de durere, iar eu sunt cea pe care a ales-o pentru

asta. Singurul lucru onorabil pe care pot să-l fac este să lupt. Să câştig.

Să cuceresc.

Ridic sabia.

— Încearcă, zic eu.

Gazai o face urlând. Când se năpusteşte însă asupra mea, eu mă răsucesc într-o parte şi îi izbesc ţeasta cu mânerul săbiei. Abia reuşeşte să mă apuce de mânecă înainte să se prăbuşească la pământ, inconştientă. Va dura cel puţin o oră până se trezeşte, judecând după mărimea cucuiului din capul ei.

Mâini-Albe se apropie, bătând din palme.

— Splendid, splendid! Ce gândire rapidă, Deka.

Eu mă prăbuşesc, iar acum îmi tremură tot corpul.

— Pur şi simplu admirabil. Ştiam eu că am făcut alegerea potrivită.

— Alegere?

întrebarea asta vine de la Belcalis. Toată bătălia a stat într-o contemplare tăcută, aşa cum îi este obiceiul.

— De ce ea? De ce noi, dintre toate fetele de la Warthu Bera, karmoko? întreabă ea.

Mâini-Albe ridică din umeri.

— Aveţi furie, puţuri adânci pline cu furie, răspunde.

Apoi arată spre Gazai, care încă este inconştientă.

— Aceea are durere – un lac întreg, după cum aţi văzut adineauri.

Acum e rândul Brittei, iar degetul lui Mâini-Albe

arată spre ea.

— Aceea e puternică, loială şi va face ceea ce trebuie făcut.

În timp ce Britta clipește surprinsă, Mâini-Albe se întoarce spre mine.

— Iar aceea..., zice ea. Aceea e nefirească.

Iată-l din nou, cuvântul acela detestat. Nefirească, însă nu mai simt ruşinea şi greaţa pe care le simţeam înainte. Acum că ştiu că abilitatea mea are valoare, principala mea reacţie este curiozitatea. Mâini-Albe ştie de unde vine abilitatea mea. Bănuisem deja acest lucru încă din Irfut, dar acum sunt convinsă. De-asta foloseşte acel cuvânt ca să mă descrie. Nu este o condamnare, ci un adevăr.

— Cum adică nefirească? întreb. Ce sunt eu, mai exact? Sunt măcar alaki?

Ultima întrebare năvăleşte afară din mine – o teamă pe care am ţinut-o ascunsă atât de adânc, încât nici măcar nu am recunoscut-o niciodată până acum.

Un zâmbet amuzat îi ridică lui Mâini-Albe colţurile buzelor.

— Eşti măcar alaki? râde ea. Ce întrebare prostească, Deka. Sigur că eşti. Eşti cea mai valoroasă alaki din întreg Warthu Bera.

Mă încrunt la ea, nedumerită de această declaraţie, iar ea mai face un pas spre mine şi mă priveşte de sus.

— Dintre toate fetele de aici, numai tu ai abilitatea de a le ordona urlătorilor-morţii.

Cu toate că ştiam deja acest lucru, confirmarea ei tot mă şochează. La fel şi înţelegerea altor lucruri. Dacă Mâini-Albe ştie de abilitatea mea, atunci probabil era conştientă de ce sunt încă din Irfut, poate chiar mă căuta atunci. Ceea ce înseamnă că ştia de mine, ştia ce sunt. Oare asta înseamnă că mai

sunt şi alte fete ca mine? Respinsesem posibilitatea asta, dar acum nu mai sunt atât de sigură. Tot ce ştiu este că Mâini-Albe are răspunsurile pe care le caut.

— Dumneavoastră sunteţi binefăcătorul? îmi scapă mie.

Toată ziua m-am gândit la asta, la binefăcătorul misterios despre care karmoko Thandiwe a spus că a ajutat-o pe mama să fugă. Am crezut că a fost una dintre karmoko de la Warthu Bera din vremea aceea sau poate chiar un jatu sau un funcţionar, dar dacă a fost Mâini-Albe? Face parte din nobilime, are banii, puterea şi abilitatea de a transporta oamenii oriunde vrea.

— Dumneavoastră sunteţi cea care a ajutat-o pe mama să fugă de la Warthu Bera?

Mâini-Albe doar clipeşte de câteva ori.

— Mama ta a fost la Warthu Bera? Fascinant...

O spune în felul acela neutru al ei, aşa că nu îmi dau seama dacă minte sau nu. Bănuiesc doar că ştie mai mult decât spune.

— Ce ştiţi despre mine? Despre ce sunt? o implor eu.

Ridică din umeri.

— Ştiu că te epuizează să-ţi foloseşti puterea. Că devii vulnerabilă după ce o foloseşti. Ştiu că eşti valoroasă pentru noi. Pentru lupta asta.

Sângele îmi bubuie în urechi. Valoroasă pentru noi? Felul în care spune cuvintele acelea şi mă priveşte cu subînţeles... ştiu exact la ce se gândeşte. Vrea să-mi folosească abilitatea în timpul campaniei. Are de gând să o expună unde o va vedea toată lumea. Muşchii mi se încordează, răsuflarea mi se întretaie. Un tânguit primitiv începe să crească undeva adânc înlăuntrul meu, dar Mâini-Albe ţăcăne

din gheare, forțându-mi mintea să revină la clipa prezentă.

— Știu că ai întrebări, Deka, spune ea, și o să-ți răspund la toate înainte să se încheie campania. însă, deocamdată, vreau să știi că n-o să te pun în pericol.

Şi cu asta, tânguitul se risipeşte şi pot respira din nou. Dacă ştiu un lucru despre Mâini-Albe, acela este că se ţine de cuvânt, cu toate că intenţiile ei sunt întotdeauna neclare.

Se întoarce către Britta.

— Tu m-ai întrebat odată de ce ai fost aleasă. Pentru asta, ca s-o protejezi pe Deka în perioadele ei vulnerabile, ca să ai grijă să nu fie rănită în momentele acelea.

Arată spre ciocanul de război al Brittei.

— Cu ciocanul acela de război, Britta, tu vei fi protectoarea Dekăi.

Britta priveşte în jos la ciocan, cu sprâncenele încruntate.

— De-asta m-aţi luat, zice ea încet. De-asta ne-aţi adus împreună...

Mâini-Albe nu se osteneşte să nege.

— Voi patru sunteţi cele mai puternice reprezentante ale Warthu Bera, aşa că veţi fi trimise în raidurile cele mai dificile. Cele în care urlătorii-morţii sunt mai numeroşi sau mai vicleni, în care terenul este mai neîndurător, cele în care este nevoie de vocea Dekăi.

Ne priveşte chipurile, iar ochii i se opresc în cele din urmă asupra Brittei.

— Tu eşti nu doar puternică, Britta, ci şi ţii cu adevărat la Deka, şi de-asta are nevoie de tine. O protectoare care să o apere. O prietenă care să aibă grijă să nu-şi piardă minţile în haosul lunilor următoare. Eşti în stare de aşa ceva?

Mă întorc spre Britta, cu întrebările legate de Mâini-Albe alungate de o emoţie şi mai puternică:

frica. Dacă îi e frică de mine? Dacă mă urăşte pentru că am pus-o într-o situaţie atât de periculoasă? Este un gând

iraţional, ştiu asta, dar simplul său spectru este atât de dureros, încât abia mai pot respira.

Dar apoi Britta ridică ciocanul şi zâmbeşte.

— Deka şi cu mine suntem surori de sânge. Locul nostru e împreună.

Mâini-Albe zâmbeşte.

— Mă bucur să aud asta.

Apoi se întoarce spre Belcalis.

— Iar tu, Belcalis din Hualpa, tu ce gânduri ai?

Belcalis pufneşte.

— Nu ştiu ce-i cu toate prostiile astea despre cât de preţioasă e Deka, dar eu vreau doar să supravieţuiesc până la sfârşit ca să pot pleca de aici. Dacă Deka ne poate ajuta să învingem urlătorii-morţii mai repede, o s-o apăr şi eu, spune ea, venind spre mine şi Britta.

Mă cuprinde uşurarea, atât de brusc, încât aproape mi se înmoaie genunchii. Nici Belcalis nu mă urăşte. încă e prietena mea.

Mâini-Albe zâmbeşte.

— Aşa mă gândeam şi eu. La urma urmei, tu, mai mult ca oricine, înţelegi durerea pe care a îndurat-o Deka. E aceeaşi durere pe care ai îndurat-o şi tu. Tu, mai mult ca oricine, înţelegi ce trebuie făcut.

Dintr-odată îmi amintesc acum cicatricile de pe spatele lui Belcalis, cele care se strângeau mai demult unele peste altele, ca o hartă. Acum s-au mai estompat, dar n-o să le uit niciodată. N-o să uit niciodată că a suferit şi ea la fel de mult ca mine.

Belcalis dă scurt din cap şi Mâini-Albe continuă:

— Deocamdată, păstraţi secretul Dekăi

în acest grup. Numai voi şi karmoko ştiţi şi am prefera ca lucrurile să rămână aşa pentru moment.

Când celelalte încuviinţează, dându-şi cuvântul, ia o sabie şi o cântăreşte din priviri.

— Acum... care dintre voi vrea să încerce să se lupte cu

5

— Povesteşte-mi despre visele tale, Deka, spune Mâini-Albe.

Este a patra zi de lecţii la lac. Lupta noastră obişnuită, fără restricţii, s-a încheiat, iar Britta, Belcalis şi Gazai s-au întors în Sala Mare, dar Mâini-Albe m-a rugat să rămân după, cu toate că nu a vrut să-mi spună de ce. Mâini-Albe se pricepe foarte bine să nu răspundă la întrebări. Ar trebui să ştiu, doar am sâcâit-o cu destule. Tot ce îmi spune este că o să-mi explice la momentul potrivit, adică undeva înainte de sfârşitul campaniei.

Presupun că deocamdată trebuie să mă mulţumesc cu atât. Aş putea să o întreb pe karmoko Thandiwe, în schimb, dar am senzaţia că lucrurile pe care le ştie nici măcar nu se apropie de ceea ce ştie Mâini-Albe.

— Visele mele? repet eu în cele din urmă, din ce în ce mai nedumerită.

Ce legătură au visele mele cu orice?

— Ai coşmaruri de la o vreme, spune ea. Şi vise recurente.

Când îmi vede expresia şocată, ridică din umeri şi zâmbeşte.

— Nu te îngrijora aşa. Toate alaki au asemenea vise. Mai ales cele nefireşti. Povesteşte-mi despre ale tale.

îmi dreg vocea, jenată.

— întotdeauna începe în ocean; cel puţin aşa pare, un ocean, încep eu. E întuneric, dar acolo sunt nişte... prezenţe. Nu ştiu dacă sunt diferite sau dacă toate sunt un singur lucru, dar mă cheamă.

— Ce spun?

— Numele meu. îmi rostesc numele şi mă cheamă spre... o uşă. E aurie şi străluceşte toată.

Mă întorc spre ea, muşcându-mi buza. Aproape mă tem să vorbesc.

— Ce e, Deka? mă îndeamnă ea.

— Folosesc vocea mamei mele, şoptesc. Când mă cheamă, folosesc vocea mamei. Dar eu ştiu că nu e ea. Mama e moartă. S-a dus.

Cuvintele aduc la suprafaţă o parte din durerea aceea veche şi mă frec pe piept ca s-o alin.

Mâini-Albe dă din cap aprobator, cufundată în gânduri.

— Uşa... ai ajuns vreodată dincolo de ea? întreabă.

— Niciodată, scutur din cap.

Se întoarce spre mine, cu o expresie stranie pe faţă.

— De data asta, când te cheamă, du-te, spune ea.

— Dar eu nu controlez când vin visele..., spun şi mă încrunt.

O durere ascuţită îmi înţeapă grumazul. Nu văd

decât zâmbetul slab de pe chipul lui Mâini-Albe când spune:

— Nu uita, când te cheamă, du-te.

Apoi totul se întunecă.

Negru complet, un ocean de căldură. E la fel ca întotdeauna, acelaşi loc pe care îl văd de când a murit mama. Ceva se mişcă înăuntru, vast şi străvechi, dar nu mi-e frică. L-am mai întâlnit de nenumărate ori, i-am simţit prezenţa rostogolindu-se în mine.

— Deka... mă cheamă, un huruit în ape.

Sună aproape ca mama.

Dar nu e ea. Mă minte, folosind astfel vocea mamei, înot în cealaltă direcţie, încercând să mă îndepărtez de el. Apoi dintr-odată văd aurul scânteind şi o uşă deschizându-se în spatele meu.

— Deka... aud din nou vocea, implorându-mă de data asta.

îmi trezeşte o amintire, o amintire a unui lucru important pe care îl uit. Ceva legat de uşa aceea. Mă întorc şi o văd în faţa mea, aurie şi strălucitoare, devenind din ce în ce mai mare, până când îmi blochează complet câmpul vizual.

Intră, Deka... Cuvintele îmi pătrund insidios în minte. Un ordin.

Acum îl ascult, înotând tot mai aproape de aur până ce uşa mă înghite cu totul şi nu mai rămâne decât culoarea aceea frumoasă care mă învăluie.

Acum poţi să te trezeşti, Deka.

Mă trezesc cu un icnet, ascultând vocea lui Mâini-Albe, dar îmi dau seama că am făcut-o doar pe jumătate. Nu sunt trează cu adevărat şi nu sunt aici cu adevărat. Aceasta e singura explicaţie pentru faptul că totul străluceşte dintr-odată atât de tare. în jurul meu e întuneric, dar toate

lucrurile vii strălucesc – plantele, insectele, copacii. E aproape ca şi cum ar fi un halou peste toate, o lumină scânteietoare şi mistică. Mă întorc spre Mâini-Albe. Stă lângă mine, o flacără albă sclipitoare în întuneric, cu tot trupul iluminat.

— Ce vezi? întreabă, iar vocea ei parcă vine de departe.

Pare îndepărtată, atât de îndepărtată. Dar eu ştiu că e aici. La fel cum şi eu sunt aici. Oare chiar sunt adormită cu adevărat?

— Străluciţi... şoptesc, cuprinsă de uimire.

— E bine.

— Ce se întâmplă? întreb, iar vocea îmi sună goală în urechi.

Mâini-Albe vine în stânga mea.

— Ai fost învăţată despre starea de luptă? mă întreabă.

Eu dau încet din cap că da, iar acum totul este atât de liniştitor şi lipsit de greutate.

— Ce ai trăit este doar partea de suprafaţă. Asta, ceea ce simţi şi vezi acum, este forma sa cea mai pură, când simţurile îţi sunt ascuţite şi eşti la jumătatea drumului între somn şi veghe, la jumătatea drumului între lumea asta şi următoarea. Uită-te la mâinile tale, îmi cere ea.

Mă uit în jos, şocată să văd că strălucesc la fel ca trupul lui Mâini-Albe, doar că pe ele sunt dungi care strălucesc şi mai puternic decât toate celelalte lucruri. Venele mi se bifurcă pe tot corpul şi-l luminează în noapte. Le văd chiar şi prin poleiala de aur.

— Când intri în starea profundă de luptă,

Namina
Poma
poţi vedea ceea ce alţii nu văd, poţi simţi ceea ce alţii nu simt, devii mai iute şi mai puternică decât ceea ce este posibil în mod normal pentru o alaki. Aceasta este starea pe care o vei folosi ca să-ţi dezvolţi vocea. Prinde.

O umbră vâjâie spre mine, iar mâinile mele se înalţă automat, apucând obiectul. Mă holbez la el. Este o sabie, una foarte ascuţită. Am prins-o de lamă, dar nu îmi curge sânge; nici cea mai măruntă rană nu îmi murdăreşte pielea. Mă uit lung la ea, din ce în ce mai uimită. Aurul blestemat s-a adunat sub pielea de acolo, protejând-o. îl văd cum lucrează, cum se mişcă până şi sub poleiala de aur.

Mâini-Albe zâmbeşte.

— Minunat. Deja îţi controlezi sângele. Când vei face acelaşi lucru şi cu vocea ta, vei fi într-o poziţie mult mai bună, îţi promit. Păi, atunci hai să începem, da? Avem multe de învăţat. Să începem cu intrarea de una singură în starea de luptă.

Mă trezesc în dimineaţa următoare şi mai devreme ca de obicei.

Rattle stă deja aproape de partea din faţă a cuştii când sosesc. Ochii îi scânteiază în întuneric, iar pupilele acelea negre ca tăciunele mă urmăresc. Poate ştia că urmează să vin, îmi zic, dar apoi văd că are deja pe cineva care îi ţine de urât. Mâini-Albe este aşezată pe o băncuţă în faţa lui şi poartă acea mască ce reprezintă un demon fioros. Clipesc, uluită de priveliştea aceasta. E ceva rar să le văd pe karmoko purtându-şi măştile când nu sunt bărbaţi în preajmă. Dar Rattle este de sex masculin, presupun, deşi nu m-am uitat niciodată cu atenţie la el între picioare ca să verific.

— Dimineaţa bună, karmoko, spun eu cu o plecăciune, dar Mâini-Albe îmi face un gest nerăbdător, ignorându-mi salutul.

— Eşti gata? întreabă.

Inspir adânc, privindu-l pe Rattle.

— Aşa cred.

— Scufundă-te în starea de luptă, spune ea, încuviinţând din cap.

Pur şi simplu?

Încerc să nu-mi arăt neliniştea când dau din cap, vizualizând oceanul întunecat în minte, exact aşa cum m-a învăţat să o fac aseară. La început, nu văd nimic, doar o mie de gânduri răzleţe care îmi năvălesc în cap: dacă nu pot s-o fac? Dacă se întâmplă ceva şi...

— Potoleşte-ţi gândurile, ordonă Mâini-Albe. Găseşte-ţi un punct pe care să te concentrezi.

Fac aşa cum spune, privind în jos la mâinile mele, la aurul care le poleieşte. E la fel de gros ca în prima zi, când mi-am scufundat mâinile în vaza aceea. Dacă mă uit destul de mult, aproape îmi văd venele sub el, le simt palpitând sub luciul auriu al poleielii. îmi amintesc cum a ţâşnit sângele din ele aseară, protejându-mi palmele când am prins sabia. Sângele la fel de auriu ca mâinile mele. La fel de auriu ca uşa aceea...

Gândurile mi se liniştesc, iar corpul începe deja să mi se pară imponderabil.

— Asta e, şopteşte Mâini-Albe, iar glasul ei vine parcă de departe. Concentrează-te pe uşă, spune.

Acum e acolo, chiar în faţa mea. Mă mişc spre ea, înotând prin întuneric. înotând spre lumină. E atât de multă lumină acum, încât totul străluceşte alb în faţa mea – tot ce e viu, adică. Şi Rattle. Acum tot corpul pare să-i scânteieze, o lumină albă care sclipeşte în întuneric. Numai ochii lui sunt negri în continuare. Se uită la mine, cu o expresie neobişnuită pe faţă. Teamă? Curiozitate? Nu-mi dau seama.

Mă apropii mai mult de el, iar paşii mei parcă plutesc în aer. Când ajung suficient de aproape, dar destul de departe cât să nu mă atingă, ridic privirea spre el.

— Rattle, zic eu. îngenunchează.

Vocea îmi sună neobişnuit până şi pentru mine.

Trec câteva clipe, nu se întâmplă nimic, dar apoi aud un sunet cunoscut, zornăitor. Spinii lui, pârâindu-i pe spinare. Se lasă în genunchi încet, dar sigur, cu o privire goală. Aceeaşi privire care era şi în ochii celorlalţi urlători-ai-morţii – cel care a omorât-o pe Katya şi cel din Irfut. Mă trece un fior când înţeleg: eu am făcut-o, eu i-am ordonat!

— Vai, Deka.

Glasul lui Mâini-Albe este dintr-odată chiar lângă urechea mea.

— Cred că tocmai ai dat primul tău ordin intenţionat.

Schiţez un zâmbet şi simt cum mă copleşeşte oboseala. Apoi totul se face negru.

— Urlătorii-morţii s-au adunat într-o peşteră de lângă marginea hotarului de la miazăzi al Hemairei, anunţă karmoko Thandiwe, aruncând o privire în sală.

3

Este după-amiază târziu şi eu stau în biblioteca personală a lui karmoko împreună cu alte câteva alaki: Beax, o novice gânditoare de la miazănoapte, cu ochii verzi şi părul negru, Mehrut, neofita scundă de la miazăzi căreia Adwapa îi face mereu ochi dulci, şi Britta, Belcalis, Gazai şi Adwapa. Mâini-Albe şi celelalte karmoko stau în tăcere într-un colţ, cântărindu-ne cu privirea. Mâine la ora asta, micul nostru grup va fi la hotarele Hemairei, vânând urlătorii-morţii. Şi nu doar pe cei obişnuiţi. Acest grup anume a ucis peste cincizeci de bărbaţi în săptămâna de când şi-au făcut cuibul la hotaml de la miazăzi. Cei mai mulţi urlători-ai-morţii fac un asemenea dezastru în două sau trei luni, cel puţin. Pe aceştia îi vânăm noi la primul nostru raid.

Inima îmi bubuie, iar frica, agitaţia şi înflăcărarea se adună toate la un loc. Pentru asta m-am antrenat toate lunile acestea.

— Urlătorii-morţii se strâng aici, lângă conacele din junglă ale mai multor nobili, spune karmoko Thandiwe,

venind în mijlocul bibliotecii, unde o hartă a Oterei a fost sculptată în podea.

Arată cu o suliță la zona în care vom călători, un sătuc la marginea cea mai din stânga a Hemairei.

— Voi și urunii voștri veți porni călare mâine și îi veți ataca la peștera asta.

Arată spre locul acela, apoi privește în sus și îmi face semn să mă apropii.

— Deka, aici devine folositor talentul tău deosebit.

Mă duc spre ea fără tragere de inimă, remarcând întrebările care apar în privirile celorlalte surori de sânge.

Când ajung la ea, karmoko Thandiwe se întoarce cu fața la ele.

— O cunoașteți toate pe Deka, începe ea, bătându-mă pe umăr. Ce nu știți însă este că nu seamănă în totalitate cu voi.

Fetele se uită din nou unele la altele, nedumerite. Mușchii mi se încordează, întinși ca niște frânghii din pricina neliniștii. Niciuna dintre noi, cele care participăm la lecțiile lui Mâini-Albe, nu le-am spus vreunora dintre celelalte despre abilitatea mea, iar acum, că a venit momentul, sunt cuprinsă de groază. O să mă urască? O să le fie frică de mine?

O mână o împunge pe a mea. A Brittei.

— E în regulă, Deka, șoptește ea, zâmbind. Sunt aici.

Zâmbesc și eu, ușurată.

— Deka este o anomalie în rândul celor din soiul vostru, explică, privind în jurul încăperii, karmoko Thandiwe. Are puterea de a le ordona urlătorilor-morții.

Celelalte fete rămân cu gura căscată, iar Adwapa îmi aruncă o privire șocată.

— Deka? șoptește ea.

Eu dau repede din cap, cuprinsă dintr-odată de timiditate. Beax ridică mâna.

— Nu înţeleg, karmoko. Vreţi să spuneţi că îi poate hipnotiza?

— Ceva de genul acesta, răspunde karmoko Thandiwe. Poate face acest lucru numai pe perioade scurte, însă, aşa cum vă puteţi imagina, este o abilitate foarte utilă, aşa că trebuie să o explorăm.

Acum se uită în sală, cu o privire severă.

— Un avertisment: foarte puţini oameni ştiu de talentul lui Deka. Numai cei din încăperea asta, comandanţii jatu şi alte câteva persoane selectate cunosc această informaţie. Nimeni altcineva nu trebuie să ştie, nici măcar celelalte surori de sânge ale voastre, sub sancţiunea pedepsei cu moartea.

Beax încuviinţează, privindu-mă gânditoare. Mă îndrept de spate, încerc să par mai puternică, mai demnă, cumva. Tot nu ştiu de ce am primit această abilitate, dar nu vreau să par atât de timidă, încât celelalte surori de sânge să mă respingă din cauza lipsei mele de încredere.

— Acum să vorbim despre strategie, declară karmoko Thandiwe.

Se uită la celelalte surori de sânge, apoi la mine.

— Planul e simplu. Deka, tu te vei apropia prima, flancată de uruniul tău şi de Britta. Tu vei ademeni urlătorii-morţii afară, folosindu-ţi vocea, şi îi vei imobiliza dacă poţi. Apoi ceilalţi îi vor extermina, repede şi simplu, înţelegi? întreabă ea.

— Da, karmoko, încuviinţez eu, cu muşchii mai încordaţi ca oricând.

A venit în sfârşit momentul să-mi îndeplinesc scopul. Simplul gând îmi usucă gura. Pot să o fac, pot să o fac...

Karmoko Thandiwe îmi zâmbeşte şi dă din cap aprobator.

— Atunci hai să parcurgem detaliile.

Atmosfera e sumbră când ne adunăm în gradene cu uruni mai târziu în seara aceea. Grupului nostru i s-au îngăduit două ore pe care să le petrecem aşa cum vrem, după cum este obiceiul cu fiecare nou detaşament de raid, aşa că am decis să ne omorâm timpul luând cina împreună. La urma urmei, e foarte probabil că unii dintre noi vor muri mâine. Atmosfera e aproape una de înmormântare – o ocazie să ne luăm rămas-bun înainte de a fi prea târziu.

Nu sunt singura care are impresia asta. în timp ce mănânc din tocana fierbinte cu pâine pe care o avem la cină, Acalan, uruniul lui Belcalis, se foieşte lângă mine.

— Cum e să mori? întreabă el încet.

Are o expresie pe faţă, o vulnerabilitate pe care nu am mai văzut-o acolo.

— Rece, foarte rece, răspund. Simţi cum sângele încetineşte în tine. Apoi vine întunericul, singurătatea. E foarte singuratic să mori...

— Şi după? mă îndeamnă Acalan, nesigur.

Poate că băiatul ăsta nu e doar lăudăroşenie şi neobrăzare.

— După? repet, încercând să evoc imaginea.

E greu. întotdeauna îmi amintesc cum am murit, dar nu reuşesc să-mi aduc aminte ce vine după. Tot ce ţin minte e întunericul şi liniştea. Dacă încerc să mă gândesc

la ce e dincolo de asta, amintirea se îndepărtează. Multe dintre amintirile mele se îndepărtează acum. Uneori cred că nu vreau să mi le aduc aminte, nu vreau să simt teama care le însoţeşte.

— E cald.

Spre surprinderea mea, răspunsul vine de la Belcalis, iar pe buze îi văd un zâmbet slab când ridică privirea de la crema pe care o amestecă de la începutul serii. Belcalis e foarte pricepută la creme şi soluţii – un talent pe care l-a învăţat lucrând la apoteca unchiului său. Le pregăteşte de fiecare dată când e agitată sau neliniştită, cu toate că, fiind alaki, nu avem nevoie de asemenea remedii.

— Mereu e cald, ca şi cum te înconjoară ceva şi te apără.

— Pare că-ţi place.

Observaţia aceasta perplexă vine de la Kweku, uruniul durduliu şi de obicei vesel al lui Adwapa. Sprâncenele lui sunt adunate laolaltă, iar sub ele ochii săi mari şi căprui arată nedumeriţi. Belcalis ridică din umeri.

— Nu mă deranjează – să fiu moartă adică. De fapt, e liniştit, de parcă ai pluti în căldură şi fericire. Ori de câte ori lumea ne numeşte monştri, mă gândesc la clipele în care sunt moartă, la ce simt atunci, şi mă întreb: dacă sunt aşa un monstru, de ce Oyomo este atât de bun cu mine în Tărâmurile de Apoi?

Răspunsul acesta nu-i convine lui Acalan, care se ridică iute în picioare.

— Oyomo este bun cu toată lumea, de la cei mai importanţi dintre importanţi până la cei mai ordinari dintre ordinari. Şi ai grijă în compania cui rosteşti asemenea cuvinte. Preoţii s-ar putea să te acuze de blasfemie.

Se îndepărtează repede, cu spatele drept şi rigid. Nu mă pot abţine să nu simt că reacţia lui vine mai mult din

frică decât din mânie. Spre deosebire de noi, recruţii au parte de o singură moarte.

— Mă duc să vorbesc cu el, spune uruniul Brittei, Li, cu o expresie spăsită în timp ce iese şi el.

Kweku face iute acelaşi lucru, lăsându-ne în tăcere în urma lui.

Clipele se scurg până când, în cele din urmă, Britta oftează.

— O mers la fel de bine cum ne-om aşteptat.

Râdem nervos, dar tot îi urmărim pe ceilalţi băieţi cu privirea până când dispar pe deal în jos, spre cazărmi, după care ne întoarcem unele spre altele. Keita rămâne, spre surprinderea mea. în ciuda relaţiei noastre oarecum mai apropiate acum, tot nu e genul care să stea aiurea la palavre.

Se întoarce spre Belcalis.

— Ai murit de multe ori, atunci? întreabă.

— Doar de şase, ridică ea din umeri. De la sângerări, în mare parte.

— De şase ori? bolboroseşte el.

Când Belcalis ridică din umeri, indiferentă, el scutură din cap.

— Şi... sângerări?

— Uneori, preoţilor le place să ne strângă sângele şi să-l vândă, spune Belcalis, amestecând cataplasma din ce în ce mai repede.

Nu vrea să mai vorbească despre subiectul acesta.

— Mereu iau o grămadă, adaug eu iute, ca să distrag atenţia de la ea. Odată, în timp ce seniorii satului mă dezmembrau, m-am trezit şi toată pivniţa era plină de sânge. A fost neplăcut. Şi dureros. Dar în principal neplăcut. Mă învăţasem, vezi tu. M-au dezmembrat de multe ori.

Sunt obişnuită să spun asta fără să mai simt nimic din vechea frică şi greaţă, aşa că expresia care învăluie chipul lui Keita mă sperie. E groază. Groază pură.

— Trebuie să... scuzaţi-mă, zice el brusc, ridicându-se cu greu.

Corpul îi tremură în timp ce se îndepărtează.

Îl privesc cum pleacă, apoi oftez. Uneori uit cât de protejaţi sunt recruţii. Da, sunt soldaţi, şi da, trăiesc în brutalitate, în groază, dar nu înţeleg deloc cum e viaţa pentru noi. Durerea pe care am îndurat-o toate.

Ar fi trebuit să-i povestesc despre trecutul meu cu mai multă blândeţe, să-l iau uşor, dar acum, că am rostit cuvintele cu voce tare, nu regret deloc că le-am spus.

— Cred că o să stau puţin singură, zic eu şi mă ridic în picioare.

Celelalte fete încuviinţează în timp ce mă îndepărtez.

Copacul meu preferat este nystria cu flori albastre de pe dealul următor. Este un uriaş bătrân şi impunător, cu ramuri atât de întinse, încât blochează aproape toată priveliştea. Restul terenului Warthu Bera pare întotdeauna să se afle undeva, la mare distanţă, o amintire îndepărtată, odată ce mă strecor în spaţiul mic de sub ramuri şi inspir parfumul delicat ce pluteşte dinspre flori. Acolo mă găseşte Keita mai târziu, întinsă la umbră, în linişte.

— Scuzele mele că am fugit, spune el, ghemuindu-se lângă mine. îmi povesteai despre cel mai înfiorător lucru care ţi s-a întâmplat vreodată şi eu am fugit ca un copil. Doar că... nu mi-aş fi putut imagina niciodată aşa ceva, ce ţi-au făcut. Tot nu pot...

întoarce privirea, străduindu-se să-şi găsească cuvintele.

În cele din urmă, îşi revine şi se întoarce spre mine.

— îmi pare rău, Deka, zice el. Din adâncul sufletului, îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat, îmi pare rău pentru ce vi s-a întâmplat tuturor. Ştiu că nu schimbă nimic, dar vreau doar să spun asta, ca să ştii ce simt.

Clipesc, uimită de cuvintele lui. Indiferent la ce m-aş fi aşteptat, cu siguranţă nu era asta. Cred că niciodată nu mi-a mai spus Keita atâtea lucruri dintr-odată.

Dau din cap aprobator când se aşază, apoi mă întorc şi îi zâmbesc.

— Nu te-aş compara cu un copil, spun eu. Mai degrabă cu una dintre şopârlele alea de pe copac.

Arăt spre o şopârlă verde-deschis care urcă iute pe ramurile copacului nystria. Keita strâmbă din colţurile gurii.

— Nu accept decât şopârlă cu coarne, spune el.

— Şopârlă cu coarne să fie, aprob eu.

Zâmbetul i se lăţeşte preţ de o clipă, apoi oftează.

— îmi pare rău, şopteşte iar. îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat, îmi pare rău că n-am rămas să aud povestea până la capăt.

— E în regulă, răspund. N-ar fi trebuit să-ţi spun, în primul rând.

— N-ar fi trebuit să fii nevoită să treci prin asemenea orori, în primul rând, zice el, cu o privire îndurerată. Ce au făcut seniorii... nu asta ar trebui să se întâmple.

— Dar tu ce crezi că e Mandatul de Moarte? îl întreb încet.

Ştiu că a auzit despre el. Toţi jatu din unitatea asta ştiu de el. Odinioară aveau sarcina de a-l pune în aplicare

dacă preoţii nu reuşeau. Asta se întâmpla, desigur, înainte ca alaki să devină necesare.

— Există. întotdeauna a existat.

Keita întoarce privirea, cuprins de vinovăţie, aşa că mă apropii mai mult de el. Nu vreau să se îndepărteze de mine, de conversaţia asta. S-ar putea să fie singura şansă pe care o am vreodată.

— Cele din soiul meu nu au de ales, zic eu. Luptăm sau murim; în orice caz, vieţile noastre nu ne aparţin. Belcalis are dreptate, să ştii. Ne numesc demoni, dar oare chiar suntem?

Keita lasă privirea în jos.

— Nu ştiu, oftează el. Nu mai ştiu. Când am devenit recrut, credeam că asta sunt cele din soiul tău. Credeam că o să te urăsc cât o să muncesc cu tine şi, chiar şi atunci când am făcut înţelegerea cu tine, tot nu aveam încredere în tine. Dar acum...

— Dar acum? repet.

— Acum, când mă uit la tine, nu îi văd decât pe camarazii mei. Şi acum, când aud ce ţi s-a întâmplat...

Mâinile i se încleştează. Se întoarce spre mine.

— Cine te-a dezmembrat? întreabă. Cum îi cheamă?

— Ce contează? ridic eu din umeri. Potrivit înţelepciunilor Veşnice, sunt un demon. în plus, s-a terminat.

Keita îmi ia mâna într-a lui şi o strânge. Căldura palmei lui e ca un furnal care îmi învăluie pielea.

— Pentru mine contează, spune el. Pentru mine, tu contezi.

Cuvintele lui îmi fac inima să bată cu putere şi simt un nod în stomac. Nu ştiu de ce dintr-odată mi-e cald, dintr-odată roşesc în prezenţa lui.

— Eşti uruniul meu, spun eu încet, de parcă aş vrea să-mi amintesc singură lucrul acesta. Mulţumesc că îţi pasă.

— Chiar şi dacă n-aş fi uruniul tău, tot mi-ar păsa.

Spre surprinderea mea, cealaltă mână a lui Keita mă apucă de bărbie. Mi-o ridică astfel încât să-l pot privi în ochi. Sunt calzi, sinceri... Mă furnică tot corpul.

— îmi amintesc când te-am văzut în Sala Jor în prima zi, spune el încet. Când te-am văzut stând acolo, atât de speriată, cu Britta alături de tine, mi-ai adus aminte de ceva ce uitasem.

Acum inima îmi bate atât de repede, încât mi-e teamă să nu-mi ţâşnească din piept.

— De ce anume? şoptesc.

— De mine, când eram mai mic. îmi pare atât de rău, spune el brusc, dându-şi mâna la o parte. îmi pare rău că nu am nicio putere, Deka, îmi pare rău că viaţa ţi-a fost luată, îmi pare rău că violenţa te-a adus aici... la fel cum m-a adus şi pe mine.

Mă uit lung la el, încercând să-i înţeleg ultimele cuvinte. Mereu am ştiut că a avut loc o tragedie în trecutul lui Keita, dar nu am întrebat niciodată, de vreme ce ştiu că nu i-ar plăcea să-mi bag nasul unde nu trebuie. Simt că nici acum nu e momentul, aşa că doar clipesc de câteva ori.

— E în regulă, spun eu. Măcar acum le am pe surorile mele de sânge. E suficient. Niciodată n-am avut asemenea prietene acasă. Niciodată n-am avut pe nimeni, de fapt.

îmi amintesc cât de uşor m-a părăsit tata, cât de uşor m-a-părăsit şi Elfriede.

Clipesc din nou, uluită. Nu m-am mai gândit la ei de săptămâni întregi, nici măcar nu m-am mai întrebat

dacă sunt sau nu copilul tatei. Acum, că Mâini-Albe e aici, mă mulţumesc să aştept răspunsuri, ştiind cu siguranţă că, indiferent care este adevărul, nimeni n-o să mă încuie într-o pivniţă şi n-o să mă taie din cauza abilităţilor mele.

Poate de-asta pot să fiu aici, aşa, cu Keita.

Ochii lui par să strălucească atunci când mă priveşte pieziş.

— Sunt amicul tău, Deka?

— Vrei să fii?

Partea asta o rostesc atât de încet, încât nu cred că o aude. Dar apoi îmi şopteşte la ureche, iar răsuflarea lui îmi agită smocul de păr scurt şi creţ de deasupra ei.

— Cred că sunt ceva mult mai bun. Sunt uruniul tău, de acum şi până în ziua când vom muri.

E cel mai frumos lucru pe care l-am auzit de multă vreme.

21

Sunt pregătită deja de o mie de ori pentru raid când soarele urcă peste linia orizontului în ziua următoare. Armele mi-au fost ascuţite, armura din piele mi-a fost strânsă, iar calul mi-a fost echipat cu tot ce trebuie pentru drumul lung până la marginea Hemairei. Sunt atât de emoţionată, încât mă cuprinde un soi ciudat de energie când pun şaua pe cal. Nici măcar nu mă mai simt sufocată de armură acum, cu toate că e făcută din aceeaşi piele grotesc de grea pe care au primit-o toate alaki. Tot ce simt e o uşoară apăsare pe tot corpul.

în jurul meu, celelalte fete îşi înşeuează şi ele caii şi îşi încarcă bagajele.

Spre mirarea mea, Adwapa încă nu m-a întrebat nimic despre dezvăluirea făcută de karmoko Thandiwe în seara precedentă. Când întreb de ce, în timp ce urcăm în şa, îşi dă ochii peste cap.

— Păi, eu am ştiut mereu că eşti ciudată, zice ea în loc de explicaţie.

Decid să nu mai pun şi alte întrebări, în timp ce călărim spre porţile Warthu Bera, îi zăresc pe Keita şi pe ceilalţi uruni aşteptându-ne pe partea

cealaltă, în spatele căpitanului Kelechi. în mine urcă o căldură neobişnuită la vederea lui, splendid în armura lui roşie-portocalie ornamentală de recrut. încerc să alung senzaţia respirând adânc, dar continuă să-mi dea târcoale pe sub piele.

O mulţime de civili s-au adunat în spatele lui şi al celorlalţi recruţi, întinzându-şi gâturile în timp ce se zgâiesc la micul nostru regiment, alcătuit din noi, alaki, două matroane cu experienţă de luptă şi cele patru asistente care ne vor sluji drept ajutoare; din fericire, una dintre ele este Isattu, asistenta repartizată de obicei la dormitorul nostru comun.

Podul basculant coboară, iar Gazai, alaki cu cel mai înalt grad pentru expediţia aceasta, ridică braţul cu pumnul strâns, apoi îl coboară impunător.

— Coifurile! tună ea.

Ne punem repede coifurile, nişte caschete ascuţite, cu măşti de război în forma unor chipuri fioroase de demoni prinse în faţă.

— Traversaţi şanţul! ordonă Gazai.

Ne supunem, călărind peste podul basculant. Mă învăluie un sentiment straniu în clipa în care ajungem pe partea cealaltă: o nelinişte care îmi curge prin vene. Este prima dată când văd exteriorul Warthu Bera de când am intrat aici, prima dată când nu mă aflu înăuntrul limitelor sale, izolată de zidurile sale – protejată de ele. Mă cutremur la acest gând, iar pulsul mi se accelerează. Mă întreb ce o să facă oamenii de rând când o să ne vadă ieşind pe porţi. în ciuda armurilor noastre, majoritatea dintre noi suntem mai scunde şi mai mici decât recruţii. O să bănuiască ce suntem? Au aflat măcar despre noi?

Novicele ne spun că oamenii de rând le ignoră în general când ies la raiiduri, dar în ultimul timp au apărut murmure, rumori de nemulţumire pe care le auzim uneori când le privim pe novice cum ies. Cine ştie ce o să se întâmple azi... îmi înfrânez gândul în timp ce procesiunea noastră se opreşte la capătul podului basculant, unde o zi de piaţă este în toi, cu mulţimi de oameni mişunând peste tot, cumpărând mărfuri proaspete.

Căpitanul Kelechi vine călare să ne întâmpine. El va conduce detaşamentul nostru de raid de acum înainte – un lucru surprinzător, dat fiind rangul său de căpitan peste toţi jatu. Spre surprinderea mea, vine la mine, apoi se opreşte şi îmi aruncă o privire gânditoare peste nasul său lung şi aristocratic. Am senzaţia că e prima dată când mă vede cu adevărat, deşi eu l-am văzut de nenumărate ori până acum, cu silueta lui înaltă, cu pielea întunecată şi o postură rigidă inconfundabilă oriunde s-ar duce.

— Tu eşti Deka din Irfut, spune el cu răceală, în vreme ce ochii lui căprui mă măsoară din cap până în picioare. Demonul printre demoni.

Am grijă să nu mi se vadă nicio expresie pe chip când răspund.

— Da, căpitane.

Vine mai aproape cu calul.

— Funcţionează doar pe urlătorii-morţii? Darul tău, vreau să spun.

Sunt nedumerită de întrebare preţ de o clipă, apoi înţeleg. Mă întreabă dacă darul meu funcţionează pe oameni. Pe el.

— Numai pe urlătorii-morţii, confirm eu.

Căpitanul dă brusc din cap.

— Ai grijă să rămână aşa, spune. Ai grijă să-ţi ţii purtarea nefirească pentru tine, fiindcă, dacă bănuiesc din orice motiv că procedezi altfel, am să-ţi dau atâtea aproape-morţi brutale, încât o să te minunezi de ingeniozitatea mea de acum până în vecie.

Încuviinţez, simţind cum tot trupul îmi îngheaţă.

— Da, căpitane, spun cu glas răguşit.

Dă din cap aprobator, întorcându-şi calul.

— La drum! strigă el.

îmi îndemn calul să pornească înainte, ţinându-mi privirea neclintită asupra drumului. în jurul nostru, mulţimea mormăie bănuitor, remarcând statura mai mică a alaki, ca să nu mai spun de rotunjimile evidente ale armurilor noastre.

— Târfe!

Aud cuvântul strigat de mai multe ori în timp ce mergem mai departe. Mă grăbesc să-l prind din urmă pe Keita. Expresia lui amenințătoare este o barieră pe care numai cel mai curajos bărbat ar îndrăzni să o traverseze, îngrijorarea îi umbrește ochii când mă privește.

— E totul în regulă, Deka? întreabă. Căpitanul nu te-a amenințat, nu-i aşa?

— Nu, de ce crezi asta? întreb.

Nu vreau să ştie ce s-a întâmplat adineauri.

— L-am văzut cum ţi-a şoptit ceva, explică Keita. Ce ţi-a zis?

Simt că mă aprind la faţă şi ridic din umeri într-un gest degajat, sau cel puţin aşa sper.

— Mi-a dat doar nişte sfaturi.

— Legate de darul tău?

Dau din cap că da. I-am povestit deja despre dezvăluirile lui Mâini-Albe, lecţiile noastre şi ce s-a întâmplat ieri cu anunţul lui karmoko Thandiwe.

— A spus că…

— Demoni! strigă mulţimea. Toate sunt demoni!

Un bărbat neîngrijit îşi face loc prin mulţime, cu o privire sălbatică.

— Nu le lăsaţi să vă păcălească! În fiecare săptămână ies pe porţile alea, înveşmântate în armura spurcată a depravării. Vor să ne facă şi pe noi depravaţi, să facă Otera să putrezească din temelii.

Mulţimea a început să murmure acum şi mulţi dau din cap aprobator.

— Are dreptate! strigă un bărbat.

— Demoni! urlă altul.

— Târfe!

Ultima declaraţie vine de la una dintre puţinele femei din mulţime, o bunică bătrână care poartă o mască în formă de soare, de culoare galben-aprins, cu un zâmbet grotesc, şi care are alături doi băieţi tineri – însoţitorii ei bărbaţi, fără îndoială.

Nu trece mult timp şi mulţimea scandează cuvântul:

— Târfe! Târfe! Târfe!

Pe măsură ce scandările devin tot mai zgomotoase, mă fac mică instinctiv, apropiindu-mă de Britta, care călăreşte la dreapta mea. Cu toate că suntem bine antrenate, ştiu prea bine puterea pe care o poate avea o gloată. îmi aduc aminte de satul meu, îmi aduc aminte ce s-a întâmplat acolo după ce au atacat urlătorii-morţii, cum s-au adunat toţi sătenii în jurul meu, privind impasibili în timp ce Ionas mi-a scos...

Nu suntem în satul meu.

Clipesc repede, înţelegând ce se întâmplă.

Aceştia nu sunt sătenii care s-au întors împotriva mea şi m-au torturat. Eu nu mai sunt aceeaşi fată care s-a făcut mică şi s-a lăsat dezmembrată. Acum sunt mai puternică şi mai iute. Şi cel mai important, sunt antrenată pentru luptă.

Bărbatul neîngrijit s-a lăsat copleşit de o furie atât de clocotitoare, încât se năpusteşte spre Britta.

— Târfe demonice! O să vă omor!

Eu îl trag de pieptul robelor.

— Să nu te atingi de prietenele mele, mârâi eu. Te fac bucăţi înainte să apuci să loveşti măcar o dată.

— Iar eu o s-o ajut să le împrăştie în toată Otera când termină, pufneşte Britta lângă mine.

îi dau drumul pe pământul răscolit şi îmi şterg mâinile de praf, dispreţuitor şi teatral. în timp ce o fac, pe mine pune stăpânire un sentiment cald şi încrezător. Euforie. Nu-mi vine să cred că am făcut-o, nu-mi vine să cred că m-am apărat singură – şi pe prietenele mele – în faţa acelui bărbat. Acum doar câteva luni m-aş fi făcut mică într-un colţ.

— Bravo ţie, şopteşte Britta cu mândrie când merg mai departe.

Keita, între timp, îşi aduce calul mai aproape de al meu, iar ceilalţi uruni îl imită iute, astfel încât să formeze o barieră între mulţime şi noi.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată, zice el râzând. Mica noastră Deka şi-a arătat în sfârşit colţii.

— Mai ciripeşte tu aşa şi o să-i înfig drept în tine, pufnesc eu.

însă acum bărbatul s-a întors spre mulţime pentru sprijin.

— Sunt demoni! strigă el. Voi, jatu, nu ne puteţi minţi; noi ştim cu ce vă ocupaţi sus pe deal. Ştim că faceţi tot soiul de lucruri nefireşti. Nu acceptăm asemenea mizerii în rândul nostru!

— Are dreptate, strigă bătrâna cu mască în formă de soare, strângându-şi nepoţii mai aproape.

— Nu vrem mizeria lor aici! strigă alt bărbat.

Mă cuprinde furia, iar mâinile mi se apropie pe furiş de mânerul săbiei mele atika. Sunt recunoscătoare că aceasta e făcută din oţel, spre deosebire de săbiile noastre de antrenament. Trebuie să fiu pregătită de orice.

în timp ce eu fac acest gest, căpitanul Kelechi îşi întoarce brusc calul cu faţa la mulţime.

— Foarte bine, strigă. Dacă vreţi să plece, atunci cine e gata să le ia locul în raidul asupra unui cuib de urlători-ai-morţii din apropiere în care mergem acum?

Mulţimea tace, nedumerită de întrebare.

Căpitanul Kelechi continuă.

— Dacă soldaţii mei sunt demoni, aşadar nu sunt demni să lupte, ba nu, să *moară* pentru Otera, cine dintre voi îi va înlocui în rândurile noastre?

îi aruncă o privire blândă bărbatului.

— Dumneata?

Apoi arată spre alt membru al mulţimii.

— Dar dumneata? Sau dumneata?

Unul câte unul, căpitanul Kelechi arată spre oameni din mulţime, rugându-i să ne ia locul. Mulţimea tace, alarmată... şi ruşinată. O grămadă de oameni şi niciunul nu-l poate privi în ochi.

Când nu se oferă nimeni, căpitanul Kelechi dă iarăşi din cap.

— Data viitoare când vreţi să mă lăsaţi fără soldaţi, aveţi grijă să fiţi pregătiţi să le luaţi locul mai întâi.

Îi aruncă o privire severă bărbatului, care se îndepărtează pufnind. Nu se aştepta să-l ia nimeni la întrebări, evident.

Îl privesc cum pleacă şi mă cuprinde uşurarea. Oamenii din capitală se lasă mult mai puţin stăpâniţi de ură decât cei din sate, se pare.

După ce bărbatul dispare, căpitanul Kelechi se întoarce spre noi.

— Ce mai aşteptaţi? La drum!

Facem repede aşa cum ni se spune.

În timp ce mergem mai departe pe stradă, cu sunetul familiar al Lacrimilor lui Emeka tunând în depărtare, mă întorc spre Keita, perplexă.

— Mereu e aşa? Căpitanul Kelechi, vreau să spun.

Keita se întoarce spre mine şi ridică din umeri.

— E deopotrivă mai bun şi mai rău decât îţi poţi închipui.

Periferia răsăriteană a Hemairei e uscată şi plină de praf, frumuseţea ordonată a oraşului lăsând loc unei câmpii sălbatice, plină de ierburi galbene şi baobabi impunători. Baobabii sunt indigeni aici, însă căldura verii i-a uscat într-atât, încât frunzele li s-au zbârcit pe ramuri. Până şi izvoarele şi cascadele au secat, pârjolite toate de căldura nemiloasă a soarelui.

Cu cât mergem mai departe, cu atât mi se înteţesc neliniştile. Cuibul pe care-l atacăm se află la marginea junglei, ascuns adânc într-o peşteră. Căpitanul Kelechi urmăreşte mişcările urlătorilor-morţii cu ajutorul coucalilor, păsările-mesager pe care le schimbă cu cercetaşii săi.

Creaturile au fost neobişnuit de active astăzi. Le simt deja acolo, o prezenţă vagă şi îndepărtată care îmi face sângele să curgă mai iute şi tot mai iute. De când am început să iau lecţii cu Mâini-Albe, sângele meu a devenit din ce în ce mai sensibil.

Planul este să atacăm cuibul mâine-dimineaţă devreme, când bestiile sunt în starea cea mai vulnerabilă. La fel ca oamenii, urlătorii-morţii sunt activi în timpul zilei şi dorm noaptea.

Pe măsură ce ziua înaintează, nervii mi se încordează tot mai mult. Sunt entuziasmată să încep în sfârşit să ucid urlătorii-morţii, ca să-mi îndeplinesc scopul pentru care mă antrenează karmoko şi ca să răzbun moartea lui Katya – dar dacă nu pot să-mi folosesc vocea? Sunt obişnuită să o chem în timpul lecţiilor cu Mâini-Albe – dar dacă nu pot s-o fac aici, fără ea să mă îndrume?

Sunt tot mai neliniştită în timp ce ne ridicăm tabăra la marginea junglei, iar gândurile mi se învârt în jurul lui „dacă, dacă". Sunt atât de preocupată, încât nu îl observ pe Keita când se aşază lângă mine pe bușteanul pe care îmi ascut distrată sabia atika de treizeci de minute.

— Mai ai? îmi şopteşte la ureche, amuzat.

Mai că îmi sare inima din piept.

— Pe răsuflarea lui Oyomo, Keita! exclam eu. Aproape m-ai făcut să-mi tai degetul!

îmi ia cu grijă sabia din mâini şi o cercetează.

— Ea cincea oară când te văd că o ascuţi de când am ridicat tabăra şi nici măcar n-a gustat vreun strop de sânge până acum.

Se uită la mine cu coada ochiului.

— Ţi-e frică?

— Normal că mi-e frică, zic eu, trăgându-mi

nasul.

— Ai fi nebună dacă nu ţi-ar fi, aprobă el, sprijinindu-se de copacul din spatele nostru.

E atât de aproape acum, încât îi simt căldura coapsei pe a mea. încerc să nu tremur de la atingere.

— La primul meu raid împotriva urlătorilor-morţii am vomitat atât de mult, că am leşinat, zice el. Când m-am trezit, raidul aproape se încheiase.

— Poftim?

Mă întorc spre el, cuprinsă de uimire. E prima dată când îmi spune lucrul acesta. Am vorbit despre timpul pe care l-a petrecut la Sala Jor, dar niciodată despre asta.

— Ruşinos, nu-i aşa? ridică din umeri. Eram acoperit cu propria-mi vomă când m-au trezit.

— Câţi ani aveai? întreb, curioasă.

Cu toate că am petrecut mult timp împreună la antrenamente, tot nu ştiu mare lucru despre viaţa lui Keita de dinainte; pe de altă parte, nici el nu ştie mare lucru despre a mea. Amândoi avem secrete pe care vrem să le păstrăm.

Keita rămâne tăcut câteva clipe, privind în depărtare.

— Opt, răspunde în cele din urmă. Aveam opt ani.

Fac ochii cât cepele.

— Opt? repet.

Keita are şaptesprezece ani acum, ceea ce înseamnă că merge la raiduri împotriva urlătorilor-morţii de nouă ani.

— De ce ai lua un copil la un raid? întreb, îngrozită.

— Am insistat, spune, ridicând din umeri.

Când mă întorc spre el, îmi explică.

— Urlătorii-morţii tocmai îmi atacaseră

casa, îmi omorâseră familia – mama, tata, fraţii... Am vrut să-i răzbun. Nu e uşor să treci atât de iute de la ipostaza de mezin la cea de orfan.

Mi se întoarce stomacul pe dos şi totul capătă sens. Acum înţeleg de ce Keita e atât de disperat să se răzbune, de ce nu e la fel de glumeţ şi de lipsit de griji precum ceilalţi băieţi. Dacă toată lumea pe care am iubit-o vreodată ar fi fost ucisă în acelaşi timp, într-un mod atât de oribil, şi eu aş fi închistată.

Zâmbeşte uşor, cu o expresie tristă şi amară pe faţă.

— Până la urmă, n-am putut nici măcar să rămân conştient la începutul luptei.

Sunt atât de îngrozită, încât îi pun mâna pe genunchi.

— îmi pare atât de rău, spun. Nu ştiam.

— Nu ţi-am spus, zice ridicând iar din umeri. E în regulă, presupun. Nu devii lord peste Gar Fatu fără să moară cineva mai întâi.

— Gar Fatu? repet.

îmi amintesc vag prezentarea lui Keita de la prima noastră întâlnire, dar la vremea aceea nu i-am dat prea mare atenţie. Gar Fatu este numele regiunii unde a fost tata în armată. Apoi:

— *Lord* peste Gar Fatu?

Mereu am crezut despre Keita că s-ar putea să fie aristocrat, dar chiar un lord? Şi peste Gar Fatu, dintre toate locurile? Gar Fatu este ultimul bastion care păzeşte hotarul dintre Otera şi Tărâmurile Necunoscute, unul dintre cele mai strategice castele din Otera. De ce se află aici cu noi în loc să fie la curte şi să facă ce fac lorzii şi domniţele elegante? Familia lui e una dintre cele importante, din nobilime. Sau, cel puţin, era. Acum sunt morţi cu toţii şi de-asta se află el aici.

Când ridic din nou privirea spre el, îmi oferă un zâmbet jalnic, dar privirea îi rămâne serioasă.

Mă doare să-l văd aşa.

— Nu face asta, zic eu brusc.

— Ce să nu fac?

— Nu te preface că totul e în regulă când nu e. Nu face glume oribile ca să-ţi ascunzi durerea. Eu ştiu cum e să pierzi un părinte. Să-ţi pierzi toată familia. Nu trebuie să te prefaci în faţa mea. Niciodată în faţa mea.

Keita pare uimit, iar ochii lui aurii îi cercetează pe ai mei. în cele din urmă, încuviinţează.

— N-o să mai fac, îmi promite el.

— Juri?

îi întind degetul mic exact aşa cum făceam cu mama, până îmi dau seama de gest. îmi retrag iute degetul.

Spre surprinderea mea, îmi ia mâna şi îşi agaţă degetul mic în jurul degetului meu.

— Jur, spune şi dă din cap.

Stăm acolo, cu degetele încleştate, în timp ce aerul nopţii se răceşte în jurul nostru. Restul taberei pare să se retragă în depărtare – celelalte alaki care hoinăresc prin jur, recruţii ghemuiţi laolaltă în jurul unui joc de societate ca să-şi potolească emoţiile. Până la urmă, tăcerea devine prea mult. îmi desprind neîndemânatic degetul şi îmi dreg vocea în acelaşi timp.

— Ai mai mers la raiduri după? întreb. După cel la care ai vomitat, adică.

Keita bate din picioare.

— La nenumărate, spune el. De-asta am fost repartizat la Sala Jor. Am văzut mai mulţi urlători-ai-morţii decât toţi jatu de aici la un loc, cu toate că eram doar un recrut, aşa că au hotărât că n-o să-mi fie prea greu să supraveghez câteva alaki. Apoi au decis să mă trimită la Warthu Bera. Mi se potriveşte mult mai bine, au spus. însă a trebuit să

— renunţ la grad. Acum sunt doar un recrut modest, precum ceilalţi.

— Eşti mult mai realizat decât mi-am închipuit vreodată, spun eu, impresionată. Mă bucur că eşti uruniul meu.

Keita zâmbeşte, iar dinţii îi strălucesc. Respir încet şi toată lumea mea se agaţă dintr-odată de întinderea aceea albă.

— Stai să vezi când o să mergem în sfârşit în campanie şi o să stau zile întregi nespălat. Duhoarea mea o să te impresioneze mai mult decât orice ai mirosit în viaţa ta, spune.

Chicotesc, fermecată fără voia mea.

— Gata cu glumele, Keita, eu...

— Nimerite cuvinte, alaki.

Când ridicăm privirea, căpitanul Kelechi stă în faţa noastră, cu o expresie dezaprobatoare. Keita şi cu mine ne ridicăm brusc în picioare.

Keita îşi drege glasul.

— Căpitane, eu...

— Stăteai de vorbă cu partenera ta când ar trebui să inspectezi perimetrul? îl întrerupe căpitanul, ridicând o sprânceană.

Keita face o plecăciune.

— Scuzele mele, căpitane, spune repede. Mă duc acum.

După ce Keita dispare în întuneric, căpitanul Kelechi se întoarce spre mine.

— Culcă-te, alaki, spune. Avem nevoie de tine în cea mai bună formă mâine-dimineaţă.

— Da, căpitane.

Mă înclin, dar, când ridic capul, el a dispărut deja.

Luna tocmai a început să coboare pe cer când ajungem la cuibul urlătorilor-morţii în zorii dimineţii următoare. Cu toate că restul junglei fierbe mocnit de atâta căldură, zona aceasta e învăluită într-o ceaţă rece şi lipicioasă. Ne arată că suntem în locul potrivit. Mă uit în sus la copaci, cuprinsă de uimire, în ciuda încordării care îmi strânge muşchii. în pădurile de acasă nu am văzut niciodată asemenea uriaşi cu liane ce se scurg de pe ramuri, cu flori viu colorate cuibărite în trunchiuri. Sunt atât de frumoşi, încât aproape mă fac să uit de teama care mă stăpâneşte.

Dar dacă nu mă pot cufunda în starea de luptă? Mai rău: dacă nu pot folosi vocea? Dacă îngheţ, aşa cum mi s-a întâmplat cu Katya, şi moare cineva?

Dacă, dacă, dacă...

Britta mă atinge, făcându-mi semn să mă concentrez. Dau din cap şi încerc să alung aceste gânduri inutile inspirând adânc, aşa cum m-a învăţat Mâini-Albe. Mă întind în minte spre acel ocean întunecat, spre uşa aurie din el. Din fericire, se iveşte cu uşurinţă şi, cât ai zice peşte, intru în starea profundă de luptă, care îmi permite

să văd şi mai limpede în întuneric, iar creaturile de acolo scânteiază cu lumina aceea stranie şi nepământeană în timp ce eu mă mişc fără niciun sunet printre copaci împreună cu ceilalţi. Zăresc repede săltători, santinelele urlătorilor-morţii ascunse între ramuri. Bătăile inimilor luminează cel mai puternic, tobe vii care pulsează atât de zgomotos, încât aproape le simt cum îmi vibrează sub piele.

Fac semn grupului să se oprească, arătând în sus. Sunt doi săltători acolo, amândoi bine camuflaţi în copaci. Nimeni nu i-a văzut încă; nimeni altcineva nu are avantajul de a putea să-i urmărească folosindu-se numai de bătăile inimilor lor, aşa cum pot eu. Din fericire, încă nu ne-au observat. O mişcare greşită şi o vor face.

Căpitanul Kelechi întinde un deget spre mine şi apoi îmi face semn. *E timpul să porneşti,* spune semnalul.

Fac semn că înţeleg, apoi Britta şi cu mine pornim, strecurându-ne încet prin vegetaţia de la nivelul solului, având grijă să nu facem niciun zgomot care i-ar alerta pe urlătorii-morţii. Sunt vag conştientă de prezenţa lui Keita lângă mine, de umbra lui care se pierde şi reapare dintre copaci. Anii de raiduri nocturne împotriva urlătorilor-morţii l-au făcut pe atât de tăcut, pe cât este de ucigător. Britta, din păcate, nu e la fel de graţioasă, dar înaintează şi ea în tăcere prin junglă, păzindu-mi spatele cu loialitate.

În câteva clipe, cu toţii suntem în vecinătatea ambilor urlători-ai-morţii. Cel mai apropiat de mine cercetează zona, cu privirea vigilentă la ameninţări. Mă încrunt, privindu-l. La fel ca aceia care ne-au atacat zidurile cu două luni în urmă, parcă e cumva mai ager, mai viu decât urlătorii-morţii din Warthu Bera. însă

nu pare să mă observe cum mă furişez la picioarele lui. Am învăţat tactica asta în timpul numeroaselor lecţii cu Mâini-Albe.

Acum eu sunt vânătorul.

— Nu scoateţi niciun sunet, ordon eu, iar vocea îmi reverberează şi forţa aceea cunoscută parcă îmi iese prin piele. Veniţi aici jos.

Amândoi urlătorii-morţii se întorc spre mine în acelaşi timp, căscând ochii negri de mirare înainte să privească la fel de iute în altă parte. Inimile le încetinesc, iar bătăile ajung cât un firicel de apă. Când încep să coboare încet, răsuflu uşurată. Chiar funcţionează!

Nu după mult timp, ajung pe pământ, iar Keita îi rezolvă repede, retezându-le capetele înainte ca ei să-şi dea seama ce se întâmplă. Mă străduiesc să nu vomit când un miros dulceag de mosc umple aerul şi sângele albastru li se adună unde le erau capetele.

Frânturi de imagini. Aur pe podea. Privirea din ochii tatei. Privirea din ochii lui Katya...

Britta mă atinge pe umăr şi întorc capul, alungând amintirea detestată. Nu mă mai aflu în pivniţa aceea şi nimeni n-o să mă decapiteze aici. în timp ce îmi recapăt stăpânirea de sine, Keita vine spre mine, căutând din priviri orice semn de oboseală. încă nu am alungat epuizarea care mă cuprinde ori de câte ori îmi folosesc vocea ca să ordon. O simt deja, senzaţia aceea tulbure care mi se întinde în membre. N-o să mai pot rămâne în picioare prea mult timp.

— Excelent, zice el. Nici măcar nu şi-au dat...

Sunetul unor ramuri scuturate ne face atenţi la mişcare. Mă întorc şi găsesc doi ochi negri de urlător-almorţii iţindu-se dintr-un copac din apropiere. Urlătorul-

morţii

se opreşte, îngrozit, când vede cadavrele camarazilor săi măcelăriţi.

Deschide gura, doar ca să scoată un sunet îngrozitor ca un gâlgâit când un cuţit îi spintecă gâtlejul, înfigându-l în copac. Belcalis lasă mâna în jos, dar cuţitul ei a venit prea târziu. Ţipătul îndurerat al urlătorului-morţii răsună acum printre copaci. Preţ de o clipă, Keita şi cu mine ne uităm unul la altul, sperând în van că suntem în siguranţă, că ceilalţi urlători-ai-morţii nu au fost treziţi.

Apoi încep urletele, unul mai înfiorător ca altul, atât de stridente, încât le aud prin coif. îl dau la o parte, încercând să aud direcţia din care vin. Eu sunt rezistentă la efectele cele mai grave ale ţipetelor urlătorilor-morţii, iar timpul petrecut în caverne cu Rattle şi ceilalţi urlători-ai-morţii m-a făcut să rezist şi mai bine.

Ceaţa se îngroaşă, secretată tot mai mult de urlătorii-morţii cuprinşi de furie, iar Keita mă apucă de braţ, alergând spre restul grupului.

— S-o ia nesfârşitul, sunt prea mulţi! şuieră el, iar tălpile îi lovesc mai iute pământul.

încerc să ţin ritmul, dar fiecare pas este o luptă cu epuizarea care îmi îngreunează acum membrele.

— Oi luat-o eu! zice Britta, ridicându-mă în braţe de parcă aş cântări cât un fulg.

— Ţine-o aproape! răspunde Keita, pregătindu-şi sabia când ajungem la ceilalţi.

Căpitanul Kelechi e pregătit pentru sosirea noastră.

— Scoateţi săbiile! ordonă el când detaşamentul de raid se adună laolaltă.

Britta mă aşază în mijlocul cercului, iar apoi toată lumea strânge rândurile, fiecare cu spatele la ceilalţi, cu săbiile scoase în direcţia ameninţării iminente. în jurul

nostru ceaţa se îngroaşă şi mai tare, iar vârfurile copacilor foşnesc în timp ce siluete scânteietoare merg cu pas întins peste crengi, iar altele înaintează prin tufişuri. Urmăresc ceaţa, cu membrele atât de grele de-acum, încât abia mai pot rămâne în picioare. Epuizarea îmi împovărează fiecare muşchi.

— Vedeţi să nu lăsaţi nicio deschizătură! strigă căpitanul Kelechi.

— Da, domnule, zic eu răguşită, iar limba mi se împleteceşte de oboseală.

Corpul îmi devine din ce în ce mai greu, iar ochii mei se străduiesc să rămână deschişi.

Nu contează însă, fiindcă urlătorii-morţii sunt aici, iar siluetele lor impunătoare se mişcă încet în întuneric. Sunt cel puţin treizeci – mai mulţi decât am văzut vreodată în viaţa mea, iar simţurile ascuţite din starea profundă de luptă îmi permit să le văd bătăile inimii luminând intermitent, într-un alb furios, pe fundalul luciului argintiu al pielii lor. Când văd cadavrele prietenilor lor, încep să urle iarăşi, cu un sunet deopotrivă chinuit şi furios care îmi sfredeleşte urechile. Dar nu se înrăutăţeşte, nu e nimic din agonia fierbinte care îmi pârjolea creierul.

Urletele ating intensitatea maximă când cel mai mare urlător-al-morţii, o monstruozitate argintie cu proeminenţe albe ca nişte spini pe toată spinarea, face un pas înainte. Aproape că seamănă cu Rattle, iar spinii îi zornăie în timp ce le face semn celorlalţi urlători-ai-morţii. Dar Rattle e mult mai puţin înfricoşător decât acest monstru mătăhălos şi impresionant care îi face pe ceilalţi urlători-ai-morţii să înceapă să se deplaseze în cerc, cu mişcări

lente şi hotărâte. îl privesc printre pleoapele atât

de grele, încât am senzaţia că lupt cu apa doar ca să ţin ochii deschişi.

După ce ne-au înconjurat complet, urlătorul-morţii argintiu se întoarce spre noi, cu ochii lucind de ură, şi face un semn hotărât prin care sugerează spintecarea gâtului. Urlătorii-morţii scot mârâieli joase şi huruite din gâtlejuri, iar mesajul lor e clar: au de gând să ne ucidă lent şi dureros.

— Pe barba lui Oyomo, aţi văzut asta? întreabă Kweku. Aţi văzut ce-a făcut?

— O să ne omoare, şopteşte Britta, îngrozită. O să ne omoare pe toţi.

În glasul ei se simte atâta teroare, încât străpunge valul de oboseală care mă zdrobeşte. Sunt prea mulţi urlători-ai-morţii în preajmă ca să sperăm la victorie dacă suntem nevoiţi să ne folosim săbiile. Trebuie să fac ceva, trebuie să încerc. Inspir, chinuindu-mă să mă cufund mai adânc în starea de luptă, chinuindu-mă să mă scutur de ghearele extenuării care mă strâng acum şi mai tare.

— Poţi să-i controlezi, Deka? şopteşte căpitanul Kelechi.

Înghit, cu limba îngreunată de frică şi epuizare.

— Pot să încerc.

Căpitanul Kelechi strânge sabia în mâini.

— Nu încerca – reuşeşte.

Încuviinţez, închid ochii şi îmi îngădui să cad şi mai adânc în oceanul întunecat al subconştientului meu. Vocea aceea şopteşte acolo, ca întotdeauna, un amestec între propriile mele gânduri şi forţa care se învârtejeşte în mine. Mă întind spre ea, mă întind spre uşa aurie pe care mi-o oferă şi aproape imediat o simt, iar prin vene îmi curge puterea.

Zâmbesc, îngăduindu-i să mă umple. îngăduindu-i să-mi dea tărie. N-o să-mi las prietenii să moară, nu aici, nu acum.

— Nu vă mai mişcaţi! ordon eu, iar din corpul meu forţa iese vibrând. Rămâneţi perfect nemişcaţi.

Mă cuprinde uimirea când bătăile inimilor urlătorilor-morţii încetinesc, iar argintiul pâlpâie până ce devine un gri-şters. Ochii li se împăienjenesc şi îngheaţă cu toţii pe loc, incapabili să se mai mişte. Se lasă tăcerea pe când ceilalţi se uită la mine, uluiţi.

— Pe lacrimile lui Oyomo! exclamă un recrut.

E suficient cât să-l trezească pe căpitanul Kelechi din năuceală.

— Ce mai aşteptaţi? Daţi fuga şi terminaţi cu ei!

Cuvintele îi fac pe toţi să pornească brusc în acţiune.

încep să-i atace pe urlătorii-morţii cei nemişcaţi, care rămân pur şi simplu pe loc, cu ochii clipind frenetic în timp ce sunt decapitaţi unul câte unul. în mine urcă o senzaţie întunecată, sufocantă. Pare ceva greşit, atât, atât de greşit. Urlătorii-morţii sunt complet lipsiţi de apărare, niciunul dintre ei nu mişcă în timp ce sunt retezaţi – masacraţi. Mă prăbuşesc la pământ, nemaiputând să-mi susţin corpul, privind cum râuri de sânge de urlători-ai-morţii îmbibă ţărâna.

Mă cuprinde scârba în timp ce mormanul de cadavre fără cap se preface rapid într-un mic munte. Când luna dispare după deal, miasma e sufocantă, iar în mine se întețeşte greaţa de fiecare dată când inspir.

în sfârşit, se termină, iar celelalte surori de sânge şi chiar şi urunii lor mă îmbrăţişează şi mă sărută bucuroşi

în timp ce eu zac acolo la pământ, cu trupul complet nemișcat.

— Oi reuşit, oi reuşit! cârâie Britta.

— Pe răsuflarea lui Oyomo, Deka, ne-ai salvat, spune Belcalis, apoi se încruntă. Deka, ochii tăi...

— Ştiu, şoptesc eu, cel mai simplu cuvânt pe care reuşesc să-l rostesc, în circumstanţele date, iar întunericul se înalţă şi mă cuprinde.

Când îmi îngădui în cele din urmă să mă las pradă amestuia, observ ceva ce n-am mai observat până acum. O fetiţă cu pielea cafenie, de vreo unsprezece ani, cu o rochie albă ce flutură în aer în timp ce fuge de noi, afundându-se în pădure.

— O fetiţă... zic eu.

Apoi totul se face negru.

Când mă trezesc, este dimineaţă devreme şi ne-am ridicat tabăra lângă cuibul acum abandonat al urlătorilor-morţii. O parte din munca din raid constă în verificarea cuibului pentru a ne asigura că niciuna dintre creaturi nu a reuşit să se ascundă, motiv pentru care trebuie întotdeauna să ne instalăm tabăra lângă cuiburi dacă mergem într-un raid peste noapte. La fel ca tot ceea ce înconjoară urlătorii-morţii, pământul de aici e rece şi umed, iar eu tremur din pricina temperaturii când clipesc din ochi şi îi deschid.

— Te-oi trezit! exclamă Britta când mă ridic în şezut.

Stă în genunchi lângă mine, cu ochii obosiţi, cu pleoapele căzute. Cu siguranţă a stat trează toată noaptea, precum ceilalţi, cercetând zona ca să găsească ultimii urlători-ai-morţii rămaşi.

— M-am trezit, zic eu răguşit, privind în jur.

Mirosul de sânge de urlători-ai-morţii îmi invadează nările. îmi vine să vărs şi mă cutremur când văd cadavrele adunate într-un morman în apropiere. Recruţii le înconjoară, Acalan şi Kweku stau aplecaţi deasupra celui cu spinii argintii, cu sprâncenele încruntate a concentrare. Apoi le văd cuţitele... mişcându-se...

— Ce fac? o întreb pe Britta, îngrozită.

Ea ridică din umeri.

— Iau trofee. Acalan zice că vrea spinii. Să-i dea cadou.

Gândul acesta mă umple de un asemenea dezgust, încât vărs lângă salteaua pe care mi-a improvizat-o Britta. Dintr-odată îmi amintesc forţat de seniori, cu găleţile în mână în timp ce mă tăiau.

Britta se ghemuieşte deasupra mea şi îmi pune mâna pe frunte.

— Eşti bine? întreabă. Nu eşti caldă...

Mă şterg la gură, dând din cap.

— Sunt bine, murmur. Doar că încă mai sunt un pic obosită.

În timp ce ea încuviinţează bănuitoare, îmi amintesc deodată ceva.

— Fetiţa, exclam eu. A găsit-o cineva? Fetiţa din pădure.

— Despre ce vorbeşti? se încruntă Britta. Ce fetiţă?

— Cea care a fugit după ce am omorât urlătorii-morţii.

Britta îmi pune mâna pe frunte.

— Sigur eşti bine, Deka? Nu mai erau alţi oameni în pădure în afară de noi.

— Dar...

— Am fi văzut o fetiţă.

Eu dau din cap.

— Poate că halucinam, spun, nesigură acum. Eram foarte obosită aseară. Poate că era de la epuizare.

Britta îmi aruncă încă o privire bănuitoare.

Aproape mă simt uşurată când Keita vine spre mine. Apoi văd că ţine în mână ceva ce seamănă cu o blană însângerată de urlător-al-morţii. Evit intenţionat să o

privesc în timp ce el îmi zâmbeşte. Acum pare liniştit, ciudat de liniştit. Probabil e obişnuit cu aşa ceva, să omoare

urlători-ai-morţii, să ia trofee precum ceilalţi recruţi. Asta face de când era copil? Gândul acesta îmi întoarce stomacul pe dos.

— Te-ai trezit, spune el, zâmbind. Mă bucur să văd că îţi revii.

Observă că mă uit la blană.

— Primul pe care l-am ucis aseară, explică el, cu o expresie aproape timidă acum. Mă duc să-l îngrop. E un obicei ciudat, ştiu, dar mi se pare în regulă, aşa că...

— Deka! I-am făcut praf pe toţi, datorită ţie.

Acalan vine spre mine, cu o expresie veselă pe faţă. Durează câteva clipe până îmi dau seama ce este: poftă de sânge.

— Chiar eşti comandanta urlătorilor-morţii, spune el cu acea privire neînduplecată.

— Iar noi suntem Fulgerele Morţii, adaugă Adwapa pe un ton vesel, apropiindu-se. Deka îi trimite ca pe miei la tăiere...

— Iar apoi noi îi anihilăm! termină Li, rânjind în timp ce vine spre noi, însoţit de Kweku.

Cu toţii îmi zâmbesc. Aproape mă înhoară cât de fericiţi sunt. Cât de liniştiţi par.

Iar eu am făcut posibile toate lucrurile acestea...

Ce am făcut?

Sar în picioare, neputând să mai suport nimic din conversaţia asta.

— Ce se întâmplă acum? zic eu, arătând cu capul spre peşteră.

— Sunt zaurieni acolo, răspunde Adwapa. Sunt adunaţi cu toţii.

— De ce ar vrea urlătorii-morţii să aibă zaurieni? mă încrunt eu.

— Nu vor. Urlătorii-morţii nu adună animale.

Răspunsul acesta ferm vine de la Keita. Lasă jos blana urlătorului-morţii, se întoarce spre peşteră, apoi se uită din nou la mine, cu o privire ciudată şi ezitantă.

— Ce e? întreb, apropiindu-mă.

îşi drege glasul.

— Sunt... oameni acolo, spune în cele din urmă.

Când mi se strânge inima la gândul fetiţei aceleia, adaugă:

— Cadavrele lor, adică. Dar sunt doar la intrare.

Eu dau din cap şi mi se face greaţă când înţeleg ce încearcă să spună. Urlătorii-morţii au trebuit să găsească un loc unde să-i pună pe toţi oamenii pe care i-au ucis, la urma urmei.

— O să fie bine, spun eu, pornind spre peşteră. Am văzut şi mai rău.

Propriile mele părţi ale corpului, împrăştiate pe podea...

Keita dă din cap, venind după mine.

în peşteră este cu cel puţin şase grade mai frig decât afară, iar un miros îngrozitor de cunoscut se răspândeşte în aer, metalic şi crud. Vine din colţul intrării, unde pământul e pătat cu roşu-închis şi nişte forme maronii răzleţe sunt împrăştiate la întâmplare în ţărână.

Părţi de corpuri omeneşti, exact cum a spus Keita.

Mă cutremur, îngheţând dintr-odată. încerc să nu mă uit mai departe. încerc să nu văd nimic care ar putea semăna cu un cap de fetiţă. Acestea probabil sunt rămăşiţele unora dintre nobilii care au fost atacaţi. încerc să nu mă uit dacă au urme de muşcături. Se spune că

urlătorilor-morţii le place să roadă oasele la sfârşit.

Namina
Forma

— Eşti bine? întreabă Keita.

Dau din cap, încerc să nu-mi las expresia să se prefacă într-una de groază.

— Se pare că m-am dezobişnuit de frig, spun.

— O să te obişnuieşti repede cu el, spune Keita. Şi... cu cadavrele.

Când ridic privirea spre el, uimită, dă din cap.

— Nici eu nu mă puteam uita la ele când am început, încă nu pot. Unele privelişti nu sunt niciodată uşor de suportat, indiferent câţi ani îţi petreci pe câmpul de luptă.

Dau din cap, curios de liniştită de cuvintele lui.

— Hai să vedem cuibul, zic.

Interiorul peşterii este mult mai mare decât mă aşteptam să fie. în locul unei mici structuri înghesuite şi întunecate, sunt şocată să descopăr un spaţiu deschis uriaş, cu pereţi colosali care se boltesc spre un tavan înalt. O gaură mică din mijloc lasă o lumină slabă să pătrundă peste cireada de zaurieni care umblă aiurea în mijlocul peşterii, mâncând dintr-un fel de troacă în care se găsesc fructe asortate. Cârâie entuziasmaţi când ne văd. Keita se duce să-i cerceteze, dar eu mă uit în continuare prin jur.

Ţărâna este împrăştiată, de parcă ar fi fost greblată. Probabil că aici au dormit urlătorii-morţii. Acum le văd urmele, semnele clare ale unor tălpi scobite, cu patru degete, imprimate în pământ. în timp ce privesc în jur, tulburată, simt o furnicătură discretă în corp. E altceva decât presimţirea pe care o am uneori.

De data asta nu simt că se apropie ceva. Simt că acel ceva este deja aici.

Mă întorc spre colţul peşterii, unde un pasaj

mic şi întunecat duce spre adâncuri. Senzaţia mea vine de acolo şi este atât de puternică, încât e aproape ca şi cum m-aş cufunda în starea profundă de luptă, cu toate că

ştiu că încă sunt trează de-a binelea. Vederea nu mi s-a schimbat, încă nu văd nicio scânteiere. Chiar şi aşa, simt oceanul întunecat care se întinde în mine, uşa aurie care se deschide, tainele ei care foşnesc dincolo de aceasta.

Mă întind spre ea în timp ce alunec pe cărarea aspră, acoperită cu vrejuri, şi ajung pe una şi mai mică, una care şerpuieşte şi mai adânc, şi mă grăbesc ca să mă asigur că nu sunt urmărită. Nu ştiu unde merg, ştiu doar că trebuie să merg acolo, trebuie să urmez această senzaţie stranie şi imperioasă până unde duce ea. De-acum, oceanul se înalţă, urcând în mine. Nu mai sunt convinsă că sunt trează de-a binelea, dar, din cine ştie ce motiv, nu este la fel ca atunci când folosesc starea profundă de luptă pentru a-mi antrena vocea. Este un alt fel de stare.

Una a cunoaşterii.

Nu după mult timp ajung la capătul pasajului, care este păzit de ceva ce seamănă cu o uşă sculptată. Merg spre ea, încruntându-mă. Ce e asta?

— Deka?

Vocea Brittei este pe atât de neaşteptată, pe cât este de zgomotoasă.

— Deka, eşti aici?

Când silueta ei familiară apare de după cotitură, îi fac semn să tacă.

— Mai încet, zic eu, alarmată de cât de tare îi răsună vocea.

Am senzaţia că acesta este un spaţiu sacru, un spaţiu pe care nu ar trebui să-l tulburăm. Apoi se iveşte şi Belcalis.

Oftez. Se pare că nu ştiu să mă furişez atât de bine pe cât credeam.

— Ce e locul ăsta? întreabă Belcalis, privind în jur.

— Nu ştiu, întreab-o pe Deka, zice Britta, întorcându-se spre mine, dar eu nu am timp să răspund.

Curiozitatea mă îndeamnă să înaintez.

— Şşş, trebuie să faceţi linişte, le avertizez, intrând pe uşă, după care mi se taie imediat răsuflarea.

Această nouă porţiune a peşterii a fost modelată de mâini omeneşti; lucrul acesta este limpede imediat, după stâlpii şi tavanul sculptate minuţios, precum şi după piatra albastră de pe jos. Nu asta mă şochează însă, ci statuile colosale. Este câte una în fiecare dintre cele patru colţuri ale încăperii şi toate sunt femei, fiecare din câte o provincie oterană diferită. Trăsăturile lor sunt diferite, la fel şi hainele pe care le poartă.

Este o femeie cu o figură înţeleaptă, din provinciile de la miazăzi, îmbrăcată în robe vaporoase, cu faţa ascuţită şi şireată, o femeie blândă de la miazănoapte înfăşurată în blănuri, cu trupul rotunjor ca faţa ei zâmbitoare, o răsăriteană războinică, acoperită din cap până în picioare cu o armură făcută din solzi, cu aripi pe spinare, şi o apuseană cu înfăţişare de mamă, cu pântecul rotund şi roditor şi o privire caldă.

Femeile din statui par să nu aibă vârstă – cumva bătrâne şi tinere în acelaşi timp – şi se înalţă spre tavan ca nişte uriaşi pe lângă furnicile care suntem noi. Mă duc spre cea mai apropiată, înţeleaptă de la miazăzi, iar atunci observ altceva. Ceva ce mă opreşte în loc.

Vene de aur.

Scânteiază aproape eteric pe pielea statuii, identice cu venele care scânteiază sub pielea mea. Cu cât mă apropii mai mult de ele, cu atât mai tare mă furnică pielea şi încep să înţeleg.

Britta vine spre mine, aparent uluită când priveşte statuile.

— Ar trebui să fie...

— Auritele... spune Belcalis, terminând întrebarea Brittei.

Nu încape îndoială, când venele acelea sunt atât de inconfundabile, precum şi alte lucruri: pântecul de gravidă al apusenei, pielea închisă la culoare a femeii de la miazăzi, strălucirea palidă a celei de la miazănoapte, armura cu solzi a răsăritenei, din care ies aripi.

— Nu arată deloc ca nişte demoni, spune Britta, şocată. Arată ca...

— Nişte zei, şoptesc eu, gândindu-mă la toate statuile lui Oyomo pe care le-am văzut, care ne privesc furioase din colţurile templelor. Arată ca nişte zei.

— Cine ar venera nişte demoni ca pe nişte zei? întreabă Belcalis.

— Nişte oameni disperaţi, răspunde Adwapa încet. Oameni care nu vor să le fie devorate familiile, să le fie măcelăriţi copiii. Oameni care vor ca pruncii lor să fie zei.

— Nu înţeleg.

Britta se încruntă şi se întoarce spre Adwapa.

— Ce vrei să spui?

Adwapa ridică din umeri.

— V-aţi întrebat vreodată cum anume au apărut cele din soiul nostru?

— Zeiţele or dat naştere strămoşilor noştri, ştiu asta deja, pufneşte Britta.

— Da, dar cum ne-au dat naştere? Dacă suntem rezultatul amestecului dintre oameni şi demoni, de unde a venit partea umană?

Rămân cu gura căscată, înţelegând în sfârşit ce încearcă Adwapa să spună.

— Cine a construit asta, cine le-a venerat pe Aurite... ei sunt cei cu care s-au împreunat Auritele. Strămoşii noştri oameni.

— Exact, încuviinţează Adwapa.

— Dar templul ăsta e curat, îngrijit, spune Britta. Cine o făcut asta încă mai e prin preajmă. Crezi că mai sunt prin preajmă credincioşii?

— Blasfematorii, vrei să spui, o corectează Belcalis. Asta o să spună preoţii, nu-i aşa?

Nu le mai acord atenţie, fiindcă gândurile îmi şoptesc iarăşi dintr-odată. Curiozitatea mă cheamă spre altceva: heleşteul din mijlocul peşterii. La fel ca tălpile zeiţelor, este înconjurat de lumânări şi flori. înăuntru scânteiază o lumină albastră neobişnuită, care se mişcă şi se schimbă o dată la câteva secunde.

E ceva înăuntru...

Acum mă furnică tot corpul şi mă apropii încet de creatura din heleşteu, atentă să nu fac nicio mişcare bruscă. E aproape ca şi cum cunoaşterea mă îndrumă, iar subconştientul de care mi-a povestit Mâini-Albe îmi şopteşte instrucţiuni îndepărtate la ureche.

— Deka, ce faci?

Glasul Brittei pare atât de departe. îl ignor şi privesc în jos, la heleşteu, care e mult mai adânc decât mi-am dat seama. De fapt, nu e atât un heleşteu, cât coada unui lac subteran adânc. Lucru ciudat, văd limpede până la fund, iar acolo înoată ceva – ceva reptilian, şerpuind peste nişte obiecte mari, sclipitoare, ca nişte bolovani, fiecare de culoare aproape aurie.

Răsuflarea mi se opreşte în gât şi privesc cum creatura urcă în spirală spre suprafaţa apei, un animal care se mişcă şi se schimbă, semănând cu un şarpe. Se opreşte

imediat sub suprafaţa apei şi mă priveşte. Disting vag doi ochi negri inteligenţi, un bot scurt, aproape ca de felină, şi ceva ce seamănă cu nişte urechi membranoase, răsfirate în apă. Arată ca un drakos, unul dintre acei dragoni acvatici care pot trăi pe pământ şi în aer, dar ştiu că nu este aşa ceva. Creatura asta e ceva ce nu a mai văzut nimeni până acum; sunt convinsă.

Mă fixează cu privirea la fel de intens cum o privesc şi eu. Pare că vrea ceva de la mine.

Răspunsul îmi vine în minte aproape instinctiv, un ordin înăbuşit din oceanul întunecat.

Întinde mâna...

Mă supun, întinzând mâna în apă şi scoţând un mic strigăt când un frig mult mai înţepător decât tot ce am simţit vreodată îmi îngheaţă sângele. Când privesc în jos, creatura deschide gura şi scoate la iveală şiruri de dinţi ascuţiţi ca nişte lame.

Mă muşcă de braţ, scormonind până ce aurul începe să formeze broboane la suprafaţa apei.

— Deka! exclamă Britta, alergând spre mine, dar eu ridic deja braţul, cu creatura încă prinsă de el.

Acum pare să se micşoreze, căpătând o înfăţişare aproape felină pe măsură ce solzii săi albaştri se prefac în blană şi urechile i se micşorează, până devin nişte triunghiuri netede şi catifelate. În câteva clipe, s-a desprins de pe braţul meu şi se caţără pe mine astfel încât să mi se înfăşoare în jurul gâtului. S-a transformat într-un fel de pisoiaş albăstrui mai mare, doar că are nişte cornişe pe frunte şi ochii aceia negri inteligenţi, care mă privesc atât de solemn, încât nu mă pot abţine să nu-mi frec nasul de obrajii ei.

Sunt catifelaţi la atingere, dar încă simt solzii de sub blană.

Al meu... Cunoaşterea urcă din adâncurile minţii mele, oceanul întunecat îmi şopteşte secrete, o cunoaştere pe care încă nu o înţeleg.

Chiar şi atunci, ştiu că e adevărat, ştiu că acesta e adevărul. Mâini-Albe mi-a spus să mă încred în vocea asta, să mă încred în puterea ascunsă în mine, şi mă încred, motiv pentru care ştiu că orice ar fi creatura aceasta, nu are nicio legătură cu urlătorii-morţii sau cu oamenii de afară, nicio legătură cu nimic din ce am întâlnit astăzi. Se află aici cu mult înaintea lor şi probabil se va afla aici cu mult după ei, la fel şi orice păzea în lacul acela, bolovanii aceia mari şi sclipitori.

Al meu. Cunoaşterea îmi vibrează sub piele.

Scarpin creatura sub bărbie, zâmbind când scoate nişte sunete ascuţite – aproape ca o pisică.

— Vrei să vii acasă cu mine? întreb şi surâd când şuieră din nou, de data asta în semn de aprobare.

— Deka, repetă Britta, iar vocea ei mă trezeşte din năuceală.

Arată spre creatură.

— Ce-i aia?

Mă întorc spre ea şi Belcalis, care şi-au scos acum amândouă armele cu precauţie. Alarmată, strâng creatura la piept.

— Este Ixa, zic eu. E al meu.

— Să nu spuneţi nimănui despre templul de jos, le şoptesc eu fetelor când ne alăturăm celorlalţi din detaşamentul de raid.

Acum, Ixa e bine ascuns în armura mea, imediat deasupra inimii.

Recruţii şi celelalte alaki au cercetat peştera amănunţit şi nu au găsit nicio urmă de alţi urlători-ai-morţii. Se pare că nu au observat drumul pe care am mers spre cealaltă porţiune şi am senzaţia că nu îl vor observa dacă nu le arătăm noi. Chiar şi acum, curiozitatea încă mă stăpâneşte – îndrumându-mă, cu toate că nu ştiu cum sau de ce.

— De ce? vrea să ştie Britta.

— Nu ştiu, cred doar că e...

— Sacru, mă completează Belcalis. Locul acela e sacru şi trebuie să-l lăsăm neatins.

în timp ce eu dau din cap aprobator, uşurată că a mai simţit şi altcineva ce am simţit şi eu, Adwapa pufneşte pe nas.

— Amândouă sunteţi nişte prostănace, iar impresiile voastre sunt stupide şi periculoase – la fel şi chestia aia pe care o duci în braţe, Deka, dar despre asta o să vorbim mai târziu. Deocamdată, eu nu vreau să fiu demonul care îi arată unui grup de jatu un templu dedicat demonilor care i-au fost strămoaşe şi cu siguranţă nu vreau să fiu eu demonul care le arată soldaţilor jatu o creatură nouă şi ciudată. Asta n-o să se sfârşească bine pentru niciuna dintre noi, aţi înţeles?

Dăm toate din cap, înţelegând iute ce vrea să spună.

— Hai să vorbim despre asta după ce om ajunge acasă, zice Britta, fixând cu privirea locul din armura mea în care este ascuns Ixa.

în timp ce ne întoarcem călare la Warthu Bera, tot bat cu degetele locul acela ca să mă asigur că Ixa este acolo, oprindu-mă doar când se mişcă, mârâind suficient de tare cât să-l aud doar eu. Este un sunet care mă

umple de un fel de uşurare stranie. Ixa este al meu şi îl voi proteja cu orice preţ, îl voi păstra cu orice preţ. Şi el pare să aibă aceleaşi gânduri, fiindcă, atunci când intrăm în Hemaira, aud un sunet în minte, unul foarte grav şi foarte îndepărtat, dar limpede.

Este vocea lui Ixa, copilărească şi nevinovată când rosteşte: *De...ka...*

Dis-de-dimineaţă, când mă trezesc, le văd pe prietenele mele furişându-se spre patul meu, cu armele în mână. Ixa îmi doarme pe piept, dar sare în picioare în clipa în care mă trezesc şi eu şi scoate un şuierat grav şi înfricoşător care îmi ridică părul pe braţe.

24

— Ajunge, Ixa, îi şoptesc eu, neliniştită, iar el se opreşte imediat.

Apoi însă fetele ridică armele.

Ixa sare pe podea, iar muşchii i se preschimbă. în câteva secunde, a revenit la forma sa adevărată, arătând în faţa tuturor ca acel drakos de apă, cu solzii sclipind, cu muşchi puternici mişcându-se sub ei în timp ce capătă dimensiuni monstruoase. Un hârâit grav i se adună în gâtlej şi îmi vibrează în tot corpul.

— Pentru numele lui Oyomo! exclamă Belcalis, fluturând sabia cu mai multă putere.

— V-am spus eu, chestia aia e nefireasc㠄! zice Adwapa, îngrozită. A naibii de nefireasc㠄!

Ixa hârâie din nou, iar eu întind mâinile, încercând să liniştesc pe toată lumea.

— Şşş, Ixa, spun eu, îndreptând mâna spre el.

Mă cuprinde uşurarea când îşi freacă nasul gigantic de palma mea. Pentru o creatură cu o înfăţişare atât de ameninţătoarele foarte blând. Aproape ca un copil…

De…ka? şopteşte el, nesigur. Vocea lui este şi mai clară acum, o şoaptă zgomotoasă în mintea mea.

— Gata, gata, spun eu liniştitor, iar inima îmi bate cu putere. Sunt eu, Deka.

Transformă-te la loc, îl rog eu prin intermediul gândurilor. *Te rog, Ixa?*

De…ka. Ixa se micşorează, iar după câteva clipe, a revenit la dimensiunile sale de pisoiaş şi a sărit la loc pe pat.

— Oţi văzut? exclamă Britta, uluită. Tocmai s-a transformat, pur şi simplu. De ce s-a transformat chestia aia?

Mă priveşte îngustându-şi ochii.

— Oi avut tu vreo legătură cu asta?

— Ixa nu e o chestie, pufnesc eu, ignorându-i întrebarea. Şi ce aveţi de gând, mai exact, voi patru?

Britta arată spre Ixa, care s-a dus acum pe perna mea şi se cuibăreşte acolo.

— Suntem aici în legătură cu aia. Ce e aia, mai exact?

Mă uit la el, apoi ridic din umeri.

— Sincer, nu ştiu sigur ce e.

— înţelegi că nu e normală, da? zice Asha.

între timp, sora ei i-a povestit totul despre raid şi ce am găsit acolo – mai puţin partea despre abilităţile mele, desigur.

— Normal, o corectez eu, dându-mi ochii peste cap. Şi pe bune acum, Asha? Lumea spune că noi nu suntem normale şi totuşi uite cum ne certăm pentru un pisoiaş.

— E o creatură pe care oi găsit-o într-un templu dedicat demonilor care nu doar că-şi schimbă forma, ci s-o şi

— hrănit cu sângele tău, spune Britta. L-oi văzut cum te-o muşcat în templu.

— Dacă vrea să ne omoare în somn? adaugă Adwapa. Te-ai gândit la asta?

îmi dau iar ochii peste cap.

— Oh, pentru numele lui Oyomo, orice ar fi Ixa, nu e un monstru, până şi eu ştiu atâta lucru. E doar o fiinţă care îşi schimbă forma şi pe care a crescut-o cine o fi locuit la templul acela.

Măcar atât ştiu că e adevărat.

— în plus, când eram în starea de luptă mi s-a spus să-l păstrez.

Britta ridică din sprâncene.

— Starea de luptă? întreabă, neîncrezătoare.

Nu pot să le învinovăţesc pe celelalte că nu ştiu mai multe despre asta. Mâini-Albe refuză să le înveţe, spunând că ar fi un efort irosit, de vreme ce ele nu au abilităţile pe care le am eu.

— Când sunt în starea aceea, Mâini-Albe spune că văd lucrurile mai limpede decât le văd în mod normal. Acesta e unul din lucrurile acelea. Ixa nu vrea să ne facă niciun rău.

De...ka... aprobă Ixa.

— Oi înnebunit, spune Britta. Ştii asta, da?

Oftez, întorcându-mă în pat şi trăgând pătura în jurul meu. Nu am de gând să mă mai cert.

— Fiţi atente: mâine o să vorbesc cu Mâini-Albe despre Ixa. Dacă îmi spune să mă descotorosesc de el, o să mă gândesc la asta.

— Bine, pufneşte Britta. Dar vreau să fiu de faţă, vreau să te văd când îi spui.

— Bine, răspund.

Aştept până le aud paşii îndepărtându-se înainte să mă uit la Ixa. *Te rog doar să nu le dovedeşti că au dreptate, bine?* şoptesc eu în tăcere.

De...ka... e răspunsul lui.

Se ghemuieşte lângă mine şi adormim împreună.

Mâini-Albe e întinsă pe rogojina ei obişnuită, cu o carafă cu vin de palmier în mână, când ajung la lac pentru lecţii în seara următoare. Îi ţin companie nişte fructe uscate asortate şi un platou cu brânzeturi. Mâini-Albe adoră să se răsfeţe – asta nu se va schimba niciodată. Eu sunt prima care soseşte, aşa că ea îmi arată locul de lângă ea.

— Aşază-te, Deka, spune.

— Da, karmoko, răspund eu, îngenunchind în faţa ei, salutul tradiţional înainte să iau loc lângă ea, cu muşchii încordaţi.

Ştiu că trebuie să-i spun despre Ixa, dar nu sunt sigură ce să zic. în plus, Britta încă nu este aici şi i-am promis că o să aştept până soseşte ca să vorbesc cu Mâini-Albe despre el.

— Mi s-a spus că primul tău raid a fost un succes, murmură ea, turnând un pocal de vin de palmier şi întinzându-mi-l.

Eu scutur din cap, refuzând.

— Da, karmoko, i-am învins pe toţi urlătorii-morţii care aveau cuibul în peşteră.

— Minunat, murmură ea, cu acea expresie amuzată atotprezentă în ochi, apoi ia o gură de vin. Şi ai învăţat ceva despre darul tău?

Mă gândesc imediat la felul în care cunoaşterea a curs prin mine în timp ce eram în peşteră, la felul în

care starea profundă de luptă m-a cuprins aproape de îndată ce sângele a început să mă furnice în semn de avertizare. Nu a fost nevoie să meditez, nu a fost nevoie să mă forţez să intru în starea asta, ci pur şi simplu a venit când am avut nevoie de ea şi apoi a plecat când nu am mai avut nevoie.

— Cred că încep să înţeleg cum funcţionează, răspund eu în cele din urmă.

— Şi cum funcţionează?

— Starea de luptă este legată de sângele meu. Dacă sângele îmi curge iute, îmi stimulează starea de luptă. De-asta înainte trebuia să alerg sau să intru în panică pentru a trăi starea de luptă. Iar acum ştiu cum funcţionează şi vocea. Cred că afectează corpurile urlătorilor-morţii.

îmi amintesc cum am început să simt bătăile inimilor urlătorilor-morţii înainte să-i văd, făcându-le să încetinească de fiecare dată când dădeam un ordin.

— Puterea curge din mine, iar asta le determină corpurile să reacţioneze, să încetinească. De-asta fac tot ce le spun eu să facă, închei eu.

Ceva din cuvintele mele o provoacă pe Mâini-Albe să se încrunte. Pe chip îi apare o expresie stranie.

— Deci nu e nevoie să vorbeşti de fapt... Dacă, în loc să ne concentrăm pe folosirea vocii, neam concentra pe direcţionarea puterii tale, pe canalizarea ei?

— Cum? întreb eu, interesată.

— Mişcări direcţionate. Un dans, cum ar fi.

Mâini-Albe se bate cu degetul pe buze, cufundată în gânduri.

— Da... Cred că trebuie să inventăm o artă marţială special pentru tine.

O artă marţială special pentru mine? Abia pot să cuprind cu gândul aşa ceva, dar sigur că Mâini-Albe s-ar gândi la un asemenea lucru.

Toate Umbrele sunt foarte pricepute în ce priveşte artele marţiale. Au chiar şi propriul stil de luptă, o serie de mişcări graţioase, aproape eterice. Karmoko Huon ni l-a arătat odată, dar e inutil pentru alaki, deoarece necesită o delicateţe pe care nu o mai avem. Prea multă forţă brută în mişcările noastre.

O privesc pe Mâini-Albe în timp ce ea continuă să vorbească, tot mai entuziasmată.

— M-am gândit la asta când am început să-ţi predau, dar acum ştiu că este necesar. începem mâine, nu avem timp de pierdut. Campania va ajunge aici în curând şi vreau să fii pregătită dacă va fi nevoie de tine.

Dacă va fi nevoie de mine? îmi înăbuş un hohot de râs când aud formularea asta. Mai degrabă când va fi nevoie de mine. Ştiu că Mâini-Albe are de gând să mă folosească în campanie, o armă valoroasă pe care o va prezenta cu multă pompă împăratului. De-asta mă tot împinge dincolo de limite, îmi tot aminteşte cât de dificilă va fi campania, mult mai dificilă decât tot ce am trăit până acum.

Dacă reuşeşte să mă transforme în arma perfectă, poate să capete un statut mai înalt în ochii împăratului, încep să înţeleg cum gândeşte.

Chiar şi aşa, sunt uşurată când silueta cunoscută a Brittei apare la orizont. Doar pentru că sunt pregătită pentru eventualitatea bătăliei nu înseamnă că vreau să mă gândesc la asta.

— Mai e ceva ce voiam să vă spun,

karmoko, zic eu.

— Da?

— Am găsit ceva în peştera unde erau urlătorii-morţii.

— Ah, te referi la noul tău animal de companie? murmură Mâini-Albe.

Mă uit urât la Britta, care tocmai soseşte.

— I-ai spus deja?

Faţa Brittei se înroşeşte de vinovăţie.

— O trebuit, Deka, e datoria mea să te apăr!

Mă ridic în picioare, furioasă.

— Să mă aperi? Ţi-am zis să nu...

— Ei bine, nu e o pisică, asta e clar, ne întrerupe Mâini-Albe, bătându-se gânditor cu degetul pe buze. Deşi... poate fi confundat cu o pisică, de la distanţă...

Se întoarce spre mine.

— Tu ce crezi că e, mai exact?

Clipesc, distrasă preţ de o clipă de la furia mea.

— O fiinţă care îşi poate schimba forma, răspund. Mama mi-a spus că în provinciile de la miazăzi cutreieră asemenea creaturi.

Mâini-Albe ridică din umeri.

— Departe de mine să pun la îndoială ce ştia mama ta că e adevărat, spune ea.

— Credeţi că e periculos, zic eu, îngustând ochii.

— Cred că trebuie să afli exact ce este animalul tău de companie înainte să-l mai legeni la piept şi să-l hrăneşti cu sângele tău.

Mă întorc din nou spre Britta.

— I-ai spus şi asta!

I-am permis lui Ixa să soarbă ocazional din sângele meu de când l-am scos din helesteu. Lasă impresia că îi place, aşa că nu pare să fie cine ştie ce problemă. Chiar şi aşa, nu-mi vine să cred că

Britta m-a trădat.

Expresia ei răzvrătită îmi spune că ea nu vede lucrurile la fel.

— O trebuit! şuieră ea. Nu te purtai raţional.

— Sunt perfect raţională! Eram pe jumătate în starea de luptă când l-am găsit şi aş fi observat dacă ar avea ceva rău în el! în plus...

— Iată ce cred eu, ne întrerupe Mâini-Albe.

Când mă întorc spre ea fără nicio tragere de inimă, continuă:

— Se pare că eşti foarte receptivă în starea de luptă, aşa că aş continua să ascult de ea. Dacă îţi spune că animalul tău de companie e sigur, atunci e sigur. Deocamdată...

Dă din cap, luând o decizie.

— îţi voi permite să-l păstrezi cât timp fac nişte cercetări. Ai grijă doar să-mi spui ce se întâmplă când îl hrăneşti cu mai mult aur blestemat. Orice reacţii sau modificări ne-ar putea oferi un indiciu despre originile sale.

Britta îşi ia o expresie nemulţumită.

— Nu-mi place treaba asta, pufneşte ea. Nu-mi place deloc.

Eu ridic din umeri, zâmbindu-i superior.

— Ai cerut să o rugăm pe karmoko să vorbească, iar acum karmoko a vorbit. Hai să ne apucăm de lecţie, bine?

Mâini-Albe este atât de entuziasmată de noua ei idee despre crearea unei arte marţiale pentru mine, încât nu are timp să ne predea efectiv în timpul lecţiei.

— Daţi-i drumul cu săbiile, fără restricţii, ne îndeamnă ea când sosesc Belcalis şi

Gazai, apoi se cuibăreşte pe rogojină şi îşi petrece următoarea oră mâzgălind ceva pe un pergament.

Cred că inventează mişcările pe care le voi folosi ca să-mi controlez puterea, dar ştiu că mai bine nu întreb. Am mai văzut-o aşa, când e în toiul antrenamentelor,

scăldată în valuri de entuziasm. Bătălia – căutarea ei – este ceea ce o motivează. în privinţa asta, ea şi karmoko Huon sunt la fel.

în timp ce Britta, Belcalis, Gazai şi cu mine facem ce ne ordonă, hăcuindu-ne şi ciopârţindu-ne reciproc cu toată forţa, ea îşi vede în continuare de mâzgăleli.

Se deschid răni şi curge sângele. Mâini-Albe nu observă nimic în afara pergamentului din faţa ei. în clipa când se încheie ora, se retrage în grabă, nerăbdătoare să-şi planifice următoarele lecţii. Sunt recunoscătoare că e atât de absentă. Asta înseamnă că pot să-mi petrec mai mult timp cu Ixa.

Ixa, îl chem, folosindu-mi gândurile ca să-i vorbesc.

S-a ţinut după mine toată ziua sub formă de pisică, aşa că sunt surprinsă când spre noi zboară o mică pasăre cu pene albastre, cornițe şi ochi negri.

Britta se încruntă la ea.

— Nu e...

Ixa îşi ia forma sa felină.

Mă duc la el, uluită.

— Ce eşti? şoptesc, mângâindu-l.

De...ka, răspunde el.

— Deka, zice Belcalis, cu o expresie gânditoare pe faţă. Cum plănuieşti să ai grijă de el, mai exact?

— Să am grijă de el? repet, întorcându-mă spre ea.

— Păi, nu pare genul care mănâncă mâncare gătită. Şi, după cum se ţine după tine, se pare că e obişnuit să aibă un îngrijitor. Deci cum ai de gând să-l hrăneşti?

Mă opresc. Nu m-am gândit la asta.

În timp ce mă încrunt, gândindu-mă la răspuns, un plescăit îmi atrage atenţia către heleşteu. Ixa iese din apă înotând sub forma sa de drakos, iar în fălci i se zbate un peşte. Înfulecă jumătate din el, apoi îmi oferă ce rămâne.

Eu îl împing înapoi. *Pop să-l mănânci tu,* îi spun.

De...ka? întreabă Ixa, nesigur.

Mănâncă, îi spun.

Se supune, înghiţind cealaltă jumătate de peşte.

— Ei bine, asta s-o rezolvat, spune Britta şi oftează.

Dar acum pe chipul lui Belcalis este o expresie îngrozită.

— Nu se poate transforma în om, nu?

Mă întorc spre Ixa. *Pop?*

De...ka? Ixa pare nedumerit de această idee. începe să-şi frece nasul de picioarele mele.

— Nu cred, zic eu, poziţionându-mă astfel încât Ixa să mi se poată aşeza confortabil în poală.

îl mângâi şi el toarce, lingând sângele care mi s-a întărit într-o coajă pe umăr.

Nu face asta în faţa lor, îi spun.

Se opreşte imediat, înclinând capul spre mine.

Belcalis îşi îngustează ochii.

— Vorbeşti cu ea, nu-i aşa, zice – o afirmaţie, nu o întrebare.

— Cu el, o corectez. Şi, da, îi aud vocea în cap... şi vorbesc cu el în acelaşi fel.

Britta rămâne cu gura căscată.

— Nu i-oi zis nimic din toate astea lui Mâini-Albe, Deka!

— Pentru că n-am vrut să-i dau nicio informaţie care ar fi putut s-o întoarcă împotriva lui Ixa! Tu ai vrut să ştii de ce cred că e sigur. De-asta. Pot să-l aud... deşi abia vorbeşte, de fapt. Cred că e pui.

Ridic privirea spre ea.

— N-o să-i spui lui Mâini-Albe, da?

Britta îşi dă ochii peste cap, apoi pufneşte pe nas.

— Nu, o să vă las pe tine şi pe ea să rezolvaţi problema.

— Mulţumesc, Britta, spun eu zâmbind.

— Ştiu că ai impresia că sunt o toantă, oftează ea, dar îmi fac griji pentru tine, Deka. Te tot transformi şi nu aşa cum e normal. Mi-e teamă pentru tine.

În glasul ei e o notă aparte, o rugăminte care mă forţează să mă ridic în picioare.

— Sunt bine, Britta, serios, spun eu, ducându-mă la ea şi îmbrăţişând-o. Totul e bine.

— Ai grijă doar să fie adevărat, zice ea cu un geamăt.

E rândul meu să dau din cap aprobator, apoi îi arunc o privire lui Belcalis.

— Ai spus că e obişnuit să aibă un îngrijitor. Zici că el crede că sunt mama lui? întreb.

Belcalis ridică din umeri, îngenunchind, apoi întinde mâna spre el. Ixa scoate un sunet mulţumit, iar ea începe să-l mângâie.

— E atât de moale, murmură ea. Şi nu pare neprietenos. Mâini-Albe a zis că poţi să-l păstrezi? întreabă, uitându-se de la mine la Britta şi înapoi.

— A zis că încearcă să afle mai multe despre el, ceea ce înseamnă că deocamdată rămâne.

Îl ridic pe Ixa şi îi sărut obrăjorii grăsuţi.

— Da, rămâi, nu-i aşa, Ixa?

Ixa şuieră şi îşi freacă faţa de a mea.

— Să nu-l laşi să doarmă în patul meu, atâta tot, bombăne Britta.

— Dar ce e, de fapt?

Aceasta e prima întrebare pe care o pune Keita când îi explic situaţia cu Ixa. Ca de obicei, stăm sub

copacul nostru nystria, bucurându-ne de puţinul timp pe care îl avem la dispoziţie până la cină. Ixa pândeşte printre

ramurile de deasupra noastră, năpustindu-se asupra frunzelor de parcă ar fi nişte animale micuţe. Keita îl priveşte încruntat.

— O fiinţă care îşi poate schimba forma, ţi-am spus, repet eu.

— Şi dacă l-ai găsit aproape de cuibul urlătorilor-morţii, de ce nu mi-ai spus?

— Pentru că mi-ai fi zis să mă descotorosesc de el, răspund eu, ridicând din umeri şi privind în sus la Ixa.

Mă cuprinde o senzaţie de fierbinţeală când îl văd cum şuieră suspicios la o frunză. Sau poate e din cauză că sunt atât de aproape de Keita.

Stăm aşezaţi unul lângă altul acum, iar corpurile ni se ating de la braţ până la glezna. Dacă aş vrea, aş putea să mă întind şi să-mi las capul pe umărul lui, să-i ciufulesc părul tuns scurt şi să-l privesc în ochi. Dar sigur că nu fac nimic de genul acesta. Cu toate că mă simt mai îndrăzneaţă cu el când suntem aici, sub copacul nostru, încă nu sunt chiar atât de îndrăzneaţă.

El dă din cap aprobator.

— Ai dreptate, asta aş fi zis.

întoarce capul spre mine.

— Trebuie să ai grijă, Deka, chestia aia e...

— Un copil, un copil nevinovat, singur pe lume?

— O ciudăţenie. Ceva ce majoritatea dintre noi nu am mai văzut până acum. Trebuie să ai grijă cu ciudăţeniile, Deka. Uneori pot fi periculoase. Uneori, simpla lor existenţă le face periculoase.

Felul în care mă priveşte pieziş îmi sugerează că

nu vorbește doar despre Ixa.

Eu oftez, uitându-mă în sus la noul meu animal de companie.

— O să-l ţin ascuns, spun în cele din urmă, ştiind că nu vorbesc doar despre Ixa.

— Ai grijă să fie aşa.

Apoi se întoarce spre mine, cu o expresie ezitantă pe chip.

— Deka, apropo de karmoko a ta... Stăpâna peste Equus.

— Ce-i cu ea? mă încrunt.

— I-am întrebat pe comandanţii mei dacă au auzit de ea şi se pare că e destul de... notorie. Se aude că e responsabilă de sarcinile speciale ale împăratului.

Trage aer în piept, apoi se uită la mine.

— Creşte monştri pentru el, Deka.

— Monştri? întreb eu, iar inima îmi stă în loc.

Toate întrebările pe care le-am avut vreodată mă năpădesc din nou.

Monştri...

Cuvântul acesta îmi cântă toată noaptea un refren respingător în cap, forţându-mă să îmi dau seama că am fost prea încrezătoare în ultimele luni. Mâini-Albe mi-a promis răspunsurile pe care le căutam, dar dacă ea este sursa tuturor întrebărilor mele? Cum a apărut ea atât de misterios în Irfut şi m-a salvat de la lunile de tortură. Cum pare să ştie tot felul de lucruri despre mine. Oare eu sunt unul dintre monştrii pe care i-a creat pentru împărat? Dar Ixa? Prea s-a potrivit prezenţa lui în heleşteul acela.

Şi cum rămâne cu mine? Mama era însărcinată înainte să-l întâlnească pe tata. Oare Mâini-Albe a avut vreo legătură cu crearea mea, un fel de proiect de creştere a alaki? Dacă accept că ea l-a creat pe Ixa, atunci e posibil să mă fi creat şi pe mine, e posibil ca şi eu să fiu o fiinţă care îşi poate schimba forma. Poate de-asta mi se schimbă uneori ochii, de-asta semăn cu tata, deşi nu are cum să fie părintele meu adevărat. Dar, dacă aşa stau lucrurile, de ce să-i permită să mă crească? Sau de ce să mă lase să locuiesc în Irfut atât timp?

Gândurile mi se tot învârtesc în cap până ce nişte paşi străini intră în cameră. Sar în picioare, apoi mă liniştesc aproape la fel de repede. Este Gazai. Se apropie de patul meu cu un set de robe noi în mână. Probabil a fost trimisă de Mâini-Albe. îmi înăbuş un hohot de râs amar când mă gândesc la ironia situaţiei. Vorbeşti de lup şi lupul la uşă – există un motiv întemeiat pentru zicătoarea asta.

Mă uit în jur după Ixa, dar din fericire nu e pe nicăieri. Probabil vânează, cum face adesea în timpul nopţii.

— Stăpâna peste Equus îţi solicită prezenţa, spune Gazai, aruncându-mi robele în braţe. Ridică-te. Acum.

Lângă mine, Britta se foieşte şi face ochii mari când o vede pe Gazai.

— Ce se-ntâmplă? întreabă îngrijorată.

— Totul e bine, spun eu, liniştind-o. M-a chemat Mâini-Albe.

— Să n-o laşi să te pună să faci nimic ciudat aşa de devreme, mă avertizează înainte să se întoarcă pe partea cealaltă cu un căscat. Săptămâna trecută ne-o pus să ne luptăm în lac în armură completă. Aproape m-oi înecat de câteva ori...

Restul cuvintelor îi sunt înăbuşite de pernă!

— N-o las, promit eu în timp ce mă îmbrac.

Warthu Bera încă e cufundat în întuneric când Gazai şi cu mine ieşim afară, o pelerină de catifea pe care aproape pot întinde mâna să o ating. Torţele încă ard, iar luminile din Hemaira pâlpâie slab în depărtare. Cât de devreme e, mai exact, oare? Ştiu că nu trebuie s-o întreb aşa ceva pe Gazai. Este o

umbră posomorâtă care mă conduce la destinația noastră, una dintre cele mai îndepărtate clădiri de la marginea dealului pe care se află Warthu Bera.

Mâini-Albe aşteaptă înăuntru când intrăm, cu o torţă simplă în mână. întunericul pare să se adune sinistru în jurul ei. încerc să nu-mi arăt neliniştea.

— Dimineaţa bună, karmoko, o salutăm, Gazai şi cu mine, făcând o plecăciune.

— Dimineaţa bună, răspunde Mâini-Albe, apoi dă din cap spre Gazai. Mulţumirile mele, novice, spune. Poţi trece la sarcina următoare.

Gazai se înclină din nou şi iese, strecurându-se la fel de tăcut cum a venit. Acum am rămas doar Mâini-Albe şi cu mine. Ea îmi aruncă o privire.

— Simt cum ţi se învălmăşesc gândurile. Ia spune, Deka.

Eu încuviinţez.

— Am auzit ceva... tulburător, karmoko.

— Da?

— Cum că aţi creşte monştri pentru împărat.

Mâini-Albe pufneşte.

— Şi acum crezi că s-ar putea să fii un monstru. Că eu te-am crescut cumva.

Nu mă obosesc să neg. Mâini-Albe îşi dă ochii peste
cap.

— Ce e ciudat la tine, Deka, e că gândurile tale se învârtesc mereu. Gândeşti şi gândeşti şi mintea ţi se roteşte în nişte cercuri mici şi fine şi totuşi nu surprinzi niciodată adevărul. Ţi-am spus că îţi voi da toate răspunsurile înainte de sfârşitul campaniei şi aşa voi face. îţi voi spune tot ce trebuie să ştii, la momentul potrivit. Deocamdată, iată ce trebuie să ştii: există mai multe feluri de monştri pe lumea asta. Tu nu eşti unul dintre ei.

O privesc în ochi. Sunt fermi, plini de convingere. Spune adevărul. Dar eu mai am o curiozitate.

— Dar îi creşteţi. Pe monştri.

Zâmbetul cu care îmi răspunde e vag.

— Eu fac ce trebuie făcut. Acum, să vedem.

Se întoarce şi face un gest în jurul încăperii, care e acoperită cu oglinzi mari de bronz, câte una pe fiecare perete.

E evident că discuţia noastră a luat sfârşit. îmi las grijile deoparte. în luptă, dacă stai prea mult timp pe gânduri, cu siguranţă o să fii ucis.

— Probabil te întrebi ce sunt toate astea, zice Mâini-Albe, dând din cap spre oglinzi.

— Da, karmoko.

— Vezi tu, eu am o teorie, Deka. Eu cred că de fiecare dată când îţi foloseşti vocea, o faci consumându-ţi toată energia. Asta produce epuizarea pe care o resimţi. Dacă te putem face să consumi cantităţi mai mici, o poţi controla mai mult. Aşadar am formulat o serie de meditaţii cinetice care îţi vor permite să-ţi controlezi energia cât timp eşti în starea de luptă. Să sperăm că în curând vei putea să-ţi direcţionezi energia cu atâta eficienţă, încât nu vei mai fi nevoită să cedezi în faţa epuizării când îţi foloseşti vocea. Când va veni vremea pentru campanie, vei putea să-ţi foloseşti abilitatea fără niciun strop de oboseală.

Mă inundă un sentiment de repulsie numai gândindu-mă la asta, dar îmi păstrez o expresie neclintită. Oricât de multă groază s-ar aduna în mine când mă gândesc să mai omor cu sânge-rece încă un urlător-al-morţii sălbatic, este datoria mea să apăr Otera. îmi amintesc brusc de Katya, de surprinderea aceea din ochii ei când urlătorul-morţii i-a smuls şira

spinării, apoi de toţi acei săteni întinşi în zăpadă.

Am o datorie de îndeplinit. Nu mă voi lăsa oprită de propria-mi sensibilitate.

— Să începem cu prima mişcare: centrarea energiei din corpul tău, spune Mâini-Albe. Desfă picioarele şi ţine palmele în sus. Acum inspiră adânc.

îmi face o demonstraţie, iar eu îi imit mişcările.

— închide ochii şi vizualizează oceanul din subconştientul tău.

O ascult, închizând ochii şi imaginându-mi oceanul întunecat. Poate că e liniştea nopţii, tăcerea din încăperea în care ne aflăm, dar îl simt aproape imediat, spărgându-şi valurile la marginile minţii mele.

— Intră pe uşa aurie. Dincolo de ea se găseşte izvorul energiei şi al puterii tale. Vizualizează-l ca pe o lumină albă care îţi curge prin corp.

Eu dau încet din cap, cufundându-mă tot mai adânc în minte. Când apare uşa aurie, înot prin ea, exact aşa cum m-a îndemnat Mâini-Albe, apoi privesc, uluită, cum o mare de culoare albă se revarsă peste mine. Energia mea, strălucind ca o stea îndepărtată. Acum ştiu de ce oamenii scânteiază când îi văd în starea de luptă. Energia lor este ceea ce văd, forţa de lângă inimă care le străluceşte cel mai tare.

Mă concentrez asupra puterii mele, simţind cum urcă în mine şi mă furnică prin tot corpul.

— Ai găsit-o? întreabă Mâini-Albe.

— Aşa cred, încuviinţez eu.

— Bine, spune ea, deschizând o uşă pe care nu o remarcasem în fundul sălii.

Gazai şi Jeneba aşteaptă acolo, în capul unor scări întunecoase şi ameninţătoare. Nu e nevoie să întreb ca să ştiu că probabil duce la caverne, la urlătorii-morţii.

Simt deja prezenţa unuia care vine tot mai aproape, atât de familiar, încât îl recunosc imediat. Rattle.

Este legat şi are căluş la gură, luptându-se cu grupul de novice care îl trag în sus, pe scări. Când mă vede, se opreşte şi capătă o expresie precaută, aşa cum se întâmplă mereu când sunt în preajmă, de la o vreme. Sunt surprinsă de cât de docil pare faţă de urlătorii-morţii pe care i-am întâlnit în sălbăticie, de cât de ofilit pare. Nu reuşesc să-mi dau seama ce anume, dar ştiu că e ceva în neregulă cu el şi cu ceilalţi urlători-ai-morţii din caverne.

— Ai energia? întreabă Mâini-Albe.

Clipesc, forţându-mi mintea să se întoarcă în prezent.

— Da.

O simt cum se învolburează în mine, o bilă strălucitoare şi albă.

— Urmează-mi mişcările, spune ea, făcând palma căuş lângă inimă şi apoi întinzând degetele.

Energia îi ţâşneşte din corp, o panglică albă pe care o trage încet în sus, desprinzând-o de inimă. În timpul ăsta, se întoarce către oglindă, indicând-mi din cap să fac şi eu la fel. Acum stăm una lângă alta, privindu-ne în oglindă în vreme ce ea enumeră instrucţiunile.

— Trage un fir de energie din inimă până în gât. Foloseşte-l ca să-ţi alimentezi ordinul. Doar atât de puţin, nimic mai mult, mă dirijează Mâini-Albe, iar degetele ei trag de panglica aceea strălucitoare până îi ajunge în gât.

Străluceşte acolo, mai puternic decât restul energiei care i se învârtejeşte în corp.

Mi-aş dori să o poată vedea, să-şi vadă energia din corp, pâlpâind la fel de puternic ca o lumânare.

însă oamenii nu au aurul blestemat sau abilitatea de a intra în starea de luptă. Mâini-Albe nu se vede decât pe ea însăşi în oglindă.

îmi alung acest gând şi dau din cap, urmându-i mişcările. Acum simt puterea, o văd cum îmi vibrează în gât. Mă concentrez asupra ei, mă întorc către Rattle, pregătindu-mă sufleteşte să mă simt vinovată în timp ce rostesc ordinul.

— îngenunchează, spun eu, iar glasul îmi e hotărât.

Când Rattle face repede aşa cum i se spune, lăsându-se în genunchi, Mâini-Albe bate din palme, mulţumită.

— Excelent, Deka.

Eu aprob din cap, zâmbind uşor ca să-i oglindesc expresia. Exact aşa cum mi-a promis, nu simt nicio epuizare, niciun fel de oboseală.

— Vă mulţumesc, karmo...

Cuvintele îmi mor pe buze când îmi surprind imaginea din oglinda de bronz.

Ochii îmi sunt negri în întregime, de parcă moartea mi-ar străluci pe chip. Deci asta au văzut ceilalţi, despre asta vorbeau când îmi spuneau că mi se schimbă ochii. Probabil că se întâmplă doar când îmi folosesc energia. Nu-i de mirare că n-am reuşit să văd de fiecare dată când am încercat. Mă duc mai aproape de oglindă şi mă uit mai bine la ei. Se potrivesc, cumva, după felul cum arată pe chipul meu. Arată de parcă acolo le-ar fi locul.

— N-ai mai văzut până acum, nu-i aşa, cum ţi se schimbă ochii... murmură Mâini-Albe, venind mai aproape.

Scutur din cap, apoi mă întorc la loc spre

oglindă.

— Acum ştiu despre ce tot vorbesc, şoptesc eu, aproape ca pentru mine.

După ce îi cercetez pe îndelete, mă întorc spre ea.

— Să continui? întreb, aruncându-i o privire lui Rattle.

— Da, aprobă ea.

încurajată, mai trag o panglică până în gât şi mă întorc spre urlătorul-morţii.

— Ridică mâinile.

Se supune din nou şi din nou nu simt nicio epuizare, nici cea mai mică urmă de oboseală.

— Lasă mâinile jos, ordon eu, folosind altă panglică.

Văzând că tot nu simt vreo oboseală, scot încă o panglică, fără să-i acord prea multă atenţie în timp ce ordon:

— învârteşte-te în cerc.

Mă cuprinde euforia când face ce îi spun, dar apoi urmează alt sentiment: epuizarea, care mă loveşte ca un ciocan. Mă uit în oglindă şi înţeleg repede de ce. Am gâtul acoperit de mase de energie. Mult, mult mai multă decât ar fi trebuit să iau.

De ce n-am fost atentă?

în timp ce eu mă prăbuşesc la podea, iar ochii mi se închid, Mâini-Albe pufneşte enervată.

— Te-am avertizat, doar o panglică.

E o treabă obositoare să învăţ să-mi controlez starea de luptă. Uneori îmi păstrez controlul şi folosesc doar energia de care am nevoie ca să-i ordon lui Rattle şi celorlalţi urlători-ai-morţii. Alteori, calculez greşit şi iau atât de multă, încât

abia reuşesc să rămân trează până seara. în fiecare zi devin tot mai pricepută la folosirea

abilităţii mele şi nu durează mult până învăţ cum să-mi dirijez energia prin vene ca pe nişte râuleţe de putere, toate sub controlul meu.

E şi un lucru bun; raidul în care l-am găsit pe Ixa a fost doar primul din multe altele, pe măsură ce ne jucăm rolul în exterminarea urlătorilor-morţii care traversează hotarele Hemairei. La început mă simt vinovată când îmi folosesc abilitatea, vinovată că îi las pe urlătorii-morţii lipsiţi de apărare în faţa săbiilor camarazilor mei. Apoi văd morman după morman de cadavre umane în cuiburile lor, iar vinovăţia mi se transformă înapoi în furie, furie faţă de ceea ce le fac urlătorii-morţii oamenilor pe care îi omoară.

Nu ezit să-mi folosesc din nou abilitatea.

Micul nostru grup devine în scurt timp atât de eficient, încât oamenii din oraş preiau numele pe care ni l-a făcut cadou Adwapa, Fulgerele Morţii, pentru capacitatea noastră aparent neobişnuită de a

distruge toate cuiburile de urlători-ai-morţii pe care le găsim. Ne ovaţionează şi ne aruncă flori când trecem pe lângă ei; o schimbare frapantă faţă de prima dată, când ne strigau că suntem nişte târfe.

— Bun venit, Fulgerele Morţii! strigă ei, aliniindu-se la marginea străzilor ori de câte ori aud că sosim.

Aproape ai zice că acum suntem nişte eroi, iar oamenilor nu pare să le pese că unele dintre noi sunt femei care s-ar putea sau nu să fie fiinţe umane. Bineînţeles, habar nu au de talentul meu deosebit. Nici măcar celelalte fete de la Warthu Bera nu ştiu, cu toate că l-au cunoscut repede pe Ixa. În câteva zile, şi-a făcut din încarnarea sa felină o prezenţă familiară la terenul de antrenament, furând peşte de la bucătării, fugărind păsările

şi încolăcindu-se la gâtul meu de fiecare dată când nu mă antrenez.

Cu excepţia lui Keita, Britta, Gazai, Belcalis, Asha şi Adwapa, nimeni nu pare să-l vadă ca pe altceva decât o pisică prietenoasă şi râd de fiecare dată când prietenele mele încearcă să-i convingă că nu este aşa. Eu mă străduiesc să nu mă întreb de ce lucrurile stau aşa, deoarece, pe măsură ce raidurile continuă, succesul nostru creşte.

Lunile trec, iar curând anotimpul rece – aşa cum e el – începe să se strecoare în Hemaira, făcând zilele mai puţin plăcute şi nopţile confortabil de răcoroase. Acum, urlătorii-morţii par să fie conştienţi de existenţa noastră, deoarece ne aşteaptă tot mai multe santinele. Ba chiar reuşesc să ne ia prin surprindere de câteva ori, rănindu-le destul de grav pe toate alaki cel puţin o dată, însă, în ciuda rănilor noastre, în cele din urmă noi ieşim mereu învingătoare. Niciun urlător-al-morţii nu poate rezista puterii mele. Niciunul dintre ei nu poate rezista când îi chem. Acum îmi folosesc vocea doar foarte rar, preferând în schimb să le fac semn să mă asculte. Mişcările mâinilor sunt tot ce îmi trebuie acum ca să-i subjug.

Totul merge atât de bine, încât într-o seară primim un vizitator special pentru Fulgerele Morţii.

în timp ce umplem gropile cu nisip, la finalul unui antrenament de luptă, cea mai măreaţă trăsură pe care am văzut-o vreodată – trasă de o pereche de gemeni equus, cu dungi negre şi albe ca nişte zebre şi împodobiţi cu bijuterii din aur – intră în curte şi se îndreaptă spre Mâini-Albe.

Un bărbat rotofei, îmbrăcat în robe oficiale, coboară din trăsură, apoi îi întinde ceva ce seamănă cu un pergament.

Ea îl cercetează atent şi înclină capul. Bărbatul face o plecăciune adâncă şi respectuoasă, apoi urcă înapoi în trăsură şi pleacă.

Când mă vede pe mine şi pe Keita, ne cheamă şi amândoi venim în grabă la ea.

— Da, karmoko? întrebăm după ce ne înclinăm în faţa ei.

Ea ne întinde pergamentul, care e sigilat cu simbolul *koru*.

— Chemaţi-i pe ceilalţi din Fulgerele Morţii, declară. Am fost invitaţi la palat de către împăratul Gezo.

Ochiul lui Oyomo este la fel de auriu pe dinăuntru pe cât e pe dinafară. Asta descopăr în timp ce parcurg coridoarele împodobite cu aur ale palatului hemairan în dimineaţa următoare, cu inima bătându-mi frenetic şi plină de îngrijorare. Nu am mai văzut niciodată atâta opulenţă în toată viaţa mea. Oriunde mă întorc, văd încă o piatră preţioasă, încă o sculptură impunătoare. Soldaţi jatu în cea mai extravagantă armură roşie pe care am văzut-o vreodată stau în poziţie de drepţi la fiecare uşă, în timp ce curteni îmbrăcaţi în robe măreţe şuşotesc ascunşi după evantaie când trecem pe lângă ei.

Din fericire, suntem îmbrăcate în cele mai bune armuri pe care le are de oferit Warthu Bera – karmoko Huon a insistat să purtăm armură în locul robelor împodobite pe care celelalte karmoko voiau să le purtăm –, precum şi măşti de război care ne acoperă feţele. Noi, alaki, nu mai suntem femei cu sânge omenesc, le-a amintit celorlalte karmoko, şi e mai bine ca împăratul şi cei din jurul său să nu ne

considere ca atare.

— Of, burta, şopteşte Britta când ne apropiem de uşile duble care duc spre sala tronului. Iar m-o apucat.

— Cum se face că mereu te doare burta când eşti tulburată? întreabă Li, exasperat.

— Aşa sunt io, oftează Britta. Măcar am masca de război pe faţă şi n-o să ne fac de ruşine, spune ea, atingându-şi masca uşoară din bronz.

Nu ştiu cum o suportă. Cu toate că aerul e răcoros în coridorul acesta gigantic, eu îmi simt masca fierbinte pe piele, iar fruntea îmi e umezită de sudoare.

Keita zâmbeşte când îmi remarcă neliniştea din ochi.

— Curaj, Deka, şopteşte el. Totul o să fie bine.

— Şi ţie la fel, şoptesc la rândul meu.

Apoi îmi dreg vocea şi adaug:

— Arăţi foarte chipeş azi.

La fel ca mine, şi el e îmbrăcat într-o armură ornamentală splendidă, făcută special pentru ocazia aceasta. Dă din cap aprobator, iar eu roşesc şi simt o tresărire în stomac. Nu ar fi trebuit să-i fac un asemenea compliment. Ce naiba m-a apucat?

— Şi tu arăţi drăguţ, şopteşte el, iar obrajii îmi dogoresc de stânjeneală şi bucurie.

Mă străduiesc să nu rânjesc cu gura până la urechi. E prima dată când un bărbat care nu e tata sau Ionas îmi spune că sunt drăguţă şi vorbeşte serios. *Tata...* Mă întreb ce părere ar avea dacă m-ar putea vedea acum, mă întreb dacă îi e dor de mine măcar. încerc să evoc privirea pe care mi-ar arunca-o, dar nu pot.

Nu pot să-mi amintesc forma ochilor lui, cu atât mai puțin culoarea sprâncenelor lui sau lungimea părului.

De ce nu pot să-mi amintesc chipul lui?

Se aud tobe şi uşile sălii tronului se deschid, alungându-mi întrebarea din minte.

— Fulgerele Morţii, anunţă crainicul împăratului.

Trag adânc aer în piept ca să-mi fac curaj şi pornesc
pe coridorul lung, încercând să nu mă zgâiesc la nobilii care stau de o parte şi de alta a încăperii, cu trupurile atât de acoperite cu aur şi pietre preţioase, încât mă dor ochii când le privesc. Am crezut că oamenii de rând din Hemaira se îmbrăcau în finețuri, dar nobilii sunt cufere cu comori pe două picioare, au hainele şi trupurile practic incrustate cu pietre preţioase, chipurile acoperite cu măşti de aur, cu toate că sunt bărbaţi. Mâini-Albe ne-a informat că şi curtenii poartă măşti pentru a-şi arăta supunerea faţă de împărat, aşa cum femeile poartă măşti ca să nu ofenseze ochii lui Oyomo.

împăratul stă tocmai în capătul încăperii, separat de toţi ceilalţi de un tron masiv, acoperit cu văluri. Rămân cu gura căscată când văd firele de aur din materialul fin de culoare roşie. Se spune că împăratul este cel mai aproape de Oyomo de pe lumea aceasta, chiar mai aproape decât marii preoţi. Când mă uit la tronul său, nu mă îndoiesc nicio clipă. Scările care urcă spre el sunt din aur masiv, iar muchiile lor sunt împodobite cu un strat subţire de rubine.

Căpitanul Kelechi şi Mâini-Albe, în calitate de reprezentanţi ai fiecărui grup, se opresc chiar în faţa scărilor şi se ploconesc până la podea. Fac şi eu la fel, tremurând din tot corpul. Nu-mi vine să cred

că sunt aici, chiar în faţa împăratului. Simplul gând îmi face corpul să tremure şi mai tare.

— Maiestate Imperială, murmură Mâini-Albe.

— Stăpână peste Equus, tună împăratul, cu o voce profundă şi răsunătoare, potrivită pentru silueta sa robustă, pe care abia reuşesc să o disting dincolo de draperiile transparente. Minunat este să te văd din nou şi în circumstanţe atât de prielnice.

Mijesc ochii, încercând să-l zăresc mai clar cu coada ochiului, dar e greu, fiindcă marginile măştii îmi blochează vederea periferică. De ce am vrut să port chestiile astea din nou? Mă concentrez, încordându-mi privirea în direcţia sa. Din câte îmi dau seama, este foarte înalt şi lat în umeri, dar şi masiv, cu toate că bănuiesc că e mai mult muşchi decât grăsime. O barbă atent întreţinută ocupă o mare parte din chipul lui, iar buzele îi par aproape feminine, atât sunt de pline. îl fac să pară puţin mai uman, din carne şi oase, mai degrabă decât fiinţa zeiască la care mă aşteptam.

Mâini-Albe se ridică brusc în picioare şi îl priveşte.

— Minunat este să te văd din nou, vere. Arăţi... sănătos.

Vere? Cuvântul mă loveşte ca un fulger. Mâini-Albe
e din familia regală? Eu am crezut că e doar nobilă, de rang înalt, dar cu sânge obişnuit, la fel ca toţi ceilalţi nobili. Când mă gândesc că prin vene îi curge sânge imperial, sângele împăratului... Asta explică atâtea lucruri: felul în care oamenii i se supun, încrederea ei aparentă în ciuda tuturor greutăţilor. Până şi faptul că nimeni nu rosteşte vreodată numele ei adevărat şi că poate să stea drept în prezenţa împăratului. Nu e de mirare că e responsabilă de sarcinile sale speciale, de micii săi

monştri sau ce or fi cu adevărat. E verişoara lui!

Acum împăratul râde.

— Ce umor ai, verişoară. Presupun că m-am mai rotunjit în ultimele luni.

Mâini-Albe ridică din umeri.

— Dacă spui tu.

Apoi arată spre noi.

— Iată ce ţi-am promis: Fulgerele Morţii, forţele de elită din rândul ucigaşilor de urlători-ai-morţii, cei mai pricepuţi din întreaga Otera. Bijuteriile coroanei din noul tău regiment.

Noul regiment? Mă străduiesc să-mi ţin privirea concentrată în podea în timp ce aud cuvintele lui Mâini-Albe. Cum adică „noul regiment"? Mă bântuie nedumerirea până ce îmi dau seama de ceva: încă una dintre promisiunile ei s-a adeverit. A spus că ne va face bijuteriile coroanei în armata împăratului şi a reuşit.

Care este adevărul lui Mâini-Albe? mă întreb. E agenta împăratului sau altceva? Ceva ce încă nu pot înţelege în totalitate.

Un foşnet se aude dincolo de vălul tronului când împăratul dă din cap aprobator. Apoi acesta se întoarce spre curtenii săi.

— Puteţi pleca.

— Dar, Maiestate Imperială, protestează un curtean înalt şi cu pielea închisă la culoare.

— Nu putem să vă lăsăm singur, spune altul.

— Ar fi un sacrilegiu, obiectează încă un curtean, de data aceasta un răsăritean cu o expresie severă.

Răspunsul împăratului este un singur cuvânt:

— Acum.

Curtenii se grăbesc să-i execute ordinul, iar în câteva secunde au dispărut cu toţii şi uşa se trânteşte în urma lor. Aud un foşnet când împăratul

se ridică în picioare, apoi paşi coborând scările. Tălpi mari şi cafenii, încălţate

în sandale incrustate cu pietre preţioase, se opresc chiar în faţa mea.

— Spune-mi, care dintre ele e anomalia?

— Ridică-te, Deka, ordonă Mâini-Albe.

Ridic capul, încercând din răsputeri să nu mă holbez în timp ce împăratul mă priveşte de sus. E foarte chipeş de aproape, cu părul tuns scurt, mai puţin barba, cu capul acoperit de o coroană impunătoare de aur, bătută în diamante cât oul de porumbel. Are pielea netedă, de nuanţa neagră-albăstruie a locuitorilor din provinciile de la miazăzi. Casa Gezo a fost alcătuită întotdeauna din oameni de la miazăzi.

Mă priveşte din cap până în picioare, iar ochii lui căprui inteligenţi mă evaluează. Au o expresie stranie, aproape de recunoaştere, cu toate că nu sunt sigură ce recunoaşte.

— Eşti foarte scundă pentru o ucigaşă, spune în cele din urmă.

— Da, Maiestate Imperială.

Ridică din sprâncene.

— Ce accent ai! Vii de la miazănoapte?

— Da, Maiestate Imperială.

— Dar ai pielea cafenie.

— Mama ei era din provinciile de la miazăzi, explică Mâini-Albe. O fostă Umbră.

împăratul Gezo dă din cap aprobator.

— Cel mai bun material ca să creşti războinici.

Se întoarce spre ceilalţi.

— Puteţi şi voi să ridicaţi capetele.

Când aceştia îl ascultă, împăratul se întoarce către Keita, încruntându-se.

— Tânărul lord peste Gar Fatu. Am auzit că şi tu ai fost cu Fulgerele Morţii.

— Eu sunt uruniul lui Deka, Maiestate Imperială, explică Keita.

împăratul încuviinţează.

— Ai grijă să o aperi cum trebuie. Mă aştept la lucruri măreţe din partea ta, tinere lord, spune el.

— Da, împărate, spune Keita.

Mă aşez acolo, cu gândurile încă învălmăşite, în timp ce împăratul se întoarce la tron şi ia loc. Se uită la noi de sus, cu o privire severă.

— După cum ştiţi, în curând, armata pleacă în campanie. îi vom extermina pe urlătorii-morţii, le vom distruge cuibul primordial şi vom porni pe calea spre victorie în această luptă interminabilă.

împăratul se apleacă mai aproape.

— V-aţi descurcat bine în ultimele luni, Fulgerele Morţii. Vestea isprăvilor voastre a ajuns şi la urechile mele. Drept răsplată, veţi călări la dreapta mea, chiar în faţa armatei, în regimentul special pe care l-am alcătuit din cei mai buni soldaţi ai Oterei.

Ne uităm cu toţii unii la alţii, şocaţi. Mâini-Albe ne-a spus cam acelaşi lucru, dar să auzim asta de pe buzele împăratului însuşi... e puţin cam mult. Britta, Belcalis, Gazai şi cu mine arătăm sfârşite de oboseală acum, dar băieţii, mai ales Li şi Kweku, arată de parcă le vine să sară în sus de bucurie. Acalan este singurul a cărui reacţie seamănă cu a noastră, atât de copleşit e de această onoare.

Mâini-Albe face o plecăciune graţioasă.

— Ne onorezi, vere, spune ea.

— Nu, tu mă onorezi, insistă împăratul. îţi mai aminteşti când ai venit la mine cu ideea soldaţilor alaki?

Sunt şocată. Ea a venit la el? Mă uit lung la Mâini-Albe, cu ochii aproape ieşiţi din orbite, şi înţeleg ce tocmai a spus împăratul. Regimentul de alaki, sfârşitul Mandatului de Moarte – toate astea au fost mâna ei? Corpul începe să-mi tremure şi mă copleşeşte recunoştinţa. Orice ar fi Mâini-Albe, orice ar fi făcut, a salvat vieţile a nenumărate fete. Le-a salvat de la o moarte sigură. M-a salvat pe mine.

Măcar pentru atât şi tot trebuie să-i recunosc meritele.

Abia îl aud pe împărat când continuă:

— Am fost neîncrezător, ba nu, revoltat de simpla idee ca nişte fete impure să participe la luptă. Dar voi toate mi-aţi demonstrat cât am greşit, iar acum Otera este într-o poziţie mult mai bună datorită vouă. Terenurile de antrenament ale alaki au decimat hoarde de urlători-ai-morţii, rărindu-le armatele pe care le vom înfrunta în timpul campaniei.

— Va fi una lungă, credeţi-mă, dar cu alaki alături acum noi vom avea avantajul în luptă. Să continuăm pe acest drum şi să ne conducem îndrăgitul Unic Regat spre victorie, eliberându-l de plaga aceasta a monştrilor o dată pentru totdeauna.

— îţi mulţumesc pentru cuvintele tale amabile, vere, spune Mâini-Albe, înclinându-se.

Cu acest gest, audienţa noastră la împărat ia sfârşit şi ieşim cu spatele din încăpere, ca să nu-l jignim arătându-i dosurile.

în timp ce ne întoarcem călare la Warthu Bera,

iar Ixa îmi iese din bagaj ca să mi se aşeze pe umăr,
nedumerirea

mea continuă să crească. Mâini-Albe creează monştri pentru împărat şi totuşi ea l-a convins să construiască terenurile de antrenament pentru alaki? Oare chiar creează monştri sau acest lucru e una dintre numeroasele amăgiri pe care le

poartă pe post de mască? Este un personaj negativ sau salvatoarea care ne-a protejat? Nu mai ştiu ce să cred. Doar că am atâtea lucruri pentru care să-i fiu recunoscătoare, mult mai multe decât ştiam. Cu toate avem, motiv pentru care noi,

neofitele, continuăm să ne uităm lung la ea, nesigure ce să spunem, în timp ce ea călăreşte în faţă pe Braima, cu Masaima mergând la trap în pas cu ei.

După o vreme se întoarce spre noi.

— Vă simt gândurile ca pe nişte insecte mărunte care îmi mişună pe spate.

— L-aţi convins pe împărat să constmiască terenurile de antrenament. De ce? întreb.

Ridică din umeri.

— Pentru că nu-mi place să văd lucruri care se irosesc, de-aia. Alaki erau aruncate la gunoi, pur şi simplu. Irosite...

— Ne-aţi salvat, şopteşte Belcalis.

Spre uimirea mea, ochii îi sunt scăldaţi în lacrimi şi au în ei o expresie stranie, neliniştită.

— Ne-aţi salvat...

— Are dreptate, spune Britta. Fără dumneata, cine ştie unde ne-am afla?

— Hai, nu deveniţi sentimentale, pufneşte Mâini-Albe.

Pentru prima dată, observ că e emoţionată.

— Dacă chiar sunteţi recunoscătoare, arătaţi-o pe câmpul de luptă.

— Oh, aşa vom face, promite Adwapa. Cu siguranţă.

Mâini-Albe pufneşte, merge mai departe, iar eu continui să o privesc, încă neştiind cu siguranţă ce să cred.

Când terminăm lecţiile mai târziu în seara aceea, Belcalis şi cu mine rămânem în urmă ca să strângem armele. Toate facem cu schimbul în fiecare seară, iar astăzi e rândul nostru să lustruim şi să punem la loc săbiile cu care ne-am antrenat. Ca de obicei, sunt foarte murdare, aşa că trebuie să le înmuiem cu grijă în aqua regia, apoi să le frecăm ca să îndepărtăm coaja de aur formată de sângele vărsat.

Acum frec mai viguros ca de obicei, gândindu-mă neîncetat la toate lucrurile pe care le-am aflat azi. Mâini-Albe ne-a scăpat de Mandatul de Moarte şi ne-a oferit şansa de a lupta. Exact aşa cum a promis, suntem bijuteriile coroanei împăratului şi vom călări la dreapta lui peste nici două luni şi vom elibera Otera de urlătorii-morţii o dată pentru totdeauna. S-a dovedit iar şi iar a fi o femeie de cuvânt.

Atunci de ce mă simt agitată?

Când termin de lustruit săbiile din sala de arme, mă întorc spre Belcalis. Ea mai prepară nişte aqua regia, cu o expresie preocupată în timp ce amestecă soluţia chimică. De obicei, aş lăsa-o în pace, cu gândurile ei, dar astăzi a fost o zi ciudată, fără îndoială. Trebuie să stau de vorbă cu cineva.

— îţi vine să crezi că a fost Mâini-Albe de la bun început? zic eu, sperând să pornesc o

conversaţie.

Mă apropii de locul unde aşază săbiile.

— Ce noroc am avut că a venit ea. Dacă ne-am fi născut cu doar un an mai devreme, deja am fi fost executate.

— Noroc?

Cuvântul picură precum acidul de pe buzele lui Belcalis.

— Există aşa ceva pentru cele din soiul nostru?

O văd cum tremură, cu toţi muşchii înfioraţi de o mânie abia stăpânită. Cu toate că vorbeşte rareori despre trecutul ei, ştiu că a fost într-un loc îngrozitor înainte să vină aici.

Oriunde s-ar fi aflat, ştiu că a fost chiar mai rău decât în pivniţa templului, că a fost un loc de coşmar, care o face să se trezească urlând cel puţin o dată la câteva săptămâni şi o umple de o durere constantă şi o furie nesfârşită.

— Ce ţi s-a întâmplat ţie... ce mi s-a întâmplat mie... lucrurile astea ne schimbă, zice Belcalis. Ne schimbă în feluri fundamentale. împăratul şi oamenii lui pot să se folosească de Mâini-Albe şi de restul karmoko să ne transforme în războinici, pot chiar să ne ofere iertarea, dar nu pot să schimbe niciodată ceea ce au făcut. Nu pot să ia niciodată înapoi ororile care ne-au fost pricinuite deja.

Aur pe podea... privirea din ochii tatei... Amintirea torturii mele iese la iveală înainte să o pot opri, împreună cu greutatea aceea cunoscută care o însoţeşte. Durerea şi umilinţa care apar din nou la suprafaţă.

Am fost atât de devotată transformării mele într-un mic războinic perfect în ultimele luni. Oare chiar

am crezut că am trecut peste toate aceste lucruri? Chiar am crezut că aş putea să uit şi să iert, cât ai bate din palme?

Dacă nu ar fi fost Mâini-Albe, aş fi şi acum tot în pivniţa aceea şi seniorii tot ar face ceea ce au făcut, profitând de ignoranţa mea, de disperarea mea, ca să se asigure că mă supun în continuare atrocităţilor pe care le ascundeau sub masca pietăţii. înţelegerea acestui lucru mă izbeşte, la fel şi încă ceva:

— Nu-mi mai amintesc lucrurile ca înainte, şoptesc eu, privind în sus către Belcalis.

Măcar de data asta, îmi îngădui să simt durerea care se încolăceşte strâns în mine, durerea pe care o înăbuş atât de des, în încercarea de a mă preface că sunt bine.

— Aveam o memorie excelentă, dar, după cât am stat în pivniţă, îmi scapă lucruri mărunte. Cum ar fi chipul tatei... Singurul lucru pe care mi-l amintesc acum despre el e expresia lui de când m-a decapitat în pivniţă. Trăsăturile lui, cum îi arăta zâmbetul... nu-mi mai amintesc nimic din toate astea.

Este o recunoaştere îngrozitoare şi rămân fără aer, încercând să mă înarmez cu mai mult curaj împotriva forţei sale.

— Ştiu că a fost rău ce a făcut, dar e tatăl meu. Singurul pe care-l am, în orice caz. Au fost vremuri bune, înainte... Acum, de fiecare dată când încerc să mi-l amintesc, chipul lui e înceţoşat.

Privesc în jos, surprinsă de lacrimile din ochi.

— Toate amintirile mele dinainte îmi scapă printre degete. Oare de-asta mi-am uitat azi furia atât de uşor? De-asta am uitat toate lucrurile prin care am trecut?

— Aveam treisprezece ani când s-a întâmplat, spune Belcalis încet, întorcându-se spre

mine. M-am tăiat în timp ce feliam ceapă. Ceapă. îţi vine să crezi ce prostie?

Fetele nu trebuie să se joace cu cuţitele... Când tata a văzut aurul, a ştiut imediat ce este, doar era preot. A crezut că e voia lui Oyomo ca sângele să-mi apară de mică, un semn că trebuie să fiu cruţată. Aşa că l-a chemat pe fratele lui din Gar Calgaras şi l-a rugat să mă ajute să dispar în oraş, ca să nu trebuiască să fiu supusă vreodată Ritualului Purităţii. Tata avea încredere în fratele lui, îl iubea... Era apotecar, un om bun care ajuta oamenii.

Râde scurt şi amar.

— N-a trecut nici măcar o lună până ce „omul bun" m-a vândut la casa de toleranţă. Dar asta a fost o greşeală, vezi tu. Când codoşii mi-au văzut sângele auriu, şi-au dat seama că e adevărat, l-au omorât imediat ca să nu-i aducă niciodată pe jatu la ei – din greşeală sau nu. Şi m-au oferit celor mai... deosebiţi clienţi. Celor cărora le place să le facă rău copiilor, cărora le place să-i vadă cum urlă.

Acum îmi tremură mâinile. E atâta durere în ochii lui Belcalis, încât îi simt ecoul adânc în sinea mea.

— Belcalis, spun eu, nu trebuie să...

— Le dădeau câte un cuţit când intrau în cameră.

Vocea lui Belcalis e gravă şi plină de durere când
continuă.

— „Puteţi să-i faceţi orice şi o să se vindece" – asta le spuneau. O să se vindece.

Glasul lui Belcalis se frânge când rosteşte aceste cuvinte.

— „Nu contează ce-i faceţi, nu contează cât de rău o răniţi, dacă o striviţi în picioare, o să se

vindece. Mereu o să fie ca nouă. Chiar şi dacă îi tăiaţi gâtul.”

Belcalis suspină dureros, iar în mine ceva se face fărâme. în ultimele luni am fost atât de hotărâtă să-mi îngrop durerea, să-mi dovedesc că sunt în regulă, am fost

atât de concentrată pe necazurile mele, încât am uitat că şi alte fete suferă.

— Belcalis... şoptesc.

întinde mâna brusc după şnururile robei şi începe să le dezlege. Eu fac ochii mari.

— Belcalis, nu trebuie...

— Vreau să vezi, insistă ea. Mai ţii minte cicatricile alea pe care le-ai văzut demult? Uită-te acum.

îşi scoate roba şi se întoarce, arătându-mi spinarea. Rămân cu gura căscată.

— Au dispărut.

Acum spatele ei e perfect neted. Dar bineînţeles că aşa e. Singurele cicatrici care rămân sunt cele dobândite înainte de prefacerea sângelui.

— Odată ce am încetat să mai fiu rănită, necinstită, s-au şters.

Zâmbeşte amar.

— Iar ăsta e cel mai rău lucru. Corpul fizic se vindecă. Cicatricile se şterg. Dar amintirile sunt pentru totdeauna. Chiar şi când uiţi, rămân în tine, ies din nou la suprafaţă când te aştepţi mai puţin.

Acum îmi tremură tot corpul.

— îmi pare atât de rău, şoptesc. îmi pare atât de rău.

Belcalis scutură din cap.

— Nu vreau să-ţi pară rău, spune. Vreau să păstrezi amintirea cicatricilor mele. Am nevoie să-şi aducă aminte cineva ce s-a întâmplat cu mine. Am nevoie de cineva...

Mă apropii iute de ea şi o strâng în braţe.

— N-o să uit, îi promit. N-o să uit

niciodată.

Lacrimile pe care Belcalis şi le stăpâneşte de atât
timp ţâşnesc însoţite de suspine adânci, care o fac să se cutremure.

— Să nu uiți, plânge ea. Poate că acum au nevoie de noi fiindcă suntem valoroase, poate se prefac că ne acceptă, că ne răsplătesc, dar să nu uiți niciodată ce ne-au făcut mai întâi. Dacă au făcut-o o dată, Deka, cu siguranță o s-o facă din nou, indiferent de promisiunile lor sofisticate.

— N-o să uit, șoptesc eu, cu lacrimile curgându-mi pe față și hotărârea crescându-mi în suflet. N-o să uit niciodată.

Este seară şi înaintăm greoi prin mlaştinile de la hotarul de la miazăzi al Hemairei, îndreptându-ne spre un cuib de urlători-ai-morţii ce se află adânc în smârc. Deasupra noastră atârnă o ceaţă deasă şi un nor de ţânţari, care ne ciupesc de obraji fără încetare. Lipitorile ar face acelaşi lucru cu încioarele noastre, însă, din fericire, purtăm cizme inexistente cu ocazia asta. Chiar şi aşa, este cel mai epuizant raid în care am fost vreodată. Acum, că se apropie campania cu paşi repezi, pornim în raiduri şi mai dure, pe terenuri şi mai dificile, în locurile în care urlătorii-morţii se amestecă atât de bine în mediul înconjurător, încât aproape nu-i observi niciodată până nu e prea târziu.

— E ca în Tărâmurile Infernale, pe bune, mormăie Britta în barbă.

— în mă-sa de Tărâmuri Infernale, mârâie Belcalis – insulta ei preferată în momente ca acestea.

Keita ridică din umeri.

— Dacă aici vi se pare urât, staţi să veniţi în vizită la casa familiei mele din Gar...

O piatră vâjâie pe lângă el atât de iute, încât abia are câteva secunde să se ferească. Mă cufund imediat în starea de luptă, iar timpul pare să încetinească şi observ cât de tăcută a devenit mlaştina. Nefiresc de tăcută. Urlătorii-morţii sunt pe aproape.

Puterea îmi curge prin vene când ridic mâinile, adunându-mi energia în ele. Aerul din jurul meu începe să vibreze în timp ce corpul îmi ascultă ordinul nerostit.

— Arătaţi-vă, spun.

Trestiile din jurul nostru foşnesc când urlătorii-morţii se strecoară printre ele, răspunzând chemării mele. Constat cu surprindere că toţi poartă nişte cercuri ciudate din metal în jurul capului. Mijesc ochii la ele, întrebându-mă ce ar putea fi. Unul dintre urlătorii-morţii dă din cap spre ceva ce se află în spatele meu.

Mă întorc brusc, alarmată, iar atunci îmi înţeleg greşeala. Cercurile acelea de metal sunt cohleani, care îi apără pe urlătorii-morţii de efectele vocii mele. Şi noi purtăm acelaşi lucru pe sub coifuri pentru a ne apăra de strigătele urlătorilor-morţii. înainte să pot face un gest pentru a-i ţintui locului, unul dintre urlătorii-morţii îmi aruncă o piatră în faţă, zdrobindu-mi maxilarul şi gâtul. Gâlgâi, iar sângele curge şuvoaie din rămăşiţele maxilarului meu, dar următoarea piatră e şi mai mare şi îmi rupe mâinile, ca să nu le pot mişca. Acum sunt în stare de şoc, corpul mi se răceşte, iar întunericul îmi cuprinde vederea. Nu pot nici măcar să înţeleg faptul că urlătorii-morţii folosesc pietre şi cohleani,

că e evident că şi-au făcut planuri pentru sosirea mea. Tot ce simt e durere şi confuzie în timp ce sângele auriu se scurge din mine, revărsându-se în apă.

— Deka!

Keita vine în fugă spre mine, folosindu-şi corpul ca să mă apere de furtuna de pietre pe care le aruncă acum urlătorii-morţii.

Mai mulţi monştri ies în goană din tufele mlaştinii, cu praştii în mâini. E o ambuscadă, dar nu pot face nimic, nu pot decât să gâlgâi în continuare neajutorată în timp ce propriul meu sânge îmi îneacă gura şi gâtul. De-aş putea măcar să-mi mişc mâinile… un deget.

— Cheamă-i înapoi, Deka! mugeşte căpitanul Kelechi.

Fiind om, nu vede ce mi s-a întâmplat în întuneric,
în timp ce bate în retragere împreună cu ceilalţi.

— Nu poate, a fost lovită! răspunde Keita, lipindu-mă mai tare de corpul lui.

Acum vederea îmi e pătată cu negru şi nu îmi mai simt membrele deloc. S-a scurs deja sângele din ele. O să mor din nou. E oare moartea mea finală? Nu mi s-a mai zdrobit niciodată faţa până acum. Seninătatea gândului mă şocheză, forţându-mă să lupt împotriva frigului şi a neajutorării.

Nu, nu, nu! Trebuie să rămân treză.

Keita îmi acoperă gâtul disperat, încercând să oprească sângele.

— Deka! strigă el. Deka!

Nu pare să remarce urlătorii-morţii care se adună în jurul lui, cu ghearele scoase. încerc disperată să arăt spre ei cu privirea, încerc să-l fac pe Keita să-i vadă, să-i observe. Ai grijă, Keita! încerc să spun, dar în zadar. Nu mai pot să-mi mişc limba – şi nicio altă parte a corpului, de fapt.

întunericul s-a adunat acum în jurul meu, aducând cu el acea răcoare familiară. Pielea mi se poleiește deja, căpătând nuanța aceea aurie sinistră. Ar trebui să fiu uşurată că e doar o aproape-moarte, dar nu sunt. Mă tem

pentru Keita, mă tem pentru toţi prietenii mei. Ce o să se întâmple cu ei după ce intru în somnul aurit? Te rog, te rog, fă ca toţi să fie bine.

DEKA! Nişte solzi albaştri reptilieni trec ca un fulger pe lângă mine, odată cu un corp de dimensiuni monstruoase. Ţipetele urlătorilor-morţii umplu aerul când creatura enormă intră în ei ca un plug, cu ghearele lucind, cu fălcile trosnind.

Ixa? îmi răsună în minte, iar gândurile îmi sunt îndepărtate şi înceţoşate.

Şi atât e tot ce am timp să întreb înainte să mă cufund în somnul aurit.

Când mă trezesc, e întuneric complet şi eu sunt cuibărită într-o pătură caldă şi moale. Mă întind, lăfăindu-mă în ea. Nu m-am mai simţit atât de confortabil de o veşnicie.

— Se trezeşte! exclamă o voce. Deka, Deka, mă auzi?

Britta? mă gândesc. E greu să pătrund dincolo de întunericul care mă înconjoară şi, sincer, nu vreau să o fac. îmi place aici, în întuneric. E atât de comod.

— De ce nu ademenim creatura să coboare – sau de ce nu tragem în ea? sugerează o voce enervată – vocea lui Gazai.

— Ah, da, pare foarte rezonabil, răspunde altă voce tăioasă şi sarcastică.

O recunosc imediat ca fiind a lui Adwapa.

— Să tragem în singurul lucru care ne apără dacă se întorc urlătorii-morţii.

— Nu ne apără pe noi, o apără pe ea.

Vocea aceasta îi aparţine lui Li şi nu sună deloc veselă, ca de obicei.

Pătura din jurul meu foşneşte când se apropie paşi, plescăind zgomotos prin noroi.

— Deka, trezeşte-te, te rog.

Vocea aceasta e a lui Keita, iar el pare îngrijorat.

— Nu putem să plecăm de aici până nu te trezeşti.

Keita! Simplul gând mă străfulgeră, făcându-mi întunericul fărâme.

— Keita? întreb eu răguşit, clipind ca să mă trezesc. Trăieşti!

Simt uşurare amintindu-mi când l-am văzut ultima oară – când şi-a folosit corpul ca să mă apere de urlătorii-morţii care se adunau în apropiere. Dar e viu şi sănătos. Privesc în jur, încercând să-mi revin. Spre surprinderea mea, sunt înconjurată de solzi moi, albaştri şi scânteietori, acoperiţi cu un pic de blană albastră subţire. Ridic privirea şi o faţă uriaşă de felină cu ochi negri reptilieni îi întâlneşte pe ai mei.

Deka... gângureşte Ixa, frecându-şi botul gigantic de mine.

— Ixa? exclam eu, şocată. Eşti atât de mare!

Nu s-a mai transformat niciodată într-un drakos atât de mare până acum.

— S-a transformat când ai murit, spune glasul lui Keita.

Stă în picioare pe pământul de sub mine, cu ochii plini
de îngrijorare. Eu zac într-un copac, îmi dau seama cam târziu, şi ceea ce am crezut întâi că e o pătură

este, de fapt, corpul lui Ixa încolăcit în jurul meu. Protejându-mă...

Acum cercetez locul cu privirea. E presărat cu cadavre de urlători-ai-morții, cu membrele împrăștiate peste smârcuri într-un abandon macabru. Izul cunoscut, ca de mosc, al sângelui lor umple aerul, provocându-mi greață. Chiar și după toate aceste luni, tot nu m-am obișnuit cu mirosul.

Keita se apropie pe vârfuri.

— I-a omorât pe toţi urlătorii-morţii care te-au atacat. Noi ne-am ocupat de restul, dar el te-a urcat acolo sus înainte să putem ajunge la tine.

îmi dau seama în sfârşit că ceilalţi sunt adunaţi la o distanţă sigură, într-o tabără improvizată, privindu-mă pe mine, pe Keita şi pe Ixa. Toată lumea l-a văzut în forma asta. Toată lumea.

Privirea severă din ochii căpitanului Kelechi când îi întâlnesc îmi umple inima de frică. Nu a fost niciodată genul care tolerează vreun lucru pe care îl consideră neobişnuit. Arată acuzator spre Ixa.

— Acum, că te-ai trezit, Deka, spune el încet, îmi vei spune ce e creatura aceea.

Ixa pufneşte dispreţuitor, ridicând nasul. Nu a avut niciodată o părere prea bună despre căpitan.

— E animalul meu de companie, zic eu repede, încercând să nu mă uit la toate cadavrele de urlători-ai-morţii care împânzesc pământul.

Cadavrele pe care Ixa le-a făcut singur, dacă e adevărat ce am auzit. încerc să nu-mi las neliniştea la vedere când mă întorc spre căpitan.

— Orice a făcut, a făcut-o ca să mă apere.

— Asta nu îmi răspunde la întrebare, spune căpitanul, în felul caracteristic unui comandant jatu ce se află, când întreabă din nou: Ce este mai exact chestia aia?

Mă uit la Ixa, încercând să găsesc un răspuns. Cum să numesc o creatură cu coarne care arată ca o felină jumătate din timp, dar ocazional se transformă într-o monstruozitate gigantică atunci

când e nevoie?

— Doar un animal de companie, repet, neştiind cum să explic.

— Animalul tău de companie este de vreo rasă anume? insistă căpitanul Kelechi, iar chipul său aristocratic s-a întunecat acum de nerăbdare.

— Nu ştiu... exact...

— Nu ştii?

Căpitanul face un pas spre mine, dar se opreşte când Ixa şuieră la el.

— Ajunge, Ixa, spun eu, bătându-l pe corp. *Lasă-mă să cobor*.

Înăbuşindu-şi enervarea, Ixa îşi unduieşte coada astfel încât să pot aluneca pe ea până pe pământ. Când picioarele mele ating ţărâna, s-a micşorat deja până la starea sa de felină normală şi mi se încolăceşte în jurul gâtului cu un sunet ascuţit.

— Aţi văzut? exclamă unul dintre recruţi. Tocmai s-a transformat iar!

Mă duc spre căpitan, agitată.

— L-am găsit, oarecum, atâta tot, spun eu, luându-l pe Ixa din jurul gâtului meu şi ţinându-l reticentă la vedere.

Căpitanul Kelechi mijeşte ochii la el, intrigat.

— Unde? întreabă.

Eu înghit în sec, iar sudoarea îmi înţeapă fruntea dintr-odată.

— La...

— La Warthu Bera, spune Belcalis, făcând un pas înainte. L-am găsit cu toţii la Warthu Bera. Era lângă lac.

— Lac? repetă căpitanul neîncrezător. Care dintre ele?

— Cel unde luăm lecţii cu Stăpâna peste

Equus, spune Britta.

Face un pas în față, continuând cu ușurință mînciuna lui Belcalis.

— Şi nu era atâta de mare când l-om găsit. Om crezut că e un fel de pisică. După cum vedeţi, îşi schimbă forma.

— Probabil o face de ceva vreme deja, adaugă Adwapa, cu chipul complet lipsit de expresie. Cel puţin, asta spune karmoko Mâini-Albe. Ea este cea care i-a spus lui Deka să aibă grijă de el.

Ceva ce nu ştiam că e încordat în mine se destinde. Prietenele mele vin în ajutorul lui Ixa. îl apără de dragul meu.

Căpitanul Kelechi se uită de la una la alta, apoi încuviinţează brusc din cap.

— Foarte bine, zice el, întorcându-se pe călcâie. Vom continua discuţia mai târziu, cu Stăpâna peste Equus.

Mă prăvălesc uşurată. Totul a mers mult mai bine decât am crezut.

Când ne întoarcem la tabără, mă ţin bine de Ixa, cufundată în gânduri. *Ce este, mai exact?* mă întreb eu, privind în jos, la forma lui albastră şi blănoasă. Aceasta este cu adevărat forma lui reală sau cea în care s-a preschimbat mai devreme, când ne-a salvat? Şi, mai important, ce erau acei urlători-ai-morţii de acolo? Purtau cohleani şi foloseau praştii.

Ştiam deja că soiul lor e mult mai isteţ decât prădătorii obişnuiţi, dar asta... asta întrece orice aşteptări. Sunt atât de cufundată în gânduri, încât abia le observ pe Adwapa, Britta şi Belcalis cum se apropie de mine până când ajung să mă flancheze de o parte şi de alta, conducându-mă mai departe de grup.

— Ce e? zic eu, uitându-mă de la una la alta când observ că Britta îmi evită privirea.

Belcalis se uită în jur, asigurându-se că nu ascultă nimeni. Acum, recruţii şi ceilalţi înaintează greoi spre marginea mlaştinii, unde matroanele de luptă şi asistentele ne aşteaptă cu caii.

— Ixa n-o avut singura transformare îngrijorătoare care s-o întâmplat azi, spune ea, întorcându-se spre mine.

Cât ai zice peşte, încordarea mi-a revenit în stomac.

— Ce vrei să spui? întreb.

— Când le-oi strigat urlătorilor-morţii, ochii ţi s-or schimbat, explică Britta în şoaptă.

— Asta se întâmplă mereu, zic eu.

— Dar apoi şi restul corpului a început să ţi se transforme.

Afirmaţia aceasta liniştită vine de la Belcalis. Eu mă opresc la jumătatea pasului şi mă întorc spre ea.

— Cum adică?

— Adică preţ de o clipă, pielea ta s-a tăbăcit.

Toate ne răsucim şi ne trezim faţă în faţă cu Gazai, care s-a apropiat atât de tăcut, încât nici nu am auzit-o când a venit lângă noi. Chipul ei are expresia sa calmă obişnuită când spune:

— Arăta exact la fel ca pielea urlătorilor-morţii.

Inima mi se opreşte, iar cuvintele ei sunt o săgeată
care o străpunge. Tăbăcire? Transformare? Despre ce vorbesc?

— Şi asta nici măcar nu e cel mai rău lucru care s-a întâmplat, adaugă Adwapa.

— Cum adică? întreb, cu inima bubuindu-mi atât de tare, încât am impresia că o să-mi sară din piept.

Când întoarce privirea din nou, stânjenită, bătăile inimii își întețesc ritmul.

— Adică am simţit-o... ţi-am simţit vocea. Când le-ai spus urlătorilor-morţii să se arate, am simţit toate ordinul în noi, îndemnându-ne, spune Gazai.

— îndemnându-vă?

Mă uit de la una la alta şi tot nu înţeleg.

— Ordonând, spune Belcalis. Vocea ta ne-a ordonat aşa cum le-a ordonat urlătorilor-morţii. A fost nevoie de toată forţa mea ca să rezist. Era atât de frumoasă, dar într-un fel straniu şi înfiorător.

Sunt atât de şocată, încât genunchii mi se înmoaie. Apoi îmi vine alt gând. Mă uit la recruţi, care au ieşit acum din smârcuri şi se îndreaptă în grabă spre caii lor.

— Recruţii au...

— Nu cred că or observat, mă linişteşte repede Britta. Pe ei se pare că nu i-o afectat. Nu cred că merge şi la oameni.

Sunt atât de tulburată acum, încât totul pare foarte departe.

— Vrei să spui că nu ştiai că se întâmplă aşa ceva? întreabă Gazai.

Scutur din cap şi îmi simt tot corpul greu. Urlători-ai-morţii? îndemnat? Tot nu înţeleg pe deplin ce spun. Nu vreau să înţeleg. Pentru că, dacă o fac, atunci asta înseamnă că e vina mea. Eu am provocat toate aceste schimbări, luând toate lecţiile acelea şi întărindu-mi puterea din mine. Eu m-am făcut singură şi mai monstruoasă decât sunt deja.

— Nu se poate, zic eu. Nu se poate.

— Dar aşa e.

Tonul Brittei este implacabil, iar acum are o privire care aproape seamănă cu frica.

— Iar întrebarea este ce o să faci.

Mă întorc spre ea.

— Eşti sigură că nu m-a văzut niciun recrut când m-am transformat? Nu m-a auzit?

Ochii mei se îndreaptă imediat spre Keita, care îşi strânge curelele şeii. *Te rog, nu. Te rog...* N-aş putea suporta dacă s-ar îndepărta de mine, dacă m-ar detesta dintr-odată aşa cum m-a detestat Ionas când şi-a dat seama că sunt altfel decât toţi ceilalţi.

Belcalis scutură din cap, trimiţând un val de uşurare peste mine.

— Era prea întuneric ca să te vadă.

— Noi om văzut ce s-o întâmplat doar fiindcă vederea noastră de noapte e mai bună, zice Britta, apoi adaugă: Cred că ar fi mai bine să vorbeşti cu Mâini-Albe. Orice ar fi treaba asta, trebuie să ne ocupăm de ea înainte să afle cineva.

îmi urmăreşte privirea până la Keita.

— înainte, repetă.

Eu dau din cap aprobator.

Se pare că nu trebuie să aştept o întâlnire cu Mâini-Albe, pentru că mă cheamă ea pe acoperişul Warthu Bera în clipa în care mă întorc. Când Isattu mă depune acolo, Mâini-Albe stă tolănită pe un pat de perne, fumând acea narghilea atotprezentă. Noaptea hemairană se strânge în jurul nostru, caldă şi cu un miros dulceag, dar tot ce simt acum e frică. Ştiu că Mâini-Albe probabil m-a chemat aici ca să vorbim despre ce s-a întâmplat cu Ixa, dar eu am alte probleme mai presante.

Mâini-Albe nu pare să-mi observe neliniştea şi mai trage un fum din narghilea.

— Am auzit, spune ea, că te-ai confruntat cu nişte schimbări îngrijorătoare în ultimul timp.

Mă uit lung la ea, uluită. De unde ştie?

Apoi îmi amintesc. Mâini-Albe conduce Warthu Bera, iar asta include toate matroanele şi asistentele de aici. Nu m-ar mira dacă ar pune-o pe Isattu să spioneze pentru ea când mergem în raiduri, dacă toate asistentele ar spiona pentru ea.

— Asistentele sunt spioanele dumneavoastră, zic eu, înţelegând deodată de ce sunt atât de cuviincioase ori de câte ori o văd.

— Şi matroanele, pufneşte ea. încerc să le aduc în jurul meu pe cele mai bune.

Aroganţa ei nu face decât să-mi intensifice panica. Dacă ştie ce se petrece, cum de poate fi atât de calmă? Eu abia reuşesc să stau locului, atât de agitată sunt. îmi strâng şi îmi desfac pumnii ca să nu-mi ciugulesc unghiile.

— Lecţiile sunt de vină? întreb, trăgându-l pe Ixa din jurul gâtului şi luându-l în braţe, apoi mă apropii de ea. Asta mă transformă?

Mâini-Albe încuviinţează, înclinând languros capul.

— S-ar putea.

— S-ar putea? Am nevoie de o explicaţie mai bună. Spuneţi-mi de ce se întâmplă asta! Aţi promis!

Mâini-Albe nu răspunde, doar se ridică şi îmi face semn să o urmez până la marginea acoperişului. Dedesubt, oraşul Hemaira este răsfirat ca un ocean întunecat, presărat cu lumini ce pâlpâie

slab. Face un gest către el.

— Spune-mi ce vezi în fața ta?

— Hemaira, răspund.

Ce legătură are asta cu orice?

— Şi ce umple Hemaira?

Acum Mâini-Albe se uită la mine, de parcă ar vrea să cântărească ceva.

— Oameni, răspund eu, întrebându-mă încotro bate.

— Şi dincolo de Hemaira? Ce umple sălbăticia?

— Urlătorii-morţii, zic eu, adăugând repede: duşmanii noştri.

Preţ de o clipă, o expresie stranie îi străfulgeră chipul, dar apoi revine la acel zâmbet amuzat.

— înţeleg, spune.

— Ce are asta de-a face cu ce mi se întâmplă mie? întreb eu, nerăbdătoare.

— Totul... şi nimic.

Replica ei mă înfurie.

— Nu am timp de astfel de jocuri, mă răstesc eu. Mă transform, karmoko. Aţi spus că nu sunt un monstru, dar sunt un fel de corcitură a urlătorilor-morţii?

Vorbele ies cu greu din mine, o frică nou încolţită pe care aproape nu suport să o exprim în cuvinte.

— O ce?

Mâini-Albe scoate un hohot de râs ca un lătrat.

— Nu, cu siguranţă nu eşti aşa ceva.

— Atunci ce sunt? Explicaţi-mi de ce trec prin toate aceste transformări!

— Pentru că îţi tot foloseşti puterea. De fiecare dată când o foloseşti, creşte, schimbă lucrurile din jurul tău.

Acum îmi vine în minte un gând, unul care mă umple de groază.

— Şi prietenele mele? Le voi afecta şi pe ele? Vor începe şi ele să se transforme? şoptesc.

Mâini-Albe scutură din cap.

— Asta nu se va întâmpla. Tu eşti singura care are vocea. Tu eşti singura care are abilitatea asta.

Mâini-Albe se întoarce spre oraş.

— Şi, în plus, nu poţi face nimic ca să i te împotriveşti. Cel puţin nu acum.

Pare atât de sigură, încât înţeleg brusc ceva.

— Aţi mai văzut aşa ceva, nu? exclam eu. Mai sunt şi alte fete ca mine! Aşa aţi inventat lecţiile, aşa aţi învăţat cum să stăpânim starea de luptă!

Acum îmi pot imagina acest lucru, o armată întreagă de fete cu abilitatea de a controla urlătorii-morţii. Mă apropii de ea, implorând-o:

— Cine sunt? Unde sunt?

Când Mâini-Albe îmi aruncă în sfârşit o privire, expresia ei este fermă.

— Asta nu trebuie să te preocupe în momentul de faţă. Deocamdată, ascultă ce spun. Foloseşte-ţi puterea numai în întuneric, când jatu nu te pot vedea, şi poartă armura completă. Şi încearcă să te înconjori de prietenele tale ori de câte ori o foloseşti. Dacă vreun jatu îţi întrezăreşte transformarea, râde-i în nas şi sugerează-i că ochii îi joacă feste. Nu uita niciodată: acum te laudă pentru darul acesta, dar mai târziu te vor ucide pentru el.

Cuvintele ei seamănă atât de bine cu ale lui Belcalis, încât simt un fior de gheaţă. Am ştiut întotdeauna că Mâini-Albe e mai mult decât pare la prima vedere, că planurile pe care le are pentru mine ascund şi ele ceva, dar asta e dincolo de orice

mi-am imaginat vreodată.

— Dar dumneavoastră m-ați adus aici, șoptesc eu, iar în mine crește frica. Dumneavoastră sunteți cea care mi-a dat acest scop.

Ea dă din cap aprobator.

— Şi am de gând să supravieţuieşti suficient cât să-l îndeplineşti, iar din acest motiv trebuie să înţelegi cu adevărat cât de nestatornică e poziţia ta. Soldaţii jatu, vărul meu, împăratul, şi curtenii săi... acum toţi te adoră, când sunt urlători-ai-morţii de cucerit. în clipa în care acest lucru se va schimba, îşi vor aminti că eşti femeie. Că eşti nefirească... Aşa sunt ei. Aşa sunt mereu bărbaţii ca ei.

— Spuneţi-mi cum pot să-i pun capăt, o implor.

Nu vreau să fac parte din asta, din orice ar pune la cale Mâini-Albe. Eu vreau doar să supravieţuiesc. Glorie, onoare – astea sunt pentru alţi oameni.

— Spuneţi-mi cum o fac să dispară.

— Nu poţi.

Privirea lui Mâini-Albe este extrem de serioasă, fără vreo urmă de amuzament în ea.

— Vei continua să te antrenezi, îţi vei controla puterea, o vei dezvolta până când va deveni atât de mare încât nimeni nu-ţi va putea sta în cale. încât nimeni nu ne va putea sta în cale.

— Mâini-Albe... spun eu, îngrozită.

Ştiu acum că nu vorbeşte despre regimentul de alaki sau chiar despre armată. Vorbeşte despre altceva, ceva mult mai ucigător. Rebeliune... La asta se referă când vorbeşte despre cum să-mi sporesc puterea, astfel încât să poată fi mai mare decât bărbaţii care îi dau ordine. Inclusiv decât însuşi împăratul Oterei.

Pentru ea, totul este un joc; înţelegerea acestui fapt mă şochează. Este unul dintre jocurile acelea

mortale pe care le joacă cei bogaţi şi puternici. Iar eu sunt doar un pion pe care l-a adus în slujba ei. La fel ca toate asistentele şi matroanele care mişună prin Warthu Bera.

— Mâini-Albe, eu...

îmi pune un deget înmănuşat pe buze şi mă opreşte. Ochii ei strălucesc cu o expresie pe care acum nici nu o pot cuprinde cu gândul. Se apleacă mai aproape.

— Nu există altele ca tine, Deka. Ar trebui să ştii asta. Nu au existat niciodată şi nu vor exista niciodată.

în timp ce eu rămân cu gura căscată, ea vorbeşte mai departe.

— Ascunde-ţi transformările de jatu. Ai grijă de tine, Deka. Şi ţine-ţi întotdeauna animalul de companie aproape.

Mă uit în jos la Ixa, iar în mine se înteţeşte groaza. Oare şi el a făcut parte întotdeauna din planul ei? Toate bănuielile mele legate de felul cum l-am găsit... poate că sunt adevărate până la urmă. Ixa clipeşte, neînţelegând ce se întâmplă.

— Le-am explicat celorlalte karmoko şi soldaţilor jatu că este un soi nou de creatură pe care am crescut-o în secret. Asta ar trebui să-i mulţumească deocamdată. Eu sunt cea care face rost de monştri, la urma urmei. Vezi tu, în privinţa asta ai greşit, Deka. Eu nu cresc monştri pentru împărat, ci îi găsesc. Găsesc creaturile pe care imperiul acesta le consideră impure, nedorite, periculoase...

în mine creşte groaza.

— Ce este Ixa?

Ştiu că ştie. Ea ştie totul. Ascunde totul.

— Este o fiinţă care îşi poate schimba forma, spune Mâini-Albe. Asta e tot ce trebuie să

ştii deocamdată.

Gândurile mi se învolburează, unul mai înfricoşător ca altul. Ce a spus despre jatu, despre Ixa…

— De ce sunteţi atât de secretoasă? mă rog de ea. De ce nu-mi răspundeţi la întrebări?

— Pentru că nu vei înţelege răspunsurile. Nu acum şi nu aşa cum eşti. Tot ce trebuie să ştii este că nu eşti nefirească sau orice altă presupunere oribilă îţi mai trece prin cap acum. Nici animalul tău de companie nu este, de fapt. Trebuie să rămâneţi împreună şi să evitaţi să atrageţi atenţia suficient de mult cât să treceţi de campanie. Aproape am ajuns, aproape am terminat. Trebuie doar să supravieţuieşti până atunci, până când imperiul nostru va fi eliberat de monştrii aceia. Atunci îţi voi spune totul, îţi voi arăta pentru ce au fost toate astea, înţelegi?

Dau din cap, neştiind cum altfel să răspund.

— înţeleg, zic eu şi mă cuprinde disperarea.

Tocmai când începeam să cred că pot avea încredere în Mâini-Albe. Acum înţeleg că e exact la fel ca toţi ceilalţi – ba chiar mai rău. Un păianjen pe o pânză, fire atârnânde pe care habar nu am cum să le leg. Ixa, starea de luptă, darul meu – toate acestea sunt lucruri pe care ea le-a încurajat ca să fie potrivite pentru o rebeliune.

Dar a cui? Şi de ce?

Până când imperiul nostru va fi eliberat de monştrii aceia... La ce se referea cu aceste cuvinte? La urlătorii-morţii... sau la bărbaţii care ne trimit să luptăm împotriva lor? Alung iute gândul în adâncurile minţii, înfricoşată de implicaţiile sale.

Sunt doar un soldat, îmi reamintesc. Asemenea lucruri mă depăşesc.

Mâini-Albe dă din cap, apoi se întoarce spre oraş.

— Ce privelişte minunată, spune.

înţeleg că mi s-a permis să plec.

Mă îndepărtez tremurând şi în continuare n-am idee ce s-a întâmplat. Ştiu însă un lucru: trebuie să am grijă

cu ce plănuiește Mâini-Albe sau s-ar putea să am necazuri cu ceva și mai periculos decât urlătorii-morții. Imperiul oteran însuși.

— Eu îi spun armura infernală, declară karmoko Calderis, ridicând un coif de aur.

Este dimineaţă devreme şi stăm în faţa statuii împăratului Gezo, privind-o cum face acest anunţ triumfător, apogeul unor luni de muncă epuizantă din partea ei. Munceşte zi şi noapte de când au sosit novicele anul trecut, rafinând metoda de a confecţiona armuri din sângele blestemat. în sfârşit, eforturile ei au dat roade: armuri pe care ghearele urlătorilor-morţii nu le pot străpunge, confortabil de răcoroase sub razele cele mai fierbinţi ale soarelui şi suficient de uşoare cât să poţi alerga în ele.

— Am revoluţionat procesul, anunţă karmoko Calderis.

— Oho, a revoluţionat ea ceva, cu siguranţă, râde Asha pe înfundate.

Tocmai s-a întors dintr-un raid şi încă e murdară de noroiul de pe drum. Chiar şi aşa, este exuberantă. Echipa ei şi-a făcut norma. Da, trei dintre fete sunt în continuare în somnul aurit şi, da, una dintre ele şi-a pierdut un ochi, dar niciuna nu e jupuită de vie în dimineaţa asta – o

victorie enormă, având în vedere cât de grele au devenit raidurile în ultimele săptămâni.

E aproape ca şi cum urlătorii-morţii simt că suntem pe cale să le atacăm cuibul primordial, aşa că au lansat un atac total. Vor să ucidă cât mai multe dintre noi, la fel cum şi noi vrem să ucidem cât mai mulţi dintre ei. Dacă e atât de rău acum, nici nu îmi pot imagina cât de cruntă va fi campania când vor fi sute de mii de urlători-ai-morţii pe câmpul de luptă.

— Vrea să facă revoluţie, continuă Asha, chicotind.

— Taci, şuieră Britta.

îmi întorc atenţia către karmoko Calderis, care ne oferă instrucţiuni privind modul în care vom primi armurile. Trebuie să fiu foarte vigilentă. De când am vorbit cu Mâini-Albe în seara în care mi-a spus toate acele lucruri îngrozitoare, sunt hotărâtă să fac rost de o armură care să mă acopere mai bine. Coifurile improvizate pe care le-am folosit în ultimul timp abia ne acoperă capetele şi cele pe care le purtăm când călărim prin oraş sunt mult prea greoaie ca să le folosim în timpul raidurilor.

Vreau o armură care să-mi acopere toată faţa şi restul corpului. Nu ştiu dacă tăbăcirea de care au vorbit fetele se va mai întâmpla vreodată, dar, dacă da, vreau să mă asigur că nu vede nimeni, mai ales Keita. Simplul gând că ar putea

vedea priveliștea asta mă umple de groază. Nu vreau să mă vadă niciodată așa, într-o formă atât de monstruoasă.

Când karmoko Calderis deschide forja în dimineața următoare, Britta, Belcalis, Asha, Adwapa și cu mine așteptăm deja acolo. Luni de lupte și raiduri sângeroase mi-au alungat frica de sângerare, așa că sunt prima la rând. în plus, karmoko ne-a spus că fiecare armură poate

fi personalizată, iar eu abia aştept să văd ce modele are de oferit.

Chipul lui karmoko se destinde într-un zâmbet larg când mă vede, cu Ixa încolăcit în jurul gâtului.

— Ah, Deka, ai sosit exact la timp, spune ea vesel, frecându-şi palmele. Intră.

Când păşesc înăuntru, se opreşte şi se uită la Ixa.

— Poţi lăsa creatura afară. N-am nevoie de blană aici cât timp lucrăm.

Ixa clipeşte din ochii lui negri şi confuzi. *De...ka?*

Pare să înţeleagă din ce în ce mai mult ce spun alţi oameni în ultimul timp, cu toate că încă nu este în stare să spună altceva decât numele meu. Sunt curioasă dacă va putea vreodată. Aş întreba-o pe Mâini-Albe despre asta, dar sunt prea circumspectă cu felul în care manipulează totul în jurul ei.

Da, îi spun lui Ixa. Trebuie să pleci.

Pufnind enervat, face aşa cum îi zic şi rămâne afară, pândind. Eu intru în forjă, făcând ochii mari când văd schimbările care au fost făcute în ultimele luni. De tavan au fost prinse ţevi de metal care fac bucle şi toate se termină în nişte cuve gigantice suspendate deasupra unui foc aţâţat constant de asistente transpirate.

Karmoko Calderis arată bucuroasă spre scaunul mare din lemn din mijlocul forjei.

— Ia loc. Hai să începem, bine?

Ridică o lamă.

Eu trag aer în piept şi mă uit la tăişul ei sclipitor.

— Sunt gata, spun, aşezându-mă pe scaun.

Am o armură întreagă de făcut.

Este o zi foarte călduroasă pentru anotimpul rece. Britta, Belcalis, Adwapa şi cu mine suntem cocoţate pe o faleză deasupra formaţiunii stâncoase unde şi-au făcut cuib urlătorii-morţii. Tot amenință un sat pe nume Yoko, aflat la marginea Hemairei, iar seniorii săi au solicitat personal Fulgerele Morţii şi ne-au dat o hartă până la sursa necazurilor lor. De-asta sunt aici, cu un pârâiaş de sudoare curgându-mi pe spate, armura din piele zgâriindu-mă dureros. Fac parte din echipa de recunoaştere, iar abilitatea mea de a-i urmări pe urlătorii-morţii ghidându-mă după instinct este un avantaj enorm pe un teren stâncos şi dificil ca acesta.

Dedesubtul meu, urlătorii-morţii sunt adunaţi în jurul unei proeminenţe formate din stânci albe. Au împrăştiat doar puţină ceaţă, aşa că se văd cu uşurinţă, în ciuda distanţei faţă de ascunzătoarea noastră. În mod normal, cercetaşii i-ar urmări pentru a pregăti atacul nostru, dar, la sugestia mea, prietenele mele şi cu mine am început să facem acest lucru în locul lor. Este important să ne familiarizăm cu duşmanii noştri pentru a le face faţă cu eficienţă. Cel puţin, asta spune întotdeauna karmoko Thandiwe.

Căpitanul Kelechi este de acord, motiv pentru care el, recruţii şi celelalte alaki sunt în tabără, făcând ultimele pregătiri, în timp ce noi patru îi urmărim pe urlătorii-morţii. Bineînţeles, nu i-am spus adevăratul motiv pentru care am insistat să facem noi asta: urlătorii-morţii au devenit din ce în ce mai fascinanţi pentru mine. Încă din ziua aceea de la mlaştină, când au purtat cohleanii aceia ca să-mi împiedice vocea să le zdrobească voinţa, fac tot ce pot ca să-i urmăresc, ca să-i studiez. Şi ceea ce descopăr mă îngrijorează foarte tare.

Karmoko şi jatu ne tot spun că urlătorii-morţii sunt bestii lipsite de minte, cu foarte puţină inteligenţă, şi totuşi mereu au părut aproape umani în ochii mei. Ba chiar ai spune că au şi o limbă a lor. A durat ceva să o identific ca atare, dar iată-i cum stau în cerc, hârâind unii către alţii. Dacă le-ai da deoparte înfăţişarea înfiorătoare, ar putea fi un contingent de alaki şi recruţi care se pregătesc de un raid. De fapt, sunt convins că asta fac: se pregătesc să ameninţe Yoko din nou, să ucidă alţi oameni şi să răpească alte fete.

Seniorii au plâns în timp ce ne-au povestit despre asta când am sosit, au plâns în timp ce ne-au povestit cum urlătorii-morţii au adunat toate fetele de doisprezece şi treisprezece ani şi le-au dus din sat în timp ce membrii familiilor lor zăceau pe pământ, pe moarte, cu părţi din trup împrăştiate în jur. Nu am avut curaj să le spun că fetele pe care le-au luat sunt probabil pierdute pentru totdeauna.

Nu reuşim niciodată să găsim fetele pe care le iau urlătorii-morţii, nici măcar rămăşiţele lor. Mormanele de cadavre din cuiburile urlătorilor-morţii sunt pline mereu de adulţi şi toţi sunt bărbaţi – niciodată nu vezi picior de femei sau fete. De fiecare dată când mă întreb de ce, mă străfulgeră amintirea acelei fetiţe pe care am văzut-o în primul raid. Mereu mă întreb ce s-a întâmplat cu ea – mai trăieşte sau a fost mâncată de urlătorii-morţii... sau mai rău? Gândul acesta mă nelinişteşte, aşa că mă întorc spre Ixa, cocoţat în forma sa felină pe un copac din apropiere. *Fă-le semn recruţilor*, îi spun.

Dă din cap şi din spinare îi ies aripi când porneşte. Este unul dintre trucurile lui preferate, unul pentru care

sunt foarte recunoscătoare. L-a făcut util grupului, iar căpitanul Kelechi apreciază întotdeauna utilitatea. Chiar am cerut să i se confecţioneze un coif din aur făcut din sângele meu pentru forma sa de drakos, pe care îl poartă cu mândrie cu fiecare ocazie.

— Nu pot să mă obişnuiesc deloc cu asta, şopteşte Adwapa lângă mine. Mă face să mă cutremur, să ştii.

Suntem destul de departe încât să nu se audă sunetul,

dar avem întotdeauna grijă să vorbim încet.

— Cu ce să te-obişnuieşti? întreabă Britta.

Este de cealaltă parte a mea, cu coiful lui Ixa aşezat pe cap. El nu poate să-l poarte când nu este în forma lui de luptă, aşa că Britta îl ţine după ea ca pe o jucărie. Britta poate fi foarte copilăroasă uneori.

— Se referă la Ixa care îşi schimbă forma, explic eu.

Britta se întoarce spre mine, cu sprâncenele încruntate.

— Mai zi o dată, cere ea.

Acum e rândul meu să mă încrunt.

— Ce să zic?

Britta îşi scoate coiful şi se uită la el.

— Ce ciudat, spune.

— Ce e ciudat?

Discuţia asta e foarte derutantă. Britta îşi pune din nou coiful şi se întoarce spre mine.

— Spune orice, absolut orice, mă îndeamnă.

— Absolut orice, răspund eu, ridicând din umeri.

îşi scoate coiful şi se uită la mine.

— Vocea ta e altfel când îmi pun coiful.

— Aha...

Habar nu am despre ce vorbeşte acolo. Belcalis se enervează.

— Ajunge, spune ea. E un cuib întreg de urlători-ai-morţii acolo jos care se pregătesc să măcelărească un sat din apropiere. Orice ar fi, poate să mai aştepte.

Adwapa dă din cap aprobator.

— Are dreptate. Ar trebui să ne pregătim să-i omorâm pe toţi. Eu sunt gata, spune ea, înflăcărată.

Lunile de raiduri au încurajat lipsa de respect a lui Adwapa faţă de moarte, cu toate că îşi ucide întotdeauna doar norma de urlători-ai-morţii şi niciunul în plus.

„îmi place să-mi conserv energia", spune mereu când o tachinăm pe tema asta. Sora ei este la fel.

Lângă mine, Britta dă din cap. Apoi se întoarce iar către noi.

— Doar că... dacă ăsta e răspunsul la problema vocii? întreabă ea.

îi arunc o privire.

— în ce fel?

Acum, ea şi celelalte îmi simt mereu vocea care le cheamă sângele, chiar şi atunci când mă adresez anume urlătorilor-morţii şi nu lor. Au încercat să-şi pună cohleani aşa cum au făcut urlătorii-morţii din smârcuri, dar nu a mers. Abilitatea mea nu face decât să devină tot mai puternică. Acum îmi e teamă mereu că voi spune ceva care va face ca prietenele mele să fie rănite sau, mai rău, ucise.

— Când ai vorbit cât timp aveam asta pe cap, vocea ta suna ciudat, explică Britta. O auzeam, dar era aproape... normală. De obicei, când îţi foloseşti vocea, sună grav, de parcă ar vorbi mai mulţi oameni în acelaşi timp. De data asta ai sunat doar obişnuit. Cred că e din cauză că ai făcut coiful din sângele tău.

Mă întorc spre ea, entuziasmată acum.

— Atunci poate dacă purtaţi coifuri făcute din sângele meu, vocea mea n-o să vă copleşească!

— S-ar putea, ridică Britta din umeri.

— Merită încercat!

Dacă aceste coifuri mă vor ajuta să nu le fac rău din greşeală prietenelor mele, mă voi tăia bucuroasă până nu mai rămâne nimic, dacă e nevoie.

Belcalis aprobă.

— Atunci hai să testăm asta după raid.

Priveşte în jos, la formaţiunea stâncoasă şi la urlătorii-morţii adunaţi acolo. O pasăre de un albastru viu zboară pe deasupra ei, cu ochi negri vizibil reptilieni în întuneric. Este Ixa, care dă semnalul de atac.

— Dar mai întâi hai să omorâm nişte urlători-ai-morţii, ce zici? spune ea, ridicându-se.

— Hai, oftez eu, ridicând sabia.

Primul lucru pe care îl fac când mă întorc la Warthu Bera este să o rog pe karmoko Calderis să pregătească nişte coifuri pentru prietenele mele, în plus faţă de armura mea infernală. Karmoko e foarte bucuroasă să-mi îndeplinească dorinţa, de vreme ce asta înseamnă că poate să testeze mai multe modele.

Nu e nevoie decât să dau mai mult sânge, iar în mai puţin de o săptămână am cele patru elemente de armură noi şi sclipitoare. Decidem să le testăm lângă lac într-o seară, după lecţia cu Mâini-Albe.

— Hai mai repede, spune Adwapa entuziasmată în timp ce le scot din bagaj. Hai să vedem dacă funcţionează.

— Sunt aşa de drăguţe, adaugă Britta, minunându-se de coiful ei.

Despre karmoko Calderis poţi spune orice, dar talentul ei de fierar se împleteşte cu ochiul de artist. Fiecare coif este unic, aşa că nu trebuie să te întrebi care pentru cine e. Al Brittei este inscripţionat cu urşi încornoraţi, al lui Belcalis are coarne adevărate care ies din el, iar ale lui Asha şi Adwapa au aripi de o parte şi de alta.

— Mă auziţi? întreb după ce toată lumea şi-a pus coifurile.

— Da, spune Britta, iar celelalte trei dau din cap aprobator.

— Grăbeşte-te, pufneşte Adwapa.

— Bine, spun eu, adunându-mi puterea.

Zâmbesc când o simt cum mă furnică pe sub piele.

— înclinaţi-vă în faţa mea, le ordon, mişcându-mă încântată de pe un picior pe altul.

Fă să funcţioneze, fă să funcţioneze...

Spre groaza mea, Britta începe imediat să încline capul. Nu... Mă cuprinde dezamăgirea. Eram atât de entuziasmată...

Britta ridică iute capul, iar nişte gropiţe obraznice îi apar în obraji.

— Nu vreau, spune râzând. Aicea n-o să se încline nimeni.

— A mers? exclam eu. şi toată tensiunea se scurge brusc din mine. Chiar a mers!

O iau în braţe pe Britta şi încep să dansez.

— A mers! A mers!

Britta râde, împărtăşindu-mi bucuria.

— Da, o mers!

— Te-ai gândit bine, Britta, spune Belcalis, bătând-o pe umăr.

Britta chicoteşte de plăcere şi cade pe pământ. Fac şi eu la fel şi mă aşez lângă ea, eliberându-mă de toată frica şi tensiunea. întorc capul spre ea.

— Mulţumiri, Britta, spun şi o iau de mână.

— Orice pentru tine, Deka.

Zâmbeşte, strângându-mă de mână.

Cum stau eu întinsă acolo, mă uit lung la prietenele mele, entuziasmată şi uşurată. Nu mai trebuie să mă îngrijorez că o să le subjug din greşeală. Acum tot ce trebuie să fac este să confecţionez coifuri pentru restul Fulgerelor Morţii înainte să pornim la luptă.

în cele din urmă, mă opresc la nişte cercuri subţiri din aur care acoperă urechile celorlalte fete când ies la raiduri. Astfel, pot să poarte coifurile pe care le-au creat deja pe deasupra. Le fac unele până şi lui Gazai şi Beax, deşi nu sunt sigură că Gazai o să îl poarte pe al ei. Nu i-a plăcut niciodată prea mult de mine. Karmoko Calderis e încântată să-mi îndeplinească dorinţa şi include bucuroasă acest nou adaos în modelele ei. Cred că ar fi devenit fierar dacă femeilor li s-ar fi permis să facă acest lucru.

Şi raidurile noastre continuă, doar că acum sunt câteva schimbări în modul în care le abordăm, Ixa fiind unul dintre ele. La recomandarea lui Mâini-Albe, a devenit un membru permanent al detaşamentului nostru de raid, iar eu ies din Warthu Bera călare pe forma lui de drakos, spre tulburarea mulţimilor care ne aşteaptă întotdeauna şi spre încântarea lui Ixa. Dacă există un lucru care să-i placă, acela este să se dea mare. Căpitanul Kelechi, din fericire, nu se supără, fără îndoială din cauza tuturor minciunilor pe care i le-a spus Mâini-Albe despre

noua rasă de făpturi pe care le creează. Mereu mă întreb cum îi va explica lipsa altor creaturi ca Ixa, dar las îngrijorarea asta pentru altă dată.

Când ies călare zilele astea, o fac cu Keita într-o parte şi Britta în cealaltă. Keita şi cu mine profităm de aceste ocazii ca să stăm de vorbă. El îmi povesteşte mai multe despre cum a fost să crească în Gar Fatu cu mama şi tatăl său, despre toate aventurile de care a avut parte, cutreierând smârcurile şi salinele de acasă. Eu îi povestesc despre Irfut, dar mă opresc mereu înainte să spun prea multe despre timpul petrecut în pivniţă după Ritualul Purităţii. Văd întotdeauna cum privirea îi devine iarăşi mânioasă, iar priveliştea aceasta mă fascinează. Mă linişteşte.

Keita nu este la fel ca tata şi ceilalţi bărbaţi pe care i-am cunoscut odată, bărbaţii care m-au abandonat şi m-au torturat ca să se îmbogăţească. Ştiu că pot să mă bazez mereu pe el să lupte pentru mine, să mă apere. Nu am crezut vreodată cu adevărat că voi avea pe cineva aşa, iar acum, că am, mă simt mereu de parcă plutesc, chiar şi în clipele cele mai negre.

Uneori, când nu se uită nimeni, ne ţinem de mână. Chiar ne îmbrăţişăm unul pe altul, iar atingerea lui îmi trimite fiori prin corp. Simt că aş putea să mă topesc în fiinţa lui şi să nu mă despart niciodată de el. Mă îndepărtez în clipa în care se apropie cineva, totuşi.

În multe zile mă trezesc că îmi doresc să-i pot rămâne alături pentru totdeauna. Dar ştiu că eu voi înceta să mai îmbătrânesc în ritmul omenesc după ce voi atinge maturitatea fizică, aşa cum se întâmplă cu toate alaki. Mai am doar vreo doi sau trei ani, dar apoi Keita va înainta în vârstă mai repede ca mine. El va îmbătrâni, în timp ce eu voi rămâne neschimbată, şi trebuie să mă împac cu asta,

trebuie să înţeleg că, indiferent ce simt pentru el, nu vom fi niciodată ceea ce îmi doresc să fim.

în plus, o voi avea mereu pe Britta. Sentimentele pe care le am faţă de Keita mă încălzesc mereu, dar Britta e cea care îmi e întotdeauna alături, gata să mă susţină, să mă împingă de la spate când mă prostesc, să rădă cu mine când am nevoie să fiu înveselită. Am învăţat multe lucruri în ultimele luni şi, dacă ştiu ceva, atunci asta este: Britta e cea mai dragă prietenă a mea, iar înrudirea cu ea este temelia pe care stau.

Trebuie să-mi reamintesc lucrul acesta de fiecare dată când mă enervează, aşa cum face acum.

Suntem adânc în junglă, ca de obicei, unul dintre locurile obişnuite în care găsim urlători-ai-morţii. Ceaţa se adună în jurul nostru, rece şi ameninţătoare în căldura care ar fi trebuit să fie sufocantă, dar nu e nici urmă de ei. Cu cât ne-am apropiat mai mult de campanie, cu atât au devenit mai prudenţi. Nu contează, îi găsim noi cât de curând.

Cuibul lor se află în apropiere, din nou în ruinele a ceva ce arată ca un templu, cu toate că e greu să le distingi cu toată ceaţa şi vrejurile din jur. Mijesc ochii, încercând să văd mai bine, dar este o încercare grea.

— S-o ia nesfârşitul, mormăie Britta lângă mine. Nu văd nimic în ceaţa asta nenorocită, uitată de

Oyomo.

Ea, Keita şi cu mine facem muncă de cercetare azi, aşa că dau din cap.

— Hai să ne apropiem mai mult – semnale manuale.

Keita scutură din cap.

— Prea periculos. Hai să-l folosim pe Ixa.

Ridică privirea spre Ixa, care stă cocoţat în copacul de deasupra, în formă de pasăre.

— Şi ce să fac, să-i citesc gândurile ca să înţeleg ce vede? întreb eu, pe un ton plin de sarcasm.

— Păi, da, spune Britta, dându-şi ochii peste cap.

— Bine, bine, oftez eu, aşa fac.

Încep să mă ridic, dar Keita mă apucă de mână. Mă uit la el.

— Ce este?

— Ai grijă la ce e în jurul tău, mă avertizează.

— Aşa o să fac.

Oftez. Serios, între ei doi parcă aş avea două karmoko sâcâitoare care îmi şoptesc la ureche.

— Hai să ieşim, spune el şi dă din cap.

Vino după mine, Ixa, îi ordon în timp ce mă strecor în ceţuri.

În jurul meu, jungla e tăcută, încordată. Maimuţele-păsări au încetat cu pălăvrăgeala lor şi toţi leopardanii care frecventează zona asta au dispărut de mult, formele lor feline, cu pete albastre şi coarne, nu sunt de găsit nicăieri. Acesta e singurul lucru bun când vânezi urlătorii-morţii: prezenţa lor îi sperie pe toţi ceilalţi prădători care ar putea să te vâneze pe tine.

În timp ce eu mă furişez spre templu, cu Keita şi Britta făcând acelaşi lucru înaintea mea, rămân atentă la săltători. Am trecut pe lângă vreo doi în drum spre acest loc, dar i-am evitat cu uşurinţă. Le pot anticipa prezenţa ascultând pur şi simplu, pentru a le auzi bătăile inimilor. Tot ce trebuie să fac este să-mi deschid mintea şi să mă concentrez şi pot să-i simt în depărtare – o furnicătură pe care aproape o pot atinge.

Ne apropiem tot mai mult de templu, iar acum simt huruitul urlătorilor-morţii în piept. Sunt doi care stau în faţa treptelor templului, sporovăind. Păşesc cu grijă

şi mă strecor încet, atent, spre ei. Atunci remarc ceva neobişnuit.

Cuvinte.

o să vină Nuru?”, spune o voce ciudată.

Mă opresc, nedumerită. Cine a vorbit?

Când ridic privirea, Ixa stă cocoţat pe acoperişul templului, urmărindu-mă. Ştiu că nu el a vorbit. Ixa poate că e în stare să-mi rostească numele, dar asta e tot ce poate spune. Mă îndoiesc că va avea vreodată conversaţii întregi.

Altă voce se alătură primei. „Să sperăm că nu. Ne va distruge dacă o face.”

„Cum poate Num să fie atât de trădătoare? Nu-i pasă de noi?”, întreabă prima. Vocea este mai ciudată decât tot ce am auzit vreodată. Este profundă şi şuierătoare şi, lucru şi mai alarmant, nu vorbeşte oterană. Şi totuşi se pare că o înţeleg.

Cum pot s-o înţeleg?

În timp ce caut sursa glasului, privirea îmi cade pe cei doi urlători-ai-morţii. Cel mai mare aproape ai zice că... dă din umeri...

„Poate că nu ştie.”

Celălalt urlător-al-morţii scutură din cap îndurerat, în semn de răspuns, iar lumea mea se zgâlţâie din temelii. Nu, nu este posibil, mă gândesc eu, şocată. Nu poate fi. Da, am mai văzut urlători-ai-morţii vorbind unii cu alţii – mârâind şi făcând nişte semne ca un zdrăngănit profund – şi, da, mereu mă înţeleg când le ordon, dar nu m-am gândit

niciodată că aş putea fi în stare să-i înţeleg şi eu pe ei.

Şi totuşi iată-i cum vorbesc. Scot sunete pe care le pot înţelege, deşi nu ştiu cum de e posibil.

Namina
Forna

Pieptul mă strânge atât de tare acum, încât abia pot să respir.

Mă gândesc la un singur lucru: cum de nu i-am remarcat până acum când vorbeau? Cum de n-am ştiut?

Sunt atât de uluită de ceea ce văd, încât nu observ siluetele întunecate care se strecoară în jurul meu până ce nu strigă Keita.

— Deka, foloseşte-ţi vocea!

Mă întorc şi găsesc un urlător-al-morţii arcuindu-se spre el, cu ghearele scoase.

Puterea curge prin mine, fierbinte şi usturătoare.

— OPRIŢI-VĂ! ordon eu, ridicând braţele.

Aerul vibrează de energia mea.

— Nu vă mişcaţi până nu spun eu.

Împietresc, surprinşi de puterea care curge din mine în valuri. Dar ştiu că deja sunt în criză de timp. Restul detaşamentului de raid înaintează rapid spre templu şi în curând vor ajunge aici.

Mă duc spre cei doi urlători-ai-morţii, încă împietriţi la jumătatea pasului. Când mă apropii de cel mai mic, cel care a vorbit mai întâi, acesta mă priveşte de sus, cu ochii mari în care i se citeşte groaza, dar şi altceva, ceva ce arată aproape ca trădarea... îmi aminteşte atât de bine de expresia aceea pe care nu o pot identifica niciodată de pe chipul lui Rattle, încât mi se strânge inima.

Acum, ceilalţi au pătruns pe terenul templului şi aud în depărtare sunetele inconfundabile ale săbiilor scoase din teci, mârâielile uşoare ale urlătorilor-morţii în clipa când sunt măcelăriţi. îmi concentrez grăbită atenţia pe urlătorul-morţii din faţa mea, ţinându-l legat cu fire de energie în timp ce îmi încep întrebările.

— Tu ai vorbit? îl întreb, luptându-mă cu epuizarea care ameninţă să pună stăpânire pe mine.

Nu a trebuit niciodată să ţin un urlător-al-morţii nemişcat în timp ce vorbeam cu el.

— Deka, ce faci? Omoară-i!

Glasul lui Belcalis se iveşte parcă de departe, amintindu-mi dureros că particip deseori la masacrele urlătorilor-morţii, imobilizând creaturile şi ucigându-le după, în timp ce sunt incapabile să se mişte.

Alung gândul şi mă întorc spre urlătorul-morţii.

— Răspunde-mi, îi ordon, iar puterea îmi întăreşte cuvintele.

Acum vibrez, tot corpul îmi vibrează atât de zgomotos, încât urlătorul-morţii se chinuie să rămână în picioare.

— Tu ai vorbit?

Ochii urlătorului-morţii se măresc. Mă priveşte de sus şi deschide gura.

— Eu…

Sânge negru-albăstrui îmi stropeşte faţa.

în timp ce eu mă retrag cu o smucitură, uluită şi îngrozită, Belcalis îşi scoate degajată sabia care iese acum din pieptul urlătorului-morţii.

— Ţi-am zis să-l omori, spune ea în timp ce creatura cade într-o parte, cu o bufnitură grea.

Mâinile îmi tremură atât de tare acum, încât trebuie să fac un efort ca să le opresc. Unde e Britta? Am nevoie de Britta.

— Britta? o strig eu, uitându-mă după ea.

Am nevoie de ea să mă liniştească.

Belcalis mă scutură.

— Mă asculţi, Deka? Ce se întâmplă cu tine?

Nu răspund. Îmi şterg încet sângele de pe faţă, apoi mă ghemuiesc lângă urlătorul-morţii şi îl întorc. O lacrimă îi curge dintr-un ochi. *Plânge...* mă minunez eu. Plânge în timp ce moare.

Totul pare îndepărtat acum. Atât de îndepărtat...

Keita vine în fugă, cu o privire îngrijorată în timp ce ucide un urlător-al-morţii din apropiere, apoi se întoarce spre mine.

— Deka? zice el.

Nu răspund. Nu pot să răspund, nu acum, când totul pare distrus.

Se întoarce spre Belcalis.

— Ce se întâmplă cu ea?

— Nu ştiu. Se poartă ciudat de când am ajuns.

— Deka, eşti bine?

Britta s-a alăturat în sfârşit grupului şi se luptă cu un urlător-al-morţii din apropiere, împreună cu Beax.

— Britta... zic eu slăbită, cu inima în gât.

Nu ştiu ce altceva să spun.

Erau doar câţiva urlători-ai-morţii în cuibul acesta şi toţi sunt morţi şi e vina mea. În clipa în care i-am simţit şi i-am arătat celorlalţi, vieţile lor au luat sfârşit. Pentru că eu îi pot simţi când se apropie, dar ei nu mă pot simţi pe mine.

În tot acest timp am crezut că eu sunt eroina, salvatoarea cea dreaptă, care a venit să elibereze Otera de flagelul urlătorilor-morţii. Dar în realitate eu am fost o distrugătoare, un monstru care a crezut greşit că distruge monştri.

Fug spre templu, spre treptele ce duc înăuntru. Sunt atât de obosită acum, atât de obosită. Cred că e timpul să mă aşez.

— Ce se întâmplă, Deka? întreabă Britta, îngrijorată.

Dar eu nu mai pot vorbi, nu mai pot să-mi stăpânesc disperarea.

O ignor şi merg mai departe, aproape într-o stare de confuzie totală, spre ruinele templului. Nu vreau să-mi vadă nimeni faţa, nu vreau să-mi vadă nimeni tăbăcirea de urlător-al-morţii care mi-a înconjurat fără îndoială ochii. Când ajung la prima bucată de piatră, mă aşez şi mă uit în jos. Spre surprinderea mea, stau pe ceva ce seamănă cu un deget de la picior. Mă uit în sus, încruntându-mă când disting restul statuii sub burueni şi ceaţă. Este o statuie a unei zeiţe, o femeie înţeleaptă de la miazăzi, îmbrăcată în robe vaporoase. Aceeaşi femeie de la miazăzi pe care am văzut-o în celălalt templu, cu chipul cizelat şi gânditor, în timp ce privea în jos, la pergamentul din mâini.

Mă uit în jur şi disting celelalte statui, aceleaşi din peştera unde l-am găsit pe Ixa.

Celelalte Aurite.

Stâncile sub care îşi făcuseră cuib urlătorii-morţii lângă Yoko îmi trec fulgerător prin minte. Erau exact ca stâncile lângă care stau acum: rămăşiţele altor statui.

Mă cutremur.

Fiecare cuib de urlători-ai-morţii la care am fost este un templu închinat Auritelor. *Urlătorii-morţii* sunt cei care le-au venerat ca zeiţe, urlătorii-morţii sunt cei care au lăsat în urmă flori şi lumânări. Iar noi nu ne-am gândit nici măcar o clipă la ei. Nu ne-am gândit nici măcar o dată că ar avea gânduri

inteligente, cu atât mai puţin că ar avea vreo religie.

Mâini-Albe mi-a spus că nu sunt pe jumătate urlător-al-morţii, dar eu cred că a minţit. Cred că a creat nu

doar o fiinţă pe jumătate urlător-al-morţii, ci una care poate să le distrugă pe toate celelalte.

A creat monstrul perfect.

Sunt tăcută când ne întoarcem la Warthu Bera, dar în mintea mea e gălăgie: mă gândesc întruna la descoperirile despre urlătorii-morţii şi temple. îmi trec prin minte amintirile tuturor întâlnirilor mele anterioare cu ei – nu doar cu cei din exterior, ci şi cu cei de aici. Mă gândesc dintr-odată la Rattle şi la ceilalţi, la ochii care le par atât de şterşi faţă de cei ai urlătorilor-morţii sălbatici. Cum se face că sunt atât de goi, iar cei ai tuturor celorlalţi urlători-ai-morţii nu sunt? Cum se face că urlătorii-morţii din afara Warthu Bera sunt destul de inteligenţi cât să întreţină temple şi totuşi cei de aici par capabili doar să mormăie şi cam atât? Este un mister pe care trebuie să-l dezleg.

— Eşti bine, Deka? mă întreabă Britta când ne ducem la culcare.

— Sunt bine, spun eu şi dau din cap.

Mi-aş dori să-i pot povesti ce am descoperit, dar nu vreau s-o mai implic în treburile mele. E prea periculos. Toate acele lucruri pe care le-a spus Mâini-Albe în timpul ultimei noastre discuţii despre rebeliune şi monştri adevăraţi. Poate că n-oi fi eu cea mai inteligentă

persoană, dar ştiu că discuţiile despre rebeliune duc repede la execuţii şi morţi finale.

Şi peste toate astea, vin schimbările care mi se întâmplă: tăbăcirea pielii de pe faţă, faptul că îi pot înţelege pe urlătorii-morţii. Una singură e îngrijorătoare, dar cele două combinate... sunt de ajuns să mă condamne.

Nu vreau ca prietenii mei să se afle nicăieri în apropiere. Nu îi condamn şi pe ei odată cu mine dacă se întâmplă ceva şi sunt condamnată la Mandatul de Moarte.

— îmi fac griji pentru tine, Deka.

Cuvintele şoptite slab de Britta mă scot din gândurile mele.

Mă întorc spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Te tot schimbi... spune ea. în fiecare zi, parcă devii tot mai diferită...

Nu îşi termină fraza, dar nici nu e nevoie să o facă. Ştiu că vorbeşte despre ce s-a întâmplat astăzi la templu când i-am auzit pe urlătorii-morţii vorbind.

— Schimbarea nu-i un lucru bun? şoptesc eu.

Un gând plin de speranţă, fără doar şi poate. Britta priveşte în sus, spre tavan.

— Nu şi dacă eşti alaki. Nu şi dacă urmează să pleci în campanie peste câteva zile, unde împăratul şi toată lumea o să stea cu ochii pe tine.

Nu trebuie să mai întreb nimic ca să înţeleg avertismentul din spatele cuvintelor ei.

— O să fie bine, Britta. N-o să atrag atenţia.

Namina
Forna

— Tu spui asta, da' nu poţi să te abţii, Deka. Uneori, parcă te ia în stăpânire ceva, parcă îţi pierzi simţul practic când îţi foloseşti abilităţile. Parcă nu poţi să gândeşti cum trebuie.

— De-asta te am pe tine să mă aperi.

— Dar dacă n-o să fiu acolo?

— O să fii mereu acolo, Britta. Iar eu o să fiu mereu alături de tine.

Britta oftează.

— Ai grijă, Deka. Ai grijă.

Eu dau din cap în tăcere şi amândouă adormim.

E frig în caverne când intru, iar ceaţa îmi cuprinde şira spinării cu degete reci şi umede. Ca de obicei, Rattle stă lângă barele cuştii sale, privindu-mă în timp ce înaintez pe lângă şirul de cuşti în care se află ceilalţi urlători-ai-morţii. în ochi are expresia aceea îngrozitor de familiară, acea privire pe care abia acum încep să o înţeleg.

Trădare...

— Mă înţelegi, nu-i aşa? şoptesc eu, apropiindu-mă de cuşca lui.

Nu răspunde şi nu scoate niciun sunet. Doar mă priveşte, cu expresia aceea în ochi.

— Vorbeşte, îl îndemn. Spune ceva, orice, Rattle.

Dar el rămâne tăcut. După tot ce s-a întâmplat, spectacolul acesta de îndărătnicie mă înfurie.

— Vorbeşte! îi ordon, impregnându-mi putere în voce.

Rattle tresare, face ochii mari şi gura i se mişcă, dar
nu iese niciun sunet. Niciun cuvânt. E ca şi cum ceva i le opreşte în gât, le împiedică să iasă. Mă duc mai aproape, cum n-am îndrăznit în lunile pe care le-am petrecut aici, la Warthu Bera, iar atunci simt din nou mirosul: mirosul acela dulceag şi greţos

care adie din spinii lui, de pe pielea lui, cel pe care nu l-am recunoscut niciodată, până acum. Flori albastre, florile albastre mărunte pe

care le consumă uneori matroanele când vor să uite de necazuri.

Şi brusc înţeleg. Rattle e drogat. Toţi urlătorii-morţii de la Warthu Bera sunt.

De-asta par atât de săraci cu duhul, faţă de cei din sălbăticie. Karmoko şi asistentele îi ţin aşa – şi măcar de data asta nu e nevoie să întreb de ce. Toţi cei angajaţi la Warthu Bera au un singur scop: să ne ţină în viaţă suficient de mult cât să participăm la campanie. Urlătorii-morţii în starea lor sălbatică sunt mult prea dificil de controlat, mai ales de către neofitele naive şi neşcolite, proaspăt condamnate de Ritualul Purităţii, care sosesc aici.

Aşa că îi drogheză ca să fie docili.

Rattle este un instrument, la fel ca noi toate – un pion care să ne ajute să ne pregătim de campanie. Ideea nu e că nu vrea să vorbească cu mine, ci că nu poate.

încuviinţez din cap, îndepărtându-mă de cuşca lui.

— Scuzele mele, Rattle, zic în timp ce mă îndrept spre ieşirea din caverna. îmi pare rău pentru ce îţi facem.

— Şi ce îi facem, mai exact?

Aproape scot un ţipăt, uluită, când Keita iese din întuneric.

— Keita. Ce faci aici?

— Te căutam. Mă eviţi în ultimul timp.

Nu e tocmai adevărat. Am evitat pe toată lumea, prea înspăimântată de descoperirile mele de la ultimul raid ca să împovărez pe altcineva cu ele.

Mi se pune un nod în stomac când Keita se apropie, cu ochii strălucind uşor în întuneric. N-am

mai vorbit serios cu el de câteva zile, nu l-am mai îmbrățișat de și mai mult, cred. Tot ce vreau e să-i simt brațele în jurul meu.

Dar nu-mi pot permite asta, nu acum, când sunt într-o asemenea stare. O să-i spun totul dacă trebuie, iar apoi nu va mai fi cale de întoarcere. Va fi atras în pânza lui Mâini-Albe şi cine ştie pe ce drumuri mortale va ajunge.

— Ce s-a întâmplat când am fost la raid? întreabă. Ce nu-mi spui?

Ridic privirea spre el, întrebându-mă cum să răspund. în cele din urmă, oftez.

— Hai să luăm nişte aer, zic eu, pornind spre intrarea în caverne.

Ajungem, ca întotdeauna, la copacul nostru nystria. Acum e întuneric afară, noaptea se lasă repede peste Warthu Bera. Ultimii rătăciţi de la alergare merg înăuntru. Când ajungem la copac, Keita se aşază în cuibul format de una dintre rădăcini, apoi bate cu palma locul de lângă el.

Mă aşez acolo cu reticenţă, încordată până când mă trage mai aproape. Braţul lui e cald, liniştitor pe umărul meu. îşi lipeşte fruntea de a mea, iar eu închid ochii, inspirând mirosul de mosc pe care îl emană. *Fă să fie bine,* implor eu în sinea mea.

— Poţi să-mi spui orice, Deka, ştii asta, şopteşte el.

Buzele lui sunt atât de aproape, încât, dacă mă aplec
puţin mai mult, le vor atinge pe ale mele. Mă retrag.

— Unele lucruri sunt prea periculoase ca să fie povestite. Şi tu spui asta mereu.

Corpul i se încordează şi ochii lui îi cercetează pe ai mei cu îngrijorare.

— Dacă e un pericol pentru tine, atunci să-
u.

vreau să ştiu şi eu. Suntem parteneri, mai ţii minte?

încuviinţez şi îmi ascund capul în scobitura gâtului

— Dacă am auzit ceva ce n-ar trebui să fie posibil? mormăi eu. Dacă am auzit ceva ce ar răsturna cu susul în jos tot ce credeam că ştim? Care poate chiar ar distruge totul?

— Vorbeşti despre urlătorii-morţii, nu-i aşa?

Keita îmi ridică bărbia astfel încât să-l privesc în ochi.

— Ce ai auzit, Deka? întreabă.

— Mai degrabă ce cred că am auzit, spun eu şi întorc privirea.

— Şi ce crezi că ai auzit?

— Cred că am auzit un urlător-al-morţii vorbind, mă forţez să spun. Nu în oterană sau în vreo limbă omenească, dar am înţeles-o chiar şi aşa. La fel de uşor cum te înţeleg pe tine.

— Ce a spus? întreabă Keita, cu vocea dintr-odată răguşită.

înghit în sec.

— Trădătoare, şoptesc. Mi-a spus Trădătoare.

Keita devine şi mai încordat, dacă aşa ceva este posibil.

— De ce ar spune asta?

— Nu ştiu.

Minciuna îmi scapă cu uşurinţă de pe buze.

— Nu mai ştiu nimic.

— Ai mai povestit cuiva despre asta?

Scutur iute din cap.

Keita se uită fix la mine, cu o privire extrem de serioasă.

— Să nu mai vorbeşti niciodată despre

asta. Niciodată, Deka. Şi să nu încerci să mai vorbeşti cu ei.

Când deschid gura să protestez, el oftează.

— Poţi deja să le ordoni urlătorilor-morţii, Deka. Să-i mai şi înţelegi, să vorbească cu tine... Acesta e genul de putere care poate răsturna ordinea naturală a lucrurilor. Oamenii omoară pentru aşa ceva. Oamenii mor pentru aşa ceva. S-ar putea să mori pentru asta. Să nu uiţi niciodată, Deka, că în primul şi în primul rând eşti alaki, pentru că îţi garantez eu că nimeni n-o să uite.

Simt o sudoare rece pe şira spinării, iar inima îmi bate atât de repede, încât tot corpul mi se cutremură. Keita repetă acelaşi lucru pe care l-a spus Mâini-Albe, acelaşi lucru pe care l-am gândit şi eu de o mie de ori până acum.

— Ai dreptate, încuviinţez eu. N-o să mai vorbesc despre asta. N-o să mai vorbesc niciodată cu ei.

Întinde braţul în jurul meu şi mă îmbrăţişează atât de tare, încât îi simt bătăile inimii prin piele. Bătăi zgomotoase şi pline de panică. La fel ca ale mele.

— Tot ce trebuie să faci e să rămâi în siguranţă până se termină campania, Deka, îmi şopteşte el în păr. Tot ce trebuie să faci e să rămâi în siguranţă pentru mine.

— Promit, şoptesc eu, cuibărindu-mă la pieptul lui.

Rămânem aşa cum suntem, cu inimile bătând la unison, până când răsună tobele care cheamă pe toată lumea la cină.

Slavă lui Oyomo pentru armura mea.

Doar la asta mă pot gândi în timp ce stau în poziţie de drepţi în curtea Warthu Bera în după-amiaza campaniei, cu soarele arzând sus pe cer. Din nou este sezonul secetos şi căldura ne sufocă, pe sutele de fete care am fost alese să pornim în campanie. Toţi ceilalţi rămân în urmă, o forţă de rezervă care să ne susţină dacă sunt necesare alte valuri de atac. Sper că nu va fi cazul, dar în fiecare zi sunt aduse mai multe alaki la Warthu Bera ca măsură de precauţie. Se uită lung la noi din colţurile curţii, cu capetele proaspăt rase strălucind dureros în soarele fierbinte. Mă întreb dacă sunt speriate sau uluite de ceea ce văd.

Toate fetele care pleacă astăzi strălucesc din cap până în picioare în armurile de aur. A mea are solzi care imită forma de drakos a lui Ixa şi spini ascuţiţi pe toată spinarea. Este surprinzător de uşoară şi de răcoroasă, având în vedere că acoperă fiecare părticică din mine, mai puţin ochii. Vibrează discret ori de câte ori mă apropii de ea, la fel ca toate celelalte armuri infernale – mai ales a lui Ixa, de vreme ce şi a lui a fost confecţionată din sângele meu. Mâini-Albe a pus-o pe karmoko Calderis să-i facă o

armură pentru forma lui de drakos, pentru că a vrut să se asigure că tot restul armatei va vedea puterea Warthu Bera, că priceperea noastră străluceşte mai presus de toate terenurile de antrenament.

Ea şi celelalte karmoko stau în faţa fetelor adunate, dar numai ea ne va însoţi, în calitate de comandant în funcţie, motiv pentru care călăreşte un armăsar alb masiv, cu Braima şi Masaima stând de pază de o parte şi de alta a ei. La fel ca noi, şi ei sunt acoperiţi din cap până în picioare în armuri, cu toate că a lui Mâini-Albe are nuanţa albă a oaselor, pentru a se asorta cu mănuşile ei. Gemenii poartă şi assegai, sulițe lungi din lemn, cu vârfuri confecţionate din lame ascuţite de onix. în mod evident, ar putea fi karmoko, atât de bine au ajuns să le mânuiască.

— Astăzi este ziua pentru care v-aţi pregătit atât timp, declară Mâini-Albe. Pornim în marşul nostru spre deşertul N'Oyo, unde vom întâlni şi vom distruge flagelul urlătorilor-morţii care ne copleşeşte iubita noastră Otera. Acolo, voi, cinstitele apărătoare ale Oterei, vă veţi săpa numele în istoria acestui imperiu! Acolo, voi, alaki de la Warthu Bera, veţi deveni legende!

Discursul lui Mâini-Albe este atât de exaltant, încât fetele adunate bat din palme, din ce în ce mai entuziasmate. Nici măcar eu nu-mi pot controla bătăile dintr-odată puternice ale inimii. în sfârşit, se întâmplă. A venit în sfârşit momentul nostru.

— Poţi să-ţi închipui, Deka? zice Britta. în sfârşit mergem în campanie.

— Şi o să ucidem toţi urlătorii-morţii pe

care-i vedem, spune Adwapa, încântată. Douăzeci de capete de căciulă, în fiecare zi. Nu, treizeci!

Mă cuprinde vinovăţia şi îmi încleştez pumnii ca să nu-mi tremure. *Lacrimi curgând din ochii urlătorului-mortii...* Mă cutremur la gândul acestei amintiri.

Lângă mine, Belcalis îi aruncă o privire lui Adwapa.

— Şi prea mult entuziasm strică, Adwapa, o informează ea.

Adwapa pufneşte pe nas, deloc impresionată. Eu îmi îndrept atenţia către Mâini-Albe, care ţine acum braţul ridicat, cu pumnul strâns.

— Alaki de la Warthu Bera! Cuceriţi sau muriţi! ordonă ea.

— Cele ce vor muri te salută! răspundem noi, ridicând pumnul şi apoi bătându-ne cu el în piept.

— Oriunde vom ataca, vom cuceri sau ne vom îngropa în ruine!

— Cele ce vor muri te salută! repetăm noi, bătându-ne în piept. Cele ce vor muri te salută!

— La drum! ordonă Mâini-Albe, conducându-şi calul înainte.

Facem şi noi iute la fel, coborând în valuri dealul şi ieşind pe porţi, unde recruţii se aliniază lângă noi. Şi ei călăresc cai, dar comandanţii jatu sunt transportaţi în mici corturi aşezate pe spinările unor mamuţi uriaşi cu pielea cenuşie sau în trăsuri trase de orilioni, iar maimuţele masive cu blana argintie mârâie în semn de avertizare unele la altele şi la caii ce se apropie.

în timp ce ne îndreptăm spre piaţa principală a Hemairei ca să ne întâlnim cu restul armatei,

cetăţenii bat din palme şi aclamă.

— Oyomo să vă apere, Fulgerele Morţii! strigă câţiva.

Nu pot decât să scutur din cap, minunându-mă de lipsa de consecvenţă a oamenilor, în timp ce călărim în continuare pe străzi.

Călătoria prin deşertul răsăritean este lungă şi brutală, mult mai rea decât m-am aşteptat. Sunt obişnuită să merg în raiduri pe terenuri accidentate, dar deşertul e cu totul altceva. împăratul ne-a ordonat să stăm pe poziţii la lanţul muntos N'Oyo, care mărgineşte hotarele îndepărtate ale deşertului, aşa că, de două săptămâni deja, ne chinuim să înaintăm prin nisip, strângând din dinţi când ni se strecoară prin crăpăturile armurii şi ne invadează părţile delicate ale corpului. în fiecare zi, coucalii zboară încolo şi încoace, transmiţând informaţii, nu că ar exista prea multe. Ştim că sunt mii de urlători-ai-morţii care ne aşteaptă în munţi, dar cercetaşii nu se pot apropia niciodată suficient cât să-i numere pe toţi. Ceaţa e prea densă pentru a fi străpunsă.

înainte, nu am înţeles niciodată cât de departe se întinde capitala, dar acum nu mă pot abţine să nu număr zilele şi orele, urmărind mişcarea soarelui peste nisipuri cu o iritare înfierbântată. Nu e doar teama, frica de a ne aventura în necunoscut. Sunt şi ceilalţi soldaţi, cei de rând.

Cu toate că acum sunt pe deplin conştienţi de ceea ce suntem noi, alaki, la fel ca majoritatea oamenilor din Otera, sunt obişnuiţi să vadă femeile numai în casă. Ideea unor soldaţi-femei nu le pică bine şi ne tratează în consecinţă, aruncându-ne cuvinte urâte când jatu nu sunt atenţi. Sunt deosebit de urâcioşi cu surorile de sânge de la Warthu Bera, de vreme ce noi suntem singurele care poartă armura de aur.

Alaki de la celelalte case de antrenament poartă armuri specifice şi sunt vopsite agresiv în funcţie de

casa din care fac parte, dar ele nu sunt ca noi. Cu toate că

sunt câteva mii, nu sunt la fel de iuţi, de feroce, şi nu tolerează durerea la fel de bine ca noi. Le-am tot observat pe parcursul călătoriei noastre şi karmoko au avut dreptate, se pare: noi, alaki de la Warthu Bera, suntem mai puternice decât restul, iar asta se datorează antrenamentului nostru. În timp ce toate celelalte alaki au fost tratate ca nişte soldaţi obişnuiţi – au primit tămăduitori când erau rănite, odihnă când erau obosite şi mâncare când erau flămânde –, noi am fost privite ca nişte demoni şi antrenate în consecinţă. Noi am fost jupuite, bătute, supuse zbieretelor urlătorilor-morţii. Nedreptatea tratamentului mă ustura până în măduva oaselor, însă acum ştiu că m-a făcut mai dură. De-asta nu mă simt atât de jignită când soldaţii pedeştri bombăne din cauza mea şi a surorilor mele de sânge şi se iau de noi. Eu ştiu că putem să-i învingem în luptă.

încerc să-mi reamintesc acest lucru de fiecare dată când călăresc pe Ixa. Soldaţii de rând sunt şi mai urâcioşi când îl observă, cu solzii lui reptilieni sclipind albaştri în soarele arzător al deşertului. Da, mamuţii sunt de zece ori mai mari şi orilionii poate sunt mai impresionanţi în armurile lor, dar numai Ixa poate face caii să se ferească şi zaurienii să-şi ia picioarele la spinare când trece pe lângă ei.

Chiar şi acum, în timp ce ne apropiem de punctul de la jumătatea drumului, o oază ascunsă adânc în deşert, animalele tot ţâşnesc când îl văd. Le ignor nechezatul şi ţăcănitul panicat în timp ce mă grăbesc spre lacul din mijlocul oazei. Lui Ixa îi este atât de sete, încât deja îi atârnă limba afară din gură.

— Gata, gata, îi şoptesc eu când ajungem la

marginea apei. Ai ajuns.

De...ka, şoptește Ixa, scufundându-se în apă. A fost însetat rău în ultimele zile.

îmi scot burduful, gata să îngenunchez ca să îl umplu, când peste mine cade o umbră.

— Pentru numele lui Oyomo, ce faci, alaki? întreabă o voce neplăcută şi dispreţuitoare.

îmi stă inima. Baxo, un soldat pedestru zdravăn din regiunile de la miazănoapte, se apropie de mine, cu o încruntătură pe faţa roasă de vreme. La fel ca mulţi alţi soldaţi pedeştri, Baxo şi-a asumat sarcina de a le hărţui pe surorile de sânge de la Warthu Bera. îl ignor şi îmi umplu burduful în continuare. Nu are sens să intri într-o confruntare cu cineva care se presupune că e de aceeaşi parte a baricadei ca tine.

Când nu răspund, se apropie bătând din picioare.

— Eşti proastă sau nu mă auzi? Pentru numele lui Oyomo, ce faci, alaki?

Oftez, ridicându-mă şi sigilându-mi burduful.

— Iau nişte apă, răspund.

— Iei nişte apă? mârâie el. Deci ai impresia că poţi să te bagi în faţa rândului doar fiindcă ai bestia aia uriaşă.

Acum îi văd pe ceilalţi soldaţi adunaţi în spatele lui Baxo. Cu siguranţă nu sunt ordonaţi în niciun rând, dar sunt acolo, iar pentru Baxo asta e suficient.

— Scuzele mele, răspund.

încerc să expir ca să mă eliberez de furia tot mai intensă. Bărbaţii aceştia sunt doar nişte oameni. Nu sunt jatu, nu sunt antrenaţi. I-aş putea omorî cu mai

puțin efort decât mi-ar trebui ca să zdrobesc o muscă.

— De ce? Ai luat deja toată apa de care ai nevoie.

Baxo arată spre burduful meu.

— Nu mai e nevoie să te întorci la rând. Ce trebuie să Iaci este să te urci la loc pe bestia aia mare a ta şi să te duci unde sunt restul din soiul tău.

Arată spre partea îndepărtată a lacului, unde s-au adunat celelalte alaki. Sau, mai degrabă, unde au fost împinse. Soldaţii pedeştri s-au îngrămădit cu toţii în jurul lacului şi au avut grijă să le împingă pe toate alaki în partea cea mai plină de noroi.

— Ce mai aşteptaţi? se răsteşte Baxo. Du-te.

Arată din nou cu degetul, dar se aude un mârâit grav. Ixa a ieşit din apă şi înaintează încet, cu dinţii la vedere, l-'iecare străluceşte, ascuţit ca un cuţit de măcelar.

Baxo face repede un pas în spate, iar chipul îi devine alb precum creta.

Bravo, Ixa. îl laud în tăcere când se opreşte lângă mine, mârâind tot mai tare.

Pe fruntea lui Baxo curge acum sudoarea fricii. Chiar şi aşa, foloseşte momentul ca să-i incite pe ceilalţi soldaţi.

— Vedeţi? spune el. Vedeţi ce o pune să facă pe creatura aia?

îşi întoarce atenţia asupra mea.

— Afurisitele de voi credeţi că sunteţi mai presus ca noi, cum tot şuşotiţi între voi şi vă uitaţi urât încoace. Nu sunteţi altceva decât o gaşcă de plozi de demoni şi sper că Oyomo îi va face pe urlătorii-morţii să vă stârpească soiul cu mult înainte să ne întoarcem din deşert.

Acum ţin pumnii strânşi atât de tare, încât

pielea mea pare gata să crape. *Nu poți să-ți masacrezi camarazii, nu poți să-ți masacrezi camarazii...* în jurul meu, ceilalți bărbați dau din cap aprobator, apoi încep să vorbească.

— Demoni, strigă un bărbat.

— Abominaţii, adaugă altul.

— Târfe!

Iar la asta, nu mai pot tăcea.

— Târfe? zic eu batjocoritor, uitându-mă la Baxo şi prietenii lui. Nici pe departe. Suntem soldaţi, la fel ca voi. Multe dintre noi o să moară pe câmpul de luptă, la fel ca voi.

— Aşa şi trebuie, îşi bate joc Baxo. Locul femeilor nu e aici – mai ales nu al celor din soiul vostru – şi cu cât mor mai multe dintre voi, cu atât mai repede o să aflaţi lucrul ăsta.

îmi scot atika din teacă, apropiindu-mă, cu Ixa mârâind alături. Zâmbesc răutăcios când faţa lui Baxo se face şi mai palidă.

— Vezi, asta e amuzant, spun eu. Pentru cele din soiul nostru, moartea e ceva obişnuit, şi de-asta o primim cu braţele deschise, o considerăm un prieten vechi.

îmi îndrept atika spre el.

— Tu primeşti moartea, Bax...

O mână caldă, plină de bătături îmi cuprinde umărul.

— Deka.

Mă întorc şi-l găsesc pe Keita în spatele meu, cu Li, Kweku şi Acalan alături. Cu toţii au venit din partea lor de lac. El îmi zâmbeşte.

— Ai încredere în mine? întreabă.

Eu îmi dau ochii peste cap, apoi mă retrag într-o parte când se apropie de Baxo, care face un pas în spate, alarmat.

— Lord Keita, şopteşte bărbatul mai în vârstă.

— Aveţi un avantaj faţă de mine, spune Keita. Eu nu vă cunosc numele. Ştiu însă că ar trebui să fiţi recunoscători pentru că alaki sunt aici. Mai ales Deka. Ea este una

dintre cele mai eficiente ucigaşe de urlători-ai-morţii care există, apreciată de însuşi împăratul, şi de-asta a primit propriul animal, primul din soiul său – crescut personal de Stăpâna peste Equus.

Se bate gânditor cu un deget peste buze.

— Spuneţi cumva că împăratul greşeşte?

— Stai, nu cred că spune asta deloc, cugetă Kweku, intervenind în discuţie. Cred că spune că atât împăratul, cât şi preoţii greşesc, fiindcă ei sunt cei care au decretat că alaki vor veni cu noi.

— Şi Stăpâna peste Equus, adaugă Li. îi insultă eforturile asidue. Dumneaei l-a creat personal pe Ixa, să ştiţi...

Acum Baxo are ochii cât cepele şi se întoarce de la unul la altul.

— Nu, nu, greşiţi. Nu spuneam nimic din toate astea.

— Ciudat, se încruntă Keita. Aş fi jurat că da. Voi toţi adică. De fapt, aş fi jurat că de-asta v-aţi adunat cu toţii aici şi aţi avut grijă ca alaki să se adune acolo.

Arată spre partea înnoroiată a lacului.

— Nu, nu, nu-i deloc aşa! scuturâ iute din cap Baxo. Noi tocmai plecam, nu-i aşa?

Ceilalţi bărbaţi dau din cap aprobator.

— Haide, atunci, îi îndeamnă Baxo.

Se îndepărtează cu toţii în grabă.

După ce se fac nevăzuţi, Keita îmi zâmbeşte.

— Ştiu că te descurcai şi singură, dar tu mă salvezi mereu, Deka. M-am gândit să-ţi întorc şi eu favoarea măcar o dată, cu toate că deja făcuseşi

singură cea mai mare parte din treabă.

— Deci tu eşti eroul, îl tachinez, amuzată fără voie.

— Nu, tu eşti eroul, mă corectează el. Dar, din când în când, şopârla cu coarne îşi arată firea.

Când eu zâmbesc larg la această reamintire a primei noastre conversaţii cu adevărat prietenoase, el îmi face semn din cap.

— Haide, noi, restul, adunăm apă acolo.

Arată spre porţiunea sclipitoare a lacului, unde se adună acum alaki, cu urunii lor alături. Sunt parteneri, la urma urmei. Iar Keita şi cu mine... Păi, Keita şi cu mine suntem cu totul altceva. Aproape ai zice că suntem... iubiţi.

Namina
Forna

— Deşertul ăsta urâcios, mârâie Britta, mijind ochii să se ferească de soare.

Este o dimineaţă luminoasă în deşert şi mergem călare spre micul lanţ de dealuri din depărtare, poarta munţilor N'Oyo. De acolo, cuibul primordial se află la o săptămână şi jumătate distanţă. Lângă mine, Keita stă aşezat rigid pe calul său, cu maxilarul încleştat. Munţii N'Oyo mărginesc Gar Fatu, oraşul său natal. De fapt, reşedinţa lui de vară – aceeaşi casă în care i-a fost masacrată familia – se află la poalele dealurilor din oraş, motiv pentru care devine tot mai încordat cu fiecare pas. Mi-aş dori să-l pot îmbrăţişa, ca să-l fac să se simtă mai bine, dar nu se poate asta aici, unde ne-ar vedea toată lumea. în schimb, o urmăresc pe Britta cum se plânge de vreme.

— Dacă nu-i soarele, e nisipul care zboară peste tot şi-mi intră în părţile delicate.

Zâmbesc uşor.

— Părţile tale delicate, zici... Cum oare o să supravieţuieşti? o tachinez.

— Păi, n-o să mai supraviețuiesc mult dacă îmi intră mai adânc, bombăne Britta.

— Oh, încetează, pufnește Adwapa, nu ești singura fată care are părți delicate.

— Și tu știi asta din proprie experiență, nu? râde Britta, ridicând din sprâncene.

Toate știm că Adwapa doarme întotdeauna în patul lui Mehrut. La început, m-a șocat faptul că două femei ar avea asemenea înclinații, dar afecțiunea e afecțiune. Dacă am învățat un lucru în ultimele luni, acela e că trebuie să prețuiești afecțiunea oriunde o poți găsi. Sunt doar recunoscătoare că s-au găsit una pe alta la Warthu Bera, mai degrabă decât într-un loc precum Irfut, unde ar fi fost bătute, apoi forțate să devină slujnice la templu drept pedeapsă pentru deviațiile lor.

— Voi trei sunteți scârboase, pufnește Acalan, scuturând din cap, cu toate că are o sclipire în ochi.

Și el a devenit mult mai puțin rigid de când a intrat la Warthu Bera. Apropierea constantă de moarte are asemenea efecte.

— Nu-i problema noastră că nu știi despre părțile delicate, spune Asha, rânjind la el.

— Asta fiindcă sunt un om cu frică de Oyomo, pufnește Acalan.

— Vrei să spui: un virgin cu frică de Oyomo.

Belcalis râde, înghiontindu-l cu cotul. El roșește.

— Mă păstrez pentru căsătorie, mormăie el.

— Ai auzit, Keita?

E rândul lui Li să se alăture conversaţiei şi se întoarce râzând către Keita.

— Acalan al nostru e virgin, spune el, ridicând din sprâncene.

Keita ridică din umeri, întorcând privirea.

— Nu-i nimic rău în a fi virgin, răspunde. Nici eu n-am fost niciodată cu cineva.

Conversaţia se opreşte şi cu toţii se întorc spre Keita, şocaţi, în afară de Britta şi de mine. De vreme ce amândouă venim din sate mici, avem tendinţa de a presupune că persoanele necăsătorite sunt virgine. Abia după câteva săptămâni la Warthu Bera mi-am dat seama că orăşenii precum Kweku sau cele din tribul Nibari, ca Adwapa şi Asha, nu au atitudini la fel de stricte faţă de chestiunile intime.

— Niciodată-niciodată? exclamă Asha, părând că nu-i vine a crede.

Keita ridică din umeri, scuturând din cap.

— Dar un sărut? întreabă Kweku, uluit. Sigur te-ai sărutat.

Keita ridică iar din umeri.

— De ce nu? întreabă Belcalis, gânditoare.

— N-am avut niciodată pe cineva pe care să vreau să sărut – înainte adică.

întoarce privirea şi pare încurcat.

Belcalis zâmbeşte cu subînţeles.

— Şi acum...?

Se uită de la Keita la mine, iar eu simt cum faţa mi se încinge până la rădăcinile părului.

Keita se foieşte, stânjenit.

— Acum nu e treaba voastră, mormăie el. Şi, sincer, sunt dezamăgit de voi trei.

— Cum adică, eşti dezamăgit de noi? pufneşte Adwapa.

Tu nici măcar n-ai pipăit vreodată o fată. Eu, da, de

mai multe ori. E minunat. Mai ales acum, că pot să o fac în intimitatea dormitorului nostru comun.

Face un gest de strângere cu degetele, iar noi ne dăm cu toţii ochii peste cap.

— Continuă, gesticulează ea. Te rog, explică-mi cum suntem noi cele care dezamăgesc.

— Pentru că sunteţi alaki, oftează Keita. Voi, dintre toţi oamenii, ştiţi cum e să nu fii aşa cum se aşteaptă lumea să fii. Doar fiindcă sunt bărbat...

— Băiat! tuşeşte Asha în barbă.

Keita îşi dă ochii peste cap.

— Doar fiindcă sunt băiat, nu înseamnă că vreau să fugăresc toate fetele din jur. Poate că vreau ca prima dată să însemne ceva. Poate că vreau să fiu căsătorit, să fiu legat de cineva, înainte să mă culc cu cineva. Mă gândeam că voi aţi înţelege aşa ceva.

Tăcem din nou.

Keita are dreptate, desigur. Virginitate, nevirginitate, alegerea ar trebui să fie una personală. Eu nici măcar nu m-aş fi gândit la aşa ceva înainte, având în vedere că am crescut în Irfut, dar timpul petrecut la Warthu Bera m-a schimbat. Înţelepciunile Veşnice nu mai au atâta influenţă asupra mea ca altădată.

— Şi eu sunt virgină, şoptesc. Nu-i nimic rău în asta.

— Şi eu, ridică mâna Britta.

— Şi eu, adaugă Lamin, uruniul lui Asha, roşind.

Este un băiat foarte timid, în ciuda constituţiei masive, şi vorbeşte foarte rar.

— De fapt – îşi drege glasul Li – şi eu. Dar eu m-am mai sărutat... şi altele.

— Ipocritule! exclamă Acalan. Şi cât ai râs de mine.

Li ridică din umeri.

— Eşti o ţintă uşoară.

Cu toţii ne întoarcem spre Kweku, dar şi el ridică din umeri.

— Păi, nu vă uitaţi la mine, eu am crescut la oraş. Acum e rândul lui Asha, Adwapa şi Belcalis.

Adwapa e prima care răspunde şi o face pufnind pe
nas.

— Cu toţii ştim că vaporul ăla s-a dus pentru mine. Bucuros, chiar. De nenumărate ori dincolo de orizont, cum ar veni – sunt ca un vapor care trage în fiecare port.

— La fel şi aici, spune Asha ridicând din umeri.

Când toată lumea se întoarce spre Belcalis, îmi dreg
glasul zgomotos.

— Cum am ajuns, de fapt, la subiectul ăsta? întreb, încercând să le distrag atenţia. Ar trebui să facem planuri – planuri de supravieţuire, planuri de intervenţie... Urlătorii-morţii sunt la nici zece zile distanţă.

Spre uşurarea mea, Acalan muşcă momeala.

— Cel mai mare număr de urlători-ai-morţii din istorie şi toţi ne aşteaptă în munţii N'Oyo, spune el cutremurându-se.

îi arunc o privire lui Belcalis, încercând să văd cum se simte. îmi surprinde privirea şi dă din cap, plină de recunoştinţă.

— Mulţumiri, Deka, şopteşte.

Mă întorc la conversaţie şi o văd pe Britta cum se uită la ceilalţi din grup.

— Mai e cineva înfricoşat? întreabă. Adică eu m-oi obişnuit cu raidurile, dar acuma e altfel. Numai gândul ăsta îmi face stomacul să se strângă.

— Tu şi cu stomacul tău delicat, râde Adwapa. Şi nu, eu nu sunt înfricoşată. Când o să-i întâlnesc pe

— urlătorii-morţii, o să-i forţez pe fiecare dintre nenorociţii ăia să guste nesfârşitul.

— Tu şi cu ce armată? pufneşte Britta. Tu mereu abia îţi faci norma, pierde-vară.

Şi, cât ai zice peşte, conversaţia se încinge şi toată lumea discută entuziasmată despre cum o să le facă de petrecanie urlătorilor-morţii când o să ne întâlnim cu ei. Mintea îmi hoinăreşte, cuprinsă de aceleaşi îngrijorări. Nu ştiu ce voi face când mă voi confrunta din nou cu urlătorii-morţii. După ce am văzut, după ce ştiu, nu pot să-i mai privesc ca pe nişte monştri fără minte. Dar tot nu sunt sigură ce să mai înţeleg. încerc să-mi alung îngrijorările, iar atunci remarc ceva: fiori urcându-mi pe şira spinării, apoi cuprinzându-mă într-un val enorm.

Bătăi de inimă.

O mulţime.

Aud foşnetul înainte să văd umbra care se năpusteşte asupra noastră. Apoi un bolovan uriaş ne izbeşte rândurile.

Momentele de după impact se scurg încet, un balet macabru, dar graţios. Sânge roşu-aprins şi auriu se împrăştie în nisip, membre retezate stau risipite. Câteva se mişcă, încercând să se întoarcă şerpuind unele la altele.

Părţi din corpuri de alaki care luptă cu somnul aurit. —... eka!

Sunetul cornilor de luptă vine parcă din depărtare, la fel şi bătăile frenetice de tobe. Comandanţii îşi cheamă trupele, încercând să le facă să se regrupeze. E în zadar, cu toţi bolovanii care pică din cer, cu formele lor întunecate de

nisipul și praful care se învolburează în aer.

—... iscă, Deka!

Sunt copleşită de bătăile inimii mele, de frica mea, de furnicături. îmi cuprind pielea, un val uriaş pe care numai eu îl pot simţi. Urlători-ai-morţii, o armată întreagă. O masă mişcătoare, fără formă, aflată în depărtare. *Sunt atât de mulţi...* mă gândesc, uluită. Ştiam că sunt mulţi, dar asta... Asta întrece toate aşteptările.

— Mişcă, Deka!

Mâna lui Keita îmi apucă umărul. Stă în spatele meu, cu Britta lângă el.

— Urlătorii-morţii aruncă în noi cu bolovani!

Alt bolovan se înfige în avangardă, trimiţând soldaţii în aer.

— Fulgerele Morţii, la mine! tună o voce – căpitanul Kelechi, care călăreşte în faţa armatei.

Acum vizibilitatea e atât de slabă, încât abia văd la doi paşi în faţa mea. Ceaţa se împleteşte cu nisipul, făcând aproape imposibil să zăresc ceva.

— Fulgerele Morţii, la mine! repetă căpitanul, fluturând un steag.

Acesta străpunge ceaţa, o sclipire de un roşu-şters, abia vizibilă.

— La mine!

— Grăbeşte-te, Deka! ordonă Britta, îndemnându-şi calul să înainteze. Haide!

Mă scutur, încercând să-mi revin.

— Da! zic eu, îndemnându-l pe Ixa să se ducă după ea şi Keita.

împreună, gonim spre căpitanul Kelechi, care s-a mutat acum imediat în spatele trupelor de avangardă care îl păzesc pe împărat. Când sosim,

împăratul Gezo, Mâini-Albe şi doi generali sunt alături de el, la fel şi gemenii equus.

— Maiestate.

Ne înclinăm cu toţii.

— N-avem timp pentru aşa ceva, suntem pe câmpul de luptă, zice împăratul, apoi se întoarce spre Mâini-Albe. Care e situaţia?

— Aruncă în noi de pe dealurile de acolo şi de acolo, arată ea.

— Ditamai pietrele, adaugă Braima, iar geamănul lui dă din cap aprobator.

împăratul se întoarce spre mine.

— Poţi să le ordoni?

Eu scutur din cap.

— Nu de la distanţa asta, Maiestate. Ar trebui să merg călare până acolo şi...

Un potop de suliţe ţâşneşte din ceaţă. Soldaţii abia au timp să-şi ridice scuturile înainte să lovească avangarda.

— Apăraţi-l pe împărat!

Strigătul se înalţă, iar un contingent de jatu se îndepărtează de avangardă şi ne acoperă iute cu o perdea de scuturi.

Apucă să o facă exact la timp. Altă ploaie de suliţe ne loveşte, ajungând şi mai departe decât primele.

— Pe răsuflarea lui Oyomo! exclamă unul dintre generali, tulburat când o suliţă ricoşează din scuturi. Azvârle cu suliţe, ale naibii de suliţe.

— Trebuie s-o ducem pe Deka la ei, spune căpitanul Kelechi.

— Am eu soluţia pentru problema asta, se oferă Mâini-Albe.

îmi dă un cilindru din oţel care aproape că

seamănă cu un corn de toros – o creatură solzoasă, ca un bou, care trăieşte pe malurile râurilor lent curgătoare.

— Strigă în ăsta şi o să-ţi amplifice vocea.

— Da, karmoko, înţeleg eu.

— Dar trebuie să fii mai aproape, zice Mâini-Albe. Mult mai aproape.

Ochii ei privesc dincolo de scuturi, în depărtare, de unde vin şi mai multe sulițe.

Pieptul mi se strânge de teamă. Cu siguranţă armura infernală nu poate rezista la asta. Iar dacă o săgeată îmi loveşte vreun organ vital, o să declanşeze o aproape-moarte, cufundându-mă cu forţa în somnul aurit pentru tot restul bătăliei.

— Deci trebuie să meargă călare până acolo, spune Keita, dând din cap. O apăr eu.

— Nu, tu stai aici, spune Mâini-Albe, scuturând din cap. Deka, Britta şi Belcalis vor merge. Gazai va comanda unitatea.

Gazai, care stă lângă Mâini-Albe, ne face semn cu capul.

— Sarcina voastră e să aveţi grijă ca Deka să fie în siguranţă, zice Mâini-Albe. Belcalis, tu ne dai semnalul când e gata.

Belcalis aprobă din cap.

— Dar eu sunt uruniul ei, protestează Keita. Unde merge ea, merg şi eu.

Mâini-Albe se întoarce spre el.

— Deka, Belcalis şi Britta sunt alaki, spune ea, şi le-am antrenat personal. E mult mai puţin probabil ca ele să moară acolo decât tine.

— Dar...

— Eşti lord peste Gar Fatu, îl întrerupe împăratul Gezo. Ultimul din neamul tău. Nu te voi

trimite într-o misiune atât de periculoasă.

Keita se înclină.

— Da, Maiestate.

Şi asta e tot. îmi vâr în bagaj cornul de toros din metal pe care mi l-a dat Mâini-Albe, apoi îi fac un semn din cap lui Keita, încercând să-mi exprim toate sentimentele într-o singură privire. Speranţă, frică… afecţiune, îmi face şi el semn cu capul, iar ochii lui reflectă aceleaşi lucruri. Las această imagine să mă încurajeze în timp ce Mâini-Albe arată cu capul spre deal.

— Cuceriţi urlătorii-morţii sau îngropaţi-vă acolo, ordonă ea.

Belcalis, Britta şi cu mine facem o plecăciune.

— Cele ce vor muri te salută.

Este neobişnuit de frig şi linişte când pornim călare prin ceaţă. Din când în când, tot mai zboară bolovani peste noi, dar ploaia de sulițe, din fericire, a încetat. Britta, Belcalis, Gazai şi cu mine ne concentrăm pe dealurile care se înalţă în depărtare. Urlătorii-morţii s-au adunat acolo şi le vedem vag formele cum se mişcă prin întunericul sinistru.

— Căscaţi bine ochii, ordonă Gazai în timp ce înaintăm călare. Trebuie s-o ducem pe Deka suficient de aproape cât să le ordone, apoi putem să chemăm şi restul armatei.

— Da, soră de sânge, răspundem Britta, Belcalis şi cu mine într-un singur glas.

În timp ce călărim, Britta se întoarce spre mine.

— Nu-ţi face griji, Deka, spune ea. Sunt aici. Dacă o să cazi, te apăr eu.

— La fel şi tu, răspund eu, însă Britta doar dă din cap.

Amândouă ştim că viaţa mea este cea mai prețioasă
acum. Eu sunt cea care trebuie să ajungă la
urlătorii-morţii

pentru binele armatei. Este un gând deconcertant. Nu-mi pot închipui o viaţă fără Britta, nu-mi pot închipui ce aş face dacă ar trebui să-şi dea viaţa pentru mine.

Mergem mai departe prin ceţuri, unde dealurile se întrevăd mai aproape, la fel şi altceva, o masă mişcătoare şi fără formă, însoţită de un şuierat grav.

Calul lui Belcalis şovăie.

— Aia e...

— SUS SCUTURILE! tună Gazai în timp ce sulițele explodează din ceaţă.

îmi ridic scutul cu o smucitură. *Jos, Ixa!* ordon.

Se ghemuieşte în nisip exact când lovesc sulițele, una dintre ele înfigându-se în calul lui Belcalis, răsturnându-l şi omorându-l instantaneu.

— Belcalis! strig eu, îngrozită.

— Sunt bine! răspunde vocea ei înăbuşită. A căzut calul peste mine!

— Stai acolo, vin după tine! strig eu.

Dar în timp ce merg spre ea, o baltă de albastru-închis îmi atrage atenţia. Mă întorc spre ea şi pământul se înclină într-o parte. E Britta, străpunsă de o suliţă. Lumea întreagă mi se îngustează până la sângele albastru-închis care i se scurge din burtă, pătând nisipul cu acea nuanţă îngrozitoare. Parcă m-aş mişca printr-un nămol gros, parcă mi-ar pătrunde în nas şi mi-ar opri răsuflarea. Nici măcar nu-mi simt picioarele când cobor clătinându-mă de pe Ixa.

Deka? întreabă Ixa, venind după mine. Vrea să ştie dacă sunt bine, dar eu nu pot să răspund, nu pot nici măcar să gândesc.

Nu o văd decât pe Britta care zace acolo, cu sângele acela albastru înfiorător curgându-i din burtă. Când mă

apropii, se uită la mine, cu faţa palidă de sudoare, şi se chinuie să zâmbească plină de curaj.

— Se pare... că tot de la burtă mi s-o tras, şuieră ea.

Abia mai pot sta în picioare acum.

— Britta... şoptesc. Nu vorbi. Nu-i nevoie...

Dintr-odată nu mai pot respira, cureaua coifului mă sufocă. îl arunc într-o parte, gâfâind.

— Deka!

Vocea lui Gazai pare atât de îndepărtată.

— Ce faci? Avem o datorie de îndeplinit!

Când nu răspund, mă apucă de umeri şi mă forţează să o privesc.

— Deka!

— Nu pot s-o las! strig eu, cu ochii scăldaţi în lacrimi. Nu pot s-o las pe Britta.

în ochii lui Gazai sclipeşte o clipă ceva ce aproape aduce a milă, dar o înăbuşă imediat.

— S-a întâmplat în timp ce îşi făcea datoria. Ar trebui să fie o onoare pentru ea să moară pentru Otera.

Să moară. Cuvintele explodează prin mine cu forţa a o mie de sori. Britta moare. Moare aici, unde şorecarii o să se înfrupte din ea, iar armata o să-i calce în picioare rămăşiţele. Moare aici, unde nicio fiinţă iubită n-o va putea găsi, n-o va putea plânge.

Nu pot să las să se întâmple aşa ceva. Nu pot s-o las pe Britta să moară. Nu iubesc pe nimeni mai mult decât pe ea, nu mă iubeşte nimeni atât de profund cum mă iubeşte ea. Mă smulg de lângă Gazai şi mă întorc la ea.

— Trebuie să trăiești, exclam eu, în timp ce puterea curge prin mine.

E ca un val care îmi spală corpul, îmi vibrează din piele.

— Deka... spune Britta slab, cu ochii mari. Faţa ta.

Întinde mâinile spre faţa mea acum descoperită, dar
i le prind într-ale mele, îi scot intenţionat coiful, ca să nu-mi poată ignora vocea.

Nu ştiu dacă o să funcţioneze sau nu, dar îmi alung îndoielile, forţându-mă să cred. Forţându-mă să pun şi ultimul strop de putere în asta. Britta trebuie să supravieţuiască. Fără ea, eu nu sunt nimic. Când vorbesc, vocea mea nici măcar nu mai sună omeneşte. Toată durerea şi furia mea s-au combinat în ceea ce pare a fi o mie de voci răsunătoare.

— Nu o să mori, Britta, ordon eu, forţându-mi voinţa să pătrundă în ea, înfăşurându-mi energia în jurul ei ca pe o pânză vie.

Se stinge, lumina din ea scade, aşa că folosesc şi mai multă energie, aruncând-o din mine în ea.

— O să aştepţi un tămăduitor şi o să supravieţuieşti. Nu o să mori!

Ochii Brittei se fac sticloşi.

— Nu... o să mor... repetă, închizându-i.

Mă uit în jos la rana din burta ei, şi încordarea din mine se relaxează. Sângerarea i-a încetinit, exact aşa cum am vrut.

— Ce-i asta, Deka?

Vocea lui Gazai pare aproape înfricoşată în spatele meu. Mă întorc şi face un pas înapoi, cu gura căscată.

— Deka, faţa ta...! exclamă.

— Păzeşte-o, îi ordon eu, întărindu-mi

vorbele cu un fir de energie. Ai grijă să o vadă un tămăduitor.

Gazai dă din cap, iar ochii îi sticlesc. Spre deosebire de celelalte, ea nu a purtat niciodată cercul din aur pe care i l-am făcut cadou.

— Da, spune ea monoton, o s-o păzesc.

Aştept până ce se aşază lângă Britta, cu scutul ridicat împotriva săgeţilor. Belcalis s-a eliberat în sfârşit de sub cal. Rămâne cu gura căscată în clipa în care mă întorc spre ea şi se retrage speriată.

— Deka, faţa ta…

Apoi o vede pe Britta.

— Britta! exclamă, alergând spre ea. Britta, nu!

Acum îi curg lacrimi pe obraji.

— O să supravieţuiască, îi spun, forţându-mă să cred în cuvintele mele. Trebuie. Trebuie… i-am ordonat.

Ceva din cuvintele mele trebuie să o fi convins, fiindcă încuviinţează încet, ştergându-şi lacrimile.

Mă duc la Ixa, apoi îi arăt lui Belcalis calul lui Gazai.

— Vino, spun, iar puterea încă ţâşneşte din mine. Hai să terminăm ce avem de făcut.

încuviinţează, urcă pe calul lui Gazai şi îmi face semn cu capul, sumbru, cu faţa încă palidă.

— Omoară-i pe toţi, Deka, şopteşte ea. Omoară-i până la unul pe nenorociţii ăia.

— Asta am de gând să fac, răspund.

Ceaţa se îndeseşte pe măsură ce înaintăm, iar sulițele zboară mai iute. Ixa s-a obişnuit cu sunetul lor de-acum şi se vâră în nisip în clipa în care le aude şuieratul caracteristic, lăsându-ne timp, lui Belcalis şi mie, să ne ridicăm scuturile înainte să ne poată lovi.

— Acolo.

Belcalis arată spre dealuri după ce altă furtună de suliţe se sfârşeşte.

— Sunt toţi acolo.

— HAI! îl îndemn pe Ixa. Aproape am ajuns.

Când ţâşnim prin ceaţă, văd spre ce arată Belcalis: şiruri-şiruri de urlători-ai-morţii, aliniaţi la marginea dealurilor, cu catapulte printre ei.

Belcalis se opreşte, şocată.

— Catapulte, exclamă ea. De unde au făcut rost de catapulte?

Se pare că utilizarea maşinăriilor de război de către urlătorii-morţii devine mai avansată de fiecare dată când îi vedem. Mai întâi au fost praştii şi cohleani, iar acum asta. Nu zăbovesc prea mult asupra gândului. Deja ridic mâinile, iar corpul mi se cutremură de forţa energiei care

se rostogoleşte din el. Dacă mi-aş putea vedea reflexia în timp ce folosesc starea de luptă, sunt convinsă că acum aş străluci ca o stea. Până şi nisipul de sub tălpile mele fâşâie şi se cutremură. Când observă asta, urlătorii-morţii huruie şi ţăcăne unii către alţii, iar panica se împrăştie ca un val printre ei. Cobor mâinile plesnindu-le, trimiţând valuri de putere prin corpurile lor.

— JOS ARMELE, le ordon eu. ÎNGENUNCHEAŢI!

Mă ascultă încet, fiecare lăsându-se în genunchi în timp ce ochii li se înceţoşează la ordinul meu.

— Fă semn armatei, îi spun lui Belcalis.

Ea dă din cap, apoi aprinde pocnitoarea pe care a adus-o pentru această ocazie. Explodează într-un spectacol colorat de nuanţe de roşu şi, în câteva clipe, tobe îndepărtate răspund la semnalul ei. Armata s-a pus în mişcare.

După ce termină, Belcalis se uită la urlătorii-morţii îngenuncheaţi şi se încruntă.

— Unde sunt restul? Credeam că sunt cu miile. Ăştia arată de parcă ar fi doar din câteva cuiburi.

— Mai sunt şi alţii, spun eu.

îi simt acolo, alte mii de inimi care bat undeva dincolo de munţi, aşteptându-ne. Nu sunt problema mea – încă. Aceştia sunt. Ei sunt cei care au rănit-o pe Britta, care poate i-au adus moartea deja, cine ştie. încerc să îmi alung acest gând înfiorător când mă apropii de ei, remarcând teroarea care se înalţă din pielea lor, o culoare gri scânteietoare pe care numai eu o pot vedea, folosind starea de luptă.

Ochii mei îl găsesc iute pe urlătorul-morții din mijloc, cel cu toți acei spini. Căpetenia. Când pornesc spre el, nisipul mi se cutremură sub picioare, o vibrație mult

mai adâncă decât cea pe care o poate provoca energia mea. Armata se apropie şi o face fix la timp. Membrele mi se moleşesc de la forţa de a emite atâta energie. Prăbuşirea mea va veni curând. Dar, înainte să se întâmple, am să mă răzbun, de dragul Brittei.

— Deka, spune Belcalis, întorcându-se în direcţia huruitului. Pune-ţi coiful. Armata se apropie. Nu trebuie să-ţi vadă faţa.

Fac aşa cum mă avertizează şi mă duc spre conducătorul urlătorilor-morţii.

— Ridică-ţi capul, ordon eu.

Cuvintele mele îi bubuie prin corp, strângându-i inima. Se supune pe loc. După aceea adaug alt ordin.

— Vorbeşte, dar rămâi în genunchi.

Expresia conducătorului urlătorilor-morţii când mă priveşte este un amestec surprinzător de furie şi scârbă. Când i se aude glasul, sună hodorogit, dar distinct.

— Nuru… zice el răguşit.

Mă încrunt. Iar cuvântul acesta. Titlul acesta. Ce înseamnă?

— Ne-ai trădat...

Cuvintele neaşteptate îmi alungă zăpăceala. Clipesc la urlătorul-morţii, şocată.

— V-am trădat? întreb.

Urlătorul-morţii şuieră.

— Ne-ai... trădat... pentru… oameni… Nuru… Nu... te vom ierta niciodată... nu vom ierta… Niciodată.

Mă izbeşte epuizarea.

Apoi totul se face negru.

Când mă trezesc, e întuneric şi zac într-un cort luxos de culoare roşie.

— Eroina zilei, mă aclamă o voce. Te-ai trezit.

Spre uluirea mea, împăratul Gezo stă lângă mine, iar Keita, Asha, Adwapa, Gazai şi Belcalis îi stau alături în genunchi. Astăzi are faţa acoperită cu o mască: un soare binevoitor, care străluceşte asupra supuşilor săi.

Mă străduiesc să mă ridic, dar împăratul scutură din
cap.

— Nu-i nevoie să te ridici. Deja ai slujit bine Otera astăzi. Poţi folosi acest cort cât de mult ai nevoie.

Privesc materialele luxoase, accentele aurii. Este unul dintre corturile sale private.

— Vă mulţumesc, Maiestate, şoptesc eu, confuză. Vă mulţumesc.

Apoi îmi amintesc…

— Britta! exclam eu, îngrozită.

— Prietena ta e chiar acolo.

împăratul arată spre partea cealaltă a cortului, unde Britta zace bandajată.

— Va supravieţui, dar a fost cât pe ce să nu scape. Datorită acesteia – arată spre Gazai, care stă în genunchi, nemişcată, lângă el – a putut ajunge la timp la un tămăduitor.

Tot corpul mi se moleşeşte.

— Mulţumesc, şoptesc din nou. Mulţumesc…

împăratul dă din cap.

— Pentru tine, orice, Deka din Irfut. Astăzi ne-ai salvat şi îmi închipui că vei continua să

o faci în zilele care urmează.

Mă bate pe umăr.

— Odihneşte-te acum. Mâine pornim iarăşi călare.

Mă înclin din nou.

— Cele mai adânci mulţumiri, Maiestate.

împăratul zâmbeşte, apoi îi face semn lui Keita.

— Vino, să le lăsăm singure.

— Da, Maiestate.

Keita îmi aruncă o privire îngrijorată în timp ce pleacă. După ce s-au dus, mă întorc spre Belcalis.

— Ajută-mă să mă ridic, zic eu cu glas răguşit.

încă sunt atât de obosită, încât abia pot să-mi mişc membrele.

Când Belcalis se apropie de mine, Adwapa trage cu ochiul afară din cort ca să se asigure că suntem cu adevărat singure.

— Pentru numele nesfârşitului, ce s-a întâmplat acolo? întreabă ea, întorcându-se spre noi.

Gazai rămâne la locul ei, cu capul plecat şi mâinile în poală.

Belcalis ridică din umeri.

— Trebuie s-o întrebi pe Deka, spune ea şi mă ajută să mă duc la Britta.

Zace pe un pat, iar pielea îi este foarte palidă. Chiar şi aşa, sunt recunoscătoare. Culoarea aceea albastră îngrozitoare s-a dus.

— Chiar e bine? întreb, ducându-mi mâna la piept.

Inima îmi bate cu atâta disperare acum, încât mi-e
teamă să nu-mi sară din piept.

— O să trăiască, spune Belcalis. Ai avut tu grijă de asta.

— Despre ce vorbiţi voi acolo?

Adwapa a închis clapeta cortului şi a venit iute

lângă
pat.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Ce s-a întâmplat a fost că Deka s-a transformat... toată faţa i s-a transformat, explică Belcalis. Arăta... Arăta neomenesc.

— Cum adică? întreb.

— Faţa ta, Deka, spune Belcalis. Arăta ca a unui urlător-al-morţii, dar nu chiar. Era frumoasă, dar înfiorătoare... Iar când ai vorbit... Dacă n-aş fi avut cercul pe care mi l-ai dat, mi-aş fi pierdut minţile, cum s-a întâmplat cu Gazai.

Arată cu capul spre novice. Gazai tot nu s-a mişcat, cu toate că mâinile îi zvâcnesc în poală când îşi aude numele. Arată sinistru, cum stă acolo atât de tăcută.

— N-a vorbit de când a adus-o pe Britta, şopteşte Asha. A insistat doar ca Britta să primească un tămăduitor, apoi a intrat în starea asta. L-am minţit pe împărat şi i-am spus că a tulburat-o bătălia şi de-aia nu se mişcă.

Adwapa se întoarce spre mine.

— Pentru numele lui Oyomo, ce i-ai făcut?

Nu ştiu, vreau să-i spun, dar ar fi o minciună. Ştiu. Mi-am împins toată puterea, toată voinţa, în Gazai. Asta a făcut-o aşa.

— Gazai? o strig eu.

Când îmi aude vocea, ridică încet privirea. Are ochii sticloşi, îndepărtaţi.

— Da? răspunde.

— Eşti treză? întreb.

Când nu răspunde, un firicel de panică se strecoară în mine.

— Trezeşte-te, Gazai, o îndemn.

Privirea sticloasă din ochii lui Gazai se stinge. Se uită în jur, nedumerită.

— Unde sunt? Ce s-a întâmplat?

întreabă.

— Cred... încep eu, dar Belcalis mă dă la o parte.

— Eşti într-unul dintre corturile împăratului, spune ea. Ai adus-o pe Britta înapoi, dar cred că te-ai lovit la cap.

Gazai încuviinţează, îşi ţine capul în mâini de parcă ar căuta un cucui.

— Am dat raportul? întreabă.

— Nu cred, spun eu. Dar misiunea a fost un succes. Te-ai descurcat bine.

Gazai dă din cap.

— E bine, spune absent, ieşind din cort.

Pe faţă încă are expresia aceea perplexă.

— Ce-a fost asta? întreabă Asha, încruntându-se. Ce s-a întâmplat cu ea?

— A fost vocea lui Deka, explică Belcalis. Devine mai puternică, iar felul cum arată acum când o foloseşte...

Se uită la mine, cu o expresie îngrijorată pe faţă.

— Ce eşti, Deka? şopteşte. Ce eşti?

E seară târziu când Asha se duce să-i spună uruniului ei ce se întâmplă. După ce pleacă, Belcalis şi Adwapa îşi împing saltelele de paie lângă cea a Brittei. Sunt uşurată că au rămas. Imagini din după-amiaza asta au început să-mi străfulgere prin minte, zăpăcindu-mă şi înfricoşându-mă în acelaşi timp.

— Belcalis, Adwapa... şoptesc eu. Pot să vorbesc cu voi?

— Da?

Amândouă se ridică în picioare şi vin la mine.

— Acum îmi amintesc ce s-a întâmplat, spun eu când se aşază lângă mine.

— Nu ştiam că ai uitat, pufneşte Adwapa.

— Am făcut un lucru... încep.

Mă întorc spre ele, ezitând.

— Dacă vă spun ceva, poate să rămână

între noi? Puteţi să promiteţi să nu spuneţi niciodată nimănui, nici măcar celorlalte surori de sânge?

— Desigur, încuviinţează Adwapa.

Belcalis dă şi ea din cap.

— Nu ţi-aş trăda niciodată încrederea, Deka. Ştii asta.

— Ştiu, spun eu şi privesc în jos. Dar asta... asta s-ar putea să fie ceva periculos, adaug, dându-i acelaşi avertisment pe care mi l-a dat Keita odată. S-ar putea să te... s-ar putea să ne...

— Omoare? Adwapa râde. Am murit în clipa în care sângele ne-a curs auriu, eu am ştiut întotdeauna asta. Am crezut că şi tu ştii.

— Cele ce vor muri te salută, aprob eu, dând din cap.

— Nu-i aşa? zice Adwapa şi înalţă din umeri. Ce voiai să ne spui?

Ridic ochii spre ea.

— Dacă... dacă i-aş auzi pe urlătorii-morţii când vorbesc?

Amândouă rămân nemişcate.

— Nu te referi la ţăcănit şi huruit, nu-i aşa? întreabă Belcalis încet.

Eu scutur din cap.

— Nu, nu la ţăcănit.

— Deci îi înţelegi?

întrebarea asta vine de la Adwapa. Din cine ştie ce motiv, nu pare şocată. Eu dau din cap că da.

— De cât timp? întreabă.

— De la ultimul templu. Când am rămas confuză.

Ea dă din cap, gândindu-se.

— Ce spun? întreabă Belcalis.

Când nu răspund, ea oftează.

— Probabil e ceva foarte îngrijorător dacă ţi-e greu să o zici.

— Trădătoare, şoptesc. îmi spun că sunt o trădătoare.

— Şi eşti? întreabă Adwapa încet. Eşti un fel de urlător-al-morţii, Deka?

întrebarea mă izbeşte în plin, iar lacrimi de frică şi nedumerire îmi umplu ochii. Când scutur din cap, fiindcă nu pot – *nu vreau* – să răspund, Belcalis oftează lângă ea.

— Ei bine, trebuie să afli, Deka, şi asta iute, până nu descoperă soldaţii jatu primii şi îţi fac de petrecanie.

Ce sunt eu?

întrebarea îmi dă târcoale prin minte, cum se întâmplă de zece luni deja.

Chiar sunt o corcitură a urlătorilor-morţii sau sunt ceva mai mult? Oricum aş privi lucrurile, puterea pe care am folosit-o asupra Brittei sfidează orice logică, trece cu mult dincolo de tot ce am crezut vreodată că ştiu. Singurul lucru pe care-l ştiu acum este că Mâini-Albe are răspunsurile, dacă vrea să mi le dea.

Din fericire, nu este singura persoană pe care pot să o întreb.

În depărtare, ceaţa se învolburează în jurul unor monoliţi negri înfricoşători cu vârfuri albe scânteietoare. Munţii N'Oyo: cele mai mari saline din Otera până când familia lui Keita a fost masacrată acolo. Cuibul primordial al urlătorilor-morţii se ascunde undeva printre vârfurile acelea, iar ei au răspunsurile pe care le caut. Trebuie doar să le obţin de la ei până nu observă altcineva. *Până nu află soldaţii jatu primii şi îţi fac de petrecanie...*

— Eşti pregătită, Deka?

întrebarea asta vine de la împărat, care călăreşte mamutul deasupra mea.

A fost echipat în totalitate cu o armură infernală şi până şi cortul de pe spinarea lui e protejat de un acoperiş din aur blestemat masiv. Am bănuit întotdeauna, în ce o priveşte pe karmoko Calderis, că a luat mult mai mult aur decât avea, de fapt, nevoie pentru armura noastră infernală. Acum ştiu de ce.

— Da, Maiestate, spun eu, privind la platforma care transportă un corn gigantic de toros pe care trupele l-au construit peste noapte. Sunt pregătită.

— Bine, zice el. Înainte.

În timp ce armata îl ascultă, simt căldura altei priviri pe umeri. Când mă întorc, Mâini-Albe se uită la mine cu sprâncenele încruntate. Mă întreb la ce se gândeşte, dacă bănuieşte ce s-a întâmplat.

— Eşti bine, Deka? întreabă Keita, cu îngrijorare.

N-am avut timp să stăm numai noi doi de ieri, aşa că
n-am reuşit să-i spun că am vorbit iar cu urlătorii-morţii, nici măcar n-am fost convinsă că ar trebui să-i spun. îmi amintesc cât de mult a insistat data trecută când am stat de vorbă să nu mai fac niciodată aşa ceva.

— M-am recuperat complet, spun eu şi dau din cap, încercând să nu-l îngrijorez mai mult.

— Eşti sigură? întreabă, dar pare neîncrezător.

— De ce întrebi?

Mă întorc spre el.

— De ieri nu mai eşti la fel, spune Keita. Ce s-a întâmplat acolo?

— Nimic, zic eu, uitându-mă în pământ.

Când îmi aruncă o privire bănuitoare, adaug:

— Mă rog, nu nimic... E Britta, îmi fac griji pentru ea.

El întinde mâna şi mi-o strânge pe a mea.

— O să fie bine. Dacă oamenii pot să se vindece după răni aproape fatale, cu siguranţă şi alaki pot.

Eu dau din cap şi zâmbesc slab.

— Mulţumesc, Keita. Trebuie doar să ţin...

O minge de foc explodează în platforma pe care se află cornul de toros. În timp ce caii care o trag pornesc la galop, nechezând, eu mă ridic şi văd şi mai multe mingi de foc care vin spre noi arzând – săgeţi în flăcări, care aprind cerul.

— Urlătorii-morţii! strigă căpitanul Kelechi undeva în depărtare, anticipând un asemenea atac. Scuturile!

Jos, *Ixa!* îi ordon eu, ridicând scutul.

Ixa se ghemuieşte în nisip în timp ce plouă cu săgeţi. Urlete care îţi îngheaţă sângele în vine zdrobesc acum aerul, făcându-i pe mulţi soldaţi să cadă în genunchi. Mirosul de urină şi vomă se înalţă în aer, iar soldaţii cad zvârcolindu-se de pe cai. Nu sunt obişnuiţi cu zbieretele urlătorilor-morţii aşa cum suntem noi, alaki, şi soldaţii jatu.

Deasupra larmei, generalii îşi cheamă trupele de pe mamuţi.

— Pregătiţi-vă! strigă ei.

Deja este prea târziu. Urlătorii-morţii ţâşnesc din ceţuri, cu corpurile acoperite cu o armură din piele confecţionată primitiv, cu arme – arme adevărate – în mâini. Săbii şi ghioage masive străfulgeră, în timp ce ei îşi fac loc prin armată provocând sângele să sară în stânga şi în dreapta, venind în direcţia noastră. Trupele de avangardă se adună imediat, încercând să blocheze

calea spre împărat.

— Folosește-ți vocea, Deka! strigă împăratul la mine. Folosește-ți vocea!

Eu încuviinţez, bâjbâind să-mi trag coiful în jos ca să nu mi se vadă faţa. Observ ceva ciudat cu coada ochiului: un urlător-al-morţii săltător cu spini roşu-aprins care îi coboară pe spinare. Spinii aceia zornăie în adierea vântului şi îmi par cunoscuţi – dureros de cunoscuţi.

— Deka! strigă săltătorul, sărind peste rândurile adunate.

Vocea sa e mai limpede decât cea a oricărui alt urlă-
tor-al-morţii pe care l-am auzit vreodată.

— Deka, stai! Eu sunt!

Lacrimile îmi înţeapă ochii, iar mâinile îmi tremură.

De ce am impresia că văd o prietenă de mult pierdută?

— Deka!

Vocea lui Keita e neobişnuit de aproape de urechile mele.

— Foloseşte-ţi vocea, Deka!

Ridic mâinile, canalizându-mi puterea, dar mă opresc când săltătorul face acelaşi gest frenetic, ridicând mâinile la rândul ei.

La rândul ei?

De ce am impresia că acest urlător-al-morţii e femelă? Toţi sunt masculi, asta ni s-a spus. Asta am văzut mereu.

Peste mine cade o umbră, a lui Keita.

— Deka, fii atentă! strigă el. Omoară-i pe urlătorii-morţii!

— Da, spun eu, întorcându-mă cu spatele la săltătorul ciudat.

îmi îndemn puterea să se înalţe din nou, lăsând-o să

curgă prin fiecare parte a corpului meu.

— OPRIŢI-VĂ UNDE...

— DEKA, EU SUNT, KATYA! strigă săltătorul în limba aceea stranie, pătrunzând în rândurile noastre.

— Katya?

Mâinile îmi cad pe lângă mine.

Nu, nu se poate. Mi-o amintesc pe Katya, cum i s-a revărsat părul roşu pe umeri, cum pielea i s-a făcut albastră când urlătorul-morţii i-a smuls şira spinării.

— N-ai cum să fii Katya! răspund eu în oterană. E un truc! încerci să mă păcăleşti!

Keita se uită de la mine la urlătorul-morţii.

— Deka? întreabă el, şocat.

Săltătorul vine mai aproape, în grabă, dând la o parte toţi soldaţii care îi stau în cale. Bătălia încă e în toi în jurul nostru, dar cumva am senzaţia că noi două suntem singure aici.

— Nu, Deka, oamenii te păcălesc! Asta se întâmplă cu noi când murim de moartea noastră finală. Asta devenim! Trebuie să vii cu noi, grăbeşte-te! ţăcăne ea.

— Cu noi? întreb eu, iar sângele îmi vuieşte în urechi. Care noi? şoptesc.

— Urlătorii-morţii şi alaki! strigă Katya. Suntem unul şi acelaşi lucru! Când o alaki moare de moartea ei finală, renaşte ca urlător-al-morţii! împăratul ştie asta. De-asta te foloseşte ca să ne omoare. Te foloseşte ca să le distrugi pe cele din soiul tău. Vrea să murim toate, de data asta pentru totdeauna!

Pământul mi se surpă sub picioare.

— Nu... şoptesc. Nu se poate.

Dar chiar şi în timp ce rostesc acest lucru, îmi amintesc conversaţia pe care am avut-o demult cu Mâini-Albe, îmi amintesc cuvintele ei. „Până când imperiul nostru va fi eliberat de monştrii aceia."

Despre asta vorbea? La asta se referea?

— Deka, spune Keita, apucându-mă de braţ.

Cum adică e Katya? Chestia aia spune că e ea?

O priveşte cu o repulsie vizibilă. Pot să-mi imaginez ce vede – un urlător-al-morţii, fioros şi îngrozitor, dar nu asta văd eu acum. Nu o văd decât pe prietena mea, Katya, cu forma de urlător-al-morţii încă palidă şi cu părul acela roşu transformat în spini roşu-aprins.

Ea este.

Chiar şi după toate rugăciunile noastre să aibă o viaţă de apoi liniştită, iat-o din nou pe câmpul de luptă.

Iar acum se apropie de ea un contingent de jatu, câte doi de o parte şi de alta şi doi din spate. O s-o omoare. O s-o omoare din nou.

Furia explodează în mine, trezindu-mi puterea. Vocea îmi sună ca un huruit inuman.

— Urlători-ai-morţii, zbier înspre toţi cei care mă pot auzi, protejaţi-o pe Katya!

Inimile urlătorilor-morţii încetinesc, ochii le sticlesc în timp ce puterea mea îi cuprinde. Se năpustesc spre Katya, distrugându-i pe soldaţii din calea lor. Alaki, jatu, toţi cad sub ghearele urlătorilor-morţii care se grăbesc să-mi asculte ordinul.

Acum Keita are faţa palidă.

— Katya? repetă el, uluit. Spune-mi la ce te referi, Deka!

O umbră masivă cade peste noi în timp ce eu îmi formulez un răspuns. Mamutul împăratului. Pe chipul împăratului este o expresie pe care n-am mai văzut-o niciodată, una de furie pură şi absolută. Arată cu un deget spre mine.

— Alaki aia a înnebunit! strigă el. Ucideţi trădătoarea! Ucideţi-o pe Deka din Irfut!

Simt un gol în stomac.

— Maiestate, protestez. Eu...

Mâini roşii acoperite cu armură mă trag de pe Ixa.

Deka! mârâie Ixa, năpustindu-se asupra lor, dar împăratul arată şi spre el.

— Distrugeţi-i şi animalul! urlă.

Jatu îşi întorc săbiile spre el, cu priviri ucigaşe.

— Ixa, fugi! îi strig. Fugi!

Deka! protestează el.

— FUGI, IXA! DU-TE LA KATYA! zbier eu la el, vârându-i în minte o imagine a urlătorului-morţii cu spini roşii.

Acesta e singurul ordin pe care apuc să-l dau înainte să mi se vâre un căluş în gură şi mâini acoperite cu armură să mă coboare cu forţa în nisip ca să nu-mi pot mişca mâinile pentru a da ordine. Când coiful îmi este scos, îl întrezăresc pe Ixa gonind spre Katya, şi aud slab nişte exclamaţii îngrozite.

— Uitaţi-vă la faţa ei!

— Arată exact ca un urlător-al-morţii! E una dintre ei!

— Nu! NU!

Adwapa şi Asha strigă de undeva din apropiere, alăturându-se protestelor surorilor de sânge din jur.

împăratului nu-i pasă.

— Ucideţi-i! ţipă el. Ucideţi urlătorul-morţii trădător chiar acum! Ucideţi pe toţi cei care încearcă s-o ajute!

Deasupra mea se mişcă umbre grăbite. Când ridic din nou privirea, căpitanul Kelechi stă în faţa mea, cu sabia în mână. Are pe chip o expresie calmă şi resemnată.

— Ai atras singură asta asupra ta, alaki, spune el, ridicând sabia.

— STAŢI!

Keita ţâşneşte dintre rânduri, dar ceilalţi jatu îl pun imediat la pământ. Inima îmi tresare când văd asta, iar

frica şi uşurarea curg prin mine în acelaşi timp. încearcă să mă salveze.

— Nu, nu puteţi face asta, căpitane! strigă el, cu o voce disperată.

Căpitanul Kelechi se întoarce spre el, scuturând din
cap.

— N-o mai poţi ajuta acum, Keita, spune. Doar vezi şi tu ce e.

Se întoarce spre mine, cu sabia ridicată.

— Atunci lăsaţi-mă pe mine!

Privirea lui Keita e hotărâtă când strigă:

— Lăsaţi-mă pe mine s-o ucid. Eu sunt uruniul ei, eu ar trebui să fiu responsabil de ea.

Ce a spus?

Când căpitanul nu răspunde, Keita mai încearcă o dată.

— V-a salvat viaţa! strigă el. Ne-a salvat viaţa tuturor, de nenumărate ori! Dacă faceţi asta, de fapt, dezonoraţi tot ce a făcut vreodată pentru voi!

Căpitanul Kelechi se opreşte, se întoarce spre Keita, care dă din cap disperat.

— Are nevoie de o moarte finală paşnică, şopteşte el. Măcar atât îi datoraţi. Cu toţii îi datorăm asta. Chiar dacă e trădătoare, a ucis mai întâi pentru tabăra noastră.

Se uită la mine, iar înăuntrul meu totul se opreşte. Văd privirea rece şi îndepărtată din ochii lui, siguranţa aceea absolută. Nu încearcă să mă salveze. încearcă să-mi pună capăt vieţii.

La fel ca Ionas.

Un urlet lung şi nesfârşit răsună în mine, lăsând în urmă tăcere şi o greutate ca de plumb.

încă o dată, sunt trădată. Şi la fel ca data trecută, băiatul pe care îl iubesc este cel care mă trădează.

Căpitanul mă priveşte de sus, gândindu-se. Apoi se întoarce spre Keita.

— Dacă încerci să o ajuţi să scape, o să-ţi facem felul, spune el.

— Ştiu, spune Keita. Ştiu că acum nu mai are nicio scăpare decât moartea. Dar e partenera mea, e responsabilitatea mea şi numai eu ştiu cum să-i pun capăt. Numai eu îi cunosc moartea finală.

Acum în mine totul e atât de şters, încât nu sunt şocată de cuvintele lui. Abia mai văd ceva, abia mai simt ceva dincolo de golul acesta adânc şi dureros care creşte în mine.

Căpitanul Kelechi ridică privirea spre împărat, care urmăreşte evenimentele de pe mamut.

— Maiestate? întreabă el.

împăratul încuviinţează.

— Cum o vei face, tinere lord peste Gar Fatu? îl întreabă pe Keita.

Keita se desprinde de jatu care îl ţine la pământ şi se ridică.

— O voi dezmembra, Maiestate, spune el.

Clipesc nedumerită. Nu pot să mor de dezmembrare, Keita ştie asta. Ştie...

Mi se taie respiraţia. Keita încearcă să mă salveze, încearcă să se asigure că voi supravieţui executându-mă înaintea altcuiva.

îmi ignoră exclamaţia înăbuşită şi continuă:

— E unica modalitate sigură de a o ucide.

— De unde ştii? întreabă împăratul.

Keita se uită drept în ochii mei.

— Mi-a spus odată. Mi-a spus adevărul morţii ei finale.

Lacrimile îmi inundă ochii. Se sacrifică pentru mine,
îşi semnează propriul mandat de moarte. Dacă mă dezmembrează, o să intru în somnul aurit, şi nu în moartea finală şi apoi toată lumea va şti că e un trădător. O să-l omoare atunci, iar spre deosebire de mine, el nu va reveni la viaţă.

Nu va reveni niciodată la viaţă.

Gândul acesta îmi face trupul să se smucească şi să-şi recapete energia.

— Nu! ţip eu, dar sunetul e înăbuşit de căluş. NU, KEITA!

Keita mă ignoră, se întoarce spre împărat.

— Maiestate?

împăratul aprobă.

— Continuă.

Keita vine la mine.

— N-ar fi trebuit s-o faci, Deka, spune el. N-ar fi trebuit să-mi spui cum să te ucid.

în glas are speranţă şi hotărâre. Mă lupt, încerc să ţip ca să mă audă, dar el ridică sabia. Străluceşte în lumina soarelui după-amiezii.

— îmi pare rău, spune el, coborând sabia.

Când capul mi se desparte de corp, ochii mei îi surprind pe ai lui. Sunt plini de lacrimi. Ochii lui Keita sunt plini de lacrimi. Plânge în timp ce mă omoară.

Plânge în timp ce se condamnă singur.

E noapte când mă trezesc din nou, iar în jurul

meu întunericul mă înghite. Un fel de pânză mă ţine la un loc. încerc să întorc capul ca să scap de ea, iar atunci mă opresc, şocată. Nu pot să întorc capul. Nu pot nici măcar să întorc gâtul. E o durere arzătoare undeva între

cele două, o durere care îmi spintecă trupul într-un fel straniu şi abrupt, de parcă ar fi goluri prin mine. încerc să ridic mâinile ca să-mi pipăi gâtul, dar nu se mişcă. De fapt, nici nu le simt. Tot ce simt este durerea aceea şi o senzaţie şerpuitoare tulburătoare, de parcă părţile corpului meu... se întind unele spre altele.

Corpul meu nu e conectat. Mă scutură spaima când înţeleg. Fibrele cresc la loc unele într-altele, aşa cum au crescut în pivniţa din Irfut. Oare asta face parte din pedeapsa împăratului? Oare l-au omorât deja pe Keita? Spune-mi, te rog, că e bine. Un bocet grav şi prelung mi se ridică în gâtlej.

— Deka?

Ceva scormoneşte prin pânzele care mă înconjoară şi lumina străpunge întunericul.

— Deka, n-ai cum să fii trează!

Sunt ridicată în aer şi primul lucru pe care-l văd este chipul lui Keita. în ochi îi strălucesc şocul şi uluirea.

— Cum de eşti trează? exclamă el. încă te vindeci!

— Keita, suspin eu, şi lacrimi de uşurare îmi curg pe obraji. Trăieşti, trăieşti!

— Bineînţeles că trăiesc, spune el, încruntându-se. De ce n-aş trăi?

— Păi, toată lumea te-a văzut când mi-ai dat o aproape-moarte, nu una finală. Ştiu că eşti trădător.

Keita scutură din cap.

— Nu, au văzut cum îţi curge sângele albastru al morţii finale. Au crezut că ai murit.

— Albastru? întreb eu, încruntându-mă.

Cum să-mi curgă sânge albastru dacă n-a fost moartea mea finală?

— A fost ideea Brittei, răspunde ea. Ştia că ceva de genul ăsta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu,

aşa că a pus-o pe Belcalis să facă o soluţie din nişte plante din Warthu Bera. Se pare că are ceva experienţă cu apotecarii?

— Unchiul ei a fost apotecar, spun eu, amintindu-mi ce mi-a zis despre omul acela rău.

Măcar a învăţat un lucru de la el care s-a dovedit a fi de folos.

— Britta mi-a dat mie şi lui Adwapa puţin din soluţia aia ca măsură de precauţie. Am presărat-o peste tine când am – când am...

înghite în sec, neputând să termine.

— A fost suficient cât să-i convingă pe toţi că a funcţionat. Iar apoi urlătorii-morţii s-au năpustit printre rânduri şi toată lumea şi-a văzut de luptă. Nimeni n-a observat cum ţi-am adunat părţile corpului şi le-am dus la Ixa în haosul care a urmat.

— Ixa? întreb.

Keita mă ajută să-mi îndrept capul în jos şi văd ce nu am văzut înainte: călărim pe Ixa, aşezaţi bine pe spatele lui, în timp ce el fuge prin nisipurile deşertului.

— Ixa! exclam eu, uşurată. Eşti bine!

De...ka, răspunde Ixa vesel.

— S-a întors să te ia, după ce a dus acel urlător-al-morţii într-un loc sigur.

Keita mă ajută să ridic iar capul, tresărind din nou când fac o grimasă. Durerea e cea mai ciudată din tot ce am simţit vreodată.

— Scuze, şopteşte. Nu ştiam că poţi să te trezeşti într-o asemenea stare.

Nici eu nu ştiam, vreau să răspund, dar rămân tăcută şi îi zâmbesc lui Ixa. *Ăsta-i Ixa al meu,* îl laud

eu în tăcere.

Deka, spune Ixa, mulţumit.

îl privesc din nou pe Keita. Se uită în jur, cu precauţie, la fel ca atunci când mergem în raiduri. Dar acesta nu e un raid. Este trădare îndreptată împotriva a tot ce a crezut vreodată.

— De ce ai făcut-o? întreb. Tu şi Adwapa, de ce aţi luat soluţia de la Britta?

Ridică din umeri.

— Pentru că te cunoaştem, Deka. Când îţi foloseşti abilităţile, te transformi. Vocea ta sună altfel şi arăţi... inuman. Oricât de grijulie ai fi fost, ştiam că e doar o chestiune de timp până ce vei fi fost descoperită, acuzată că eşti un fel de urlător-al-morţii sau vrăjitoare şi executată. Sigur că n-am anticipat că se va întâmpla chiar a doua zi.

Fac ochii mari.

— Ai ştiut mereu – despre tăbăcire, vreau să spun?

Keita dă din cap că da.

— Da. Am văzut odată, în lumina lunii, în timpul unui raid. Şi nu mă sperie, dacă la asta te gândeşti. Ştiu că ţi-era teamă că da, dar nimic n-o să schimbe ce simt pentru tine, Deka... Eu ştiu că nu eşti un monstru.

Căldura se răspândeşte prin mine, iar lacrimile îmi înţeapă ochii. Keita mă acceptă aşa cum sunt, mă iubeşte. Nu e nevoie să rostească aceste cuvinte, dar eu le simt. Le simt în felul în care îmi ţine capul retezat cu atâta blândeţe, cu toate că simplul fapt de a-l ţine în mâini ar trebui să-l îngrozească. Le simt în acţiunile pe care le-a făcut, acţiunile despre care ştia că i-ar putea pune capăt vieţii. L-a sfidat pe împărat pentru mine, a riscat moartea pentru mine –

singura moarte pe care o are.

în ciuda tuturor lucrurilor, mă iubeşte.

Keita mă iubeşte.

Cum să cred vreodată că m-ar putea trăda?

Atâta căldură curge prin mine acum, încât nici măcar nu-mi mai simt rănile. Apoi îmi trece un gând prin minte.

— Stai... de ce nu te-ai oprit după ce mi-ai tăiat capul? Nu trebuia să mă dezmembrezi complet, să ştii.

— Ei bine, acum ştiu, oftează el. Dar a trebuit să-ţi dau o moarte din care nimeni să nu creadă că poţi supravieţui.

— A trebuit să le oferi un spectacol, spun eu, înţelegând acum.

Keita încuviinţează, apoi întoarce privirea, iar corpul îi tremură uşor. Nu sunt singura pe care a durut-o dezmembrarea, înţeleg acum. Nu pot decât să-mi închipui cum s-a simţit când şi-a înfipt sabia în mine. Deodată îmi doresc să-mi pot folosi braţele, ca să-l pot îmbrăţişa şi să-i pot spune că a fost în regulă.

— Şi acum? întreb eu, încercând să-i distrag atenţia.

— Am găsit un loc unde să te vindeci cum trebuie, spune Keita, întorcându-mă în faţă în timp ce Ixa se opreşte în faţa destinaţiei noastre: o gură mică de peşteră situată chiar la marginea munţilor, ascunsă de mormane de stânci negre ca de sticlă, acoperite cu sare.

Mă duce într-o cavernă masivă, iar ochii mă ustură când trecem pe lângă perete după perete de stâncă neagră, cu dâre de sare curgând de-o parte şi de alta. Cu cât intrăm mai adânc, cu atât sarea cucereşte piatra, până ce, curând, ajungem în adâncurile peşterii, care e acum doar sare gemă

albă presărată cu stânci negre.

— Uită-te în sus.

Keita mă ajută să ridic capul, ca să văd gaura mare din mijlocul tavanului, luna şi stelele care clipocesc puternic în depărtare.

— Cum ai găsit locul ăsta? întreb eu, cu gura căscată de uimire.

— A fost una dintre salinele noastre, răspunde el. Mă jucam aici când eram mic, împreună cu familia mea.

Vreau să dau din cap, dar e imposibil, de vreme ce gâtul nu e prins complet la locul lui.

Nu-mi pot imagina ce simte Keita aici, unde i-a fost masacrată familia. Mi-aş dori să-l pot îmbrăţişa, mi-aş dori măcar să-i pot strânge mâna.

Continuă spre destinaţia sa, lacul din centrul peşterii.

— Se zice că apele de aici au proprietăţi vindecătoare, spune el.

În timp ce mă duce într-acolo, îmi surprind reflexia în apă, corpul care îmi scânteiază auriu sub pânza albă subţire în care l-a înfăşurat el.

— Corpul meu încă e în somnul aurit? întreb, uluită.

Keita dă din cap că da.

— Tocmai de-asta mi se pare totul atât de surprinzător, spune el. Ar trebui să fii încă adormită. Toate alaki dorm în perioada asta. Asta fac cele din soiul tău.

— Nu cred că sunt din soiul meu, şoptesc. Nu cred că sunt alaki.

Keita se uită în jos la mine.

— Atunci ce eşti? întreabă, fără urmă de judecată în privire.

Fără urmă de repulsie.

— Credeam că poate sunt o creatură făcută de Mâini-Albe, un fel de corcitură de urlător-al-morţii pe care a creat-o pentru împărat, răspund eu. Dar după ce am trăit pe câmpul de luptă, nu mai

sunt aşa convinsă...

Când se uită la mine cu o privire întrebătoare, mărturisesc:

— Eu am adus-o pe Britta înapoi. Era în pragul morţii finale şi eu am tras-o înapoi.

Keita dă din cap în timp ce intră în apa puțin adâncă și îmi strecoară cu atenție corpul în răcoarea aceea liniștitoare. E atât de multă sare, încât corpul meu plutește. Scântei îmi țâșnesc prin mușchi. Spre ușurarea mea, nu e dureros, așa cum a fost când m-am trezit prima oară, ci doar incomod – o mâncărime de care nu scap.

După ce fibrele mi se leagă de tot, Keita se uită la mine, cu îngrijorare în ochi.

— Orice ai fi, nu poți să te întorci niciodată în Hemaira, știi asta, Deka? Nu poți să te întorci niciodată.

Clipesc spre el, atentă să nu-mi mișc altceva decât ochii. Cu toate că îmi spune să mă țin departe de Hemaira – de el –, nu tresare în timp ce îmi privește corpul cum se leagă la loc, nu arată niciun pic de scârbă, cu toate că probabil e o privelițe înfiorătoare.

Când îmi zvâcnește un deget, îmi ia mâna și o ține într-a lui. îi simt destul de slab căldura atingerii cum îmi curge prin lujerii corpului. Ridic privirea și văd lacrimi tăcute în ochii lui.

Așa ne luăm rămas-bun.

— Ești prea puternică, Deka, spune el trist. Mereu ai fost. De-asta te-au ucis. De-asta o să te ucidă din nou dacă te întorci. Nu trebuie să te întorci niciodată în Hemaira, m-ai înțeles? Niciodată.

Lacrimile îmi înțeapă ochii, iar buzele îmi tremură în timp ce încerc să găsesc un răspuns. Să nu mă întorc niciodată? Să nu-l mai văd niciodată? Să nu-mi mai văd niciodată prietenii, pe Britta?

Sunt atât de cufundată în nefericirea mea, încât nu observ umbrele care intră în peșteră până ce nu aud o voce cunoscută.

— Oh, nu se va întoarce, tinere lord peste Gar Fatu, rostește glasul acela. Deka nu se va întoarce niciodată printre oameni.

3
3

Un foşnet uşor îmi atrage privirea spre tavan, unde şapte femei coboară în zbor pe grifi, fiare gigantice care arată ca nişte feline de deşert dungate, doar că sunt acoperite cu pene şi au aripi care le ies din umeri. Fiecare femeie poartă o armură de aur şi ţine în mână un felinar enorm de sticlă. Chiar şi din apă, simt vibraţiile din armura aceea.

Este armura infernală, ceea ce înseamnă că femeile acestea sunt alaki, dar e ceva diferit la ele. Le studiez, iar ochii mi se îngustează în timp ce încep să înţeleg. Femeile acestea sunt mai bătrâne decât toate celelalte alaki pe care le-am întâlnit. Mult, mult mai bătrâne.

Străvechi, de fapt, dacă e să te iei după înfăţişarea lor. Câteva dintre ele arată de peste patruzeci de ani, ceea ce înseamnă că probabil au o vârstă de câteva milenii – la urma urmei, durează secole ca să îmbătrânim un an.

Femeia din faţă este uşor de recunoscut în armura sa albă. *Mâini-Albe*. în timp ce coboară, ceaţa se ridică spre ea. Vine de la urlătorii-morţii

care se revarsă în peșteră, toți cu spini, toți cu armuri. Toți femei.

Gândul reverberează în mine şi, odată cu el, groaza faptului că înţeleg ceea ce sunt. Ceea ce *au fost.*

— Keita, şoptesc eu ca să-l avertizez, dar el le-a observat deja.

Toate sunt atât de înalte, încât o zăresc cu uşurinţă pe Katya din apă, cu spinii roşii sclipind în lumina slabă. Braima şi Masaima o însoţesc, iar formele lor palide, cabaline, sunt uşor de remarcat printre urlătorii-morţii mult mai mari şi mai întunecaţi.

— Deka, răspunde Keita, alarmat.

Se apropie de mine, cu mâna pe sabie.

Mâini-Albe rânjeşte ironic când coboară de pe grif şi îşi aşază felinarul pe podeaua peşterii.

— După cum ai înţeles cu siguranţă deja, Keita, urlătorii-morţii şi alaki sunt aceleaşi creaturi. Deka este a noastră. întotdeauna a fost a noastră.

Keita se uită la Mâini-Albe.

— A noastră? zice el, încruntându-se. Sunteţi o alaki?

— O alaki? râde Mâini-Albe batjocoritor. Eu sunt Prima născută. Fatu din Izor, maică a casei Gezo, adevărata împărăteasă a Oterei. Eu sunt strămoaşa ta, băiete. Tu şi toată seminţia ta aţi ieşit din pântecul meu.

Keita a rămas cu gura căscată; la fel şi eu.

— Dar nu se poate, exclam eu. Nu puteţi fi alaki.

— De ce, pentru că nu m-ai simţit niciodată cu intuiţia ta, aşa cum ai făcut cu celelalte

alaki? rânjește Mâini-Albe. Nici mama ta nu m-a simțit vreodată, iar ea era destul de intuitivă pentru o alaki de vârstă atât de fragedă.

Un muget adânc îmi răsună în urechi.

— Mama a fost alaki? întreb eu răgușit, cu gâtul brusc iritat. Nu se poate! I-a curs sânge pur, am văzut eu!

— Ai văzut ce a vrut ea să vezi, la fel şi tatăl tău.

Amintirile îmi trec iute prin minte; ultimele zile dinainte ca mama să moară. Era atât de bolnavă, tot sângele acela i se scurgea din ochi şi urechi, tot sângele acela roşu. Oare chiar a fost fals, tot ce am văzut? Nu pot accepta aşa ceva.

Dar... mama a fost Umbră. Gândul acesta mă înfioară.

Subterfugiul este arta lor, iar deghizarea este meseria
lor.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întreb. Chiar e moartă?

Preţ de o clipă, speranţa înfloreşte, iar câţiva boboci
timizi se desfac. Apoi Mâini-Albe mă priveşte cu tristeţe şi speranţa mea moare iute.

— Scuzele mele cele mai profunde, Deka, spune ea. Mama ta s-a dus cu adevărat.

— Cum a murit – cu adevărat?

E aproape dureros să rostesc întrebarea asta, dar trebuie s-o pun.

Mâini-Albe oftează.

— Făcea aranjamente ca să te salveze de Ritualul Purităţii, când a fost prinsă de jatu. Au condamnat-o la Mandatul de Moarte.

Scot un suspin. *Mandatul de Moarte*. Dacă moartea finală a mamei a fost la fel de greu de găsit ca a mea, nici măcar nu pot să-mi imaginez agonia pe care a îndurat-o înainte să părăsească această lume.

Acum lacrimile îmi curg liber, aşa că sunt

aproape uimită când Mâini-Albe îmi pune o mână pe obraz.

— Consolează-te cu gândul că mama ta te-a iubit foarte mult, Deka. Tot ce a făcut a făcut pentru tine.

Cuvintele mă ard. Nu vreau să le aud – nu vreau nici măcar să le gândesc –, dar trebuie să îmi înfrâng durerea. E timpul să pun întrebări. Unele dificile.

— Cum ați cunoscut-o pe mama? Ea v-a ajutat să mă creați?

— Să te creez?

Mâini-Albe râde, aparent luată prin surprindere.

— Nici măcar eu nu am puterea asta. Nu, datoria mea a fost să te urmăresc, iar asta am făcut toată viața ta. încă dinainte să intri în pântecul lui Umu, te-am urmărit. A fost datoria mea, înțelegi?

Datorie? Pântecul mamei? Ce vrea să spună?

Mâini-Albe vine mai aproape, iar zâmbetul ei se preface în ceva mai intens. Are aceeași privire pe care o au preoții lui Oyomo când citesc din înțelepciunile Veșnice. Celelalte alaki îi fac loc, așa cum supușii fac loc unei regine. Așa cum soldații fac loc generalului lor. în spatele lor, urlătorii-morții privesc scena în tăcere, uriași care le domină pe surorile lor mult mai mici.

— Când Auritele au plâns și au creat sămânța de aur din care ai apărut, eu am fost acolo, anunță ea. Când soldații jatu au creat Mandatul de Moarte împotriva soiului nostru și l-au scris în înțelepciunile Veșnice pentru a-i da legitimitate, eu am fost cea care te-a ascuns în pântecul meu. Iar când surorile mele s-au reunit în pregătirea acestui război, eu am fost cea care a găsit-o pe mama ta – o tânără alaki în pragul tranziției sale, necunoscătoare a moștenirii sale divine.

Moștenire divină...

Ceva legat de expresia asta îmi trimite fiori prin corp, dar mă forţez să rămân tăcută în timp ce Mâini-Albe continuă:

— Umu a început să sângereze aurul divin la cincisprezece ani. A dat fuga la mine cuprinsă de panică, aşa că i-am spus ce este, i-am spus ce s-a întâmplat cu soiul nostru. Mi-a plâns la picioare, a întrebat cum poate să ne slujească. Atunci am ştiut că este gazda perfectă. Am aşteptat până a ajuns la vârsta*potrivită să te poarte în pântec, iar atunci, în timp ce se îmbăia în lacul din Warthu Bera, am pus sămânţa ta în ape. Zece luni mai târziu, ai apărut tu, modelată după chipul ei şi al bărbatului pe care l-a ales să te crească. O imitaţie desăvârşită de om.

De-acum, pieptul mă strânge şi abia mai pot să respir. *Sămânţă? Gazdă?* Ce încearcă să-mi spună?

Lângă mine, Keita scutură din cap.

— O tulburaţi, spune el. Toată discuţia asta despre aurul divin şi seminţe. Vorbiţi pe limba faptelor, nu a legendelor.

— Legendele sunt ceea ce oamenii nu înţeleg, pufneşte Mâini-Albe. Şi despre mine spun că sunt o legendă, totuşi am existat de la bun început, de pe vremea când Otera s-a născut din triburile încleştate în război. Eu am ajutat la crearea acestui imperiu – eu, surorile mele, mamele noastre… noi suntem cele care am făcut Otera ceea ce este.

— Mame? exclam eu. Vorbiţi despre Aurite – despre demoni.

Toate templele acelea pe care le-am văzut îmi trec prin minte. M-a trimis acolo intenţionat, ca să văd statuile cu ochii mei?

— *Demoni?*

Mâini-Albe respinge cuvântul cu un gest al

mâinii.

— Auritele nu au fost niciodată demoni. Au fost zeiţe. Au condus Otera până când propriii lor fii s-au ridicat împotriva lor. Soldaţii jatu şi-au dorit cu disperare să conducă Otera, aşa că ne-au întemniţat mamele şi ne-au omorât pe noi, surorile lor, împreună cu toţi copiii noştri. Au crezut că au reuşit să ne stârpească, trădătorii, dar mamele noastre şi-au folosit ultimele puteri ca să le strice socotelile. Cu ultimele lor răsuflări libere ne-au făcut pe noi, alaki, cu adevărat nemuritoare, oferindu-ne puterea de a renaşte ca nişte creaturi şi mai feroce – urlătorii-morţii. Iar apoi au creat-o pe Nuru, singura creatură care putea exista între alaki şi urlătorii-morţii. Singura fiică în stare să le elibereze pe toate.

Ceva se face ţăndări în mine. Acum înţeleg de ce urlătorii-morţii păreau întotdeauna atât de răniţi când rosteau cuvântul *Nuru*.

Mâini-Albe vine mai aproape şi mă priveşte în ochi.

— Tu eşti Num, Deka. Tu eşti izbăvitoarea. Este datoria ta să le eliberezi pe mamele noastre. Este datoria ta să ne eliberezi pe toate.

Dintr-odată nu mă pot mişca, nu pot respira. Izbăvitoarea? Să le eliberez pe toate?

— E absurd! bolboroseşte Keita lângă mine. Cum adică, Deka trebuie…

— Nu e locul tău să vorbeşti, fiu al omului! se răsteşte una dintre celelalte femei în armură. Nu eşti bine-venit aici.

Urlătorii-morţii se zbârlesc în jurul meu, iar

mârâieli furioase răsună în cavernă.

— Ucigaşule! strigă unul.

— Lord peste Gar Fatu. A ucis atâtea dintre noi, spune

Se adună în junii lui, iar spinii le zbârnâie.

— Keita! exclam eu, iar apa mi se scurge de pe corp în timp ce mă străduiesc să mă ridic.

Keita îşi scoate iute sabia din teacă, gata să se apere.

— Linişteşte-te, Deka, spune Mâini-Albe, împingându-mă cu blândeţe la loc în apă.

Se apropie de femeia în armură.

— Lasă-l în pace, Zainab, spune ea.

— Dar...

— A ţinut-o pe Nuru în siguranţă cu riscul propriei vieţi. Măcar atât şi are dreptul să trăiască, o întrerupe Mâini-Albe sever. În plus, nu ar trăda-o niciodată pe Nuru.

Se întoarce şi îl priveşte ferm în ochi.

— Nu-i aşa? întreabă.

— Nu, sigur că nu! răspunde Keita. Este... Este partenera mea.

Mâini-Albe dă din cap aprobator la auzul acestei recunoaşteri mormăite.

— într-adevăr, spune ea şi se întoarce înapoi spre Zainab. Chiar şi dacă n-ar fi aşa, e unul dintre descendenţii mei.

Zainab mârâie.

— Ai sute de descendenţi. Toate avem. Toate suntem mame. Bunici. Străbunici.

Mâini-Albe e implacabilă.

— Nu te atingi de el. Niciuna dintre voi nu se atinge de el.

Priveşte hotărât în jurul încăperii la urlătorii-morţii adunaţi acolo.

— De acum înainte, cât timp lordul

peste Gar Fatu se abţine de la orice acţiune mortală împotriva noastră, şi noi vom face acelaşi lucru cu el.

Mârâieli izbucnesc în cavernă, dar Mâini-Albe se întoarce brusc spre cei adunaţi.

— Aceasta e voinţa mea ca general al vostru şi mă veţi asculta!

Mârâielile încetează imediat, până şi urlătorii-morţii nu mai ţăcăne pe limba lor.

Mâini-Albe se întoarce spre Keita.

— Acum poţi să pleci, spune ea. Ia-l pe Masaima. O să te conducă în siguranţă la armată.

Keita se întoarce spre mine, îngrijorat.

— Dar...

— Pleacă înainte ca surorile mele să te sfâşie, ordonă ea. Răbdarea lor e limitată.

Keita dă repede din cap.

— Pot să-mi iau rămas-bun de la Deka, măcar? spune el.

— Grăbeşte-te.

Dând iarăşi din cap, Keita intră în apă şi îmi pune mâna pe obraz.

— Deka, spune el încet, cu ochii trişti.

Mă străduiesc să întind degetul mic spre el, zâmbind când şi-l agaţă pe al lui de al meu.

— Dacă aş putea să-mi mişc mâinile, te-aş lua în braţe, şoptesc.

Apoi recunosc ceea ce simt, o şoaptă gravă şi catifelată ca pentru mine:

— Keita, te...

îşi lipeşte buzele de ale mele.

Scântei îmi explodează imediat pe piele. Abia remarc mârâielile enervate ale urlătorilor-morţii, bombănelile femeilor în armură – tot ce simt sunt bătăile asurzitoare ale inimii mele şi şoapta corpului

său lipit de al meu.

Acum toată ființa mea e cuprinsă de căldură, în ciuda răcorii apei.

Keita are gust de fructe-stea și foc.

Keita are gust de acasă.

Sărutul e suspendat în timp, totul e cuprins de magie. O clipă pe care o voi prețui pentru totdeauna. Când își ridică în cele din urmă buzele, în ochi i se citește uimirea.

— Mereu am vrut ca primul meu sărut să fie cu cineva special, șoptește el. Mereu am vrut să fie cu tine.

îmi dau lacrimile.

— Mă bucur că ai fost tu, Keita.

— Și eu, șoptește.

îmi strânge mâna încă o dată, apoi urcă pe Masaima.

— Rămas-bun, Deka. Poate o să te mai văd într-o bună zi.

Și, cât ai clipi, s-a dus, ieșind din peșteră călare pe Masaima, în timp ce urlătorii-morții și alaki în vârstă mârâie la plecarea sa.

Abia reușesc să nu plâng, dar mă forțez să-mi alung tristețea. Există alte lucruri mai presante la care să mă gândesc. O mie de întrebări pe care trebuie să le pun. Dacă eu sunt Nuru, creatura făurită ca să elibereze urlătorii-morții și alaki, cum fac să-mi îndeplinesc menirea?

Și cum rămâne cu Mâini-Albe? Dacă tot ce mi-a spus e adevărat, de ce mi-a îngăduit să săvârșesc toate acele atrocități împotriva urlătorilor-morții? Ea și mama ar fi putut împiedica tot ce s-a întâmplat făcându-mă pur și simplu nevăzută la naștere. De ce

mi-au îngăduit să fiu crescută de oameni, în primul rând, să sufăr atât, când aş fi putut fi aici, cu cele din soiul meu, în tot acest timp?

întrebările mi se învârtesc în minte, dar nu am timp să mă gândesc mai mult. Mă cuprinde epuizarea şi nu după mult timp cedez şi adorm.

Când se face dimineaţă, Mâini-Albe e tot lângă mine, înconjurată de câţiva urlători-ai-morţii. Stau cu toţii într-un cerc în jurul meu, cu mâinile împreunate, huruind din gâtlejuri. Sunetul îmi vibrează prin corp, dând naştere la şi mai multe conexiuni. îmi simt membrele cum se leagă mai iute, tendoanele mi se prind şi se întăresc – şi sunt recunoscătoare pentru asta, recunoscătoare pentru toată grija pe care mi-o oferă. Armata împăratului se află la doar patru zile distanţă.

Gândul mă umple de îngrijorare. Britta şi celelalte sunt încă acolo, la urma urmei. Nu pot decât să sper că nu sunt pedepsite acum, că am fost considerată trădătoare. Nu pot decât să sper că Britta încă se vindecă şi că nu şi-a dat duhul din pricina rănilor sau a unui lucru şi mai rău. *Cum ar fi Mandatul de Moarte...* îmi alung gândul îngrozitor revenind la întrebarea legată de originile mele. Ce înseamnă, mai exact, să fii Nuru? Cum le voi elibera pe zeiţe, mai exact? Ştiu că se află în vârful acestui munte, ascunse într-un templu cum sunt cele în care şi-au făcut cuiburile urlătorii-morţii. De-asta se tot adunau urlătorii-morţii la temple, de-asta au masacrat familia lui Keita când i-au găsit aici. Acesta e locul lor cel mai sacru: locul de odihnă veşnică al zeiţelor lor. Cuibul primordial nu a fost decât un mit creat de Mâini-Albe pentru ca împăratul să-şi adune aici toate armatele.

Presupun că asta îmi uşurează munca. în timp ce eu le eliberez pe zeiţe, împăratul şi armata lui vor fi prea ocupaţi să se lupte. Dar ce se întâmplă după ce le eliberez?

încă nu ştiu. Nu ştiu nici măcar cum sunt zeiţele, care este adevărul lor, faţă de ceea ce mi-au spus oamenii.

Mă întorc spre Mâini-Albe. Acum stă mână în mână cu Katya şi bate darabana.

— Mâini-A... adică Fatu, spun eu, corectându-mă ca să-i folosesc numele adevărat.

Mâini-Albe zâmbeşte.

— Mâini-Albe e în regulă. Fatu e un nume vechi, unul de care oamenii au uitat de mult să se teamă. Mâini-Albe însă...

Pocneşte din degetele înmănuşate.

— Este un nume care în curând nu va mai fi uitat cu uşurinţă. în plus, este cea mai mare cinste pentru mine să fi fost numită de tine.

Mă cutremur. în ochi i se citeşte ceva care îmi spune că într-adevăr vede lucrurile aşa.

— De ce e atât de important să eliberez zeiţele? Ce se va schimba dacă se întorc în lumea asta?

— Totul, răspunde ea. Totul se va schimba.

— împăraţii Oterei le-au oprimat pe cele din soiul nostru prea mult timp. Ne-au proclamat demoni. Dar acum a venit rândul lor. Odată ce vei trezi zeiţele, ele vor face Otera aşa cum a fost odinioară: un tărâm al libertăţii, un tărâm unde bărbaţii şi femeile conduceau în mod egal, unde femeile nu erau abuzate, bătute, violate. Unde nu erau întemniţate în propriile case, unde nu li se spunea că sunt păcătoase şi lipsite de sfinţenie.

Mă priveşte cu seriozitate.

— Tu ne vei ajuta să aducem din nou acele vremuri pline de bucurie. Tu ne vei ajuta să câştigăm libertatea pentru toate, pentru fiecare femeie din Otera, chiar şi pentru cele care nu sunt alaki.

Libertate pentru fiecare femeie...

Mă cutremur când îmi amintesc frica de apă a lui Gazai, dorul de casă al lui Katya, lacrimile din ochii lui Belcalis când îmi amintea să nu uit niciodată. Toate atât de diferite şi totuşi toate luptând cu o lume în care erau nedorite, dispreţuite, inferioare.

Libertate pentru ele – libertate pentru noi, toate. Las gândul acesta preţios să-mi zăbovească în minte în timp ce urlătorii-morţii îşi reiau zăngănitul ritmic.

Durează două zile până când corpul mi se vindecă de tot. în tot acest timp, urlătorii-morţii stau în jurul meu, huruind din gâtlejuri. Nu mănâncă, nu dorm niciodată, doar rămân atenţi la sarcina pe care o au. Când mă ridic, a doua zi, mă simt mai puternică decât am fost vreodată. Numai bine. Armata se află la poalele munţilor, fortăreaţa urlătorilor-morţii. Bătălia finală e gata să înceapă.

— E timpul, spune Mâini-Albe, făcându-mi semn să ies din apă.

Fac aşa cum îmi ordonă, fascinată de noua forţă a muşchilor mei, de puterea pe care o simt în oase. Când tresar, vene aurii străfulgeră imediat sub piele. Le văd cum se leagă pe mâinile mele. în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a spus funcţionarul de la Sala Jor, somnul meu aurit a distrus aurirea care mi-a acoperit odinioară mâinile şi braţele. Poate asta e parte din ceea ce înseamnă să fii Nuru. Mă simt mai în viaţă ca oricând.

Acum îmi cunosc calea. îmi cunosc scopul.

La urma urmei, Mâini-Albe a fost foarte atentă să mi-l explice.

în ultimele zile mi-a răspuns la toate întrebările, mi-a povestit chiar şi cum au devenit aliate ea şi mama.

Fiindcă era Umbră, mama nu a fost nevoită să îndure Ritualul Purităţii. Orice alaki de la Warthu Bera ar & fost găsite imediat, de vreme ce Umbrele sunt rănite aproape în fiecare zi din cauza brutalităţii totale a antrenamentului lor. Când mamei a început să-i curgă aurul blestemat – nu – *divin* la menstruaţie, Mâini-Albe a simţit rapid ce se întâmplă şi a luat-o pe post de asistentă, ţinând-o departe de lupte.

Apoi mama a rămas însărcinată şi superioarele ei au aflat înainte ca Mâini-Albe să o poată ascunde cum trebuie. Au condamnat-o la moarte pentru pătarea onoarei Umbrelor. Mâini-Albe nu a avut de ales decât s-o ajute să fugă. A aranjat ca un soldat în rezervă – tata – să îi asigure trecerea, iar de atunci înainte nu a mai luat deloc legătura cu mama, de teamă să nu o pună în pericol. La momentul acela, împăratul o urmărea cu atenţie, neîncrezător în ideile pe care le împrăştia despre un regiment de alaki.

Apoi am împlinit cincisprezece ani, iar ameninţarea Ritualului Purităţii se întrezărea la orizont. Atunci ea şi mama au pornit una în căutarea celeilalte.

În acel moment a trimis Mâini-Albe acei urlători-ai-morţii la Irfut.

Ironia situaţiei doare. Acei urlători-ai-morţii au făcut tot ce le-a stat în putinţă să mă salveze, dar eu le-am ordonat să plece, condamnându-mă astfel la

pivnița aceea. Am fost autoarea propriei mele suferințe.

Dar poate că este mai bine că am trăit durerea aceea. Faptul că am crescut în Irfut m-a învățat ce înseamnă să fii o fată de neam omenesc – să crezi atât de profund în

înţelepciunile Veşnice, doar ca să fii ţinută, în cele din urmă, în cuşca poruncilor sale nesfârşite şi trădate de ororile Mandatului de Moarte.

Dacă e să lupt pentru femei – pentru toate femeile –, trebuie să înțeleg cum gândesc fetele de neam omenesc, trebuie să fi trăit aceeaşi durere pe care au trăit-o ele.

Ţin cont de lucrurile acestea când dau din cap aprobator spre Mâini-Albe.

— Sunt mai mult decât pregătită, spun.

— Atunci e timpul, zice ea, făcând un gest.

Două dintre alaki mai în vârstă vin spre mine, cu o armură albă scânteietoare în mână. Este armura infernală, ştiu asta, dar este un model pe care nu l-am mai simţit până acum. Dacă armura infernală

obişnuită mă furnică, aceasta explodează ca un foc de artificii. O mie de culori se unduiesc pe suprafaţa ei, ca un curcubeu care se reflectă în apele unui lac.

— Un dar din partea mamelor noastre, explică Mâini-Albe, armura celestă – în completarea *primului* tău dar.

Arată spre Ixa, care aşteaptă într-o parte a peşterii, acoperit cu aceeaşi armură ca a mea. Acum are aripi – aripi albastre frumoase care sclipesc de pene şi solzi, la fel ca restul corpului său.

— Zeiţele mi l-au oferit pe Ixa? exclam eu, şocată.

Mâini-Albe încuviinţează.

— Fiecare copil are nevoie de un animal de companie, şi ce animal de companie mai bun decât unul care îşi schimbă forma şi te poate proteja când eşti vulnerabilă?

Ixa este, fără îndoială, toate aceste lucruri şi mai mult.

Ştiam eu că eşti al meu, îi şoptesc.

De...ka, aprobă el vesel.

După ce sunt îmbrăcată complet în armură, mă întorc spre apă, privindu-mi reflexia. Abia mă recunosc, abia recunosc fata asta care poartă o armură cu aripi şi ţine în mâini săbii duble sclipitoare. Ochii mei mă privesc din apă, cenuşii pe fundalul cafeniu al feţei mele.

Acelaşi cenuşiu al ochilor tatălui meu când m-a decapitat. Gândul mă umple de furie şi regret.

Bărbatul pe care l-am lăsat în Irfut nu a fost niciodată tatăl meu cu adevărat – niciun strop din sângele lui nu îmi curge prin vene. Poate de-asta m-a abandonat cu atâta uşurinţă Mandatului de Moarte. Cu toate că m-a considerat întotdeauna fiica sa, ceva din el trebuie să-i fi şoptit că nu sunt a lui. Că nu împart nimic din carnea lui, din sângele lui. La fel ca zeiţele care m-au creat, sunt complet divină – o creatură care nu este nici urlător-al-morţii, nici om, cu abilitatea de a-i imita pe amândoi. Pot fi orice vreau să fiu.

Şi nu mai vreau să fiu deloc ca bărbatul acela.

Chiar şi în timp ce gândesc asta, ochii mi se transformă, mi se întunecă. Când mă uit din nou în apă, sunt la fel de negri ca ochii lui Mâini-Albe – ca ochii celor mai în vârstă dintre alaki. Sunt ochii care îmi aparţin cu adevărat, ochii care mi-au aparţinut întotdeauna.

Sunt ochii care arată că m-am maturizat odată cu puterea mea.

Zâmbind acum, îmi pun masca de război care vine cu armura, apoi mă întorc spre Mâini-Albe şi

Katya, care mă va însoți pe un grif doar al ei. Animalul mârâie când îl mângâie cu o mână acoperită de armură.

— Sunt pregătită, spun.

Mâini-Albe zâmbeşte şi mă mângâie pe obraz cu afecţiune.

— Nu uita, eşti din neam divin. Nu poţi fi ucisă prin mijloace muritoare. Tot ce pot spera oamenii este să te întemniţeze, aşa cum au făcut cu mamele noastre.

— Aşa am să fac, dau eu din cap aprobator.

— Atunci hai să mergem.

Ieşim în zbor din caverna noastră din munţi şi dăm peste iureşul bătăliei. Dedesubtul nostru, armatele se ciocnesc, alaki şi oameni luptă împotriva urlătorilor-morţii, sânge roşu şi auriu peste o mare de albastru. Mirosul metalic se înalţă în aer, însoţit de mirosurile mai pământene de urină şi vomă. Mirosuri de luptă. Mirosul morţii şi al celor pe moarte. Mi se strânge stomacul. Acum, că ştiu ce sunt urlătorii-morţii, nu suport să-mi văd surorile de sânge ridicându-şi armele împotriva lor, ridicând armele, fără să ştie, împotriva celor din soiul lor. Nu suport să le văd cum se ucid unele pe altele. Chipurile prietenilor mei îmi apar în faţa ochilor – Britta, Keita, Belcalis, gemenele, ceilalţi uruni. Dacă Ii se întâmplă ceva în timpul acestei bătălii lipsite de sens, nu ştiu ce aş face.

încerc să-mi forţez frica să se retragă în timp ce mă ridic în picioare pe spinarea lui Ixa, imitându-le pe Mâini-Albe şi pe Katya, care stau în picioare pe grifii lor. Armatele încă nu ne observă – sunt prea ocupate să lupte unele împotriva altora, prea ocupate să se ucidă reciproc. Nu observă armata de

alaki care mărşăluieşte spre ele, cu săbiile pregătite.

Acum ştiu motivul pentru care urlătorii-morţii tot atacau satele, motivul pentru care prizonierele lor erau întotdeauna tinere şi întotdeauna fete, motivul pentru

care am văzut-o
pe fetiţa aceea
care fugea în
junglă în timpul
acelui raid de
demult. Urlătorii-
morţii le miros pe
fetele care sunt
gata să se
transforme în
alaki, le miros
aurul care le
curge prin vene.
în tot acest timp,
urlătorii-morţii

şi-au salvat surorile alaki, antrenându-le în sălbăticie tocmai pentru acest moment, momentul în care ne eliberăm mamele. Este un gând care mă umple de speranţă şi hotărâre.

Am să le trezesc pe zeiţe.

Deja simt cum puterea se dezmorţeşte în mine. Nu trebuie să intru în starea de luptă ca să o chem, nu trebuie să mă cufund în oceanul întunecat al subconştientului meu. întotdeauna a fost acolo, un val aşteptând să se înalţe prin venele mele.

— Surori alaki, zbier eu cu o voce mai puternică decât o mie de tobe.

Lupta se oprește imediat. Toată lumea se uită în sus, ferindu-și ochii când mă văd planând deasupra lor. Nu pot decât să-mi închipui priveliștea pe care o ofer, o siluetă în armură care stă în picioare pe un drakos înaripat, îmbrăcat în aceeași armură, flancată de două femei pe grifi, cu soarele în spate. Deși Katya este urlător-al-morții acum, o văd ca femeie, fiindcă asta este cu adevărat.

Și mai impresionante sunt șirurile ordonate de alaki din urma noastră, fiecare strălucind în armura sa infernală, fiecare gata de luptă. Acestea sunt toate fetele pe care le-au salvat urlătorii-morții, fetele care sunt gata să lupte pentru mamele lor.

— Nu luptați împotriva urlătorilor-morții. Sunt surorile voastre, strig eu. împăratul și preoții v-au mințit, vă obligă să le ucideți pe cele din soiul vostru. Când alaki

— mor, renasc sub formă de urlători-ai-morţii. Nu luptaţi împotriva lor!

Preţ de o clipă, alaki se uită unele la altele, nesigure. Trebuie să le dau mai multe motive să mă creadă, nu doar cuvinte goale şi un spectacol sclipitor. Trebuie să le conving să mă asculte de bunăvoie, să nu le forţez folosindu-mi vocea, aşa cum am făcut înainte cu urlătorii-morţii.

îmi scot coiful şi masca de război şi i le dau lui Katya. Apoi cobor în picaj până când ajung deasupra rândurilor din faţă. Acum sunt suficient de aproape cât să fiu faţă în faţă cu generalii, cu Belcalis şi restul recruţilor. încerc să-i găsesc pe Keita, pe Adwapa şi pe ceilalţi printre rânduri, însă nu îi văd.

— Deka, exclamă Belcalis, şocată.

Ignoră bolboroselile generalilor, mişcările încordate ale celorlalţi soldaţi şi ridică privirea spre mine.

— Deka, tu eşti?

încuviinţez.

— Nu am uitat, Belcalis, zic eu. Nu o să uit niciodată ce ţi s-a întâmplat – ce ni s-a întâmplat tuturor.

Mă întorc spre alaki adunate în faţa mea, folosindu-mi abilitatea de a-mi amplifica vocea:

— NU UITAŢI NICIODATĂ CUM NE-AU TRATAT OAMENII! NU UITAŢI NICIODATĂ CUM NE-AU NUMIT!

îmi înfig vârful săbiei în palmă, ridicând-o când sângele începe să curgă.

— Demoni! strig eu, arătând spre soldaţii care se întorc acum nedumeriţi. Ne-au numit demoni, deşi suntem fiice de zeiţe! Auritele nu au fost niciodată fiinţe infernale. Au fost zeiţele care au înfiinţat Otera – zeiţele pe care jatu le-au întemniţat chiar în aceşti munţi. Astăzi este ziua

— în care ne eliberăm de minciunile rostite de jatu. Alaki, luptaţi împreună cu urlătorii-morţii, surorile voastre! Eliberaţi-vă de jatu!

De data aceasta, adevărul din vocea mea nu poate fi contestat. Se porneşte un foşnet când alaki rup rândurile, pornind spre urlătorii-morţii. Alaki din spatele meu încep să mărşăluiască dinspre munte, conduse de cele mai în vârstă. Sunt sute şi sute de alaki.

Cuprinşi de panică, generalii strigă la soldaţii lor:

— Distrugeţi-le pe alaki! Ucideţi toţi trădătorii! Şi ucideţi-o pe ea!

Arată spre mine, dar eu zbor deja înapoi în sus

înainte ca arcaşii să poată ţinti.

— Urlători-ai-morţii, alaki! le strig eu. Nu le faceţi rău recruţilor jatu dacă nu e nevoie. Ei nu au ştiut nimic.

În timp ce mă înalţ, pornind spre munţi, însoţită de Katya pe griful ei, Mâini-Albe se înclină în faţa mea.

— Aici te las, spune ea. Trebuie să rămân să supraveghez lupta.

Probabil că stupoarea mi se citeşte pe faţă, fiindcă adaugă:

— Nu-ţi face griji, te aşteaptă un ghid când ajungi la templu.

— Mulţumiri, Mâini-Albe, dau eu din cap. Pentru tot.

Acum, mai mult ca oricând, înţeleg cât de vicleană este Mâini-Albe, cât de meticuloasă a fost cu planificarea. L-a folosit pe împărat ca să le elibereze pe cele din soiul său de Mandatul de Moarte, promiţându-i că îi vom ucide pe urlătorii-morţii, în schimb a început să le modeleze pentru a forma o armată – o armată care luptă alături de noi, acum, că au înţeles adevărul istoriei lor.

Până când imperiul nostru va fi eliberat de monştrii aceia... Acum înţeleg despre ce vorbea, înţeleg cine sunt adevăraţii monştri.

Mâini-Albe dă iar din cap.

— Poate că am lăsat impresia că sunt crudă în ultimele luni, dar am avut un motiv temeinic, spune ea. Sper că mă poţi ierta pentru toate lucrurile pe care n-am reuşit să le fac, toate adevărurile pe care nu ţi le-am spus, durerea pe care ai suferit-o din cauza tăcerii mele.

— Acum ştiu că aţi făcut toate acele lucruri ca să învăţ, răspund eu, acceptându-i scuza.

Zâmbeşte, apoi se întoarce spre bătălie şi suflă într-un corn curbat din fildeş. Un bubuit îndepărtat sună drept răspuns. Când mă întorc, văd hoarde de equus revărsându-se de pe dunele din spatele armatei de neam omenesc, cu ghearele mişcându-se cu o precizie lipsită de efort. Şi mai mulţi equus ies de pe ambele flancuri ale armatei umane şi se izbesc de ei, o strategie de luptă din vremuri imemoriale.

— Cuceriţi sau muriţi! îşi ia rămas-bun Mâini-Albe.

— Cele ce vor muri te salută, răspund eu, bătându-mă cu pumnul în piept.

Mâini-Albe încuviinţează, zâmbind. Apoi sare de pe grif, răsturnând un general de pe mamutul său în cădere. îi sfâşie beregata cu ghearele înainte să aterizeze, apoi se învârtejeşte prin rândurile din faţă, dansând un balet mortal fără efort, în timp ce peste ea plouă cu sânge.

întorc capul de la priveliştea asta, fixându-mi ochii pe vârful muntelui de deasupra mea. Am

sarcina mea de care trebuie să mă ocup. *Pot să o fac,* îmi şoptesc ferm. *Am să o fac.*

E rece şi noros când Katya şi cu mine ajungem la vârfurile munţilor N'Oyo. Din fericire, armura mea celestă şi masca de război îmi ţin de cald şi dizolvă cristalele de gheaţă care mi se formează pe faţă.

— Eşti pregătită, Deka? întreabă Katya când pornim.

Pare agitată şi îşi muşcă buzele la fel cum o făcea
când era alaki.

— Mai pregătită ca oricând, zic eu, fixând cu privirea vârfurile albe scânteietoare, apoi mă întorc spre ea. Cum e? Să fii urlător-al-morţii adică.

Acum, că am timp să gândesc, sunt curioasă, sau poate doar încerc să nu zăbovesc asupra caracterului urgent al sarcinii mele.

Katya ridică din umeri.

— Nu la fel de ciudat cum a fost la început.

Când mă încrunt, nedumerită, îmi explică:

— într-o clipă, ghearele urlătorului-morţii îmi sfâşiau spinarea, iar în clipa următoare m-am trezit în corpul ăsta. S-a întâmplat cât ai pocni din degete, spune ea şi face acest gest. Sunt nişte... ouă, vezi tu. Toate sunt pe fundul heleşteielor...

Rămân cu gura căscată şi fac ochii mari când îmi amintesc heleşteul din care a ieşit Ixa, bolovanii aurii de pe fundul apei. Probabil este unul dintre locurile în care se nasc urlătorii-morţii. Ixa trebuie să fi fost pus acolo să apere ouăle cât timp se maturizau.

îmi întorc atenţia către Katya în timp ce ea

continuă:

— Când o alaki moare, se formează un nou ou, iar apoi te trezești sub formă de urlător-al-morții complet dezvoltat.

— Ce se întâmplă cu corpul tău vechi?

Am văzut cadavre de alaki putrezind pe câmpul de luptă, toate de culoarea aceea albastră înfiorătoare pe care o aduce cu ea moartea finală. Rămân acolo, pur şi simplu, ca orice alt cadavru, dar poate că mai târziu se întâmplă ceva ce nu ştiu.

Katya ridică din umeri.

— Putrezeşte, presupun. Dar cel nou... explodează cumva din oul acela şi după înoţi în sus, iar apoi se adună în jurul tău surori de sânge care te liniştesc şi îţi spun că totul e în regulă – doar că toate sunt urlători-ai-morţii, iar acum şi tu eşti urlător-al-morţii. Mai rău, acum oamenii sunt mereu atât de înfricoşaţi de tine.

Priveşte în depărtare.

— Ăsta e cel mai rău lucru, să ştii: frica oamenilor.

— De ce? întreb.

— Pentru că ne face să îi ucidem, şopteşte ea. în clipa în care oamenii ne simt aproape, încep să se teamă. Parcă ne-ar putea simţi, iar frica îi copleşeşte. Apoi mirosul fricii ne copleşeşte şi pe noi, iar asta porneşte ceaţa şi urletele.

Acum înţeleg.

Auritele i-au făcut pe urlătorii-morţii prădători naturali. De-asta sunt mai mari şi mai înfricoşători, de-asta au instinctul de a-şi distruge duşmanii naturali. Au fost creaţi literalmente pentru a le ţine piept oamenilor.

La fel cum am fost şi eu.

Acum înţeleg de ce văd mult mai limpede în întuneric decât alţii, de ce nu am nevoie de mâncare sau

apă pentru a supraviețui, iar toleranța mea la durere este mult mai mare decât a altor alaki obișnuite. Auritele mi-au oferit toate abilitățile de care urma să am nevoie ca să supraviețuiesc într-o lume pregătită să mă ucidă.

— Mă bucur însă, adaugă Katya brusc.

— De ce?

— Pentru că încă nu am murit, ridică ea din umeri.

— Dar ce se întâmplă dacă mori din nou? Ca urlător-al-morţii adică.

Am ucis destui urlători-ai-morţii ca să ştiu că lor nu le dispar cadavrele în eter. Rămân pe pământ, putrezind... până când cineva ia un trofeu adică. Mă copleşeşte vinovăţia când îmi amintesc.

— Seniorii spun că ne aşteaptă Tărâmurile de Apoi, la fel ca pe toată lumea, spune Katya şi ridică din umeri. Deşi probabil nu m-ar deranja... Tărâmurile de Apoi, vreau să spun...

— De ce?

Se întoarce spre mine şi zâmbeşte curajos şi trist.

— Pentru că atunci nu mai trebuie să lupt.

Priveşte în jos, la ghearele ei.

— Ţi-am mai spus, tot ce mi-am dorit vreodată să fac a fost să mă mărit cu Rian. Să am copii, un cămin...

Biata Katya.

După ce am luptat atât timp, aproape uitasem de fetele ca ea – cele care nu şi-au dorit decât o familie şi un cămin.

Ele întotdeauna mureau cel mai repede la Warthu Bera, fie ucise primele în raiduri, fie în accidente în timpul antrenamentelor de luptă.

Bătăliile nu sunt blânde cu sufletele bune şi nevinovate.

— Acum n-o să mai am parte niciodată de aşa ceva, spune ea, dar în Tărâmurile de Apoi voi avea linişte şi pace. Toată lumea merită linişte şi pace, nu crezi?

încuviinţez din cap.

— Toată lumea merită liniște și pace. Să sperăm că, după ce terminăm, asta ne așteaptă.

— Și eu sper asta, zice Katya zâmbind.

Dedesubtul nostru, norii se risipesc și Templul Auritelor se dezvăluie privirii. Se află în mijlocul unui crater din cel mai înalt vârf al munților N'Oyo, o structură masivă de cel puțin patru ori mai mare decât oricare alta pe care am văzut-o vreodată, iar treptele care duc spre templu se întind pe cel puțin un kilometru și jumătate. Un lac de sare de un alb imaculat îl înconjoară, iar soarele sclipește atât de violent pe cristalele de sare, încât trebuie să-mi feresc ochii de strălucirea aceea.

Spre uimirea mea, un grup de zaurieni, cel puțin cincizeci, sunt cocoțați pe treptele templului când aterizăm.

Mă cuprinde groaza în clipa când le zăresc șeile roșii. Acum știu de ce nu l-am văzut pe împărat sau pe gărzile lui pe câmpul de luptă. Asta fiindcă a fost aici în tot acest timp, așteptându-mă.

— împăratul e deja aici! spun eu, coborând iute de pe Ixa.

— Nu contează – și noi suntem, răspunde o voce cunoscută.

Mă întorc, uluită să o văd pe Adwapa stând în ușa umbrită a templului, cu un rânjet ironic pe față.

Țâțâie din buze.

— Niciodată n-ai fost foarte atentă la împrejurimi, Deka. Ar trebui să te ocupi de asta în viitor, dacă supraviețuim.

— Adwapa? exclam eu, fugind spre ea şi îmbrăţişând-o. Ce faci aici?

Mă strânge tare în braţe, apoi mă lasă jos.

— Te aşteptam, zice ea. Am fost trimise ici să-ţi fim gărzi.

Acum le văd pe celelalte alaki şi pe urlătorii-morţii care stau în spatele ei. Este un contingent întreg, iar Asha este şi ea aici. îmi face iute cu mâna şi zâmbeşte.

Eu îi întorc gestul, apoi mă grăbesc spre intrare în urma lui Adwapa.

— Dar cum? întreb eu, şocată. De ce?

Se întoarce spre mine şi ridică din umeri.

— Nibari le-au venerat întotdeauna pe Aurite. Chiar şi după Mandatul de Moarte, nu am renunţat la convingerile noastre. Sora mea şi cu mine am aşteptat momentul acesta toată viaţa.

Când Asha dă din cap solemn, înţeleg în sfârşit: ele au făcut cumva să fie trimise la Warthu Bera. Nu au fost nevoite să se dezvăluie ca alaki. Preoţii nu trăiesc cu Nibari, fiindcă îi consideră un popor prea păgân. Călătoresc spre deşert numai de două ori pe an, pentru a îndeplini

Ritualul Purităţii. Gemenele ar fi putut să se ascundă toată viaţa dacă ar fi vrut, însă nu au vrut.

De-asta au părut întotdeauna atât de în largul lor în timpul antrenamentelor, alergând mai repede şi luptând mai bine decât noi toate, de ce au părut întotdeauna puţin mai în vârstă, puţin mai înţelepte, chiar şi când se purtau imatur.

Pentru că sunt mai în vârstă – mult, mult mai în vârstă.

— Adwapa? zic eu cu glas răguşit. Eşti una dintre Primele născute?

Izbucneşte în râs.

— Primele născute? Nu, deloc – sora mea şi cu mine avem doar trei sute de ani.

— Trei sute... repet eu, uluită. Şi cum rămâne cu...

— Explicaţiile mai târziu, spune Adwapa, oprindu-se brusc.

Acum suntem în holul de la intrarea în templu şi privim necunoscutul. Coridoare întunecate se întind în întuneric, ducând cine ştie unde. Mâinile îmi tremură doar când mă gândesc.

— împăratul e deja undeva acolo, jos, mă informează Adwapa.

— Ştiu, răspund. Am văzut zaurienii.

Ştiam de ce nu l-am văzut pe împărat pe câmpul de luptă. Asta fiindcă a fost aici, aşteptându-mă.

— Dar nu e singurul care se află aici, spune Adwapa, iar în ochi îi apare o expresie îngrijorată. Şi Keita e înăuntru.

în mine totul se opreşte.

— Keita?

Adwapa încuviinţează.

— împăratul l-a prins când s-a întors după ce te-a adus la lac. N-are cum să fie bine, Deka. Trebuie să te pregăteşti.

Interiorul templului este mucegăit şi tăcut. Coloane negre se înalţă deasupra noastră, cu imagini ale Auritelor încastrate în ele. Iată-le, cea înţeleaptă de la miazăzi, cea blândă de la miazănoapte, cea războinică de la răsărit şi cea cu chip de mamă de la apus, toate cucerind monştri, luptând împotriva rebelilor, înălţând zidurile Hemairei. în absolut fiecare sculptură sunt mult mai mari decât oamenii – uriaşe, de fapt.

Mă întreb dacă sunt la fel şi în realitate. Mă întreb atât de multe lucruri şi probabil dacă o să mă întreb suficient de mult, nu o să fie nevoie să mă gândesc la Keita care e la mila împăratului, nu o să fie nevoie să accept teroarea covârşitoare care îmi stăpâneşte corpul.

Continui să mă uit la sculpturi, la zeiţele care stau pe patru tronuri regale, privind cu blândeţe în jos, la oamenii mult mai mici. Alaki şi jatu le înconjoară, cu armuri distincte faţă de robele oamenilor obişnuiţi şi ale preoţilor. Acei preoţi reprezentaţi pe sculpturi sunt însoţiţi de ceva la care nu m-am mai gândit niciodată până acum – ceva ce nici măcar nu mi-am închipuit vreodată.

Preotese.

Coloană după coloană înfăţişează femei diferite care fac lucruri – *sunt* lucruri – pe care nu le-am considerat niciodată posibile: preoţi, seniori, scribi, numai lucruri rezervate bărbaţilor. Furia clocoteşte

în mine când îmi dau seama cât de temeinic mi-a fost otrăvită mintea încât să fiu şocată să văd femei care au aceste slujbe. Expir

încercând să mă liniştesc. Trebuie să fiu pregătită să-l întâlnesc pe împărat.

E acolo, în capătul coridorului, unde se revarsă o lumină slabă dintr-o încăpere ascunsă. Şi Keita e acolo.

Un braţ îl atinge pe al meu şi aproape tresar de uimire.

— Eşti bine? întreabă Adwapa.

Eu încuviinţez.

— Nu poţi să laşi garda jos, Deka, nu aici.

Nu când soarta zeiţelor e în joc – ca să nu mai spun de Keita. Termin în tăcere fraza lui Adwapa.

— Nu o s-o fac, zic eu, apucând amândouă atika.

Am primit două pentru această ocazie.

— Sunt pregătită.

— Tot ce trebuie să faci e să le eliberezi pe zeiţe, îmi aminteşte Adwapa. Doar eliberează-le. Celelalte şi cu mine ne ocupăm de restul. Îl protejăm noi pe Keita.

Dau din nou din cap. Îmi cunosc sarcina.

Adwapa mă atinge iarăşi.

— Eu am încredere în tine, spune încet. Am avut întotdeauna, din clipa în care Mâini-Albe m-a trimis la tine.

Dintr-odată îmi amintesc prima dată când am întâlnit-o pe Adwapa în trăsura aceea, numai ochi daţi peste cap şi sfidare. încă de atunci mi-a fost mereu alături, a fost mereu gata cu o glumă, un zâmbet ironic şi înţepător. Nu mă deranjează că e spioana lui Mâini-Albe – întotdeauna mi-a fost o prietenă adevărată. Ştiu acest lucru la fel de sigur cum îmi cunosc propria-mi inimă.

Oftează.

— De-asta am putut face toate lucrurile astea, să-i omor pe...

— Niciodată n-ai omorât mai mulţi decât îţi era norma, îi amintesc, strângându-i mâna ca să o împiedic să mai spună ceva.

Nu îmi pot închipui cum trebuie să se fi simţit, ştiind în tot acest timp ce sunt urlătorii-morţii, dar prefăcându-se că nu ştie, uitându-se de pe margine şi chiar alăturându-se nouă când îi măcelăream. La fel şi Mâini-Albe şi toate celelalte care au făcut parte din această rebeliune ascunsă. Vinovăţia lor este a mea, un gust amar pe buze.

îmi amintesc că totul a fost cu un scop. Toate acele morţi, toate au dus la acest moment.

Nu o voi dezamăgi pe Adwapa. Nu voi dezamăgi pe nimeni altcineva.

— Şi eu am încredere în tine, răspund.

Ea dă din cap şi împreună intrăm în templu.

Priveliştea care mă întâmpină este mult mai rea decât mi-am închipuit.

Aici nu e doar Keita, legat şi cu căluş la gură, ci şi Britta. E conştientă, dar palidă şi legată pe podea. împăratul stă lângă ei pe o bancă împodobită, cu un zâmbet încrezut pe faţă. Spre deosebire de jatu, poartă foarte puţine elemente de armură şi chiar are o coroană pe cap. Lângă el se află o arbaletă cu săgeţi din aur.

— Nuru, zice el zeflemitor când cobor scările ce duc în cameră.

Ochii mei se îndreaptă spre Keita şi mă cuprinde groaza când îi văd chipul, învineţit şi însângerat, şi sângele care îi curge din amândouă braţele. Mi se face greaţă şi trebuie să-mi încleştez pumnii ca să nu

fug spre el. Să nu fug spre Britta.

Când Keita îmi vede privirea, ochii săi transmit un mesaj rapid. *Fugi, Deka.*

Îl ignor şi îmi întorc atenţia către împărat, care rânjeşte la mine şi jubilează:

— în sfârşit te dezvălui aşa cum eşti.

Are chipul complet diferit: rece, plin de ură. Nu arată deloc ca bărbatul pe care l-am cunoscut odată, pe care aproape l-am admirat.

— Abia am aflat ce sunt, zic eu. Dar tu ai ştiut întotdeauna.

— Nu am ştiut că tu eşti.

Dă din umeri şi se ridică de pe tron.

— Am crezut că eşti doar o altă anomalie, ca prietena ta de aici.

Pune cizma pe gâtul Brittei, iar ea scoate un icnet, dându-i lacrimile.

În mine se linişteşte totul şi îmi scapă un:

— Te rog…

— Te rog, ce? întreabă împăratul.

Când se uită în jos la Britta, are o privire de gheaţă, îmi aminteşte de ochii tatei, de ochii lui Ionas.

— Ştii că aproape s-a eliberat? Aşa slăbită cum e, aproape s-a apărat de soldaţii mei. Din fericire, mai aveam nişte legături rămase de la cele pe care le-am folosit ca să o întemniţăm pe bunica mea.

Când mă încrunt nedumerită, explică:

— Stăpâna peste Equus. Aşa i se spune acum, nu? Odinioară, era cunoscută drept Fatu cea Neabătută.

Din gât îmi iese un icnet. îmi amintesc cum

Mâini-Albe se uita cu atâta amărăciune la statuia feminină care se înălța din Lacrimile lui Emeka – statuia care știu acum că a fost modelată după ea.

împăratul continuă, cu un rânjet sinistru.

— Ştii că am dezmembrat-o odată? Strămoşii mei, vreau să spun. Am retezat-o în patru părţi şi i le-am înfipt în piroane în temniţele palatului când a încercat să le apere pe mamele ei. Tata mi-a povestit totul despre asta; a auzit povestea de la tatăl lui, care a auzit-o de la tatăl lui, şi aşa mai departe.

— în fine, strămoşii mei nu i-au putut găsi moartea finală, din păcate, aşa că au lăsat-o pur şi simplu acolo câteva sute de ani până a înnebunit. Primele născute nu cedează somnului aurit, vezi tu. Vai, ce s-a mai rugat de ei să o elibereze. Sute de ani, s-a rugat şi a plâns, a promis că ne va sluji, căţea trădătoare. Şi aşa a făcut, secole la rând – până acum.

în gât mi se opreşte un suspin înainte să-mi dau seama ce se întâmplă. Biata Mâini-Albe. Credeam că eu am suferit în Irfut, dar ce a trăit ea a fost de o mie de ori mai rău. Nu-i de mirare că nu era îngrijorată de durerea mea, de durerea celorlalte. Lucrurile pe care le-o fi trăit în toate secolele acelea infernale. Mâinile îmi tremură doar când mă gândesc, iar în mine clocoteşte furia.

împăratul Gezo nu observă, în timp ce împunge din nou gâtul Brittei. Trebuie să strâng din dinţi când ea suspină de durere.

— Am folosit aceleaşi legături ca s-o întemniţăm pe prietena ta. Sunt făcute din aur celest, aurul pe care l-am recoltat de la zeiţe înainte să le prindem aici. Este imposibil de distrus, chiar şi de către cele din soiul tău. Chiar şi de către Fatu.

Ţâţâie către Britta, dezgustat.

— Alaki nu ar trebui să fie atât de puternice, dar asta e firea anomaliilor. Pe de altă parte, de-asta v-am adunat

— pe toate la Warthu Bera — cele mai puternice, cele mai rapide, cele mai viclene dintre toate. Pe toate anomaliile v-am trimis acolo.

— Ne supravegheai, spun eu, îngrozită.

Dă din cap aprobator.

— O căutam pe Nuru. Trădătoarea de bunică-mea a încercat să mă convingă că va veni sub formă de urlător-al-morţii, dar eu ştiam că va fi o alaki. Am crezut că va fi una dintre cele puternice, la început, sau măcar dintre cele iuţi. Nu mi-am dat seama că eşti tu până mult mai târziu. Vezi tu, bunica mi-a ascuns detaliile abilităţii tale.

Face un pas spre mine, rânjind amuzat când alaki şi urlătorii-morţii se adună să mă apere. Măcar nu mai ţine talpa pe gâtul Brittei. Ochii mi se îndreaptă fulgerător spre ea, asigurându-mă că e bine, apoi mă uit repede înapoi la împărat.

— Când ţi-ai dat seama? întreb,

încercând să-l fac să vorbească în continuare.

Trebuie să-i distrag atenţia cât de mult pot. Orice ca să nu-i mai răneasc㠄 pe Britta sau pe Keita.

— în clipa în care ţi-am văzut chipul în sala tronului, spune el. Puteai să te deghizezi cât voiai cu înfăţişarea aceea umană, dar le-am simţit mirosul pe tine.

— Mirosul cui?

— Al târfelor divine! şuieră el, arătând spre capătul încăperii, unde ceva ce seamănă cu patru statui gigantice din aur ale zeiţelor stau pe tronuri negre colosale.

Auritele.

Chiar şi fără să mă apropii, ştiu că ele sunt. Am ştiut de când am păşit în cameră şi le-am simţit puterea cum m-a izbit ca un cutremur tăcut. Corpul îmi tremură când le privesc expresiile: tristeţe, resemnare, furie. Au fost

înmormântate de vii, luate captive în timp ce stăteau acolo, pe tronurile lor.

— Au crezut că ne pot ordona, spumegă împăratul, că doar fiindcă nu le-am putut ucide, le vom lăsa să ne terorizeze pe vecie. Le-am arătat noi demonilor acelora. Le-am arătat noi...

Se întoarce spre mine, cu o privire plină de ură.

— Ştii ce le-am făcut? Strămoaşelor mele, adică.

Scutur din cap.

— Le-am îngropat în sângele copiilor lor, spune cu un hohot de râs sinistru. Am topit tone de armuri infernale, le-am spus la alaki că aducem un omagiu mamelor noastre. Apoi le-am ademenit aici şi am turnat aurul topit peste ele. Le-am întemniţat.

— De ce? întreb eu, uluită. De ce ai face aşa ceva?

— Pentru că erau o pacoste pe pământul ăsta! şuieră el. Demoni în came şi oase, în ciuda înfăţişării lor celeste! Din vremuri imemoriale, noi, jatu, am jurat să protejăm Otera, aşa că le-am întemniţat şi ne-am asigurat că nu se vor mai ridica

niciodată. Niciodată femeile nu vor mai conduce Otera – asta a fost sarcina fiecărui împărat al casei Gezo.

Mă priveşte drept în ochi.

— Niciodată n-o să mai las pe vreuna dintre voi, târfe mizerabile, să staţi pe tron.

Cuvintele lui, ura lui mă lovesc adânc în inimă. *Târfe.* Un cuvânt la fel de urât ca toate celelalte pe care ni le aruncă oamenii. Abia mă abţin să nu scot săbiile din teacă, dar mai pun o singură întrebare.

— De ce nu m-ai ucis în clipa când ai ştiut ce sunt?

împăratul zâmbeşte cu cruzime.

— Pentru că ai fost utilă, zice el. Cât de frumos a fost să te folosesc împotriva urlătorilor-morţii – pe *tine,* însuşi

— instrumentul pe care l-au creat Auritele ca să-i distrugă pe cei din soiul meu. în schimb, te-am folosit ca să le măcelăresc pe cele din soiul lor.

Dezgustul şi vinovăţia mă copleşesc când mă gândesc la toţi urlătorii-morţii pe care i-am trimis la moarte cu un simplu ordin, la toţi urlătorii-morţii pe care i-am ucis cu mâna mea, în ciuda tuturor instinctelor mele care strigau să nu o fac.

— Câţi urlători-ai-morţii au murit din cauza ta, Deka? Cinci sute? Şase? O mie? se hlizeşte împăratul. Cuiburi întregi de urlători-ai-morţii au căzut pradă vocii tale, abilităţii divine pe care mamele tale ţi-au oferit-o în dar ca să-i eliberezi.

Adwapa vine lângă mine.

— Deka, nu-l asculta. Hai să terminăm treaba acum.

Scutur din cap, ascultând în timp ce el îşi continuă
discursul.

— Ai simţit vreodată dezgust faţă de ce făceai? Vinovăţie? Remuşcare? Sigur că da! Sigur că ai simţit-o în sângele tău! Recunoaşterea sângelui pe care l-ai vărsat. Ucigaşa celor din soiul tău. Marea trădătoare!

Cuvintele lui îmi fac genunchii să se înmoaie, dar trag adânc aer în piept să mă liniştesc. Nu-i voi permite împăratului Gezo să se strecoare în mintea mea. Nu mă voi lăsa cuprinsă de o nebunie ucigătoare. O să închei totul în condiţiile mele – nu doar pentru mine, ci pentru toate celelalte femei pe care el şi cei din neamul lui le-au brutalizat şi abuzat vreodată. Orice ar spune, n-o să uit niciodată ce a făcut – ce au făcut cu toţii.

Amintirea spinării pline de cicatrici a lui Belcalis îmi apare fulgerător în minte.

N-o să uit niciodată, i-am promis.

îl privesc pe împăratul Gezo în timp ce îmi scot încet săbiile din teacă.

— Poate că aşa e, dar acum sunt aici, la fel ca tine. îndrept o atika spre el.

— Ştii că le voi elibera pe zeiţe. Ştii că îmi voi îndeplini sarcina. Pentru asta m-au antrenat karmoko – pentru asta le-ai pus să mă antreneze.

— Atunci ne aflăm într-un impas, ridică el din umeri.

— Presupun că da.

Le face semn cu capul soldaţilor jatu. Când aceştia ridică săbiile, el rosteşte un singur cuvânt.

— Atacaţi.

Şi bătălia începe.

— Deka, du-te la zeiţe! tună Adwapa în timp ce ea şi celelalte se izbesc în soldaţii jatu. îi ţinem noi departe de tine.

încuviinţez şi mă întorc spre Katya.

— Apără-i pe Britta şi pe Keita! strig eu, făcându-i semn să se ducă la ei.

Forma ei masivă sare în încăierare şi în câteva secunde, o apucă pe Britta cu o mână şi pe Keita cu alta şi urcă pe pereţi, la fel de iute acum ca pe vremea când era alaki. Răsuflu uşurată şi nici măcar nu ştiam că îmi ţin răsuflarea.

Top sunt în siguranţă. Acum mă pot concentra pe sarcina mea.

O iau la fugă spre tronuri, rămânând la marginea încăperii, departe bine de lupta din mijloc. Dedesubt bătălia e în impas. Urlătorii-morţii şi alaki împing rândurile jatu, dar jatu, din cine ştie ce motiv, reuşesc să împingă la rândul lor.

Cum de sunt atât de puternici?

Un foşnet mă opreşte în loc. Când ridic privirea, împăratul e chiar în faţa mea.

Icnesc, uluită.

Mă izbeşte de perete. Când mă uit în sus, stă deasupra mea, cu un zâmbet crud pe faţă.

— Surpriză, spune şi mă apucă de călcâi.

Mă trânteşte iar de perete. În cap îmi explodează stele. Noaptea vine în valuri. Abia pot să gândesc, să mă mişc. Ce s-a întâmplat?

Deka? Aud vocea lui Ixa de parcă ar fi foarte departe.

Când ridic privirea, intră ca o furtună în încăpere. În clipa în care mă vede zăcând pe jos, sângerând, mugeşte cuprins de furie. *DEKA!* urlă el, năpustindu-se spre împărat, cu colţii dezveliţi.

Muşcă din aer. Corpul împăratului a dispărut, de parcă nici n-a fost acolo vreodată. Clipesc din nou, şocată. Unde s-a dus?

— Ah, se aude vocea împăratului Gezo de undeva din spatele lui Ixa. Te aşteptam.

Când Ixa se întoarce, împăratul stă în spatele lui, cu arbaleta pregătită. Trage cu zeci de săgeţi în succesiune rapidă, încărcând şi reîncărcând atât de repede, încât nici nu le văd când se mişcă. Tot ce simt e un vânt puternic care suflă pe lângă mine, iar când ridic privirea, Ixa e prins în perete cu săgeţi de aur. Mugeşte în timp ce se străduieşte să se elibereze.

DEKA! strigă el, iar furia i se preschimbă în panică. Roade săgeţile, încercând să se elibereze.

Mă cutremur când înţeleg că sunt făcute din aur celest. Nu va reuşi să le clintească oricât ar încerca. Nu va face decât să-şi agraveze rănile.

— Opreşte-te, Ixa! strig eu. Nu faci decât să te răneşti!

— Ce îngrijorare emoţionantă pentru un animal fără minte.

Vocea împăratului Gezo e chiar lângă urechea mea, iar când ridic privirea, corpul lui apare în spațiul de lângă mine, cu o mișcare atât de iute, încât e aproape invizibilă. Rânjește când vede cât de șocată sunt.

— Chiar ar trebui să fii mai îngrijorată pentru tine însăți, Nuru, spune el, apucându-mă de gât și izbindu-mă de pământ.

Podeaua crapă sub mine, iar capul îmi zornăie în coif. Sângele începe să-mi curgă din nas și urechi.

Împăratul Gezo se apleacă iar deasupra mea, cu un rânjet pe buze.

Ochii lui par altfel – mai întunecați… Acum, că privesc direct în ei, îmi dau seama că seamănă mai mult cu ai mei și ai lui Mâini-Albe decât cu cei ai unui om obișnuit. Sunt complet negri, la fel ca ai unei alaki bătrâne. Nu-i de mirare că preferă să poarte măști.

— Ce ești? întreb eu îngrozită.

Împăratul mă izbește de alt perete.

— N-ai ghicit? jubilează el, ridicându-mă iar. Sunt un jatu, un descendent bărbătesc al Auritelor.

Mă trântește de podea.

— Dar jatu sunt oameni, zic eu, căutând să mă retrag, îngrozită. Sângele lor e pur.

Împăratul mă prinde de gleznă și mă târăște pe podea. Zâmbetul de pe fața lui e aproape senin acum. Se distrează – se distrează făcându-mi rău.

Cum am putut să cred vreodată că e binevoitor?

Mă izbește încontinuu de perete.

— Foarte puțini dintre jatu pe care i-ai

întâlnit sunt jatu adevăraţi.
BAM. O lovitură.
— Toţi suntem muritori – mărginiţi.

BAM. Altă lovitură.

— Sângerăm roşu, aşa e.

BAM. încă o lovitură.

— Şi murim ca oamenii.

BAM. BAM. Alte lovituri.

— Dar specificul celor din soiul nostru e că suntem mult mai puternici şi iuţi până şi decât alaki.

Mă izbeşte de perete o ultimă dată.

Totul e negru acum. Abia pot să deschid ochii, am nişte dureri atroce – ţăndări incandescente ca nişte flăcări îmi ţâşnesc prin nervi, corpul îmi zvâcneşte, oasele mă dor.

— Deci cei din soiul tău s-au ascuns... în tot acest timp, v-aţi ascuns...

împăratul se lasă pe vine în faţa mea, amuzat.

— întotdeauna am fost mai puţini ca număr decât surorile noastre, aşa că le-am făcut pe alaki şi pe toţi ceilalţi să creadă că neamul ni s-a stins, că ne-am pierdut puterea. Apoi le-am dat soldaţilor obişnuiţi de neam omenesc numele de jatu ca să sporim confuzia. în tot acest timp, ne-am ascuns vederii, aşteptând ziua în care vei ieşi la iveală şi vom putea câştiga lupta asta pentru putere o dată pentru totdeauna.

Arunc o privire la podeaua încăperii, unde jatu încă luptă cu alaki şi urlătorii-morţii.

— Deci asta e tot, gâlgâi eu prin sângele care mi se scurge din gură. Tot ce a rămas din jatu – din cei adevăraţi.

— în mare parte, spune împăratul, iar zâmbetul acela crud îi spintecă din nou buzele. Aici

suntem destui cât să le oprim pe cele din soiul tău o dată pentru totdeauna.

— Bine de ştiut, zic eu, rânjind la rândul meu.

Dau un şut spre picioarele lui.

Cât ai clipi, împăratul se mişcă în spatele meu, atât de iute, încât corpul pare să i se materializeze din senin. Mă feresc exact când dă cu pumnul în pământ. Podeaua se face fărâme sub pumnul lui. Se uită la mine, surprins, apoi dispare iar, dar eu întind deja mâna după pumnal.

îl arunc îndărăt tocmai când apare în spatele meu, rânjind când pumnalul străpunge armură, apoi carne. Armura soldaţilor jatu nu a fost niciodată la fel de rezistentă ca armura infernală.

— Târfă mică ce eşti! icneşte el, ţinându-se cu mâna de coaste.

Sângele i se scurge din rană – acelaşi sânge care acum îmi păteză pumnalul.

îi zâmbesc.

— Am învăţat bine la Warthu Bera. Karmoko Huon, mai ales, m-a învăţat cum să mă prefac mai slabă şi mai jalnică decât sunt, de fapt.

împăratul încearcă să dispară din nou, dar îl izbesc de perete. Acum e rândul lui. Capul i se sparge la contactul cu piatra – rău, dar nu destul de rău cât să moară. Când îi dau drumul, dispare iarăşi.

Rânjesc când apare în spatele meu. Cât de previzibil...

— în strategia de luptă, karmoko Thandiwe m-a învăţat cum să citesc, apoi să anticipez mişcările unui duşman, spun eu, trântindu-l la podea fără niciun efort.

împăratul rămâne cu gura căscată, iar dinţii îi sunt înroşiţi de sânge.

— Cum de...

— Iar karmoko Calderis m-a învăţat cea mai importantă lecţie dintre toate, îl întrerup, şoptindu-i la ureche. Cum

— să-mi disting propria armură infernală când e deghizată în alt obiect, spun eu, smulgându-i coroana de pe cap.

în ochi îi străfulgeră teroarea şi se îndepărtează de mine, îngrozit.

— Nu, n-ai cum...

Râd amar, amuzată.

— Chiar ai crezut că n-o să observ că porţi o coroană făcută din sângele meu? Mulţumesc. M-a făcut să înţeleg ceva important.

împăratul dispare din nou, dar nu îmi fac griji.

— Opreşte-te, îi ordon când reapare în spatele meu.

Apoi apăs cu palmele în jos, împingând energia odată cu ele.

Metalul zornăie pe podea – sunetul armurilor care întâlnesc piatra. Mă întorc şi îl găsesc pe împărat îngenunchind deja, cu frică şi ură în ochi.

— Ştii, murmur eu, nu mai trebuie, de fapt, să-mi folosesc darul ca să le ordon celorlalţi.

Fac tot ce le spun.

Îi pun sabia la gât, apoi mă întorc spre combatanţii din mijlocul camerei.

— Jatu! strig eu. Lăsaţi jos armele sau împăratul moare. ACUM!

Ordinul meu răsună în încăpere. În clipa când jatu îl văd pe împărat în genunchi, cu sabia mea la gât, încetează să mai lupte, şocaţi.

Îl împung pe împărat cu vârful săbiei, iar ochii aproape îi ies din orbite de furie.

— Opreşte-te acum, şuieră el. Opreşte-te, târfă nefirească!

— Nefirească? Târfă? pufnesc eu. Cuvintele astea mă şocau, mă răneau, dar acum nu mai e aşa, datorită ţie şi celor din soiul tău.

îl împung din nou.

— Ordonă-le soldaţilor jatu să lase jos armele şi să îngenuncheze. Aş face-o eu însămi, dar i-aş tulbura şi pe urlătorii-morţii.

împăratul se întoarce cu spatele la mine, furios.

— Am zis ordonă-le! mugesc eu.

— Lăsaţi jos armele! îngenuncheaţi! strigă el imediat.

încet, dar sigur, jatu fac aşa cum li se spune. Alaki şi urlătorii-morţii le iau imediat armele, asigurându-se că nu mai pot riposta. în câteva clipe au rămas fără armuri şi fără arme.

— Ei bine, văd că te descurci, spune o voce cunoscută.

Ridic ochii şi o găsesc pe Mâini-Albe stând la intrarea în cameră, cu gemenii equus şi cu Belcalis alături.

— Mâini-Albe! Belcalis! strig eu, uşurată. Sunteţi bine!

— Normal că suntem.

Mâini-Albe se întoarce spre equus.

— Prindeţi-l pe împărat.

— Cu plăcere, răspund Braima şi Masaima.

Se duc la împărat şi-l ridică, chicotind zeflemitor când acesta rămâne blocat în genunchi, exact aşa cum i-am ordonat. Poate că vocea mea este şi mai eficientă asupra adevăraţilor jatu decât este asupra urlătorilor-morţii şi alaki.

— Hai, vino-ncoace, jatu obraznic, îl tachinează gemenii în timp ce îl iau cu ei.

în clipa în care cei doi pun mâna pe el, mă duc în fugă la Ixa. încă e prins în perete, iar din răni i se scurge sânge pe podea.

Deka, spune el, frecându-şi botul de mine, slăbit, când smulg săgeţile care îl ţin la locul lui. Se mişcă uşor sub degetele mele.

— îmi pare tare rău, îmi pare tare rău, Ixa, spun eu, mângâindu-l.

Are atât de multe răni, încât nu ştiu ce să fac.

— De ce nu sângerezi pentru el? sugerează Mâini-Albe, apropiindu-se de mine. O să-l ajute să se vindece.

Fac iute aşa cum spune, oferindu-i lui Ixa braţul meu. Se înfige cu dinţii în el, iar în câteva momente rănile de pe aripi i se lipesc la loc. Mă cuprinde uşurarea. *Se vindecă, aşa cum a spus Mâini-Albe*.

După ce e complet vindecat, Mâini-Albe îmi oferă un mic pumnal de aur care sclipeşte în lumina slabă.

— E timpul, spune ea, arătând spre zeiţe.

încuviinţez şi inspir adânc.

în sfârşit, e timpul să-mi îndeplinesc sarcina.

Zeiţele sunt mult mai mari de aproape decât păreau de la distanţă. Mâna mea ajunge doar până la degetele lor de la picioare, iar un singur deget divin este suficient de mare cât să stau pe el. Faptul că asemenea fiinţe au cutreierat odată prin Otera... ideea asta e aproape imposibil de cuprins cu gândul.

Mă duc la zeiţa cea mai apropiată, înţeleaptă de la miazăzi – Anok era numele ei. Mâini-Albe mi-a povestit totul despre zeiţe în timp ce mă vindecam, despre istoriile lor, personalităţile lor. Anok a fost întotdeauna cea mai şireată. E perfect logic, având în vedere că e mama lui Mâini-Albe.

De-acum, cunoaşterea îmi şopteşte, oferindu-mi toate informaţiile de care am nevoie ca să

înfăptuiesc trezirea. îmi înfig pumnalul în palmă, aşteptând până ce aurul se adună acolo. Apoi, aşa cum voi face cu fiecare zeiţă, îi frec cu el tălpile lui Anok.

— Mamă Anok, şoptesc eu. Ridică-te.

Corpul zeiţei se cutremură. Nu sunt sigură dacă nu e imaginaţia mea, dar sper că nu.

Mă duc la următoarea zeiţă, cea blândă de la miazănoapte, Beda. Mâini-Albe mi-a spus că a fost un suflet bun căruia îi plăcea verdele şi să cultive plante.

— Mamă Beda, spun eu, frecându-i robele cu sânge. Ridică-te.

De data asta ştiu că nu e imaginaţia mea când robele îi flutură.

— Mamă Hui Li, îi şoptesc eu răsăritenei războinice, cea mai arţăgoasă dintre toate, potrivit lui Mâini-Albe. Ridică-te.

îmi întind sângele pe aripile acoperite cu pene care îi ies din spinare.

încă un tremur.

— Mamă Etzli, îi şoptesc eu apusenei cu chip de mamă, cea care i-a iubit şi i-a crescut pe toţi copiii, alaki sau nu, în timp ce îmi întind sângele pe un deget uriaş. Ridică-te.

Când tot corpul zeiţei vibrează, fac un pas în spate, uluită să văd că tremurul s-a transformat în convulsii intense. Râuri straşnice de aur blestemat curg şuvoaie din zeiţe. Mă dau în spate, uimită, în timp ce se dezvăluie petice de piele – cafenie, roz, negru-albăstruie. Sângele meu face ceea ce a fost creat să facă: le eliberează pe zeiţe.

— LIBERE.

Cuvântul acesta singur explodează ca un cutremur în toată încăperea.

— ÎN SFÂRŞIT, SUNTEM LIBERE!

Mă cuprinde fascinaţia în timp ce, una câte una, zeiţele se ridică în picioare, dezmorţindu-şi oasele pentru

prima dată în câteva mii de ani, cu trupuri atât de masive, încât aproape ating tavanul. Nu am văzut niciodată o privelişte care să îndemne mai mult la umilinţă decât asta. Mă simt ca o insectă, o furnică la picioarele uriaşilor. Inima îmi creşte în

piept, bucuria umple fiecare colţişor din ea, când le văd cum se mişcă, le urmăresc trupurile cum prind din nou viaţă.

— FIICĂ.

Un cuvânt care îmi pătrunde în minte ca o undă, amintindu-mi de toate dăţile când am auzit exact aceste voci în visele mele, toate amestecându-se cu vocea mamei.

Mă uit în sus, uimită să văd patru chipuri desăvârşite care mă privesc.

— ŢI-AI ÎNDEPLINIT SARCINA. NE-AI ELIBERAT. ÎŢI SUNTEM FOARTE RECUNOSCĂTOARE.

Lacrimile îmi curg pe obraji, un răspuns inconştient la vocile lor. Euforie, frică – toate emoţiile mele se amestecă într-un singur val puternic la auzul vocilor zeiţelor. Acum ştiu cum e să fii cel care îmi aude vocea.

Când zeiţele fac un singur pas spre mine, tresar şi mă dau în spate, speriată să nu mă zdrobească. Dar ele se micşorează în timp ce coboară, iar când fac următorul pas sunt doar puţin mai înalte decât o persoană obişnuită.

— Mame, zic eu, îngenunchind respectuos când se apropie de mine.

Mâini reci îmi ridică bărbia. Sunt ale lui Anok, care are un zâmbet mulţumit pe faţă.

— Te-ai descurcat atât de bine, Deka, şoptește ea, iar o pornire nestăpânită se se simte în vocea ei. Sunt atât de mândră de tine, creaţia mea.

— Toate suntem mândre de tine, spun şi celelalte.

Inima îmi bate atât de tare, că mi-e frică să nu-mi
iasă din piept. Faptul că aceste zeiţe, aceste fiinţe mă revendică drept fiica lor – e aproape mai mult decât pot suporta.

— Şi acum? şoptesc eu, încă uluită.

— Acum?

Răspunsul acesta vine de la Etzli. Ochii ei negri privesc în ochii mei.

— Acum, Unicul Regat, Otera, este cuprins de zbucium şi mulţi sunt îndureraţi.

— Noi îi vom ajuta, spune Hui Li. Vom reconstrui Unicul Regat aşa cum a fost odată: un loc unde cu toţii pot trăi în armonie, în pace... Vom avea grijă să înflorească din nou.

— Iar tu ne vei ajuta, Deka, spune Beda. Tu ne vei ajuta să reconstruim lumea.

— Va fi onoarea mea, spun eu, făcând o plecăciune.

Mai târziu, în timp ce zeiţele se reunesc cu copiii lor – alaki, urlătorii-morţii şi chiar şi jatu –, mă uit la toţi oamenii adunaţi aici, în templu, care sărbătoresc întoarcerea lor. O văd pe Adwapa, căreia îi curg lacrimi de fericire din ochiul rămas – l-a pierdut pe celălalt în luptă, dar sunt convinsă că îi va creşte la loc destul de curând. Lângă ea stă Asha, care e rănită, la rândul ei, deşi nu are decât o tăietură pe obraz. Rânjeşte cu gura până la urechi.

Zâmbetul ei se lăţeşte când ea şi Adwapa zăresc

grupul de războinice negre ca noaptea care pătrund acum în templu. Exact așa cum a prezis Adwapa, Nibari au făcut

călătoria spre munte. Au venit să-şi vadă zeii. Se alătură iute celorlalţi şi le înconjoară pe zeiţe, dar Mâini-Albe le ţine cu fermitate la distanţă.

Deja şi-a reluat rolul de general al Auritelor. Zâmbesc când constat cât de fericită pare. Nu am văzut-o niciodată pe Mâini-Albe să zâmbească atât de autentic.

Belcalis stă în colţ, privind totul cu o expresie aproape uluită. Ridică privirea când mă duc la ea.

— Nu-mi vine să cred, Deka, spune ea, şi vocea îi tremură de uimire. Nici acum nu-mi vine să cred toate astea.

— Mie da, îi spun. Acum lumea se schimbă. O vom face să se schimbe, o vom face mai bună. O să avem grijă să nu se mai întâmple niciodată nimănui ceea ce ni s-a întâmplat nouă.

Ea încuviinţează. Apoi face un gest spre cineva din spatele meu.

Britta, care stă acolo cu lacrimi în ochi.

— Britta! exclam eu, îmbrăţişând-o.

— Oh, Deka, strigă ea. M-oi salvat. L-oi făcut pe urlătorul ăla al morţii să mă ajute.

Dă din cap spre Katya, care e înconjurată de ceilalţi urlători-ai-morţii.

— Să ştii că-mi pare ciudat de cunoscut, cugetă ea. *Cunoscută* adică. îmi pare ciudat de *cunoscută.*

— Nu-i aşa? râd eu.

Am atâtea lucruri să-i spun Brittei, are atâtea lucruri de aflat.

întinde mâna spre mine.

— Surori? şopteşte.

— Surori, aprob eu şi îi strâng mâna.

Zâmbeşte şi arată cu bărbia într-o parte.

— Cred că te aşteaptă cineva.

Mă întorc şi îl găsesc pe Keita la marginea camerei, ţinându-se de braţul rănit. Spre uşurarea mea, ceilalţi uruni sunt cu el – Li, Acalan, Kweku, toţi sunt acolo. Zâmbesc când mă apropii de ei.

— Se pare că am supravieţuit, zice Li fericit.

Eu dau din cap, iar ochii mi se îndreaptă spre Keita.

— Aşa se pare.

— Ce se întâmplă acum?

întrebarea asta tăcută vine de la Acalan. Mai mult ca oricui, lui îi va fi greu să se obişnuiască cu această nouă schimbare a circumstanţelor.

Dar se va obişnui. Toţi recruţii se vor obişnui.

— Nu ştiu, spun eu cu sinceritate, dar mă aştept să mergem mai departe împreună.

— Mulţumesc că ne-ai protejat, spune el.

— Dacă nu le-ai fi spus urlătorilor-morţii să nu ne facă rău, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat, adaugă Kweku.

Dau din cap şi spun:

— Sunteţi urunii noştri. Orice s-ar întâmpla, mereu vom fi parteneri.

Ochii mei îl fixează pe Keita, care încă se uită lung la mine.

Kweku dă din cap, le face semn celorlalţi să se îndepărteze.

— Hai, gata, să nu-i deranjăm.

Acum mă uit în ochii lui Keita.

— Keita, te...

Mă sărută atât de brusc, încât trebuie să mă țin de el ca să-mi păstrez echilibrul. Sunt copleşită de căldura şi

bucuria gurilor noastre care se mişcă într-o armonie perfectă. Când ne desprindem unul de altul, respir cu greu. Keita mă priveşte din nou cu o expresie tainică în ochi.

Nu-mi pot închipui la ce se gândeşte.

— Ştiu că o să fie greu pentru tine, zic eu iute, tulburată. îi urăşti pe urlătorii-morţii de atât timp, şi acum...

— Şi acum ştiu de ce sunt aşa cum sunt, ştiu că au fost forţaţi să devină monştri de propriile lor mame... Mai ştiu şi că împăratul i-a abandonat morţii pe părinţii mei. Ar fi putut să-i avertizeze oricând, să le spună că ăsta e un loc sacru, dar nu

le-a spus. Ştii, am mai învăţat un lucru important în ultimele zile, şopteşte el. Sunt uruniul tău. Orice s-ar întâmpla, orice ar veni, o să umblu prin lumea asta împreună cu tine. O să-ţi rămân alături, dacă vrei...

Trebuie să-mi trag răsuflarea, mă simt dintr-odată atât de slăbită.

Face un pas în spate ca să-i pot vedea ochii. Acum i se citeşte ezitarea în ei. Mă întreabă. E o întrebare, una de care e prea nesigur ca să mi-o adreseze direct. îl înconjor cu braţele, uşurat când face şi el la fel.

— întotdeauna. întotdeauna o să fiu partenera ta... dacă vrei, spun eu, întorcându-i întrebarea nerostită.

Mă priveşte şi dă cu putere din cap.

— Atunci orice s-ar întâmpla, înfruntăm totul împreună?

— împreună, aprob eu, îmbrăţişându-l mai strâns.

Keita dă din cap şi zâmbeşte. E cea mai sinceră expresie pe care am văzut-o vreodată pe faţa lui.

Când îi zâmbesc, la rândul meu, înţeleg un lucru minunat: în tot acest timp am căutat iubire, o familie, dar totul a fost aici, chiar în faţa ochilor mei. Orice s-ar

întâmpla în lumea asta nouă, acum îl am pe Keita şi le am pe Britta şi pe Belcalis şi pe Asha şi pe Adwapa.

Vom înfrunta împreună orice probleme care se ivesc – unul lângă altul şi mână în mână –, iar asta e tot ce poţi cere vreodată, nu-i aşa?

37

În următoarele zile avem o mulțime de treburi de făcut. Trebuie să adunăm restul armatei împăratului, să le explicăm adevărata istorie a Oterei și să-i atragem de partea cauzei noastre. Oricine nu vrea să lupte e trimis acasă. Nu există loc pentru soldați fără chef în armata celor impure, așa cum am început să ne spunem. Majoritatea bărbaților decid să plece, dar cele mai multe alaki rămân. Aceasta e noua lor viață și, în sfârșit, au o cauză în care pot să creadă.

Spre surprinderea mea, cei mai mulți recruți de la terenurile de antrenament ale alaki aleg să rămână, la rândul lor. Toate acele luni petrecute luptând alături de alaki i-au legat de partenerele lor într-un fel pe care preoții și comandanții nu l-ar fi putut prezice vreodată. Acum sunt cu adevărat frații noștri. Keita, mai ales, a câștigat într-atât încrederea zeițelor, încât deseori mi se alătură când le păzesc. Este un favorit al lui Anok, dar să nu uităm că este mama lui Mâini-Albe, ceea ce înseamnă că e străbunica lui după mii de ani. Singura dată când Keita pleacă de lângă mine este când se duce să-i stea alături.

Nu am vorbit despre iubire din ziua când le-am eliberat pe zeiţe, dar o simt în fiecare privire, în fiecare atingere a lui. La fel cum simt şi iubirea Brittei. Este întotdeauna chiar lângă mine, ocrotitoarea şi protectoarea mea. Busola mea, care mă îndrumă ori de câte ori sunt nesigură.

Odată, demult, mă întrebam cum ar fi să fiu iubită atât de profund, încât să pot duce credinţa aceea până pe Tărâmurile de Apoi şi înapoi. Acum am primit răspunsul şi e mai dulce decât orice am cunoscut vreodată. E şi un balsam în vremurile acestea tulburate.

Sunt mult mai mulţi jatu ascunşi în Otera decât ne-a spus împăratul. Au fugit în cele patru zări ale Oterei, unde au început să organizeze rezistenţa. Nu vor accepta înfrângerea fără luptă, la fel şi marii preoţi sau seniorii tuturor oraşelor şi satelor. Bărbaţii din Otera ne văd armata ca pe o ameninţare şi vor face totul pentru a ne zdrobi înainte să devenim prea puternice. în fiecare zi, Mâini-Albe, celelalte Prime născute şi cu mine punem la cale strategii şi planuri de luptă împreună cu zeiţele.

împăraţii Oterei au făcut o greşeală crucială în felul cum s-au ocupat de cele din soiul nostru. Ne-au învăţat pe noi, alaki, să suferim, dar ne-au învăţat şi să supravieţuim – să cucerim. Şi vom folosi lecţiile acelea. E timpul să punem mâna pe săbii încă o dată.

Otera e întinsă, însă avem de gând să luăm înapoi

fiecare centimetru din ea. E timpul să revendicăm Unicul Regat şi să-l aducem din nou sub stăpânirea noastră.

ZEIȚELE S-AU TREZIT.

DAR LUPTA PENTRU OTERA ESTE DEPARTE DE A SE FI TERMINAT.

LUPTAȚI ALĂTURI DE DEKA ÎN...

NEÎNDURĂTOARELE

ÎN 2022

URMĂRIȚI CANALELE SOCIALE PENTRU NOUTĂȚI ȘI NU NUMAI:

***O**

@NAMINAFOR

NA ***O***

(ȘUSBORNE

#THECILDEDO

NES

O scrisoare de la Namina

Dragi cititori şi cititoare,

Când eram studentă în primul an la colegiu, am început să visez o fată în armură de aur. Scoţând un urlet puternic, sărea pe câmpul de luptă, iar în clipa aceea visul lua sfârşit. Atunci nu ştiam, dar aceasta a fost prima sămânţă pentru *Sânge auriu*.

M-am născut şi am crescut în Sierra Leone, în Africa de Vest. Sierra Leone este o ţară profund patriarhală, iar fetele sunt adesea considerate inferioare băieţilor. Când m-am mutat în America, am sperat că lucrurile se vor schimba, dar am înţeles rapid că sunt la fel. Poate că mesajul nu îţi sărea în ochi la fel de tare, dar tot era acolo.

Am avut privilegiul de a face studiile universitare la Spelman College, iar în timpul pe care l-am petrecut acolo, am urmat cursuri de feminism şi religie. Aceste cursuri mi-au oferit baza de care aveam nevoie pentru a scrie *Sânge auriu*.

În esenţă, cartea este o examinare a ordinii patriarhale. Cum se formează ea? Ce o susţine? Cum supravieţuiesc femeile într-o asemenea societate? Dar bărbaţii sau

persoanele care nu se încadrează în paradigma binară? Cine prosperă şi cine nu?

Sper că am reuşit să răspund la aceste întrebări şi, dacă nu, sper că am spus o poveste bună, una plină de eroi cu care vă puteţi identifica şi plină de mize cunoscute. La urma urmei, lumea în care trăim acum nu este atât de diferită de lumea din cartea mea. Sunt vremuri sumbre, vremuri care au nevoie de eroi. în *Sânge auriu* sper că am creat eroi care pot să ne reprezinte pe toţi.

Către fiecare persoană care citeşte această carte: vreau să ştii că tu eşti eroul propriei tale poveşti. Poţi face să se întâmple lucruri şi poţi schimba lumea. Alege să schimbi lumea în bine.

Către toţi cititorii mei adolescenţi, să ştiţi că aceasta e o lume pe care am creat-o pentru voi. Dacă nu vă regăsiţi nicăieri, regăsiţi-vă aici.

Cu multă dragoste,

Mulţumiri

în primul rând, aş vrea să îi spun un „mulţumesc” imens şi nesfârşit agentei mele, Alice Sutherland-Hawes, care şi-a asumat un risc cu mine şi cu această carte. Alice, îţi mulţumesc din suflet că ai promovat *Sânge auriu,* după ce atâţia oameni au refuzat-o atâţia ani, şi îţi mulţumesc că eşti cea mai înfocată promotoare a mea în acest an extrem de turbulent. Eşti literalmente cea mai bună dintre agenţi.

Redactoarelor mele, Kelsey Horton şi Becky Walker, vai, cât am mai umblat prin tranşee împreună. Rescriere după rescriere, voi mi-aţi rămas alături, iar acum cartea asta e şi mai frumoasă decât mi-aş putea închipui. Vă mulţumesc, vă mulţumesc din inimă şi din suflet că m-aţi împins mai departe şi aţi luat decizii dificile. Vă mulţumesc că mi-aţi oferit mai mult timp de fiecare dată când am avut nevoie şi că aţi fost înţelegătoare când nu am putut fi prezentă. Aţi luat un diamant brut şi l-aţi şlefuit până ce şi-a atins adevăratul potenţial.

Prietenei mele PJ Switzer, ai citit cartea asta de atâtea ori, încât sunt convinsă că ţi se împăienjenesc ochii de fiecare dată când o vezi. îţi mulţumesc că eşti sfătuitoarea

mea cea mai sinceră, persoana la care pot apela în orice moment al zilei ca să discutăm despre poveşti. îţi mulţumesc că m-ai ajutat să merg în locuri adânci şi dureroase, în care n-am vrut să ajung, ca să pot compune emoţiile şi nuanţele din

cartea asta.

Prietenei mele Melanie, care îmi e alături la bine şi la greu, îţi mulţumesc din suflet că mi-ai fost un sprijin emoţional prin toate suişurile şi coborâşurile. Mi-ai fost alături când scriam cartea asta în facultate şi iată ce departe am ajuns. Abia aştept să văd unde vom mai ajunge.

Lui Mary Wright: numai o persoană deosebită poate sprijini visul altcuiva. îţi mulţumesc atât de mult pentru toţi anii pe care i-ai petrecut găzduindu-mă şi încurajându-mă. îţi mulţumesc că ai fost mereu răbdătoare şi m-ai încurajat să fiu şi eu la fel. Nu aş fi ajuns niciodată atât de departe atât de repede dacă nu ai fi fost tu. îţi mulţumesc din suflet. Mulţumesc.

Lui Shekou, îţi mulţumesc că mi-ai îngăduit să fiu eu în toţi aceşti ani, în confortul casei tale. Nu era nevoie să mă laşi să vin atât de des ca să-ţi mănânc zilele şi hrana, dar mereu mi-ai lăsat uşa deschisă şi ai scos covoraşul de bun venit pentru mine. îţi mulţumesc din suflet.

Tuturor celor de la Delacorte Press care au făcut galerie acestei cărţi, vă mulţumesc, vă mulţumesc. Vă mulţumesc că aţi riscat cu mine şi că aţi avut deschiderea de a aduce în lume un roman cu un subiect atât de dificil, dar atât de necesar. Corectorilor mei, Candice şi Colleen, vă mulţumesc tare mult pentru toată munca grea şi frumoasă pe care aţi depus-o cu manuscrisul meu. Nu ar fi nici pe jumătate la fel de bună fără voi.

Dragului meu Spelman College, îţi mulţumesc că

ai fost literalmente inspirația pentru Warthu Bera, de la

Ceremonia de Trezire până la Ceremonia Ramurilor de Măslin. Şi îţi mulţumesc că m-ai învăţat cum să rămân neînfricată în faţa luptei.

* * *